

Quan hệ nguy hiểm

Contents

Quan hệ nguy hiểm	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	7
3. Chương 05-06	12
4. Chương 07-08	19
5. Chương 09-10	26
6. Chương 11-12	33
7. Chương 13-14	40
8. Chương 15-16	47
9. Chương 17-18	53
10. Chương 19-20	59
11. Chương 21 -22	66
12. Chương 23-24	74
13. Chương 25-26	80
14. Chương 27-28	86
15. Chương 29-30	94
16. Chương 31-32	100
17. Chương 33-34	107
18. Chương 35-36	115
19. Chương 37-38	122
20. Chương 39-40	130
21. Chương 41-42	140
22. Chương 43-44	150
23. Chương 45-46	157
24. Chương Kết	168

Quan hệ nguy hiểm

Giới thiệu

Nội Dung Kịch thích khiến toàn thân run rẩy. Âm muội khiến hơi thở dồn dập. Bướm bướm lao đầu

1. Chương 01-02

Chương 1: Bắt đầu không bình thường

Ngày thứ bảy, Sơ Vũ cuối cùng cũng có thời gian dành cho bản thân sau 48 tiếng đồng hồ làm việc liên tục. Kể từ lúc đến công tác ở phòng cấp cứu bệnh viện số một Chiang Rai, Sơ Vũ đã quên mất cảm giác hong dong đi dạo phố là như thế nào.

Di động của Sơ Vũ luôn ở tình trạng 24/24h mở máy. Dù cô vừa ngồi xe buýt hơn nửa tiếng đồng hồ về đến nhà, chỉ cần bệnh viện gọi điện thông báo bệnh nhân do cô phụ trách xảy ra tình hình đột xuất, Sơ Vũ sẽ lập tức quay lại, có thể lao vào cấp cứu thông đêm.

Gần như không có thời gian cá nhân, phòng cấp cứu ở nước ngoài khác với trong nước. Ở đây giống như chiến trường không ngừng nghỉ. Trách nhiệm và sức ép đối với những người làm việc ở đây là không thể tưởng tượng nổi. Có lúc, Sơ Vũ cảm thấy cô không thể tiếp tục, dù bất cô đi nơi mệt mỏi nhất là khoa phụ sản, cô cũng cảm thấy còn đỡ hơn phòng cấp cứu.

Sơ Vũ năm nay 28 tuổi, vẫn sống độc thân. Công việc bận rộn ở nước ngoài khiến cô không có tinh thần nghĩ đến chuyện riêng tư. Tuy người nhà luôn thúc giục, nhưng ưu điểm lớn nhất của độc thân là sự tự do. Không cần nghĩ đến chuyện tan sở về nhà phải chăm sóc người đàn ông tứ chi mạnh khỏe nhưng chẳng làm gì, không cần nghĩ đến chuyện dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ, rửa bát. Nếu không muốn nấu cơm thì ra ngoài ăn. Khi nào cảm thấy cô đơn thì có sách báo, đọc hết số sách ba cô thu thập cũng phải mất mấy năm.

Thứ bảy này nếu không phải trong nhà dùng hết vật phẩm thiết yếu, nếu siêu thị không chỉ cách nhà cô 5 phút đi bộ, Sơ Vũ sẽ ở nhà ngủ chứ chẳng thèm chạy ra ngoài mua đồ. Về cơ bản, Sơ Vũ không có tâm trạng shopping. Thân thể mệt mỏi khiến cô chỉ thèm chiếc giường mềm mại. Sơ Vũ hận mình không mọc hai móng sắc, quét sạch đám người xếp hàng đằng trước, sau đó mọc thêm hai đôi cánh, thanh toán xong bay vụt về nhà.

Xếp hàng mất 10 phút, khó khăn lắm mới đến quầy thu ngân, Sơ Vũ cố nhắc giỏ đựng hàng nặng đặt lên quầy thu ngân. Đúng lúc này, siêu thị phát ra tiếng nổ cực lớn. Cửa kính lớn đằng trước quầy thu ngân nổ tung giống như trong phim điện ảnh, vô số mảnh thủy tinh bay đến như cơn mưa băng.

Sơ Vũ đứng ngây người nhìn các mảnh thủy tinh bay về phía cô giống như phim quay chậm. Tay Sơ Vũ đột nhiên truyền đến sức mạnh to lớn. Có người bảo vệ đầu cô, nhanh chóng đẩy cô xuống đất. Tất cả động tác này chỉ diễn ra trong một hai giây.

“Đi!”

Bên tai có giọng nói đàn ông trầm trầm. Sơ Vũ ngẩng đầu, nhìn lên thấy một đôi mắt sâu như mắt loài báo. Cô giật mình, người đàn ông này giống mãnh thú hoang dã đột nhiên xuất hiện giữa chốn nhân gian, giống như sự tồn tại nguy hiểm khiến người khác không thể coi thường, đóng dấu xuống tận đáy mắt cô.

Vụ nổ qua đi, cả siêu thị im lặng trong giây lát. Sau đó, đột nhiên có tiếng còi hụ kinh người. Những người có mặt sợ hãi đứng dậy, lập tức chạy về lối thoát an toàn. Sơ Vũ lập cập đứng dậy. Lúc này, người đàn ông cứu cô biến mất trong đám người đang cuống cuồng xô đẩy chỉ trong giây lát.

Sơ Vũ cũng lập tức xông về lối thoát an toàn. Không ngờ mới chạy được hai bước, cánh tay bị nắm chặt, một sức mạnh to lớn kéo cô quay một vòng rồi ngã xuống đất. Sau đó, có một thứ lạnh lạnh ập xuống huyết thái dương của cô. Trên đầu phát tiếng nói âm trầm “Không muốn chết thì đừng động dậy”.

Sơ Vũ ngẩng đầu, siêu thị xuất hiện cảnh hỗn loạn. Một đám đàn ông cầm súng bắt không ít con tin, ép họ quỳ xuống đất giống cô. Siêu thị trong chốc lát ngoài những kẻ khủng bố và con tin, không còn một bóng người. Bên ngoài có tiếng còi hụ xe cảnh sát.

“Nhị ca, cảnh sát đến rồi, làm thế nào bây giờ?”

Sơ Vũ cảm thấy da đầu đau. Người đàn ông đó túm tóc cô đứng dậy. Một tiếng nói phát ra từ đằng sau “Lão tam bố trí đường thoát thế nào rồi. Mẹ nó đến giờ vẫn chưa xong à?”

“Nhị ca, xong rồi ạ!”

Từ bên trong siêu thị có một người đàn ông chạy ra: “Tam ca và anh em đều ở bên đó, mau đi thôi!”

Người được gọi là Nhị ca đảo mắt một vòng quanh siêu thị nói “Bỏ hết đám con tin, chỉ mang con bé này!”.

Nói xong, Sơ Vũ cảm thấy vai đột nhiên đau nhức. Nhị ca dùng súng huých mạnh vào người cô, đẩy lên phía trước. Lập tức có hai người đàn ông trói Sơ Vũ, kéo cô nhanh chóng rời khỏi siêu thị.

Sơ Vũ không ngờ mình rơi vào cảnh ngộ làm con tin. Không biết do thời gian vừa qua quá thuận lợi hay kiếp trước cô làm chuyện xấu xa nên bị báo ứng. Đến Thái Lan làm việc học tập hơn 10 năm. Dù thỉnh thoảng Sơ Vũ có xem tin tức trên tivi, nhưng cô không bao giờ nghĩ chuyện đó lại xảy ra với chính cô.

Hai cánh tay Sơ Vũ bị kéo mạnh, khiến cô cảm thấy đau rát. Sau đó, cô bị đưa vào một lối thoát an toàn khác, vòng vòng vèo vèo rồi xuống tầng dưới. Lối ra là một ngõ nhỏ rộng hơn 2m. Ở đó có một ô tô đỗ từ bao giờ, Sơ Vũ bị đẩy lên xe. Đúng lúc cô đặt chân lên xe, chiếc xe lập tức phi như bay.

10 phút sau, xe đến bờ sông Mekong. Đoàn người áp giải cô lên xuống máy. Sơ Vũ trong lòng cảm thấy nặng nề. Cô còn tưởng sẽ giống như trong phim Mỹ. Nhóm khủng bố bị đuổi bắt trên đường, rồi bị vây trong một tòa nhà nào đó, dùng con tin để đàm phán. Cuối cùng, nhóm khủng bố bị bắt, còn cô được giải thoát.

Có thể thấy, nhóm người này không phải là thổ phỉ bình thường. Bọn chúng có vũ lực mạnh, hành động thần tốc và cẩn mật. Chúng rời khỏi siêu thị với tốc độ nhanh nhất và lộ trình ngắn nhất. Sau đó, xuống máy nhanh chóng rời khỏi Chiang Rai, tiến về phía Bắc.

Xuồng máy đi một lúc rồi cập bờ. Sơ Vũ kẹp lên bờ, một nơi không nhìn thấy đường đi. Xuồng máy lại nhanh chóng quay đầu về hướng cũ. Vai Sơ Vũ lại bị súng thúc đi, người đàn ông bên cạnh mở miệng “Nhìn gì mà nhìn. Đến đây rồi cô em vẫn còn vọng tưởng sẽ trốn thoát. Hãy ngoan ngoãn theo các anh lên núi, nghe lời da thịt sẽ đỡ khổ hơn”.

Đám đàn ông có lẽ thoát khỏi nguy hiểm nên thoải mái hơn nhiều. Nghe lời người này nói xong, tất cả cười rộ lên. Nhị ca rẽ đám người bước đến bên Sơ Vũ. Hắn đưa mắt liếc một vòng. Đám đàn ông chợt dứt tiếng cười, không dám nhìn thẳng vào hắn, cúi sát đầu.

Đến lúc này, Sơ Vũ mới có dịp nhìn kỹ bộ dạng của người được gọi là Nhị ca. Hắn rất cao lớn, mặc một chiếc áo jacket, quần bộ đội và đi đôi boot bộ đội. Hắn có làn da màu đồng, cơ bắp rắn chắc. Ánh mắt hắn luôn thâm trầm, khiến người khác toát mồ hôi lạnh. Trên người hắn có vị máu tanh và tàn nhẫn. Sơ Vũ không dám nhìn người đàn ông đáng sợ đó, cô cũng cúi đầu.

“Nhị ca!”

Đám đàn ông đứng sang một bên tránh đường, để một người đàn ông từ xuồng máy phía sau tiến lên. Sơ Vũ kinh ngạc ngẩn đầu. Tuy chỉ nghe tiếng nói này một lần nhưng cô có ấn tượng rất sâu sắc. Rất hiếm người đàn ông có giọng nói trầm thấp đến như vậy. Hơn nữa, chủ nhân của giọng nói trước mắt chính là người cứu cô ở siêu thị.

Quả nhiên là người đàn ông đó. Lần này, Sơ Vũ có thể nhìn rõ anh ta. Sự xuất hiện của anh ta tạo ra cảm giác tồn tại mãnh liệt. Trong giây lát, mọi thứ xung quanh dường như mờ nhạt trước sự xuất hiện của anh ta. Ngũ quan anh ta giống như con lai Âu Á, nhất cử nhất động tự nhiên tùy ý, tạo vẻ gọi cảm đặc biệt của người đàn ông. Có điều, người đàn ông này cũng toát ra vẻ nguy hiểm khác với Nhị ca ngay từ trong sự bình tĩnh của anh ta, khiến người khác không khỏi run rẩy.

Ánh mắt anh ta dừng ở người Sơ Vũ, không hề lộ vẻ ngạc nhiên. Anh ta bình thản nhìn Sơ Vũ trong giây lát rồi quay sang Nhị ca: “Kim Gia đã nhận được tin rồi. Ông ấy đợi chúng ta ở trại”.

“Chú vất vả rồi, Tử Mặc”.

Nhị ca mở miệng một cách lạnh nhạt. Tuy nói cảm ơn nhưng không tỏ ý gì là cảm ơn, ngược lại toát vẻ lạnh lùng. Nhị ca nói xong, quay đầu bước đi. Đám người không hề nhúc nhích, đợi Tử Mặc bước lên phía trước mới dám di chuyển. Nhị ca đi vài bước đột nhiên quay đầu, hét với đám người phía sau ” Khi về trại, đưa con bé này vào phòng tao. Tối nay, tao sẽ chơi đùa vui vẻ”.

Cả đám người phía sau vâng dạ, Sơ Vũ đột nhiên lạnh người. Cô nhìn thẳng về người đàn ông tên Tử Mặc, giống như muốn nắm lấy ngọn cỏ cuối cùng. Không biết có phải do anh ta từng cứu cô ở siêu thị, vì vậy cô hy vọng anh ta sẽ cứu cô một lần nữa. Tất nhiên, người đàn ông này không hề liếc mắt về phía cô, giống như Sơ Vũ không tồn tại, chỉ đi theo Nhị ca lên núi.

Sơ Vũ nắm chặt bàn tay. Cô sợ đến mức không thể động đậy. Người đàn ông bên cạnh đến sát gần, nói nhỏ bên tai Sơ Vũ: “Yên tâm đi cô em, Nhị ca mỗi lần hưởng thụ xong đều thưởng cho đám anh em chúng tôi. Tối nay, chúng tôi nhất định sẽ khiến cô hài lòng”.

Hết chương 1

Chương 2 : Người hai mặt

Đường rừng núi có nghĩa là con đường không được hình thành, mà chỉ là một lối đi trong rừng rậm. Thông qua cành cây bị chặt đứt và cây cỏ dẫm thành bùn đất bên dưới, có thể thấy lối này thường xuyên có người đi lại.

Đám đàn ông đi bất quân đội, đi đường rừng núi như đi đất bằng. Sơ Vũ cảm thấy may mắn là cô đi giày thể thao ra cửa. Mặc dù vất vả nhưng cũng theo kịp bọn họ. Đi bộ khoảng ba bốn giờ, tuy mặt trời chưa xuống núi nhưng rừng rậm âm u hẳn. Nhị ca đi phía trước bỗng nhiên dừng bước, vẫy tay đám người đằng sau. Cả đội hình bỗng dừng căng thẳng. Sơ Vũ bị một người bịt miệng đè ngồi xuống đất. Không biết đằng trước nói chuyện gì, nhị ca lại vẫy tay. Đội hình đằng sau thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra, cả đội đến một chòi kiểm tra. Sơ Vũ giật mình, xem ra sự cẩn mật của nhóm người này vượt quá sức tưởng tượng của cô. Cả nhóm người đi qua chòi kiểm tra trong rừng rậm, tiến về phía trước, phát hiện một con đường. Một cửa gỗ lớn rất đặc biệt nằm trên con đường. Trên cửa gỗ khắc hình vân thú rất đẹp, tỏa ra một không khí thần bí. Đến trước cửa, đám người cung cung kính kính bỏ mũ hành lễ cửa gỗ, rồi mới lên một chiếc xe Jeep đỗ trước cổng, đi vào bên trong.

Sơ Vũ sống ở Thái Lan một thời gian dài. Cô từng nghe ở miền núi phía bắc có bộ tộc Akha. Bộ tộc Akha rất tín ngưỡng môn thần (thần cửa). Chiếc cửa này được xây để trừ tà, không người nào dám dẫm đạp cửa đó. Xem ra, Sơ Vũ bị đưa đến bộ tộc Akha.

Không để cô nghĩ ngợi lâu, xa xa phía trước xuất hiện một quần thể kiến trúc. Mái nhà nhọn màu đỏ nổi bật trong rừng rậm. Một con đường đá rộng, hai bên tường màu trắng, cửa nhà và cửa sổ đều làm bằng gỗ. Lúc này, mặt trời chỉ còn lại tia sáng cuối cùng. Bên ngoài quần thể kiến trúc đốt đuốc sáng choang.

Nhóm người tiến lên phía trước. Trên đường có một trạm canh gác súng ống đầy mình. Người đứng gác tiến lại gần xem tình hình, cúi chào Nhị ca và Tử Mặc, sau đó để xe của họ đi vào thành phố nhỏ của bộ tộc.

Sơ Vũ luôn cho rằng, bộ tộc Akha sống ở vùng núi sâu, điều kiện sống rất khắc nghiệt. Không ngờ, nơi này không chỉ có kiến trúc đẹp đẽ, mà cả thành phố sắp xếp cũng rất hợp lý. Bọn họ đi theo con đường lớn, hai bên là phố buôn bán. Trong đó có nhà hàng, cửa hàng, siêu thị nhỏ, sông bạc...Bên trên là một quảng trường lớn. Trung tâm quảng trường là đài phun nước. Lấy quảng trường làm trung tâm, thành phố có 4 con đường chủ yếu đi bốn hướng khác nhau.

Xe của họ đi về con đường phía Bắc, cuối cùng đến trước cửa sắt một tòa nhà địa thế cao nhất và lớn nhất thành phố thì dừng lại. Ở đây không có trạm gác. Nhị ca xuống xe, bước đến bên màn hình hiển thị bên cạnh cửa nói hai câu. Cánh cửa sắt từ từ mở ra.

Nhị ca quay về xe. Xe Jeep tiến vào trong sân, dừng ở trước tượng điêu khắc trong hoa viên. Đám người lần lượt xuống xe. Sơ Vũ bị đẩy xuống xe một cách thô bạo. Nhị ca quay đầu nhìn cô, nhìn người đang giữ cô gật gật đầu. Người giữ cô hiểu ý, siết chặt cánh tay Sơ Vũ, đẩy cô đi về hướng ngược với đám kia.

Sơ Vũ trong lòng cảm thấy sợ hãi. Cô biết, người này đang đưa cô đến phòng của Nhị ca. Trước đó, khi Nhị ca nói, đám đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt xấu xa khiến cô thấy toát mồ hôi. Sơ Vũ ra sức giãy giụa. Người đàn ông bên cạnh vẫn giữ chặt Sơ Vũ, vác cô lên vai và bước đi.

“Khoan đã”

Đang sau bỗng có tiếng nói. Người đàn ông đang vác Sơ Vũ dừng bước, quay người đặt Sơ Vũ xuống và kính cẩn nhìn Lục Tử Mặc, người vừa lên tiếng. Nhị ca đang bước đến cửa lớn cũng dừng lại, quay đầu nhìn Tử Mặc.

“Nhị ca không thiếu đàn bà. Hiếm có dịp tiểu đệ vừa mất. Hay là nhị ca làm người tốt, tặng người phụ nữ kia cho tiểu đệ có được không?”

Tử Mặc nhảy xuống xe Jeep, lãnh đạm đối mắt với Nhị ca. Hai người im lặng trong giây lát. Sơ Vũ hoảng sợ khi thấy ánh mắt Nhị ca đảo một vòng lên người cô rồi rơi xuống người Tử Mặc: “Tam đệ muốn thì đưa đến phòng Tam đệ được rồi. Anh em chúng ta không cần vì một người đàn bà mất đi hòa khí”.

“Cám ơn Nhị ca”

Tử Mặc mỉm cười, liếc nhìn người đàn ông đang giữ Sơ Vũ. Người này gật đầu, quay đầu đi về một hướng khác.

Sơ Vũ nhìn thấy Tử Mặc và Nhị ca khách khí giờ tay chào. Sau đó, họ mất dạng sau cánh cửa gỗ khắc hoa. Người đàn ông đi rất nhanh, về phía tây hoa viên. Đi một lúc đến một ngôi nhà độc lập. Người đàn ông vác Sơ Vũ lên lầu, nhốt cô vào trong phòng rồi mới bỏ đi.

Sơ Vũ xoa bóp đôi chân đau nhức rồi từ từ đứng dậy. Căn phòng không bật đèn. Trong phòng hầu như trống không. Nàoài một chiếc giường gỗ lớn và nặng, một bộ bàn ghế gỗ và một quạt đá lớn ra, thì chẳng còn gì cả. Trên đất là nền gỗ màu thẫm. Căn phòng ba mặt tường một bên cửa sổ. Lúc này cửa sổ mở, một làn gió mát thổi vào trong phòng, khiến màn gió màu tím dài sát đất bay phấp phới.

Sơ Vũ không quan sát nữa. Cô tiến đến cửa sổ. Từ nơi cao này nhìn xuống dưới khiến cô cảm thấy lạnh người. Bên ngoài cửa sổ, ngoài một phiến thạch nhám rộng khoảng nửa m, còn lại là vực sâu không nhìn thấy đáy. Vực thẳm trong đêm tối như có một lớp sương dày đặc che đậy, vô cùng yên tĩnh. Trong chốc lát, Sơ Vũ cảm thấy thân thể mình như rơi xuống vực sâu thăm tối đó.

Sau khi thấy cửa sổ không phải là đường thoát thân, Sơ Vũ thất vọng quay về trong phòng ngồi xuống đất. ĐI bộ lâu như vậy, hai chân cô vừa đau vừa nhức. Ý chí kiên cường giúp Sơ Vũ không bị suy sụp trước thực tế bị bắt làm con tin. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn bốn xung quanh. Cửa phòng đột ngột mở ra, một cô gái mang quần áo sạch bước vào, nở nụ cười với Sơ Vũ, đặt quần áo lên giường, chấp hai tay chào Sơ Vũ rồi lặng lẽ bước ra.

Nếu không biết, còn tưởng đây là khách sạn năm sao ở Bangkok. Sơ Vũ đứng dậy đến bên giường nhìn quần áo. Đó là bộ váy truyền thống Thái Lan, mềm mại và nhiều màu sắc. Sơ Vũ đang ngắm thì cánh cửa lại mở ra một lần nữa. Một người đàn ông để trần thân trên bê một cái thùng gỗ lớn bước vào, đặt ở chỗ trống giữa giường gỗ và cửa sổ. Tiếp đó, có đám hầu gái mang nước đổ đầy thùng, rắc cánh hoa vào trong, đặt khăn tắm, dầu tắm và tinh dầu. Sau khi bày biện xong, những người này cúi chào Sơ Vũ và lùi bước ra ngoài.

Cả quá trình đó không ai nói một câu nào, Sơ Vũ cũng không mở miệng hỏi. Cô nghĩ, dù có hỏi, cũng không thể moi được gì từ đám người đã được huấn luyện này. Sơ Vũ không ngốc nghếch đến nỗi nhân lúc họ chuẩn bị đồ tắm, cô xông ra cửa. Theo tình hình của Sơ Vũ bây giờ, có khốc lóc hay căng thẳng cũng vô dụng. Căn phòng này đối với cô, tạm thời an toàn hơn bất cứ nơi nào khác. Sơ Vũ có thể trốn thoát, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

Sơ Vũ nhìn thùng nước gỗ, không do dự cởi hết quần áo rồi bước vào trong. Một ngày mệt nhọc khiến thân thể cô bần thiêu. Cô cần tắm rửa sạch sẽ. Ngâm người trong nước nóng khiến Sơ Vũ tỉnh táo hơn một chút, và bắt đầu nghĩ đến hoàn cảnh của mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhiệm vụ đầu tiên và quan trọng nhất là cô phải sống. Nghĩ đến việc bố mẹ nhận được tin cô xảy ra chuyện, đầu óc Sơ Vũ đột nhiên căng thẳng. Mặc dù ép bản thân không nghĩ đến

vấn đề đó, nhưng xem ra, tối nay thất thân là chuyện không tránh khỏi. Người đàn ông tên Tử Mặc đó nếu tàn nhẫn như đám người ở đây thì tại sao anh ta lại cứu cô lúc ở siêu thị? Sơ Vũ không băn khoăn về chuyện này quá lâu. Dù thế nào, bị người đàn ông này lấy đi sự trinh trắng của cô, cũng còn hơn bị tên Nhị ca chơi đùa xong rồi ném cho đám đàn ông cường bức. Nếu làm vậy, có thể cô sẽ mất đi mạng sống trong đêm nay.

Sơ Vũ tắm qua, không dùng tinh dầu cũng không mặc bộ váy đã chuẩn bị. Cô mặc lại áo phong và quần bò của mình. Hất mái tóc dài ước rồi ngồi bên cửa sổ rộng, mi mi mắt nhìn về phía núi xa xa.

Không biết từ lúc nào, Sơ Vũ rơi vào mộng cảnh. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Sơ Vũ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, phảng phất như rơi vào lòng ai đó rất ấm áp. Cảm giác ấm áp lên đến mặt Sơ Vũ, cô mơ hồ mở mắt, phát hiện cô đang bị Tử Mặc bế lên và đặt nhẹ lên giường. Thân trí Sơ Vũ trở lại trong giây lát. Cô mở to mắt nhìn người đàn ông trong bóng tối.

Động tác của Tử Mặc bỗng dừng ở giây phút đó. Cô ở dưới, anh ở trên, hai làn da dính sát, bốn chân đan vào nhau. Bối cảnh ở trên giường trong cự ly sát gần, hơi thở hòa quyện, khiến không khí có sự mờ ám khó nói. Cô nằm bất động nhìn người đàn ông, ánh mắt không tỏ ra quá sợ hãi, ngược lại còn nhìn anh một cách bình tĩnh. Ánh mắt của Sơ Vũ khiến Tử Mặc cảm thấy thú vị, anh nhếch mép, nở nụ cười, giống như khí chất nguy hiểm trên người anh, mang chút tà khí, nhưng khiến người đối diện bất giác tim đập mạnh. Nếu không phải là hoàn cảnh hiện tại, nếu không phải thân phận của anh ta, có lẽ Sơ Vũ sẽ càng thưởng thức cảm xúc này hơn.

“Tôi họ Lục”. Anh giới thiệu ngắn gọn, như đã chắc chắn cô biết họ tên anh. Sơ Vũ cũng chỉ nhếch mép “Đặng Sơ Vũ”.

“Hạt mưa nhỏ, cái tên không tồi”.

Nụ cười trên môi Tử Mặc càng sâu hơn. Sơ Vũ bắt giác cau mày. Được thôi, nếu cô buộc phải thất thân với người đàn ông này. Anh ta thích gọi cô bằng biệt danh gì cũng chẳng sao, chó mèo, Trương Tam, Lý Tứ gì cũng được. Bây giờ, mục đích cô của cô là khiến anh ta vui vẻ. Phải nghĩ cách biến người đàn ông trước mặt thành ô dù bảo vệ, cô mới có cơ hội thoát khỏi chốn này.

Sơ Vũ là một bác sỹ, mặc dù cô không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế trong bảy năm làm việc ở bệnh viện, nhưng về những chuyện như thế này, cô cũng biết không ít. Ở hoàn cảnh của cô, chỉ cần nhẫn nhịn, sẽ qua đi rất nhanh. Nếu kỹ thuật của anh ta tốt, có thể cô còn cảm thấy khoái cảm. Cô có thể coi anh ta là đối tượng tình một đêm, hoặc bản thân kiếm một trai bao cao cấp. Chỉ là hiến thân thể mà thôi, vì sinh tồn thì chuyện đó có là gì.

Sơ Vũ tự cho mình một bài học tâm lý. Lục Tử Mặc quan sát cô từ phía trên, nhưng không hề có hành động tiếp theo. Anh mắt bình thản và có phần đùa giỡn của Tử Mặc khiến Sơ Vũ dần trở nên mất tự nhiên. Cuối cùng, cô không chống nổi ánh mắt của anh, ngoái đầu “Anh muốn gì?”

“Tôi có thể làm gì?”, giọng nói của Lục Tử Mặc mang chút bồn chồn. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn anh ta. Ý gì đây? Lê nào anh ta ám thị cho cô biết, anh ta là một người đàn ông tốt biết giữ thân, không bao giờ ăn trộm trái cấm?

“Không có ai nói cho cô biết sao?” Lục Tử Mặc nhìn gương mặt trắng bệch của Sơ Vũ, nụ cười trên môi càng sâu hơn. Câu nói lạnh lùng sau đó đâm thẳng vào lòng Sơ Vũ “Tôi muốn đàn bà chỉ vì chơi vui vẻ với họ. Tôi là người bất lực.”

“OMG”, trong lòng Sơ Vũ chửi thầm một câu văn minh. Chi bằng để Nhị ca đưa đi, tên này quả nhiên là biến thái!

Hết chương 2

2. Chương 03-04

Gặp phải loài cầm thú chắc chết, gặp phải loại biến thái sống không bằng chết. Sơ Vũ lặng lẽ so sánh sự khác biệt giữa hai bên. Lùi một bước vấp phải âm tào, tiến một bước rơi xuống địa ngục. Nếu chỉ còn đường chết, Sơ Vũ không nhất thiết hy sinh sự trong trắng của mình. Trong giây lát, Sơ Vũ quyết định bảo vệ trinh tiết, đến lúc gặp Diêm vương, ít ra cô còn có thể được phong Liệt nữ.

Người đàn ông quỳ đầu gối trên giường, nhìn về phía cô. Sơ Vũ đang nằm thẳng người nhẹ nhàng nhấc một chân lên, chuẩn bị đập anh ta một phát ở góc độ thích hợp. Nào ngờ, cô vừa động dậy, bàn tay anh ta đã sờ vào đùi cô, ngón tay dài mờ ám trượt qua bề mặt quần bò, hơi dùng sức giữ chặt đầu gối của cô. Ánh mắt Lục Tử Mặc vẫn lạnh lùng, nụ cười không thay đổi, anh ta mở miệng: “Chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây, Hạt mưa nhỏ?”.

Đã không thể đối kháng trực tiếp thì phải dùng mưu, trong đầu Sơ Vũ hiện ra vô số phương án. Đáng tiếc, trong lúc cô còn chưa chọn được phương án nào. Người đàn ông trước mặt đột nhiên lao người đến, đè cô xuống dưới.

Sau một giây bị đè nặng với cảm giác bị chiếm hữu mạn mẽ, cơ thể của Sơ Vũ bị người đàn ông ôm chặt xoay lại một cách dứt khoát, trở thành cô ở trên, anh ta ở dưới. Sơ Vũ ra sức giãy giụa. Cô cảm thấy phần thắt lưng và sau đầu đồng thời bị giữ chặt, người đàn ông dùng sức kéo cô về phía anh ta. Cô cảm thấy bàn tay nguy hiểm của anh ta từ phía lưng lần vào trong áo cô, rồi di chuyển lên phía trên, khiến cô run rẩy.

“Thế này được không?”.

Lục Tử Mặc ngẩng đầu, cất giọng nói trầm ấm bên tai cô. Hơi thở nóng rực của anh xuyên qua vài sợi tóc thổi vào, khiến Sơ Vũ như đụng phải lửa, gương mặt cô bỗng chốc đỏ bừng. Đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra. Có người dừng lại trước cửa, cười nói: “Còn sớm vậy đã bận rộn rồi, làm phiền việc tốt của hai người”

Lục Tử Mặc bỏ Sơ Vũ ra rồi đứng dậy, cười cười “Trò chơi mới chỉ bắt đầu thôi. Kim Gia có dặn dò gì không?”

Lục Tử Mặc vừa buông tay, Sơ Vũ lập tức ngồi dậy. Cô đỏ mặt chỉnh đốn lại quần áo của mình. Bàn tay và cơ thể cô do căng thẳng và ngưỡng ngừng nên không thể khống chế sự run rẩy. Người đến không phải là ai khác, mà chính là Nhị ca. Nhị ca đưa mắt về Sơ Vũ, dừng lại trên người cô và cười lớn “Kim Gia nói chuyển hàng đi Bangkok lần này, tuy xảy ra chút rắc rối nhưng coi như giải quyết êm đẹp. Vì vậy, hôm nay ông ấy tụ tập anh em ở Đông hoa viên. Chuyện như thế này làm sao có thể thiếu Tam đệ. Nhị ca tôi tự ý đến thông báo, chú không trách tôi đấy chứ?”

“Nhị ca mất công quá”. Lục Tử Mặc cười nhạt: “Những việc nhỏ như thế này chỉ cần bảo anh em đến thông báo một tiếng là được. Cần gì Nhị ca phải đích thân đi?”.

Nhị ca không trả lời, nhìn Sơ Vũ đã chỉnh đốn quần áo xong: “Con bé này có mùi vị không tồi đấy chứ?”

Tử Mặc nghe nói vậy liền quay người nhìn Sơ Vũ, miệng cười nhếch mép. Tử Mặc đột nhiên vươn tay khiến Sơ Vũ giật mình. Anh ta nhẹ nhàng khoác vai Sơ Vũ: “Hạt mưa nhỏ, đưa em đi mở rộng tầm mắt”. Nói xong, anh vác Sơ Vũ lên vai sải bước dài ra khỏi phòng, giống như hơn 50kg trọng lượng không hề tồn tại.

Bị người khác vác đi quả thực không dễ chịu chút nào. Có điều, Sơ Vũ cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Coi như là cô tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Lục Tử Mặc vác cô đi đến Đông hoa viên. Chưa vào bên trong, đã thấy có tiếng cười và tiếng hút sáo của đám đàn ông. Lục Tử Mặc đưa Sơ Vũ đến thẳng vị trí trung tâm, mới thả cô xuống. Bàn tay anh ôm chặt eo Sơ Vũ, cúi người cung kính chào người ngồi ở trên: “Kim Gia”.

“Lão tam, cậu lấy người đàn bà này ở đâu ra vậy?”

Bên trên có tiếng nói hơi già nua. Sơ Vũ ngẩng đầu, phía bắc của hoa viên bày ba chiếc ghế gỗ nặng trạm trổ hoa văn. Ngồi ở giữa là một người đàn ông mặc áo vàng thêu con chim công khá lớn. Ông ta ngoài 60, tóc điểm bạc. Đáng chú ý nhất là trán bên trái của ông ta có một vết sẹo chạy thẳng xuống đến mũi.

“Đây là người Nhị ca đem từ Chiang Rai về. Tôi thấy vừa mắt, nên Nhị ca nhường lại cho tôi”.

Tử Mặc cười cười. Kim Gia gật gật đầu, thể hiện thái độ không có hứng thú với xuất thân của Sơ Vũ. Ông ta vẫy tay “Đã đến rồi thì ngồi xuống đây đi!”.

Tử Mặc đưa Sơ Vũ lên chỗ ngồi bên trái. Nhị ca đến sau ngồi vào ghế bên phải. Đám đàn ông phía dưới ngồi thành vòng tròn. Một người đàn ông bước lên, tay cầm một cái khay bằng vàng ròng, bên trên đặt một khẩu súng. Hắn giơ khay vàng lên cao “Mời Kim gia khai lễ”.

Bên dưới đồng loạt phát tiếng “Mời Kim Gia khai lễ”.

Kim Gia gật đầu, bước đến bên người đàn ông, phát tay áo rộng cầm khẩu súng lên. Bên cạnh có một người đàn ông khác cầm bó đuốc chưa đốt bước đến, hai tay cung kính đưa về phía Kim Gia. Kim Gia cầm súng hướng về bó đuốc rồi bấm cò. Hóa ra đó là một khẩu súng bột lửa. Bó đuốc tẩm đầy xăng cháy phừng phừng. Người đàn ông cầm bó đuốc, bước về đồng gỗ cao hơn 3m ở trung tâm hoa viên rồi ném vào đó. Đồng gỗ bén lửa ngay lập tức, phát sáng tới từng góc nhỏ của hoa viên.

Khi lửa bốc cháy, một đoàn cô gái mặc váy nhiều màu, đầu đeo chuông bạc bước vào. Lúc này, đám đàn ông cầm nhạc cụ đứng vòng ngoài bắt đầu diễn tấu. Đoạn nhạc có tiết tấu vui vẻ, các cô gái nhảy múa theo điệu nhạc. Tiếp đó, một đoàn các cô gái mặc váy Thái màu trắng tiến vào dâng rượu thịt. Không khí hoa viên bỗng chốc nóng rực.

Sơ Vũ quan sát thấy, phụ nữ ở đây đều mặc váy Thái đơn giản, giữ thái độ trầm mặc. Không bao lâu sau, lại có một đám cô gái mặc váy Thái nhiều màu bước vào. Họ hóa trang đậm, tất cả đều cao ráo xinh đẹp. Sau khi vào trong, họ đi vòng quanh đám đàn ông. Nếu được chọn, họ sẽ bị bàn tay đàn ông kéo ra khỏi đội hình một cách thô lỗ. Nhưng họ không hề phản kháng, còn mỉm cười và lao vào lòng những người đàn ông đó, mặc cho bàn tay sờ soạng. Luồng không khí nguyên thủy bắt đầu lan tỏa khắp hoa viên. Trong đầu Sơ Vũ nảy ra một từ: “biển rượu rừng thịt”.

Ba vị trí bên trên đều có một cô gái váy trắng yên lặng quỳ xuống rót rượu gấp thức ăn. Những cô gái này đều cúi mặt, tư thế trang nhã, rõ ràng không xa lạ với cảnh tượng bên dưới. Lục Tử Mặc im lặng ngồi uống rượu. Tuy là một chén sứ nhỏ nhưng anh ta cũng uống đến bảy tám chén. Sơ Vũ bị anh ta kéo đến bên, ấn xuống ngồi bên cạnh chân anh ta, chống lên đầu gối anh ta như nô lệ. Nhìn bộ dạng cô có vẻ ngoan ngoãn, nhưng thật ra trong lòng đương sự mới biết rõ.

Sơ Vũ hơi động đậy. Bàn tay giữ chặt lấy cô rắn như sắt thép khiến cô hơi đau.

“Hạt mưa nhỏ, sao em không ăn gì cả? Cả ngày nay bụng em trống rỗng phải không. Em mà đói ra đấy, tôi sẽ đau lòng lắm”.

Sơ Vũ cuối cùng đầu hàng, tự động ngồi ngoan ngoãn. Anh ta cười: “Hay là thức ăn không hợp khẩu vị của em?”

Sơ Vũ ăn thế nào được chứ? Nhìn chiếc bàn đầy thức ăn trước mắt, cái bụng rỗng suốt một ngày của Sơ Vũ đã phát ra tiếng kháng nghị từ lâu. Dù thế nào, ăn no mới có tinh thần kháng cự sự hành hạ của anh. Nhưng cô vừa động đậy đã bị anh ta trấn áp. Bây giờ lại còn hỏi, tại sao cô không ăn?

“Mở miệng ra!”.

Lục Tử Mặc ra lệnh, rồi gấp một miếng thịt gà thơm nức vào miệng Sơ Vũ. Sơ Vũ liếc người đàn ông, thỏa mãn lời anh ta và dạ dày của cô. Cô không phản kháng, ngoan ngoãn mở to miệng. Lục Tử Mặc đưa miếng thịt vào miệng cô giống như cho chó con ăn. Sau đó, anh ta nói “Đến lượt em”.

Gì hả? Sơ Vũ ngậm miếng thịt gà ngồi lặng, không hiểu ý của anh ta. Lục Tử Mặc quay đầu nhìn cô hầu nữ bên cạnh, vẫy vẫy tay. Cô gái đứng dậy cúi người hình cung, đi lùi về phía sau. Lục Tử Mặc đợi cô hầu nữ lui ra. Ánh mắt anh ta đảo một vòng bàn thức ăn, rồi quét qua Sơ Vũ nhíu mày.

Sơ Vũ tránh ánh mắt thách thức của Lục Tử Mặc, nhìn về phía dưới. Sau đó, cô đổ mắt quay đầu lại. Cảnh tượng phía dưới khiến cô không thể chấp nhận nổi. Sơ Vũ đột nhiên nhận thức ra bản thân đã bị bắt, có lẽ đời cô sẽ kết thúc ở nơi này, bị người đàn ông trước mặt chơi cho đến chết, hoặc bị anh ta chơi chán, rồi ném cho đám thuộc hạ dày vò. Những người đàn ông ở đây không phải là người bình thường, mà là loài

lang sói da người. Bọn họ coi mạng người như cỏ rác, hoàn toàn không thể dùng tiêu chuẩn đạo đức quan, giá trị quan của người bình thường. Thế mà cô còn vọng tưởng có thể thoát khỏi nơi này, còn giữ sự bình tĩnh chó chết.

Sơ Vũ cảm thấy đau mắt, hóa ra Lục Tử Mặc đang bóp chặt gương mặt cô. Hành động này thu hút sự chú ý của Nhị ca ngồi cách đó không xa. Hắn không chọn bất cứ người phụ nữ nào, chỉ lặng lẽ ngồi uống rượu. Thấy hành động này của Lục Tử Mặc, hắn mở miệng “Tam đệ, nếu chú không muốn chơi con bé đó thì đừng lãng phí nữa. Anh em lâu lắm không được ném hàng tươi mới rồi”.

Câu nói không nặng không nhẹ, truyền đến tai tất cả những người đàn ông có mặt. Sơ Vũ cứng người. Cô có thể cảm thấy mọi ánh mắt đang dồn về phía mình.

Lục Tử Mặc không mở miệng, nhìn Sơ Vũ lạnh lùng. Sơ Vũ run rẩy, nhẹ nhàng giơ tay, gấp một miếng thức ăn trên bàn đưa đến trước mặt Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc lặng yên trong giây lát, rồi mở miệng, nuốt miếng thức ăn và cả ngón tay Sơ Vũ. Chiếc lưỡi nóng rực cắn nhẹ ngón tay Sơ Vũ, khiến cô vừa cảm thấy tê vừa cảm thấy ngứa ngứa, toàn thân có phản ứng sinh lý bình thường. Sơ Vũ nhanh chóng cúi mày. Lục Tử Mặc thả tay Sơ Vũ, thuận tay ôm Sơ Vũ vào lòng, ngẩng đầu nhìn Nhị ca: “Hạt mưa nhỏ đáng yêu như vậy. Tôi yêu thương còn không kịp. Sao có thể dễ dàng chơi chán chứ?”. Nói xong, anh quét mắt một lượt: “Người phụ nữ này, trước khi tôi cho phép, không một ai được động đến cô ấy, rõ chưa?”

Nếu lão tam thích, thì tìm vài cô gái nhà lành đưa đến phòng của cậu”. Kim Gia bây giờ mới mở miệng: “Chỉ một người đàn bà thì bị cậu chơi đến chết còn gì?”

Bên dưới dội tiếng cười lớn. Lục Tử Mặc lắc đầu, cười với Kim Gia “Chơi con gái nhà lành thật sự, mới có cảm giác đạt thành tựu. Kim Gia! Lão tam tôi hôm nay xin rút lui trước. Kim Gia sẽ không trách tội chứ?”

“Đi đi! Hiếm có dịp Lão tam phong lưu” Kim Gia cười thông cảm. Lục Tử Mặc không nói thêm lời nào, ôm Sơ Vũ quay lại con đường cũ.

Lục Tử Mặc nhanh chóng đưa cô về phòng, đặt cô lên giường, quay người cởi quần áo một cách gấp gáp. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn gió. Ánh sáng màu vàng cam hắt lên cơ thể trắng kiện của người đàn ông. Thân hình anh cao lớn, cơ bắp rắn chắc. Anh gần như cởi hết đồ, bước đến cửa sổ thổi tắt ngọn đèn. Bóng hình cao lớn trầm mặc bên cửa sổ một giây lát rồi nhẹ nhàng đi về phía giường.

Từ lúc vào phòng, Sơ Vũ gần như hóa đá. Người đàn ông cao lớn đến bên cạnh cô. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể anh ta và không khí nguy hiểm đã bao trùm lên người cô. Sơ Vũ cảm thấy nặng đầu, khiến cô giật mình. Bàn tay của Lục Tử Mặc bắt đầu cởi áo cô. Sơ Vũ không giãy giụa, cũng không phản kháng, để mặc người đàn ông cởi áo ngoài và áo lót của cô, rồi cởi luôn quần bò của cô.

Trong đêm tối, toàn thân Sơ Vũ hoàn toàn lộ ra ngoài bộ phận quan trọng nhất. Thế nhưng, Lục Tử Mặc đột ngột dừng tay. Sơ Vũ cảm thấy chiếc giường lún xuống. Anh ta đã nằm xuống, không hề động đến cô, chỉ nói hai từ “Ngủ đi”.

Sơ Vũ bỗng cảm thấy lạnh, một chiếc chăn tơ lụa lập tức đắp lên thân hai người. Cô ra sức lùi lại phía sau, muốn tránh ra người đàn ông. Cô không biết anh ta định giữ trò gì. Anh ta làm vậy nhưng lại không động đến cô. Rốt cuộc anh ta muốn hành hạ cô kiểu gì?

Giường rộng đến mấy cũng có giới hạn. Sơ Vũ nhanh chóng lùi tới mép giường. Sơ Vũ cứng người. Cô không dám có thêm động tác chọc giận Tử Mặc. Trong bóng tối phát ra tiếng cười khê. Lục Tử Mặc lại lên tiếng “Tôi đã từng nói tôi là người bất lực. Tất nhiên tôi sẽ không động đến em. Chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ bảo đảm sự an toàn của em. Nhưng Hạt mưa nhỏ này! Nếu em đã không thể hiến thân cho tôi, thì em phải động não, xem làm thế nào mới khiến tôi vui. Nếu tôi thật sự thích em, tôi sẽ đưa em về Chiang Rai cũng không biết chừng”.

“Còn bây giờ...”

Bàn tay Sơ Vũ bị nắm chặt, rồi bị Tử Mặc kéo lại gần. Mùi vị đàn ông của anh trong giây lát rất gần bên cô. Tử Mặc nói lạnh lùng “Hãy an phận giữ yên cho tôi!”

Sơ Vũ vốn tưởng mình không ngủ nổi, nào ngờ khi tỉnh dậy trời đã sáng bảnh mắt. Sơ Vũ nặng nhọc trở mình. Hôm qua cả ngày đi bộ đường rừng, bây giờ cơ bắp của cô chỗ nào cũng đau nhức. Đặc biệt là hai chân, giống như của người khác.

Lục Tử Mặc không còn ở trong phòng. Lúc Sơ Vũ ngồi dậy, cô phát hiện đồng quần áo tối qua Lục Tử Mặc ném bữa bãi xuống đất đã được thu dọn sạch sẽ. Đầu giường đặt một bộ váy dài. Trên mặt đất có đôi xăng đan gót thấp mát mẻ. Sơ Vũ đành phải mặc bộ váy, đi về phía cửa phòng ngủ. Cửa không hề khóa, bên ngoài hành lang có hai cô hầu gái mặc váy trắng cung kính đứng chờ. Nhìn thấy Sơ Vũ, hai cô gái cúi người chào: “Tam gia dặn Đặng tiểu thư không được ra khỏi Tây viên. Đặng tiểu thư có thể tự do hoạt động. Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi. Đặng tiểu thư ăn ở trong phòng hay tới nhà ăn ạ?”

“Cám ơn, tôi đến nhà ăn”.

Sơ Vũ cảm thấy hơi áy ngại. Cô không phải lớn lên trong xã hội cũ, từ nhỏ đã rèn luyện thói quen tốt tự động chân động tay. Đến nơi này, cô có cảm giác như xuyên không. Làm gì cũng có người đi theo hầu dàng sau, phục dịch chu đáo. Đến nhân viên phục vụ khách sạn thái độ cũng không thể bằng. Sơ Vũ theo hai cô gái đi xuống lầu. Bên ngoài đại sảnh ở tầng một là một cái sân lớn có ô che nắng. Bữa sáng đặt trên bàn nằm dưới chiếc ô.

Sơ Vũ bước lại gần và ngồi uống, cố gắng nuốt vài miếng. Lục Tử Mặc đã cho cô tự do hoạt động, chỉ bằng cô dạo một vòng quanh chỗ này, nhân tiện quan sát địa hình.

Sơ Vũ thử đứng dậy. Lần này, hai cô gái mặc váy trắng không đi theo cô. Sơ Vũ thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, anh ta thật sự cho cô đi lại tự do. Đi một vòng, Tây viên cũng không ít người. Đám hầu gái đi đi lại lại, thợ tỉa hoa, nhìn thấy cô họ đều mỉm cười. Sơ Vũ đi theo con đường sỏi đá ra đằng sau tòa nhà. Cô dừng lại, nơi này chính là vực sâu tối qua cô nhìn thấy.

Phía trước có một hàng lan can màu trắng giữ an toàn. Ngọn núi ở phía xa xa, tầm mắt bao la khiến con người trở nên nhỏ bé. Sơ Vũ bước qua đó ngồi xuống, nhắm hờ mắt nhìn lên trời xanh trên cao. Ngày hôm qua trở về trước, cô vẫn còn là người tự do, có công việc bận rộn và sức ép tinh thần lớn. Ngày hôm nay, cô trở thành tù binh nhân rồi. Ngoài việc khiến người đàn ông đó vui vẻ ra, cô chẳng cần làm gì khác.

Có lẽ, cuộc sống luôn là vậy, mãi mãi không có thập toàn thập mỹ. Thân thể được tưới tắm ánh nắng dịu dàng, Sơ Vũ thả lỏng tinh thần. Đến đâu, hay đến đó, Đặng Sơ Vũ này không bao giờ ngồi khoanh tay chịu chết. Nếu không thể nắm bắt suy nghĩ của Lục Tử Mặc thì từ từ nghĩ cách duy trì sự an toàn trong mối quan hệ này, sau đó tìm kiếm cơ hội cho bản thân.

Trên đầu như có một vầng mây đen, Sơ Vũ mở mắt, người đàn ông nguy hiểm đó không biết trở về từ lúc nào, tay giữ ghế của cô và đứng nhìn cô từ trên cao: “Nơi này cũng không tồi đấy chứ?”

Sơ Vũ không trả lời. Lục Tử Mặc đến bên cạnh cô và ngồi xuống. Anh ta cũng khép hờ mi mắt nhìn về phía núi xa xa: “Hạt mưa nhỏ! Em có thích trò chơi trốn tìm không?”

Trốn tìm? Sơ Vũ ngoái đầu nhìn Lục Tử Mặc. Kể từ năm 7 tuổi, cô đã không chơi trò này rồi. Có điều nếu anh ta muốn chơi, cô sẽ hầu. Việc duy nhất của cô bây giờ, chẳng phải khiến anh ta vui vẻ hay sao?

Lục Tử Mặc nhìn Sơ Vũ: “Bây giờ tôi phải đi giải quyết một việc. Em có thể lựa chọn đi theo tôi, hoặc ở lại đây. Thế nào?”

“Tôi đi!”

Sơ Vũ bình tĩnh mở miệng. Nếu Lục Tử Mặc rời khỏi nơi này, không biết đám đàn ông lang báo kia sẽ làm gì cô. Sơ Vũ ý thức được rằng, Tây viên khiến cô có cảm giác an toàn, vì đó là địa bàn của Lục Tử Mặc. Nếu anh ta không có ở đây, thì cả tòa thành này chẳng khác gì nhau cả.

Cảm giác an toàn? Sơ Vũ giật mình bởi ý nghĩ hoang đường của mình. Lẽ nào cô mắc hội chứng Stockholm hay sao mà nảy sinh cảm giác đó với người đàn ông trước mặt.

“Chúng ta xuất phát thôi”.

Lục Tử Mặc mỉm cười, kéo tay Sơ Vũ. Sơ Vũ giãy giụa nhưng anh ta không bỏ ra, còn hơi dùng lực. Ngón tay dài của anh ta đan vào ngón tay Sơ Vũ. Nhiệt độ từ bàn tay của Tử Mặc truyền lên, khiến Sơ Vũ hơi run rẩy. Anh ta không cưỡng bức cũng không có hành động quá đáng với cô, nhưng chỉ thế này cũng khiến Sơ Vũ cảm thấy không thoải mái.

Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ ra sân trước. Ở đây đậu một chiếc máy bay trực thăng. Lục Tử Mặc đến cửa máy bay trực thăng, ôm Sơ Vũ vào lòng rồi bế cô lên máy bay. Anh ta giơ tay ra hiệu với người phi công. Người phi công gật đầu. Máy bay lập tức cất cánh. Từ trên máy bay nhìn xuống, dãy núi trùng điệp nhanh chóng biến thành một điểm chấm xa xa.

Lên máy bay, Lục Tử Mặc nhắm mắt. Dưới mắt anh ta là một quang cảnh nhìn khá rõ. Lẽ nào đêm qua anh ta không ngủ đủ giấc? Sơ Vũ suy đoán khả năng đó. Nếu đã vậy, tại sao anh ta còn để bị giày vò?

Máy bay bay khoảng 40 phút thì hạ cánh. Sơ Vũ nhìn ra bên ngoài, mắt cô mở lớn. Từ trên cao nhìn xuống, đầu núi phía dưới rõ ràng là một mê cung nhân tạo cực lớn. Bên ngoài mê cung là một khoảng đất lớn bằng một phần tư sân bóng. Bên ngoài đậu một chiếc máy bay trực thăng khác và nhiều xe ô tô.

Tử Mặc bế Sơ Vũ xuống máy bay trực thăng. Một người đàn ông đeo kính đen bước lại phía anh ta: “Lục, lâu rồi không gặp cậu”.

“Hợp tác vui vẻ, Tang Thông”.

Lục Tử Mặc mỉm cười đặt Sơ Vũ xuống, giang rộng hai tay ôm người đàn ông đó. Tang Thông đưa mắt liếc Sơ Vũ: “Lục, cậu có bao giờ gần nữ sắc đâu”.

“Vô tình lượm được bảo bối”.

Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ lại gần, hôn nhẹ lên tóc cô, tay trượt xuống eo cô: “Renault đâu rồi?”

Tang Thông ngẩng đầu, chỉ tay về lối vào mê cung: “Anh ta đợi cậu ở trung tâm”.

Lục Tử Mặc mỉm cười, không nói một lời nào. Bên cạnh có người cầm đến một chiếc va li khóa mật mã. Lục Tử Mặc nhận lấy, ngoắc tay vào va li, rồi dẫn Sơ Vũ đi vào mê cung.

“Lát nữa tuyệt đối không được rời khỏi tôi nửa bước”.

Nụ cười trên môi Lục Tử Mặc không thay đổi. Anh ta nói nhẹ nhàng. Sơ Vũ bỗng cảm thấy căng thẳng. Cô đột nhiên hiểu ra, họ ngồi máy bay lâu như vậy đến nơi này, lại cầm một chiếc va li khóa mật mã. Chỉ e việc vào mê cung không đơn giản. Trong lúc thất thần, Lục Tử Mặc đã đưa cô đến lối vào mê cung. Hai người đàn ông chặn họ một cách lễ độ. Lục Tử Mặc vỗ nhẹ lên hông Sơ Vũ: “Đừng sợ”. Nói xong, anh ta giơ hai tay lên cao, để hai người đàn ông cầm máy dò tìm kim loại kiểm tra xem trên người anh ta có vũ khí hay không.

Sau đó, hai người đàn ông kiểm tra Sơ Vũ, rồi mới cho họ đi vào bên trong. Vào trong mới thấy mê cung rất rộng. Trên mặt đất lát đá khối vuông thẳng hàng. Đường đi rộng khoảng một mét. Khác với những mê cung xây dựng để vui chơi, mê cung này không lộ thiên. Hai bên là tường đá dày. Bên trên cũng lát đá. Một màu xám bao trùm tạo ra không khí như trong nhà tù.

Lục Tử Mặc đi rất thoải mái. Sơ Vũ bị anh ta nắm chặt tay, lặng lẽ đi sau anh ta. Vào bên trong mê cung như vào một thế giới khác. Mê cung rất yên tĩnh. Ngoài hơi thở của hai người, chỉ có tiếng bước chân của họ. Hai bên tường cách một đoạn lại có một ngọn đèn hiu hắt, miễn cưỡng cung cấp ánh sáng cho họ. Ánh đèn mù mù khiến người ta không dễ đoán định phương hướng, phảng phất một cảnh giới đáng sợ.

“Mê cung này, từ bên ngoài đi vào trung tâm. Thời gian ngắn nhất là 40 phút”.

Lục Tử Mặc mở miệng, phá bỏ sự trầm mặc giữa hai người: “Người xây dựng mê cung này là một thằng điên lẩm cẩm. Hắn bỏ phạm nhân và tù binh chiến tranh vào trong mê cung. Chỉ cần họ tìm được đường ra thì hắn sẽ tha cho họ. Rất nhiều phạm nhân bị nhốt trong này, cuối cùng chết đói. Tên điên đó đã chết cách đây 100 năm. Mộ phần của hắn nằm ở trung tâm mê cung”.

Địa hình mê cung vô cùng phức tạp, nhưng Lục Tử Mặc đi rất tự nhiên. Đến mỗi lối cắt, anh ta đều phán đoán một cách chính xác. Họ đã đi gần nửa tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa gặp phải lối cụt. Sơ Vũ nhìn

Lục Tử Mặc: “Anh rất rành nơi này?”.

“Tôi chưa từng đến bao giờ”.

Lục Tử Mặc trả lời ngắn gọn, Sơ Vũ giật mình. Cô cứ tưởng anh ta thông thuộc lắm nên mới đi một cách dứt khoát như vậy. Sơ Vũ đột nhiên toát mồ hôi lạnh: “Nếu...chúng ta lạc đường trong đây thì làm thế nào?”.

Lục Tử Mặc không trả lời vấn đề đó. Anh ta hơi nhếch mép liếc nhìn Sơ Vũ. Ánh mắt đó khiến tinh thần của cô bị áp lực lớn. Làm sao cô có thể quên, người đàn ông này là kẻ biến thái. Tư duy của anh ta tuyệt đối không theo lối của người bình thường. Lẽ nào hôm nay anh ta đưa cô đến đây, là vì biết rõ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng anh ta không muốn một mình xuống suối vàng, nên bắt cô đi theo.

Sơ Vũ đột nhiên nhớ đến mê cung Minos trong truyền thuyết. Mê cung này xây dựng dưới lòng đất, chỉ có một lối vào. Nơi sâu thẳm nhất là một quái vật đầu bò...Cô học ngành y, tất nhiên là không có cảm xúc quá lớn với sự sống chết. Tuy nhiên, khi Sơ Vũ nghe Lục Tử Mặc nói, ở đây có nhiều người chết là phạm nhân và tù binh chiến tranh, cô cảm thấy lạnh toát. Dù sao chết vì bệnh tật cũng không thể so sánh với chuyện này...

Lúc đầu, Sơ Vũ bị Lục Tử Mặc nắm tay. Nhưng dần dần, cô bắt giác nắm chặt lấy tay anh ta. Tử Mặc cúi đầu, định mở miệng. Đúng lúc này, từ trong mê cung sâu thẳm vọng ra tiếng khóc của người phụ nữ. Hai người đều nghe rõ mồn một. Ở hoàn cảnh này, lại nghe thấy tiếng khóc đó, Sơ Vũ đột nhiên dựng tóc gáy, cả người dính chặt vào thân sau Lục Tử Mặc, mắt mở to nhìn về phía trước.

3. Chương 05-06

Hạt mưa nhỏ đừng sợ!”.

Lục Tử Mặc vỗ nhẹ lên bàn tay Sơ Vũ đang nắm chặt lấy vạt áo anh: “Tiếng vừa rồi là của ma, ma nữ. Nó cô đơn lạnh lẽo trong mê cung bao năm nay. Dù có tìm người kéo xuống nước làm bạn cũng tìm đàn ông đẹp trai. Em cùng giới tính nên sẽ an toàn. Em đừng nghĩ ngợi nhiều”.

Hồi nãy vẫn còn hoảng sợ, nghe câu nói của Lục Tử Mặc, Sơ Vũ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Sơ Vũ khóc dở mếu dở nhìn Lục Tử Mặc. Cô bắt đầu nghi ngờ, không biết thần kinh của người đàn ông này làm bằng gì. Đối diện với chuyện kỳ bí, sắc mặt anh ta vẫn không hề thay đổi.

Đáng tiếc là thần kinh của Sơ Vũ thả lỏng chưa được bao lâu, tiếng khóc lại nổi tiếng, càng lúc nghe càng rõ, như ở ngay trước mặt.

Sơ Vũ sợ đến nỗi toàn thân mềm nhũn. Lúc còn học ở trường y, để rèn luyện thần kinh của sinh viên, thầy giáo từng bắt cô ở nhà xác thông đêm. Thái Lan tuy là đất nước Phật giáo, nhưng có rất nhiều câu chuyện về ma quỷ kỳ bí. Học ngành Y, Sơ Vũ luôn kiên định cô là người theo chủ nghĩa duy vật. Cô luôn cảm thấy mình khá dũng cảm, cho đến bây giờ...

Theo tiếng khóc càng lúc càng gần. Trước mặt đột nhiên lao đến một bóng đen cực lớn, bay vút qua đầu họ với tốc độ rất nhanh. Lục Tử Mặc phản ứng nhanh né người sang một bên, tay kéo Sơ Vũ vào lòng. Mặc dù sự việc xảy ra trong giây lát nhưng Sơ Vũ cũng kịp nhìn thấy, đó là một con chim màu xám rất lớn.

Mê cung yên tĩnh trở lại. Lục Tử Mặc buông Sơ Vũ ra: “Đi thôi”.

Sơ Vũ bước nhanh theo anh ta. Lục Tử Mặc cúi đầu liếc nhìn cô, rồi mở miệng: “Mê cung này có một loài chim ký sinh, tên là Tago. Nghe nói, nó cùng họ với loài cú mèo, thân hình cực kỳ to lớn. Tiếng kêu của

nó giống người tiếng khóc phụ nữ. Loài chim này không tấn công con người. Từ lâu đã tồn tại tin đồn mê cung có ma. Thật ra, nguyên nhân đều từ loài chim này”.

Hóa ra, anh ta đã biết từ trước. Sơ Vũ một mặt tự đáy lòng miệt thị bản thân không kiên định chủ nghĩa duy vật, mặt khác càng miệt thị hành vi lừa đảo của Lục Tử Mặc. Đợi cô sợ chết khiếp, anh ta mới giải thích, không phải lừa đảo thì là gì?

“Anh chưa từng đến đây bao giờ. Tại sao lại biết rõ về mê cung như vậy?”

Sơ Vũ nắn bóp bên vai bị đau trong lúc né tránh, ngẩng đầu hỏi Tử Mặc. Anh liếc nhìn cô: “Hạt mưa nhỏ, em không biết trên thế giới này có một thứ gọi là vi tính, là nguồn tài nguyên cộng hưởng hay sao?”.

Sơ Vũ nhú mày. Lục Tử Mặc thoải mái đi dẫn đường ở phía trước: “Trên thế giới có một nhóm người thích mê cung. Họ đi hết các mê cung kỳ quái, sau đó vẽ bản đồ và gửi lên mạng. Họ còn đăng kèm bản giới thiệu về từng mê cung cụ thể. Tuy tôi chưa từng vào đây bao giờ, nhưng bản đồ mê cung này tôi đã thuộc lòng”. Lục Tử Mặc quay đầu nhìn Sơ Vũ: “Em thấy yên tâm rồi chứ?”.

Sơ Vũ không nói gì, lặng lẽ bước theo Tử Mặc. Anh ta quả nhiên thông thuộc nơi này. Rẽ vài lần là đến cuối đường. Lối đi trước mặt bỗng xuất hiện một cổng sắt lớn.

Cổng sắt không đóng, cầu thang đá bên trong âm âm u u như không có tận cùng. Nơi này chắc là mộ địa trung tâm mê cung. Dòng chữ khắc tên tuổi và thân phận của chủ nhân trên cổng sắt đã bào mòn theo năm tháng. Lục Tử Mặc dừng bước trước cổng sắt. Anh ta cúi đầu hút thuốc, trầm mặc không nói lời nào.

Bên trong mộ địa tỏa ra luồng không khí lạnh, hoàn toàn khác với thời tiết nóng bức ở bên ngoài. Nhiệt độ ở đây chắc chỉ vài độ. Sơ Vũ cảm thấy cánh tay đông cứng. Lục Tử Mặc hút xong thuốc, ngẩng đầu nhìn Sơ Vũ, rồi đưa tay kéo cô vào lòng.

Sơ Vũ cứng người. Nhưng Tử Mặc không có hành động tiếp theo. Anh chỉ đơn thuần ôm cô để sưởi ấm. Bên tai Sơ Vũ, Tử Mặc cất giọng nói trầm ấm: “Em hãy ở lại đây, đừng đi xuống dưới. Nếu em nghe thấy bên trong có tiếng súng nổ. Em hãy lập tức chạy ra bên ngoài. Mỗi khi gặp ngã rẽ, em nhớ rẽ sang trái. Em đừng sợ lạc đường. Dù em có bị nhốt ở đây, cũng sẽ có người đến cứu em. Tuy nhiên, em hãy nhớ kỹ, phải luôn luôn rẽ trái”.

Lục Tử Mặc dùng sức ôm chặt cô một lát, rồi xách va ly bước xuống cầu thang. Sơ Vũ đứng ở lối vào mộ địa, cô định mở miệng nhưng không biết nói gì. Lục Tử Mặc quay đầu nhìn cô một lát, rồi bóng dáng anh nhanh chóng mất hút trong bóng tối.

Mê cung chỉ còn lại Sơ Vũ, ngoài tiếng tim đập là hơi thở của cô. Sơ Vũ đứng ở lối vào mộ địa chờ đợi, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Sơ Vũ đi đi lại lại, một mặt để đề nén bất an trong lòng, mặt khác để chống khí lạnh. Không biết Sơ Vũ đi được bao vòng, bên trong đột nhiên phát ra tiếng động lớn.

Sơ Vũ ngẩng người trong giây lát, mới nhận ra chính là tiếng súng nổ. Theo lời dặn của Tử Mặc, Sơ Vũ quay đầu chạy. Không như khi chạy bình thường, mê cung như một hàm răng quái vật lớn, những hình bóng quái dị từ mọi ngõ ngách lao vào Sơ Vũ.

Sơ Vũ nhớ lời dặn của Tử Mặc, gặp ngã rẽ cô đều quẹo sang bên trái. Cuối cùng, Sơ Vũ tới một ngõ cụt. Cô dừng bước thở hổn hển, cảm giác mỗi hơi thở cào cào đau đớn trong lá phổi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sơ Vũ vừa dừng bước chưa kịp lấy lại hô hấp. Ánh đèn mù mù trong mê cung bỗng dưng tắt phụt. Bóng tối bao phủ hoàn toàn, Sơ Vũ toát mồ hôi lạnh. Không có đèn chiếu sáng, cô tuyệt đối không thể ra khỏi mê cung này. Còn Lục Tử Mặc nữa?

Anh ta nói, cô hãy chạy ngay khi nghe thấy tiếng súng, có nghĩa là anh ta đã biết trước tình thế nguy hiểm? Anh ta nói sẽ có người đến cứu cô. Như vậy, anh ta cố ý để cô ở lại bên ngoài mộ địa?

Đầu óc Sơ Vũ rối như tơ vò. Cô chỉ biết mò mẫm sờ vào thành tường đá rồi từ từ ngồi xuống, bó gối ôm chặt bản thân.

Cuối cùng, Sơ Vũ đã lấy lại tỉnh táo. Ở hoàn cảnh này kỳ nhất là thiếp đi. Nếu thật sự có người đến cứu cô, có thể cô sẽ bỏ lỡ tiếng gọi của đối phương trong khi cô ngủ. Thời gian dường như trôi qua rất lâu, Sơ Vũ

không biết mình có thể thoát ra. Cô cũng không khỏi lo lắng cho Lục Tử Mặc. Rất lâu sau đó, trong bóng tối cuối cùng có tiếng bước chân. Tiếng chân hình như ở bên ngoài tường. Vài phút sau, có ánh đèn chiếu vào. Ánh đèn sáng rực làm chói mắt Sơ Vũ. Trước mắt cô hiện ra một đội quân trang bị đầy đủ súng ống. Một người lính này bước tới nhìn Sơ Vũ dưới ánh đèn, rồi quay lại nhìn nhau gật đầu. Một người nói vào bộ đàm: “Báo cáo chỉ huy, đã tìm thấy con tin rồi!”.

Sơ Vũ được mấy người lính kéo ra khỏi mê cung. Bên ngoài ánh nắng chói chang. Máy bay trực thăng của Lục Tử Mặc và đối phương, xe đổ ở bãi đất trống trước mê cung hoàn toàn mất dạng. Trên khoảng đất trống có một máy bay trực thăng quân dụng. Bên trên có một người nhảy xuống, đỡ Sơ Vũ lên máy bay: “Bác sỹ Đặng, không sao rồi. Bây giờ chúng tôi sẽ đưa cô về Chiang Rai”.

Máy bay đổ xuống Chiang Rai. Sơ Vũ được đưa về bệnh viện nơi cô công tác để kiểm tra toàn thân. Sơ Vũ bỗng ý thức mình đã được cứu thoát. Đột nhiên, nỗi vui mừng vì tự do đâm thẳng vào lòng cô.

Thông qua người ở bệnh viện, Sơ Vũ mới biết tin đồn bên ngoài về cô. Họ nói cô bị bắt làm con tin trong cuộc xung đột, chính phủ cử quân đội đi giải cứu cô sau 5 ngày. Để giúp Sơ Vũ ổn định tâm trạng, cũng thông cảm với việc cô bị bắt làm con tin mới thoát ra, bệnh viện phá lệ cho cô nghỉ phép ba ngày ở nhà tĩnh dưỡng.

Năm ngày? Có nghĩa là Sơ Vũ bị nhốt trong mê cung tròn hai ngày.

Ở nhà nghỉ ngơi xem tivi toàn tin tức về cuộc xung đột mới đây. Bản tin buổi tối là việc Sơ Vũ bị bắt cóc và được giải cứu, kết luận đây là hành vi của một nhóm vũ trang phản chính phủ.

Tin tức trên truyền hình và những tin đồn ở bệnh viện khác xa sự thật. Đám Kim Gia làm nghề gì? Lục Tử Mặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong mê cung ngày hôm đó? Sơ Vũ cảm thấy sự việc không hề đơn giản, nhưng cô cũng không có câu trả lời.

Sơ Vũ rất muốn biết, Lục Tử Mặc đã xảy ra chuyện gì. Lúc được cứu, cô đã dò hỏi người sỹ quan nhưng đối phương không nói gì. Sau khi về đến bệnh viện, Sơ Vũ thông qua nhiều nguồn, tìm hiểu tin tức về người đàn ông này. Tuy nhiên, Lục Tử Mặc đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của Sơ Vũ. Anh để lại hồi ức cuối cùng cho cô, là ánh mắt anh nhìn cô trước lúc quay người đi xuống mộ địa.

Sơ Vũ thậm chí còn không thể chứng minh, người đàn ông tên Lục Tử Mặc từng xuất hiện trong cuộc đời cô.

Cuộc sống Sơ Vũ dần dần khôi phục lại những ngày tháng yên tĩnh như hồi đầu. Ngày nào cô cũng túi bụi với cuộc chiến giành sự sống ở phòng cấp cứu, liên tục làm việc trong hơn 70 tiếng đồng hồ. Thân thể mệt mỏi khiến tinh thần tê liệt, nhưng Sơ Vũ thậm chí còn mong mình bận rộn hơn. Chỉ như vậy, cô mới không nghĩ đến người đàn ông bí ẩn đó.

Thấm thoát đã hai tháng trôi qua. Đến lễ hội té nước ngày 13 tháng 4.

Trong ngày lễ vui vẻ này, Sơ Vũ được nghỉ làm. Từ sáng sớm, vài đồng nghiệp có quan hệ tốt đã tìm đến nhà, giúp cô trang điểm. Do hôm nay là một ngày đặc biệt, nên các cô gái mặc bộ đồ bơi bên trong. Bên ngoài mặc áo ngực và váy dài. Dưới sự giúp đỡ của các đồng nghiệp, mái tóc dài của Sơ Vũ đã được búi lên cao. Bên trên cài trâm hình hoa. Cô trang điểm nhẹ, làm nổi bật vẻ đẹp lạ mắt trong đám người.

Mặc dù mặt trời mới vừa mọc nhưng trên đường phố đã hết sức nóng nực. Đàn ông mặc quần đùi, áo ba lỗ, cười vui. Trẻ con tay cầm súng nước và những cái xô, tùy tiện hắt nước đi mọi nơi.

Không biết là ai bắt đầu, cả thành phố đột nhiên biến thành hải dương vui vẻ. Sơ Vũ bị nước “tấn công” từ bốn phương tám hướng. Chỉ vài phút sau, cả người cô đã ướt rượt.

Nhà cửa hai bên lề đường đều mở ra, người địa phương và người nước ngoài đến tham gia lễ hội té nước hòa trộn vào nhau. Trong hoàn cảnh hỗn loạn đó, Sơ Vũ lạc mất đồng nghiệp. Để tránh sự “tấn công” mỗi lúc một mạnh hơn, Sơ Vũ chạy đến đứng dưới một mái hiên thở hắt ra, nhân tiện tìm hình bóng các đồng nghiệp từ trong dòng người.

Sau đó, Sơ Vũ thuận theo dòng người đến lối rẽ vào phố buôn bán. Sơ Vũ đứng lên cao ngó nhìn xung quanh. Bỗng nhiên, ánh mắt cô chạm phải hình bóng khiến tim cô thắt chặt. Tuy chỉ trong giây lát, người đàn ông

đó nhanh chóng biến mất ở lối cửa vào của Pub đối diện, nhưng Sơ Vũ có thể 100% chắc chắn, người đàn ông đó chính là Lục Tử Mặc.

Trước khi lý trí mách bảo Sơ Vũ nên làm gì, Sơ Vũ đã vượt qua dòng người chạy sang bên kia đường. Trong hoàn cảnh hỗn loạn, qua đường không phải là chuyện dễ dàng. Khi sang đến bên kia, Sơ Vũ càng cảm thương hơn, bộ váy áo của cô ướt sũng, bó sát người, để lộ đường cong đẹp đẽ. Đứng trước cửa Pub, Sơ Vũ chỉ do dự trong một giây rồi bước thẳng vào bên trong.

Pub vẫn đang kinh doanh. Từ bên ngoài vào nơi ánh đèn tối, Sơ Vũ bị quáng mắt trong giây lát. Bên trong, âm nhạc mở rất lớn. Một số thanh niên ở đây vui chơi chứ không ra ngoài té nước nhìn thấy cô, bắt giắc huyết sáo gọi mời.

Sơ Vũ bỗng cảm thấy hối hận. Vừa rồi, chưa chắc cô đã nhìn đúng người. Hơn nữa, bây giờ ở đây lại hỗn loạn như vậy. Dù người đó là Lục Tử Mặc đi chăng nữa, cô làm sao có thể tìm thấy anh ta.

Sơ Vũ quay người định đi ra ngoài. Đám thanh niên bao vây cô, vừa nhảy vừa chạm vào người cô. Sơ Vũ ôm thân mình né tránh, bị họ càng đẩy vào bên trong. Sơ Vũ khó khăn lắm mới thoát khỏi đám người vô duyên đó, mới phát hiện cô bị đẩy đến tận nhà vệ sinh ở tầng sau sàn nhảy. Sơ Vũ bước vào trong, đứng trước bồn rửa mặt nhìn bộ dạng của mình qua gương.

Sơ Vũ cảm thấy hành vi của cô rất hoang đường. Cô tát nước vào mặt cho tỉnh táo. Khi ngẩng đầu nhìn lên, tìm cô gần như ngừng đập. Qua chiếc gương, Sơ Vũ có thể thấy Lục Tử Mặc đang đứng ở cửa nhà vệ sinh tầng sau cô, yên lặng nhìn cô.

Sơ Vũ vừa quay người, Lục Tử Mặc đã bước đến hôn cô cuồng nhiệt. Anh đẩy cô vào tường nhà vệ sinh và tiện tay khóa trái cửa. Lục Tử Mặc ôm chặt lấy Sơ Vũ đến mức cô không thể thở nổi.

Lục Tử Mặc dùng sức bế Sơ Vũ lên, lưng cô dựa vào bức tường đá lạnh toát, hai chân kẹp chặt vào hông rắn chắc của người đàn ông.

Động tác của Lục Tử Mặc rất cuồng bạo. Anh không ngừng hôn và cắn Sơ Vũ, để lại những vết mờ ám hồng hồng trên da thịt Sơ Vũ. Bàn tay Tử Mặc không ngừng du ngoạn trên thân thể Sơ Vũ, khiến thân thể cô bỗng chốc nóng rực mà cô không thể khống chế nổi.

Sơ Vũ nghe thấy tiếng thở hổn hển phát ra từ cuống họng mình. Người đàn ông bá đạo đến mức khiến cô không thể tỉnh táo suy nghĩ. Bên ngoài dường như có người bước tới. Sơ Vũ đưa tay lên cắn, nhằm ngăn bản thân phát ra âm thanh kỳ cục. Lục Tử Mặc kéo tay Sơ Vũ rồi nắm chặt. Anh ta cúi đầu trước nơi mềm mại trên ngực cô. Lúc đỉnh nhọn bị anh ta ngậm lấy, Sơ Vũ bắt giắc phát ra tiếng rên khẽ. Lục Tử Mặc ác ý chà sát nơi nhạy cảm từ bên ngoài lớp áo, khiến lý trí của Sơ Vũ ngày càng sụp đổ.

Có lẽ nghe thấy tiếng động ở bên trong, người bên ngoài dừng lại một lát rồi bỏ đi. Lửa dục vọng của Lục Tử Mặc dần nguội tắt. Hai cánh tay ôm Sơ Vũ cũng không còn thít chặt, đôi môi đang hôn cô lạnh hắt đi. Bàn tay Sơ Vũ đang ở trên vai Lục Tử Mặc theo quán tính rơi xuống bỗng sờ thấy một thứ gì dính nhờn nhờn. Do váy áo của cô bị ướt nên từ đầu, cô không phát hiện ra. Cảm giác dính nhờn nhờn quen thuộc này đánh thức lý trí của Sơ Vũ trong tức khắc.

Sơ Vũ đẩy Lục Tử Mặc ra. Gương mặt anh trắng bệch. Tử Mặc nhìn Sơ Vũ bằng ánh mắt sắc bén: “Cô bé ngốc này, em theo tôi vào đây làm gì?”.

Sơ Vũ không trả lời, cúi đầu nhìn xuống tay mình. Cô đột nhiên thở dốc, kinh hoàng nhìn bàn tay đã nhuộm đỏ.

Sơ Vũ lần đầu tiên làm công việc vi phạm nghiêm trọng quy định kể từ khi cô trở thành bác sỹ đến nay, đó là tiến hành ca mổ “ngoài luồng”.

Lục Tử Mặc bị trúng đạn. Sau khi mắng cô là con ngốc xong, anh liền ngắt đi. Sơ Vũ gọi điện cho một đồng nghiệp cô chơi thân nhất, đến giúp cô đưa Lục Tử Mặc về nhà mình. Sau khi đơn giản tiến hành xử lý và cầm máu vết thương, Sơ Vũ lấy áo plet che lên người Tử Mặc. Sơ Vũ không thể đưa Lục Tử Mặc đến bệnh viện.

Theo quy định, một khi người bị trúng đạn phải báo cho cảnh sát. Với thân phận của Lục Tử Mặc, đưa anh ta đến bệnh viện thà để anh ta chết vì mất máu quá nhiều cho xong.

Ca mổ diễn ra trong hơn một tiếng đồng hồ. Chỉ có một mình Sơ Vũ, cô vừa là bác sỹ phẫu thuật, vừa là trợ lý gây mê, vừa là y tá. Cũng may mà vết thương không đến nỗi nào. Lục Tử Mặc tương đối gặp may, viên đạn nằm ở huyết không gần phổi, chỉ cần nhích sang một tý, viên đạn sẽ xuyên thủng lá phổi của anh ta, chết là cái chắc.

Sau khi ca mổ kết thúc, Sơ Vũ toát mồ hôi như tắm. Một mặt, cô rất mệt mỏi. Mặt khác, cô không tránh khỏi căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ. Chuyện này đã đi ngược lại nguyên tắc làm người của Sơ Vũ. Cô nên báo cảnh sát mới đúng. Nhưng Sơ Vũ không thể làm vậy.

Coi như báo ơn Tử Mặc, Sơ Vũ cố quên đi cảm xúc không rõ ràng trong lòng, lặng lẽ thu dọn dụng cụ. Người đàn ông ngủ rất say. Căn phòng cô đơn giản, không sang trọng như phòng của anh ta ở sơn trại, với chiếc giường bốn người ngủ không hết. Thân hình cao lớn của anh ta gần như chiếm hết chiếc giường đơn của cô. Sơ Vũ bước đến bên tường, mở cửa sổ. Bên ngoài là bóng hoàng hôn rực rỡ.

Một ngày đã trôi qua.

Người đàn ông nằm trên giường tuy không động đậy, nhưng không thể xóa bỏ cảm giác tồn tại mãnh liệt của anh. Quạt trần trên trần nhà không ngừng quay, nhìn lâu sẽ có cảm giác chóng mặt. Sơ Vũ trở mình trên nền đất. Cô lấy một cái chăn giải xuống đất nằm. Khí nóng từ cửa sổ, từ tường nhà, từ bốn phương tám hướng thổi đến, khiến tâm trạng Sơ Vũ càng bức bối.

Sơ Vũ không thể ngủ nổi, lăn đi lăn lại trên mặt đất một lúc. Cuối cùng, cô đứng dậy xem Lục Tử Mặc thế nào. Vừa bước lại gần anh ta, cổ Sơ Vũ bỗng dưng bị siết chặt. Sơ Vũ gần như không thể thở nổi. Trong bóng tối, Lục Tử Mặc mở mắt nhìn cô.

Ánh mắt của Lục Tử Mặc tràn đầy sát khí. Bỗng dưng, Sơ Vũ cảm thấy người đàn ông này như Tula đến từ địa ngục, có thể hủy diệt mọi thứ tiếp xúc với anh ta. Thế nhưng, bàn tay của Lục Tử Mặc dần thả lỏng. Sát khí trong mắt anh ta dần biến mất. Bàn tay đang siết cổ Sơ Vũ trở nên dịu dàng xoa nhẹ, rồi sờ lần xuống dưới một cách ám muội. Ngón tay dài của Tử Mặc dịu dàng chạm trên ngực Sơ Vũ, rồi rời khỏi thân thể cô. Lục Tử Mặc nằm yên lặng ngắm nhìn cô.

Sơ Vũ dường như bất động. Tử Mặc nhìn Sơ Vũ hồi lâu, đột nhiên lên tiếng: “Hạt mưa nhỏ! Em tốt bụng hơn tôi tưởng nhiều”.

Tử Mặc khôi phục lại bộ dạng bốn cợt như trước. Sơ Vũ vẫn chưa hết sợ hãi trong lòng, nhưng khi nghe anh ta nói chuyện, cô cảm thấy yên tâm phần nào. Sơ Vũ gật đầu: “Tốt lắm, nói như vậy chứng tỏ anh chưa đến nỗi chết”.

“Tôi còn chưa chính thức gần gũi thân mật với em, sao có thể dễ dàng chết được?”

Tử Mặc trả lời một cách thoải mái, đứng dậy một cách nặng nề. Vết thương bị động đau đến mức sắc mặt anh trắng bệch. Nhưng Tử Mặc vẫn cười cười “Nhìn không ra, tay nghề của em cũng không tồi, Hạt mưa nhỏ!”.

“Gần gũi thân mật?” Sơ Vũ đứng thẳng người, cúi xuống nhíu mày nhìn Tử Mặc: “Tôi còn nhớ, có người nói với tôi bị bắt lực (bất năng nhân đạo)? Thân mật ư, đây là vấn đề ”kỹ thuật” đấy nhé!”.

Tử Mặc cất tiếng cười trầm trầm, nhìn thẳng vào Sơ Vũ: “Sao tôi lại không phát hiện ra, Hạt mưa nhỏ của tôi là một con mèo có móng vuốt sắc nhỉ? Ban đầu thấy em dịu dàng lắm cơ mà, hóa ra chỉ là giả bộ thôi sao?”

Sơ Vũ quay người quyết định không thềm để ý đến Lục Tử Mặc. Người đàn ông này không biết làm trò gì, suýt nữa mất mạng còn có tâm trạng ngồi đó đùa giỡn. Sơ Vũ đi về phía ấm nước lạnh tự rót cho mình cốc nước. Chỉ cần nghĩ đến cảnh bàn tay nhuộm đầy máu ở Pub, cô không khỏi run rẩy. Nếu lúc đó cô không tỉnh cờ nhìn thấy và đi theo Tử Mặc. Nếu lúc đó không gặp anh ta ở nhà vệ sinh, có phải anh ta chết rồi không?

“Có điều bất lực cũng phân thành hai loại. Một loại thuộc về sinh lý, loại này đến Đức phật cũng không cứu nổi. Một loại về mặt tâm lý. Dù như vậy cũng không phải là tuyệt đối. Có người gặp phải tình huống kích thích đặc biệt nào đó sẽ trở lại bình thường. Nhìn vào mức độ biến thái của anh, lúc anh sắp mất mạng cũng là lúc anh hưng phấn nhất. Điều này, tôi hiểu rõ hơn ai hết. Phân tích của tôi có đúng không?”

Sơ Vũ nói nhanh để che dấu nỗi bất an trong lòng. Cô vừa quay người lại, giật mình khi thấy Tử Mặc gắng gượng đứng ở ngay phía sau lưng cô. Đúng lúc cô quay lại, anh ta gần như ngã vào người cô.

Sơ Vũ theo phản ứng đỡ Tử Mặc, cô bỗng cảm giác vùng eo mình ấm nóng hẳn. Hóa ra, Sơ Vũ bị Tử Mặc ôm chặt vào lòng: “Đừng sợ, Sơ Vũ! Chẳng phải tôi vẫn còn sống hay sao?”

Sơ Vũ trầm mặc. Anh ta dễ dàng nhìn ra nỗi bất an trong lòng cô. Cảm nhận được sự trầm mặc của Sơ Vũ, Lục Tử Mặc lùi lại một bước nhìn cô: “Tôi không dễ dàng chết như vậy đâu”.

“Nếu anh không điều trị tử tế thì khó nói lắm!”

Sơ Vũ đẩy người đàn ông ra. Nhìn gương mặt trắng bệch của anh, Sơ Vũ lại không nhẫn tâm tiến lên đỡ anh ta. Tử Mặc cúi đầu nhìn cô cười “Hạt mưa nhỏ của tôi quả nhiên là người có lương tâm”.

“Anh đứng dậy làm gì?”

Sơ Vũ nhăn mặt, không muốn người đàn ông này đắc ý quá. Lục Tử Mặc ngượng ngập một lát: “Tôi...tôi muốn đi đại tiện”.

Gương mặt Sơ Vũ ửng đỏ: “Tôi sẽ dìu anh vào nhà vệ sinh”.

Ăn uống ỉa đái là chuyện đại sự trong đời người, có gì phải ngại chứ. Hơn nữa, đối phương lại là bệnh nhân. Sơ Vũ tự lên lớp bài giảng tâm lý. Cô chỉ cần coi anh ta là bệnh nhân bình thường, quên đi chuyện anh ta là Lục Tử Mặc thì được rồi.

Lục Tử Mặc gần như không thể động dậy. Đứng dậy đi lại rất miễn cưỡng. Chỉ đứng vài phút mà đến môi anh ta cũng trắng bệch. Hai người đứng trong nhà vệ sinh một lát. Sơ Vũ quay đầu ra bên ngoài: “Tôi, tôi đỡ anh, anh muốn đại tiện thì nhanh lên”.

Sơ Vũ đỡ anh ta một lúc chẳng thấy động tĩnh gì. Dù sao người đàn ông này cũng nặng tám chục cân chứ ít gì. Sơ Vũ cảm thấy cánh tay hơi tê liệt: “Rốt cuộc anh có đi không hả?”

Lục Tử Mặc khóc dở mếu dở: “Lúc em đi đại tiện, có người sống đằng đằng sau em, liệu em có đi nổi không?”.

Sơ Vũ không nhìn được tiếng cười, nhưng cô nhanh chóng đè nén: “Tôi không nghe thấy là được gì chứ gì. Hơn nữa, tôi là bác sỹ, còn anh là bệnh nhân, đừng có nghĩa phức tạp quá!”.

Cuối cùng Tử Mặc cũng đi xong, Sơ Vũ đỡ Tử Mặc về phòng. Cô tình cờ nhìn thấy một bộ phận của người nào đó đang dựng đứng. Sơ Vũ đỏ mặt, giả bộ như không thấy. Lúc còn ở sơn trại, anh ta và cô gần như lỏa thể ngủ cùng giường cả đêm cũng không xảy ra chuyện. Bây giờ sao lại...Lẽ nào Tử Mặc gặp phải hoàn cảnh như thế này mới nảy sinh phản ứng mãnh liệt?

Sơ Vũ cố gắng không nghĩ đến chuyện “đen tối”, lặng lẽ dìu Tử Mặc về giường. Lần này, Tử Mặc yên lặng về giường nằm mà không nói một câu nào. Chỉ đứng dậy một lúc, Tử Mặc đã tiêu hao nhiều sức lực. Tử Mặc nằm trên giường nhìn Sơ Vũ dọn dẹp qua loa rồi nằm xuống đất ngủ. Hai người đều giữ yên lặng, chỉ có tiếng quạt trần quay vù vù trên trần nhà.

Sơ Vũ có thể cảm giác thấy Tử Mặc chăm chú nhìn cô trong bóng tối. Cảm giác này khiến cô bất an. Sơ Vũ nằm quay lưng về phía người đàn ông. Lục Tử Mặc bị thương nặng, nhất thời chắc chắn không thể rời khỏi nhà cô. May mà dịp lễ tết nước, Sơ Vũ được nghỉ hai ngày nên có thể ở nhà chăm sóc Tử Mặc.

Hết ngày nghỉ đến ngày đi làm thì phải làm sao? Một khi cô đã vào công việc thì bận tới mũi tới mắt. Vết thương của Tử Mặc cần xử lý, cần thay thuốc, cần tiêm kháng sinh định kỳ. Đặc biệt là lúc thời tiết nóng bức như thế này, không cần thận, vết thương dễ bị sưng mủ, lở loét. Sơ Vũ nghĩ ngợi một lúc, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, hai người bị tiếng ồn ào bên ngoài làm thức giấc. Sơ Vũ mở mắt, thấy Lục Tử Mặc đang nằm dựa lên đầu giường, chăm chú nhìn cô: “Chào em!”

“Chào anh!”

Sơ Vũ nhanh chóng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Trong buổi sáng sớm, đôi mắt Tử Mặc sáng lấp lánh khiến tim cô đập mạnh. Sơ Vũ tạt nước lạnh lên mặt, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, nhất định phải giữ bình tĩnh.

Khi Sơ Vũ trở về phòng, Tử Mặc đang ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ta lim dim mắt. Không hiểu tại sao, một tầng sát khí lạnh lùng lại bao vây lấy anh ta. Sơ Vũ đứng ở cửa nhà vệ sinh ngẩng nhìn Tử Mặc. Cô bỗng dưng cảm thấy Tử Mặc vô cùng cách xa. Cho dù bây giờ anh xuất hiện trong cuộc sống của cô thật sự, liệu cô có thể lưu giữ anh ta bao lâu?

Cô và anh vốn là hai đường thẳng song song không liên quan, vô tình cắt nhau, rồi cuối cùng cũng quay lại vị trí ban đầu mà thôi.

“Người cùng em đưa tôi về hôm qua là ai?”

Lục Tử Mặc đột nhiên lên tiếng. Sơ Vũ cứng người. Lúc đó, cô tưởng anh ta đã hôn mê. Lục Tử Mặc quay đầu, quét ánh mắt lạnh lùng về phía Sơ Vũ: “Đồng nghiệp của em?”

“Anh ấy chỉ là một y tá bình thường. Vì hàng ngày ở bệnh viện tiếp xúc nhiều...Anh ấy không biết gì cả...Anh ấy...là người tốt”.

Sơ Vũ vội vàng giải thích. Cô không hiểu tại sao, tự nhiên cô lại thêm câu cuối cùng. Lục Tử Mặc trầm ngâm nhìn cô. Sơ Vũ nắm chặt bàn tay mình, tim đập thình thịch. Cô đang lo lắng điều gì? Người đàn ông này bây giờ vẫn đang bị thương, còn ở chỗ cô. Muốn làm việc gì cũng cần cô giúp. Cô còn lo lắng gì chứ?

Sơ Vũ không thể không chế cảm giác lạnh toát từ đáy lòng. Lục Tử Mặc tiếp tục nhìn cô, rồi đột nhiên mỉm cười. Nụ cười làm xóa tan vẻ lạnh lùng ban nãy: “Hạt mưa nhỏ! Tôi cần nhắc nhở em. Về mặt sinh lý, tôi vẫn là người đàn ông mạnh khỏe bình thường. Mới sáng sớm, em đã cho tôi cảm giác kích thích mãnh liệt như vậy, thì không tốt cho sức khỏe của tôi đâu”.

Sơ Vũ ngây người nhìn Tử Mặc, không hiểu anh ta nói gì. Đợi đến khi ánh mắt mờ ám của anh ta lướt xuống phía ngực cô, Sơ Vũ mới cúi đầu nhìn. Một tiếng nổ vang trong đầu cô. Hóa ra ban nãy vào nhà vệ sinh tạt nước rửa mặt, Sơ Vũ đã làm ướt áo ngủ. Chiếc áo mỏng dính chặt vào người cô, khiến đường cong đẹp đẽ của cô hoàn toàn lộ ra. Thậm chí, cô còn không biết, hai nụ hoa nhạy cảm trên ngực cô dưới sự kích thích của nước lạnh đã nở rộ.

Sơ Vũ vội vàng quay lại nhà vệ sinh, vẫn kịp nghe thấy tiếng cười của Tử Mặc. Sơ Vũ đột nhiên nhớ lại cảnh anh ta ôm hôn cô cuồng nhiệt ở Pub.

Không được nghĩ, không được nghĩ đến. Sơ Vũ ôm đầu, cố gắng gạt bỏ ý nghĩ về Lục Tử Mặc. Cô là một bác sĩ bình thường, có cuộc sống ổn định và gia đình hạnh phúc. Còn anh là kẻ sống ngoài vòng pháp luật, bấp bênh giữa ranh giới sự sống và cái chết. Anh ta chỉ là người qua đường. Còn cô thì muốn báo ơn. Đợi đến khi vết thương của anh ta lành lại, bọn họ sẽ kết thúc mối quan hệ.

Vết thương của Lục Tử Mặc cần hộ lý. Tuy ở nhà, Sơ Vũ chuẩn bị một số đồ dùng y tế thiết yếu và thuốc men nhưng vẫn không đủ. Sơ Vũ tới bệnh viện, nói dối có người bạn bị ngoại thương, cần một số thuốc giảm đau và thuốc thúc đẩy hồi phục vết thương. Đúng dịp nghỉ lễ, bệnh viện chỉ có mấy người trực, đều là đồng nghiệp có quan hệ tốt với Sơ Vũ. Nhân viên cấp phát thuốc Suyi lấy thuốc cho Sơ Vũ, đột nhiên hỏi cô: “Vũ, ngày kia là tang lễ của Tae, cô có đi không?”

“Anh nói gì cơ?”

Sơ Vũ đột nhiên như bị đẩy vào một tảng băng, toàn thân phát lạnh, ngây người nhìn Suyi. Suyi dùng ngón tay chạm nhẹ lên trán Sơ Vũ: “Trời ạ! Cô không biết sao? Tae thật đáng thương. Người tốt như vậy mà...Tối qua anh ấy cùng vài người bạn đi chơi, bị một chiếc xe tải cán chết. Phạt tử phù hợp cho anh ấy. Ngày mai là năm mới rồi, mà anh ấy không vượt qua nổi”.

Tae! Tae!

Sơ Vũ không biết mình ra khỏi bệnh viện bằng cách nào. Ánh nắng bên ngoài chói chang. Mặt trời giống như quả cầu lửa dọi xuống đầu khiến Sơ Vũ chóng mặt. Tae chính là người y tá cùng cô đưa Lục Tử Mặc về nhà cô. Sao có thể trùng hợp như vậy? Tại sao chuyện này lại xảy ra sau khi Lục Tử Mặc mở miệng hỏi?

Sơ Vũ không muốn nghĩ tiếp, nhưng lý trí mách bảo cô, chuyện này không thể không liên quan đến Lục Tử Mặc.

Sơ Vũ chặn một chiếc xe, về nhà với tốc độ nhanh nhất, hết sức bình sinh chạy lên nhà mở cửa. Cô vẫn thở hổn hển. Tuy nhiên, tất cả chất vấn, tất cả sự phẫn nộ, tất cả sự bi thương của Sơ Vũ không được giải tỏa.

Căn phòng rất yên tĩnh. Ngoài tiếng gió từ cửa sổ thổi vào, trong phòng không một bóng người.

4. Chương 07-08

Sơ Vũ không thể tha thứ cho bản thân. Nếu không phải cô gọi điện nhờ Tae đến giúp người đàn ông mà cô biết rõ có vấn đề đó, Tae sẽ không chết. Ý nghĩ này như hòn đá nặng nghìn cân đè xuống đầu Sơ Vũ. Sau khi Lục Tử Mặc bỏ đi, nhiều đêm liền Sơ Vũ giật mình tỉnh giấc. Cô cảm thấy, đôi mắt của người đàn ông đang nhìn cô từ trong bóng tối. Khi trở mình, cô mới phát giác căn phòng trống không.

Với áp lực tinh thần như vậy, Sơ Vũ không thể nào tiếp tục công việc ở phòng cấp cứu. Cô đệ đơn lên ban lãnh đạo bệnh viện xin nghỉ phép năm. Trong bốn năm kể từ khi làm việc ở đây, ngày phép năm của Sơ Vũ tích tụ lại cũng hơn ba tháng. Sống ở Thái Lan 10 năm, Sơ Vũ chưa có dịp du ngoạn ở đất nước này. Nhân cơ hội nghỉ phép, cô cũng có thời gian đi đây đi đó.

Sơ Vũ lựa chọn đi đảo Phuket. Bây giờ là mùa mưa, Sơ Vũ lên đường đúng lúc trời mưa lớn. Nhưng chỉ 10 phút sau, mưa bắt đầu nhỏ rồi tạnh hẳn. Sơ Vũ thuê một chiếc xe tự lái. Sống ở Thái Lan lâu năm nên cô tương đối quen thuộc với phong tục tập quán ở đây. Trên đường đi có không ít xe du lịch, chở đầy du khách nước ngoài thẳng tiến đến Phuket.

Khách du lịch nước ngoài đến đảo Phuket, thường đi bãi biển Patong. Ở đây có bãi cát trắng dài và nước biển xanh ngắt, có đầy đủ các trò tắm nắng, lướt ván, nhảy dù, du thuyền...

Sơ Vũ muốn tránh những nơi đông người, nên cô chỉ dừng lại ở thị trấn Patong mua ít vật phẩm cần thiết, rồi tiếp tục lái xe về hướng Kamala. Sơ Vũ đi hết đường lớn, rẽ vào đường núi, gặp phải một trận mưa rào. Cuối cùng, cô cũng đến Kamala.

Ở Kamala có khách sạn gồm các ngôi nhà gỗ rất độc đáo. Hai bên cạnh trồng hàng dừa lớn. Từng ngôi nhà gỗ như nằm trong rừng, có mái ngói và tường đỏ, cửa sổ màu thẫm và cửa ra vào màu trắng. Màu sắc đơn giản nhưng rất bắt mắt, tạo ra cảnh đẹp phong tình.

Sơ Vũ nhận phòng. Vào trong, cô lập tức đóng cửa, rồi thả người xuống chiếc giường lớn mềm mại. Đầu óc cô trống rỗng, tất cả tạp niệm tạm thời biết mất. Cảm giác mệt nhọc khiến thân thể Sơ Vũ nặng trĩu. Cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc Sơ Vũ tỉnh lại, trời đã tối mịt. Trong phòng không bật đèn. Gió biển thổi vào từ cửa sổ mát lạnh. Từ nơi này có thể nghe thấy tiếng sóng biển và bãi cát ở xa xa. Sơ Vũ đứng dậy, bước đến bên cửa sổ và đứng yên ở đó hồi lâu.

Cảnh đêm mỹ lệ khiến con người càng cảm thấy cô độc.

Sơ Vũ tự nhủ, có phải bản thân sống một mình quá lâu? Sinh sống ở đất nước khác, tuy cũng có bạn bè nhưng công việc bận rộn mỗi ngày. Quanh đi quẩn lại chỉ có một mình, chỉ có thể dựa vào bản thân. Khi

cuộc sống Sơ Vũ bị chệch sang một đường ray khác. Ở hoàn cảnh đó, cô lại gặp một con người đặc biệt. Vì vậy, cô nảy sinh tình cảm đến bản thân cũng không thể hiểu với người đàn ông đó.

Thế nhưng, thứ tình cảm này là gì?

Sơ Vũ tìm một chiếc áo khoác rồi đi bộ ra bên ngoài. Thời tiết lại thay đổi, gió biển thổi mạnh đến khiến cô lim dim mắt. Ở đây, mưa gió cứ nói đến là đến, đi là đi. Thời tiết biến hóa vô thường giống hệt người đàn ông đó.

Sơ Vũ cười gượng, chấp tay ngược nhìn bầu trời đêm thăm thẳm.

Tae! Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Thành thật xin lỗi!

Gió thổi mạnh vào hàng cây bên đường, tạo tiếng phần phật. Đúng lúc này, không trung đột nhiên có một tiếng động lạ thường. Sơ Vũ quay đầu thấy một bóng hình lao đến. Trong giây lát, trước mắt cô tối đen. Cô bị một thân thể ôm rồi đẩy ngã xuống đất. Đồng thời, cách đó không xa phát ra một tiếng nổ, giống như tiếng bật nút chai sâm panh. Có một thứ gì đó như lưỡi dao sắc, bay sượt qua người cô với tốc độ rất nhanh.

Eo Sơ Vũ càng bị siết chặt, cô bị ôm lăn trên mặt đất hai vòng, rồi lật người vào lùm cây bên cạnh. Từ đầu đến cuối, tay của người đàn ông luôn đỡ gáy Sơ Vũ. Lúc này, người đàn ông nằm đè lên Sơ Vũ, nhưng mắt anh ta không nhìn cô mà nhìn ra bên ngoài. Toàn thân cảnh giác giống như loài báo. Mắt anh ta lộ vẻ sát khí đáng sợ mà Sơ Vũ chưa từng thấy bao giờ.

Sơ Vũ nhủ thầm, nhất định là đang nằm mơ. Nếu không tại sao cô lại gặp anh ta ở nơi này?

Sơ Vũ nhắm mắt, rồi lại mở mắt. Trên trời lóe một tia chớp, sáng rực cả bầu trời. Ánh chớp chiếu rõ khuôn mặt như tượng điêu khắc của người đàn ông. Đúng là anh ta, Lục Tử Mặc.

Tim Sơ Vũ đập mạnh. Người đàn ông buông cô ra, nhanh chóng rút khẩu súng từ sau lưng, hơi nháy mắt nhắm thẳng. Tất cả chỉ diễn ra trong vài giây đồng hồ. Lúc ánh chớp tắt, trong mắt Sơ Vũ vẫn lưu lại tàn dư thị giác, hòng súng lạnh lùng mang mùi chết chóc và khí chất nguy hiểm của người đàn ông hợp thành một thể. Đúng lúc đó, tiếng sấm nổi lên át đi tiếng súng. Từng giọt mưa lộp độp rơi xuống, nhanh chóng biến thành cơn mưa lớn. Sơ Vũ phảng phất ngửi thấy mùi thuốc súng. Đầu óc cô bỗng nhiên tỉnh táo hẳn.

Lục Tử Mặc cúi đầu. Sơ Vũ không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta. Cô vô ý thức phản kháng, ra sức đẩy anh ta. Lục Tử Mặc không động đậy. Đáy mắt anh ta dần nổi lên cơn giông bão giống như thời tiết. Sơ Vũ cảm thấy khuỷu tay cô đột nhiên đau nhức. Cô bị người đàn ông kéo đứng dậy, lôi đi lảo đảo trong mưa bão.

Họ rời xa ngôi nhà gỗ. Sơ Vũ bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Thế nhưng, dưới tiếng sấm sét và mưa lớn, tiếng phản kháng của cô hoàn toàn vô tác dụng, không thu hút sự chú ý của người khác. Lục Tử Mặc lôi cô đến tận cùng bãi cát, ở đó đậu một du thuyền màu trắng.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Sơ Vũ càng hoảng sợ. Nước mưa khiến cô ướt như chuột lột. Nghe thấy tiếng cô hỏi, Lục Tử Mặc dừng bước quay đầu. Sơ Vũ cứng người. Ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông quét lên người Sơ Vũ. Rồi anh ta đột nhiên vác cô lên vai, sải bước dài lên du thuyền.

Sóng lớn khiến thuyền dập dềnh. Tuy nhiên, người đàn ông đó đi hết sức thoải mái vào trong khoang, mở cửa rồi ném Sơ Vũ vào bên trong. Anh ta không thèm nhìn Sơ Vũ, nhanh chóng khóa cửa và quay người đi mất.

Sơ Vũ ngồi dậy ra sức đập mạnh vào cửa. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Sơ Vũ cảm thấy một sự chấn động khác thường. Cô lao đến bên cửa sổ. Từ khung cửa sổ nhỏ, Sơ Vũ nhìn thấy đêm đen bên ngoài. Dù vậy, Sơ Vũ cũng có thể cảm thấy, con thuyền đã rời khỏi bến, lao mình vào mưa bão.

Gió bão và sóng lớn liên tục tấn công con thuyền, khiến Sơ Vũ nảy sinh phản ứng say sóng. Cô nhanh chóng cảm thấy buồn nôn, vội lao đến bên cửa nôn ọe. Cả ngày không ăn gì, bụng trống rỗng co rút mỗi khi cô nôn khan. Sơ Vũ nôn xong ngồi bệt xuống sàn, toàn thân mềm nhũn.

Tại sao thân thể đau đớn, trong lòng cũng thấy đau không kém?

Không biết bao lâu sau, đúng lúc Sơ Vũ cảm thấy cô không thể gắng gượng được nữa, con thuyền dần dần hết lực

lư. Sơ Vũ nghe thấy có tiếng bước chân đi đến. Thân thể cao lớn của người đàn ông che mất ánh sáng từ mù. Sơ Vũ mở mắt, nhìn thấy Lục Tử Mặc đứng ở cửa khoang. Anh ta bước đến, cúi người bế Sơ Vũ lên. Lục Tử Mặc đưa Sơ Vũ đến một chiếc xe Jeep đỗ trên bờ. Anh ta không nói một lời nào, lặng lẽ lên xe nổ máy, bật đèn và phóng đi rất nhanh.

Ô tô rời khỏi đường bờ biển, đi theo đường núi. Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại, Lục Tử Mặc xuống xe, đến bên cửa nơi Sơ Vũ ngồi. Anh mở cửa, cúi người nhìn cô, không nói một tiếng nào và bế cô lên.

Sơ Vũ đã từ bỏ sự phản kháng. Cô không biết Lục Tử Mặc đưa cô đến nơi này làm gì. Hình ảnh người đàn ông sát khí đằng đằng dưới ánh chớp đã in sâu vào đầu Sơ Vũ. Bây giờ, cô nảy sinh tâm lý khiếp sợ người đàn ông này.

Sao cô từng có ý nghĩ, có thể cho rằng, người đàn ông này đáng tin cậy và rất an toàn, không giống như vẻ bề ngoài của anh ta.

Hai người đi qua một sân rộng vào nhà. Căn phòng khá lớn. Lục Tử Mặc không dừng lại ở tầng một lâu. Anh nhanh chóng lấy chìa khóa ở quầy bar phòng khách rồi bế Sơ Vũ lên tầng hai. Đợi sau khi đặt Sơ Vũ lên giường trong phòng ngủ, Lục Tử Mặc mới nói câu đầu tiên với Sơ Vũ: “Em hãy đi tắm đi! Trong tủ có quần áo để thay. Nhớ bỏ hết quần áo ướt”.

Lục Tử Mặc nói xong quay người, đi đi lại lại trong phòng. Anh ta rút khẩu súng đặt lên bàn, rồi cởi áo sơ mi trắng. Ánh sáng tờ mờ của buổi sớm bắt đầu chiếu vào trong phòng, tạo không khí mờ ảo. Trên mình Lục Tử Mặc vẫn còn lớp vải băng khá dày. Thân hình của anh khi không mặc áo toát ra vẻ đẹp nguy hiểm, khiến người khác tim đập mạnh.

Cảm thấy Sơ Vũ không có phản ứng, Lục Tử Mặc quay đầu nhìn cô. Ánh mắt của Sơ Vũ dừng lại ở lớp vải băng trên ngực Tử Mặc, mí mắt bất giác nhấp nháy. Lớp vải băng trắng có chút máu hồng, dần dần lan rộng.

Anh ta vẫn bị thương. Trúng đạn nặng như vậy không thể khỏi trong ngày một ngày hai. Vậy mà anh ta còn dùng sức kéo cô, bế cô. Chỉ e là vết thương lại toác ra, tạo thành vết thương mới, do đó máu mới chảy nhiều như vậy. Ánh mắt Sơ Vũ chuyển dịch lên trên. Lục Tử Mặc đang nhìn cô chăm chú, bốn mắt họ nhìn nhau. Vẻ mặt của Tử Mặc vẫn lạnh lùng, anh nói lãnh đạm: “Mau làm theo lời tôi. Nếu không, tôi sẽ đích thân ra tay”.

Sơ Vũ lặng lẽ đứng dậy, bước đến bên tủ lấy bộ váy dài, rồi đi vào nhà tắm một cách cảnh giác. Giầy vò cả buổi tối, quần áo ướt của cô đã khô cả rồi. Đến mái tóc dài ướt rượt cũng khô phần nào. Sơ Vũ không tắm rửa, cô chỉ cởi bỏ quần áo bẩn, mặc bộ váy dài rồi ra khỏi nhà tắm.

Nghe tiếng cửa mở, Lục Tử Mặc ngẩng đầu, vẻ mặt càng lạnh lùng. Anh ta sải bước rộng đến bên Sơ Vũ, kéo tay cô vào nhà tắm, thô lỗ lột váy Sơ Vũ rồi đẩy cô tới vò nước. Một dòng nước lạnh đột nhiên phun tới, nhưng nhanh chóng biến thành nước ấm, chảy trên thân thể Sơ Vũ.

“Em tính trở mặt với tôi sao?”

Nước nóng bắn xối xả vào hai người. Lục Tử Mặc dùng sức nắm lấy vai Sơ Vũ, bắt cô quay người đối diện với anh. Sơ Vũ nhắm mắt không nhìn Tử Mặc. Có thể thấy, Tử Mặc rất tức giận, nhưng anh đang nhẫn nhịn. Một không khí trầm mặc bao trùm lên hai người. Hơi thở của Lục Tử Mặc bắt đầu trở nên gấp gáp, bàn tay giữ vai Sơ Vũ càng dùng sức mạnh. Sơ Vũ đột nhiên run rẩy. Theo phản ứng của người đàn ông trước mặt, cô ý thức được mối nguy hiểm sắp đến với mình. Sơ Vũ theo bản năng lùi một bước. Động tác của Lục Tử Mặc còn nhanh hơn. Anh giữ lấy cổ Sơ Vũ, bắt cô phải đối diện với mình, rồi hôn cô một cách thô bạo.

Sơ Vũ ra sức giãy giụa, cố gắng tránh nụ hôn của Tử Mặc. Cô cảm thấy rất sợ hãi. Lục Tử Mặc đẩy cô sát vào tường. Đôi môi của Lục Tử Mặc chà xát rồi rời khỏi môi Sơ Vũ, rồi trượt xuống phía dưới, cắn vào cổ cô. Một bàn tay của anh ta luồn vào vật vướng víu cuối cùng trên người Sơ Vũ.

“Lục Tử Mặc!”

Khi ngón tay của Lục Tử Mặc chạm đến nơi sâu kín nhất của Sơ Vũ, cô hét gọi tên anh ta. Thân thể cô dưới sự điều khiển Tử Mặc gần như uốn thành hình cung nghênh tiếp anh ta. Nước bắn xối xả vào mặt khiến mắt Sơ Vũ nhòa đi, không phân biệt rõ là nước tắm hay nước mắt. Sơ Vũ cảm thấy nỗi đau xé ruột xé gan và sự tuyệt vọng bao trùm bản thân. Cô không biết mình có thể làm gì, chỉ biết hét gọi tên người đàn ông đó.

Lục Tử Mặc đột nhiên dừng lại. Hơi thở của anh vẫn gấp gáp, đầu của anh vùi vào cổ Sơ Vũ. Sơ Vũ cứng người không thể động đậy. Sơ Vũ cảm thấy ngón tay của Tử Mặc vẫn ở nơi sâu kín trên thân dưới cô, nhưng anh ta không có động tác tiếp theo. Nước nóng chảy xuống thân của hai người. Yên lặng hồi lâu, Lục Tử Mặc cuối cùng ngẩng đầu nhìn Sơ Vũ, ánh mắt như muốn xuyên vào nơi sâu nhất trong lòng cô: “Hạt mưa nhỏ! Tại sao em lại kháng cự tôi?”

Sơ Vũ không động đậy, cứng người nhìn Lục Tử Mặc. Anh trừng mắt nhìn cô, phảng phất như không chế toàn bộ không gian có cô, khiến Sơ Vũ buộc phải hít thở không khí có mùi vị của anh. Sự tồn tại vừa chân thực vừa hư ảo của Lục Tử Mặc từng bước xâm nhập vào ý chí của Sơ Vũ, làm cho cô không có chỗ trốn tránh, trong lòng càng hỗn loạn hơn.

Lục Tử Mặc nhìn Sơ Vũ, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng xuất hiện tia bồn chồn. Nước nóng xuôi xuống khiến Sơ Vũ khó lòng mở mắt. Lục Tử Mặc ép sát vào người Sơ Vũ. Chiếc áo sơ mi trắng anh vừa mặc cũng ướt sũng, bó sát vào thân hình rắn chắc quyến rũ ngay trước mắt Sơ Vũ.

Lục Tử Mặc cúi đầu, tiến gần vào mặt Sơ Vũ, cô cảm nhận thấy hơi thở nóng hổi của anh. Ánh mắt và lời nói của anh ẩn dấu sự mất kiên nhẫn: “Đây có phải là cách đối xử mới nhất của em với đàn ông, chiêu lát mềm buộc chặt?”

“Lục Tử Mặc!”

Sơ Vũ nghiêng rằng, quên cả nỗi sợ hãi hãy ban đầu, cô vừa tức vừa bực. Lục Tử Mặc nghiêng đầu đáp lại lời cô: “Gi?”

Đúng vậy, cô có thể làm gì? Biết rõ Lục Tử Mặc là phần tử nguy hiểm, sau khi may mắn thoát khỏi sơn trại, Sơ Vũ nên định rõ ranh giới với anh ta, nhưng cô chẳng hiểu vì sao lại đuổi theo anh ta, cứu mạng anh ta đồng thời hại chết đồng nghiệp Tae. Tất cả mọi chuyện đều do cô tự đâm đầu vào lưới, bây giờ cô còn có thể trách ai?

“Anh đã giết Tae?”

Lời nói của Sơ Vũ tan vào không khí. Lục Tử Mặc nhìn cô, ánh mắt trầm lại. Căn phòng đột nhiên trầm mặc, chỉ có tiếng nước chảy. Cái chết của Tae luôn dày vò tâm trí Sơ Vũ. Vì một đáp án gần như có lời giải, Sơ Vũ cuối cùng cũng mở miệng chất vấn Tử Mặc. Nhưng anh ta chỉ nhìn cô mà không trả lời.

“Thế thì sao nào?”, đáy mắt Tử Mặc lướt qua một tia tàn nhẫn: “Tôi giết anh ta, còn em định giết tôi để trả thù cho anh ta hay sao?”

Lòng Sơ Vũ chùng xuống. Cô không thể không thừa nhận, bản thân vẫn mang một tia hy vọng không bao giờ có. Hy vọng cái chết của Tae chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, không liên quan gì đến Lục Tử Mặc. Bây giờ, nghe chính miệng anh ta thừa nhận sự thật, trái tim cô như chìm hẳn vào vùng tăm tối.

“Tôi là hạng người gì, em còn không rõ?”. Lục Tử Mặc mỉm cười: “Em gặp tôi trong hoàn cảnh nào? Lẽ nào em còn mang mộng tưởng ngây thơ với tôi hay sao, Hạt mưa nhỏ?”

“...Tại sao...”

Đôi môi Sơ Vũ tím tái, cô bất giác đặt câu hỏi không đầu không cuối. Người đàn ông xa lạ trước mặt...Không, từ đầu đến cuối không phải anh ta xa lạ, mà cô hoàn toàn không hiểu gì về anh ta, cô áp đặt sự lương thiện

lên người anh ta, quan sát Lục Tử Mặc thông qua hình tượng định sẵn trong mắt cô, mà quên đi bản chất thật sự của anh ta..

“Không tại sao cả”.

Lục Tử Mặc lại một lần nữa bộc lộ sự mất kiên nhẫn. Ngón tay dài của anh bắt đầu xâm nhập vào nơi mềm mại sâu kín trên cơ thể Sơ Vũ: “Đây chẳng phải là chuyện em muốn hay sao?” Anh ta ác ý liếm nhẹ lên vành tai Sơ Vũ, cất giọng khàn khàn: “Tôi sẽ cố gắng hết sức...thỏa mãn em ở mức độ cao nhất...”.

Sơ Vũ cứng người, anh ta nghĩ cô là gì? Tại sao anh ta lại nói cô tả tơi như vậy. Lẽ nào, cô đuổi theo anh ta, là vì ham hố nhục thể của anh ta hay sao? Sơ Vũ không cảm được giọt lệ, nhưng nước mắt nhanh chóng bị nước nóng cuốn trôi đi mất. Trong lòng cô bắt đầu cảm thấy vô cùng hối hận.

Là lỗi của cô, cô sai rồi, sai hoàn toàn. “Cô mở chiếc hộp Pandora, không ngờ thả ra một ác ma”.

Một bàn tay Lục Tử Mặc xoa nhẹ từ cổ Sơ Vũ đến trước ngực cô. Ngón tay thành thạo dụ dỗ từng tác da Sơ Vũ, dụ dăng đến mức lý trí của Sơ Vũ sắp vỡ vụn. Thân thể Sơ Vũ bắt đầu đông cứng, nhưng nhanh chóng mềm ra dưới sự chăm sóc của bàn tay Tử Mặc. Cô nhấc tay, vòng ra đằng sau vỗ nhẹ lên lưng Tử Mặc, khiến anh không khỏi rúng động. Tay Sơ Vũ từ từ kéo lên vai Tử Mặc, rồi dần hạ xuống trước ngực anh.

Một nỗi đau khôn cùng ập tới, Lục Tử Mặc phát tiếng kêu rồi lập tức cúi người lùi lại phía sau. Trong phút chốc, anh không thể thở nổi. Người phụ nữ ra tay tàn nhẫn, cô lấy hết sức bình sinh đâm vào vết thương cũ trên ngực Tử Mặc, đồng thời nhấc chân thúc mạnh vào hạ bộ của anh. Sơ Vũ vợ vội quần áo, lao ra ngoài. Cô không để ý đến tình trạng của Lục Tử Mặc, cố gắng chạy ra khỏi căn nhà gỗ, leo lên chiếc xe Jeep với tốc độ nhanh nhất.

Người đàn ông vẫn cầm chìa khóa xe Jeep ở trên xe. Sơ Vũ run rẩy, hai tay mở khóa rồi khởi động xe. Sơ Vũ không biết Lục Tử Mặc có thể gượng bao lâu sau đòn tấn công của cô, có thể anh sẽ đuổi theo chỉ trong vài giây. Sơ Vũ cố gắng giữ bình tĩnh, cuối cùng, cô đã nổ được máy. Cùng lúc đó, bóng dáng Lục Tử Mặc xuất hiện ở cửa nhà. Sơ Vũ vội nhấn ga, chiếc xe lao xuống núi như một con ngựa hoang đứt dây cương.

Cả đời Sơ Vũ chưa bao giờ lái loại xe này, cô nắm chặt hai tay vào tay lái. Cuối cùng, chiếc xe cũng lao với một tốc độ có thể gây ra án mạng từ trên đường núi xuống bãi cát. Sơ Vũ mặc vội quần áo, thậm chí không tắt máy, cô đẩy cửa, lao xuống và đi về phía du thuyền.

Thủy triều dâng cao. Sơ Vũ không biết cô đang ở hòn đảo nào, hôm qua đến đây vào lúc đêm tối nên cô không nhìn rõ lắm. Sơ Vũ nhanh chóng nhảy vào trong du thuyền. Cô là người thích môn lặn biển, lúc học lặn biển, huấn luyện viên từng dạy cô lái du thuyền. Tuy Sơ Vũ không thông thạo, ở hoàn cảnh hốt hoảng như thế này lý thuyết quên tám chín phần, nhưng cô chỉ muốn nổ máy, rời khỏi nơi có người đàn ông nguy hiểm kia, dù có chết trên biển, cô cũng bằng lòng.

Ông trời phù hộ Sơ Vũ, cô thuận lợi khởi động du thuyền. Sơ Vũ nắm chặt bánh lái. Du thuyền có vẻ dễ lái hơn cô tưởng, đuôi thuyền tạo ra một đường nước trắng xóa. Đến khi hòn đảo nhỏ nhanh chóng chỉ còn lại một chấm xanh phía xa xa, Sơ Vũ mới từ từ bình ổn hô hấp. Đảo Phuket có mấy chục hòn đảo nhỏ, chỉ cần tiến về nơi tập trung nhiều đảo nhỏ, thế nào cũng tìm thấy đội du thuyền và đội lặn biển, có thể trở về thuận lợi.

Mặc dù tự an ủi, nhưng trong lòng Sơ Vũ vẫn cảm thấy không chắc chắn lắm. Cô còn chưa dám tin mình đã thật sự thoát khỏi người đàn ông đó, bởi vì sự việc xảy ra quá dễ dàng, dễ như được sắp đặt từ trước. Sơ Vũ nhìn mặt biển bao la, nắm chặt tay lái đưa con thuyền về nơi tập trung nhiều ngọn núi xa xa. Sơ Vũ tự nhủ, sẽ gặp con người ở đây, khu vực này nhiều du khách như vậy, nhất định sẽ gặp ai đó.

Mặt trời đã lên cao, chiếu ánh nắng chói chang xuống mặt biển. Từ một nơi xa bỗng truyền đến từng hồi chuông ding tai nhức óc, Sơ Vũ ban đầu còn tưởng cô bị ảo giác. Nhưng cô nhanh chóng phát hiện, hồi chuông đến từ khoang thuyền. Sơ Vũ ngừng lái tàu, chậm chạp bước vào trong khoang, trên bàn đặt một điện thoại vệ tinh đang réo liên hồi.

Sơ Vũ cứng người, nhìn chiếc điện thoại như nhìn thấy rắn độc. Cô biết chắc chắn là do Lục Tử Mặc gọi

đến. Sơ Vũ lấy hết dũng khí nhấc điện thoại. Quả nhiên, đầu dây bên kia là giọng nói trầm khàn quen thuộc, ngữ khí dịu dàng phảng phất như ở ngay bên tai Sơ Vũ: “Hạt mưa nhỏ! Em có nghĩ đến hậu quả không khi làm như vậy không?”.

“Lục Tử Mặc! Tôi không nợ nần gì anh cả. Tôi cũng chẳng có ý gì với anh”.

Sơ Vũ cố giữ bình tĩnh, lạnh nhạt mở miệng. Hai người trầm mặc một lúc: “Em vội vạch rõ đường ranh giới với tôi như vậy sao? Tôi là người không bao giờ bắt ép đàn bà. Có điều...”, giọng nói Lục Tử Mặc đột nhiên lạnh băng: “Nếu em muốn đi, thì hãy biến mất một cách triệt để, đừng bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của tôi nữa, vĩnh viễn!”.

Đặt điện thoại xuống, Sơ Vũ vẫn chưa hết run rẩy. Cô ngầy người một lúc, rồi chợt nghĩ ra dùng điện thoại cầu cứu. Sơ Vũ nhanh chóng bấm máy gọi đội cấp cứu bờ biển. Một lúc sau, đội cấp cứu bờ biển đến nơi. Hóa ra, chỗ Sơ Vũ dừng lại không cách xa đảo chính là bao, du thuyền dừng ngay ở khu vực lặn biển.

Lời đe dọa của Lục Tử Mặc giống như cơn ác mộng đối với Sơ Vũ. Anh ta biết rõ nơi ở và chỗ làm việc của cô, Sơ Vũ không thể tiếp tục sống ở Chiang Rai. Sự việc trải qua lần này khiến Sơ Vũ cảm thấy bất an cực độ. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô nhanh chóng quyết định xin nghỉ việc và trở về nước.

Có lẽ chỉ rời khỏi Thái Lan, Sơ Vũ mới vĩnh viễn rời xa Lục Tử Mặc, anh ta mới triệt để biến mất khỏi cuộc sống của cô. Sơ Vũ đã sớm quên lý do tại sao cô lại đến Thái Lan học tập, công tác và định cư. Về nước cũng tốt, Sơ Vũ có thể thư giãn tinh thần, dần quên đi những chuyện khủng khiếp cô từng trải qua và bắt đầu cuộc sống mới.

Quê Sơ Vũ ở thành phố Hàng Châu, vùng đất non xanh nước biếc. Đặng gia là một gia tộc sống ở đây hơn 100 năm. Cả gia tộc mười mấy người cùng chung sống trong khu nhà do tổ tiên để lại, có sân lớn và tường đá màu xanh, ở nhà cả ngày xuất hiện tiếng nói cười ồn ã.

Việc Sơ Vũ đột ngột về nhà khiến mọi người đều bất ngờ. Tuy nhiên, những người thân của cô, đặc biệt là bố mẹ Sơ Vũ rất vui mừng. Hai ông bà đều là giảng viên đại học về hưu, họ chỉ có một cô con gái, con gái lại đi tận đất nước xa xôi học tập, sau lại định cư ở đó. Hai ông bà còn tưởng cả đời này gặp con gái là chuyện khó khăn, nào ngờ, con gái quyết định về quê cha đất tổ, coi như là “áo gấm về làng”.

Sơ Vũ trở về gây náo động nho nhỏ ở địa phương. Nơi cô ở là phố cổ toàn người dân sống lâu đời, ra ngõ ngăng mặt là gặp người quen. Sơ Vũ về nước là chuyện đại sự, Đặng gia tất nhiên phải mở tiệc chúc mừng. Người nhà làm theo lời dặn của ông bà, bày bàn tiệc đầy sân, mời khách ăn uống trong ba ngày, náo nhiệt hơn cả đám cưới. Ở hoàn cảnh như vậy, Sơ Vũ không thể thư giãn đầu óc. Thời gian còn ở Thái Lan, cô luôn sống một mình quen rồi. Về đến nhà, cả ngày đối mặt với một đám người, hơn nữa, phòng Sơ Vũ còn chưa dọn dẹp, cô đành phải ở cùng phòng với em gái họ.

Cô em họ rất tò mò về cuộc sống của Sơ Vũ ở Thái Lan, tối nào cũng bám lấy cô hỏi chuyện đến nửa đêm rồi lăn ra ngủ như chết, ngủ say còn nghiến răng, chảy nước dãi, đạp chân bừa bãi.

Thế nhưng, Sơ Vũ lại cảm thấy rất an toàn.

Tuy nhiều lần nửa đêm mở mắt, Sơ Vũ tưởng mình còn đang ở Thái Lan, nhưng cô tỉnh lại rất nhanh. Sự náo nhiệt và đón tiếp nhiệt tình của mọi người ở nhà khiến Sơ Vũ về mặt tiềm thức từ chối nghĩ đến người đàn ông đó.

Sơ Vũ quyết tâm đem Lục Tử Mặc phong kín ở một nơi bí mật trong lòng mình. Nghe nói, tư duy của con người rất lạ. Nếu bạn cố tình quên một người nào đó, đến một lúc nào đó, bạn thật sự quên mất anh ta, dù có hồi tưởng, cũng không thể nhớ nổi. Về mặt y học, lý luận này gọi là tự thôi miên, chỉ xuất hiện ở những người nhân cách phân liệt.

Sơ Vũ lại là người có thần kinh bình thường, nên thật sự rất khó quên đi. Dù Sơ Vũ cố gắng khống chế, cũng không thể đảm bảo cô sẽ quên anh ta. Vì vậy, Sơ Vũ chỉ còn biết kích lệ bản thân mỗi ngày, nhất định cô phải kiên cường hơn.

Đây là nhà của cô, đây là nơi an toàn nhất.

Sự ồn ào rồi cũng qua đi, người nhà của Sơ Vũ bắt đầu chuyển sang hướng quan tâm khác. Với học lực và kinh nghiệm làm việc của Sơ Vũ, tìm việc làm tại một bệnh viện tốt nhất ở địa phương không phải quá khó khăn. Cô có thân hình mảnh mai, gương mặt tuy không xuất chúng nhưng cũng dễ nhìn và đầy vẻ nữ tính. Sơ Vũ sắp 30 tuổi mà vẫn còn độc thân. Vì vậy, chỉ vài ngày sau, người nhà Sơ Vũ đã tìm ra đối tượng coi mắt cho cô.

Vì một nguyên nhân không rõ, Sơ Vũ ngầm từ chối, nhưng các bậc trưởng bối ở Đặng gia không đồng ý. Do đó, Sơ Vũ buộc phải miễn cưỡng nghe lời ông nội, lần đầu tiên trong đời đi coi mắt dưới sự hộ tống của cô em họ.

Có lúc, Sơ Vũ cảm thấy, tiết tấu cuộc sống ở trong nước nhanh hơn ở nước ngoài nhiều. Mặc dù hồi còn làm ở phòng cấp cứu bên Thái Lan, cô bận tối mắt tối mũi, nhưng ít nhất, thời gian còn lại đều thuộc về bản thân. Ở quê nhà, tất cả thời gian hầu như chia sẻ cùng người khác, nào là người thân, bạn bè, thậm chí cả hàng xóm láng giềng.

Nghe nói đối phương là một nhân viên công vụ (người nhà nước). Trên đường đi, cô em họ cứ bám lấy hỏi chuyện về Grateai (người chuyển đổi giới tính ở Thái). Con bé chưa đến hai mươi tuổi, nhưng đặc biệt có hứng thú những chuyện như thế này. Sơ Vũ đành phải ậm ừ cho qua, nói cô không rõ lắm. Cô chuyển đề tài sang nam diễn viên nổi tiếng người Thái Tik Jadsadaporn. Khó khăn lắm mới đến điểm hẹn, cô em họ cuối cùng cũng ngậm miệng.

Buổi coi mắt hẹn ở quán trà bên cạnh cầu Gongchen. Được biết, báo chí hơn 100 năm trước ghi chép có ngôi trà lâu mở bên cầu Gongchen. Vài năm nay, Hàng Châu phát triển với tốc độ nhanh, nhiều nhà cao tầng mọc lên, nên quán trà cổ tạo thành phong cảnh đặc biệt trong thành phố.

Hai người bước lên tầng hai theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ. Quán trà này có ba tầng, được xây theo phong cách cổ xưa. Bên ngoài ban công hết sức náo nhiệt, nhiều người dân nhàn rỗi tụ tập vừa ngồi uống trà, vừa bàn chuyện trời chuyện đất. Bên trong càng náo nhiệt hơn, có thể thấy mức độ nổi tiếng của quán trà này, đâu đâu cũng xuất hiện tiếng cười sảng khoái của khách hàng.

Cầu thang không rộng lắm, nhân viên phục vụ lễ phép nghiêng người dẫn đường. Khi một người đàn ông lạ mặt xuất hiện trên lối xuống cầu thang, Sơ Vũ không để ý lắm. Người đàn ông bước xuống vài bước, lúc hai bên gần chạm mặt, đối phương giơ tay kéo cổ áo rộng rồi đột nhiên sờ ra đằng sau lưng. Động tác này quen thuộc đến nỗi Sơ Vũ vô ý thức dừng bước, ngẩng đầu nhìn người đàn ông. Ánh mắt người đàn ông tỏa ra sát khí lạnh lùng.

Gần như cùng lúc với việc anh ta giơ tay, một người đàn ông theo sát đằng sau Sơ Vũ cùng lên lầu đột nhiên chồm tới. Người đàn ông bên trên lập tức che chắn Sơ Vũ, giơ tay vịn chặt cổ tay của người đàn ông phía sau và đẩy mạnh. Sơ Vũ chỉ nghe thấy tiếng kêu răng rắc. Người đàn ông bên trên nhanh chóng lao xuống, đồ lấy khẩu súng trong tay đối phương bị rơi ra rồi dúi ngay vào bụng, nhân tiện đẩy mạnh vai đối phương xuống bên dưới. Người đàn ông quay lại nắm tay Sơ Vũ và nói một câu tiếng Thái “Đi thôi!”.

Cả quá trình chỉ diễn ra trong vài chục giây, nhanh đến mức người khác không nhìn rõ. Tên bị đẩy mạnh ngã xuống tầng một, làm vỡ một cái bàn gỗ, khiến quán trà trở nên hỗn loạn. Sơ Vũ bị người đàn ông lạ mặt lập tức kéo ra khỏi quán trà, ấn người cô vào một chiếc xe ô tô con đỗ bên lề đường, rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Anh là ai? Muốn làm gì hả?”

Sơ Vũ hoảng hốt, qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy em gái họ chạy ra khỏi quán trà, nhón nhác tìm cô. Người đàn ông lạ mặt không trả lời, chỉ tập trung lái xe với tốc độ cao. Qua vài ngã rẽ, người đàn ông đột ngột dừng xe, xuống xe kéo Sơ Vũ ra ngoài rồi lại lên xe phóng đi mất.

Sơ Vũ đứng ngăn người ở đó, cô bị bỏ lại ở một khu thương mại đông đúc. Người đàn ông thần bí vừa nãy và chiếc xe của anh ta đã mất dạng từ lâu. Sơ Vũ vẫn đứng yên một chỗ, một bóng đen chưa biến mất hoàn toàn xuất hiện trở lại đè nặng lên tâm trí Sơ Vũ.

Có lẽ, cô chưa bao giờ thoát khỏi tầm mắt của người đàn ông tên Lục Tử Mặc.

5. Chương 09-10

Cảm giác này giống như con mồi bị một con sư tử theo dõi, rình mò. Bạn biết rõ có một đôi mắt lạnh lùng trong bóng tối nhìn bạn, bạn cũng biết đã rơi vào bẫy của nó, nhưng bạn chỉ có thể chờ đợi sự tấn công của nó trong nỗi sợ hãi tột cùng, không thể thoát ra.

Khi Sơ Vũ về đến nhà, cô em họ đang kể cho cả nhà nghe chuyện xảy ra ở quán trà. Cô bé vẫn còn chưa hết hoảng hốt, vẫn không quên thêm mắm thêm muối thuật lại toàn bộ câu chuyện. May mà lúc sự việc xảy ra, cô bé bị chắn ở đằng sau lưng Sơ Vũ nên không nhìn thấy màn then chốt nhất. Do đó, em họ cũng chỉ miêu tả hiện trường hỗn loạn và vụ Sơ Vũ đột nhiên mất tích, chứ không tiết lộ điều gì đặc biệt.

Sơ Vũ vừa bước vào phòng, cả nhà dồn mọi ánh mắt về phía cô. Gương mặt cô trắng bệch, vẫn còn vẻ hoảng loạn. Mấy vị trưởng bối liếc nhìn nhau, rồi bố Sơ Vũ liên tiếng: “Tiểu Vũ, con làm sao vậy?”.

“...Không sao ạ...”

Sơ Vũ cố trấn tĩnh trả lời. Bác hai ngồi bên cạnh chau mày tỏ ý không vui: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao cháu có thể bỏ mặc em gái chạy mất hút. Có người chị như cháu làm gì hả?”.

Sơ Vũ ngẩn người, ý thức được cả nhà đang đợi câu trả lời của cô. Em gái họ cũng nghiêng đầu nhìn Sơ Vũ, ánh mắt lộ vẻ khó nắm bắt. Đúng lúc mẹ Sơ Vũ định lên tiếng giải thích thay cô, cô đã bình tĩnh trở lại, mở miệng nói một cách thần nhiên: “Lúc đó có người tưởng nhầm cháu là bạn gái của anh ta, lôi cháu lên xe. Sự việc đột xuất quá, làm cháu không kịp phản ứng. Đợi đến khi phát hiện nhầm lẫn, anh ta liền thả cháu xuống xe. Lúc cháu quay lại quán trà, Tiểu Hân đã đi rồi”.

Bác hai chỉ hừm một tiếng rồi không nói gì. Mẹ Sơ Vũ liếc nhìn bố cô, rồi đứng dậy nói với ông nội: “Ba! Phòng của Tiểu Vũ dọn dẹp xong rồi. Trời vẫn còn sớm, con đưa con bé lên phòng sắp xếp đồ đạc ạ”.

Ông nội gật đầu: “Đi đi! Hôm nay Tiểu Vũ cũng bị kinh sợ rồi, về phòng nghỉ ngơi đi cháu”.

“Cám ơn ông nội. Bà nội, ba, bác hai, thím hai, bác ba thím ba, chú tư, Tiểu Hân, cháu lên phòng trước ạ”.

Sơ Vũ chào mọi người, rồi đi xuyên qua đại sảnh trước sân rồi lên lầu. Mẹ Sơ Vũ vừa đi vừa quay đầu nhìn ra phía sau, đến lúc không nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên dưới, bà mới thở dài lên tiếng: “Gần đây, bác hai con mâu thuẫn với mọi người vì chuyện nhà cửa. Hôm nay, Tiểu Hân về kể bị con bỏ lại, bác ấy rất không vui, con đừng để ở trong lòng”.

“Không đâu mẹ”.

Sơ Vũ mỉm cười, trong lòng cô hiểu rất rõ. Ngôi nhà lớn như vậy, do ông bà nội vẫn còn mạnh khỏe nên cả gia đình sống cùng nhau. Nhưng dù sao, ông bà cũng ngoài 90 rồi, điều này liên quan đến vấn đề phân chia tài sản. Lúc cô mới về nhà, sở dĩ có không khí náo nhiệt là do ý của ông bà nội, muốn chúc mừng cô cháu gái đi xa lâu ngày. Còn trong lòng những người ở bên dưới nghĩ gì, không ai biết được. Có điều, cô thật sự không hiểu tại sao em gái họ lại tỏ ra thù địch với cô.

Nghĩ ngợi một hồi, Sơ Vũ cũng tới căn phòng của mình. Căn phòng rất đơn giản, một bên cửa ra vào, một bên cửa sổ, còn hai mặt là tường, cửa sổ đối diện cửa ra vào, bên tường có một tủ quần áo và một giá sách. Hành lý của Sơ Vũ ký gửi từ Thái Lan về vẫn chưa dỡ ra. Mẹ cô xách túi to túi nhỏ vào phòng cô, thở dài: “Chắc phải mất mấy ngày mới sắp xếp xong. Con cũng không cần vội, dù sao con cũng đã quyết định về nhà rồi. Chúng ta có nhiều thời gian, từ từ rồi tính đi”.

Sơ Vũ hồn vẫn để trên mây, chỉ âm ừ đáp lời mẹ cô. Sơ Vũ đảo mắt qua đồng hành lý. Ánh mắt cô đột nhiên dừng lại một chiếc hộp bọc giấy da bỏ để trên giường. Trước khi về nước, Sơ Vũ tự tay gói đồ, cô nhớ là mình không dùng giấy da bọc đồ bao giờ. Sơ Vũ cảm thấy kỳ lạ, vừa lúc đó, mẹ cô cúi người định dỡ chiếc hộp, Sơ Vũ bước qua ngăn lại: “Mẹ! Hôm nay con vẫn chưa ăn gì cả. Bây giờ bụng con đói quá, mẹ đi nấu giúp con bát mì được không ạ?”.

“Con bé này!”.

Miệng thì có vẻ trách móc nhưng mẹ Sơ Vũ liền bước đi ngay. Đến cửa, bà quay đầu lại “Mỳ trộn nhé”.

“Vâng ạ”.

Sơ Vũ đi theo nhìn mẹ cô xuống tầng một, cô mới quay lại cầm cái hộp lên. Cái hộp rất nhẹ, lắc lắc cũng không thấy tiếng động bên trong. Sơ Vũ dùng kéo cắt lớp giấy bọc bên ngoài rồi mở hộp, lôi thứ ở bên trong ra. Trong giấy lát, Sơ Vũ cảm thấy như bị sét đánh trúng đầu, gương mặt cô trở nên trắng bệch.

Trong hộp là bộ quần bò, áo phông Sơ Vũ mặc hôm bị bắt cóc ở Chiang Rai. Lúc đi cùng Lục Tử Mặc đến mê cung, cô đã thay bộ váy dài, vì váy quần áo này bị bỏ lại ở sơn trại. Sơ Vũ thật sự không ngờ, cô lại nhìn thấy bộ quần áo ngay tại nhà mình. Bên dưới bộ quần áo có một mảnh giấy, trên viết dòng chữ bằng tiếng Thái “9h tối thứ sáu. Shangri-La, phòng 1218 .

Đầu óc quay cuồng, Sơ Vũ lùi lại mấy bước mới đứng vững. Gói đồ này vừa được chuyển đến đây, có nghĩa là, anh ta nắm rõ mọi đường đi nước bước của cô? Hay đây là một sự uy hiếp của anh ta, bởi nơi này không chỉ có một mình cô, mà có cả gia đình cô.

Sơ Vũ càng nghĩ càng sợ hãi, không biết xử lý chuyện này thế nào. Báo cảnh sát ư? Dụng phải người như Lục Tử Mặc, cô không dám đem sự an toàn của người thân ra đánh cược. Bỏ trốn ư? Cô đã từ Thái Lan bỏ về Trung Quốc, khoảng cách như tới chân trời góc bể, cô còn có thể trốn đi đâu?

Ngày nhận được hộp đồ là thứ ba, Sơ Vũ không ngừng suy nghĩ, tính nước, đến mức ăn không ngon ngủ không yên. Chỉ ba ngày trôi qua mà người cô gầy rộc hẳn đi. Đến tối thứ sáu, Sơ Vũ cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Người mà Lục Tử Mặc cần chính là cô, có trốn tránh cũng vô dụng, chỉ bằng dũng cảm đối mặt. Trong tình huống xấu nhất, cùng lắm chỉ là cô bị anh ta bắt về Thái Lan. Nhìn thái độ của Lục Tử Mặc, thì anh ta đang chơi trò mèo vờn chuột, lấy sinh mạng của đối phương ra làm trò vui. Nếu có thể đảm bảo sự an toàn của cả nhà, sự hy sinh này không là gì cả.

6h hơn tối ngày thứ sáu, Sơ Vũ định tìm lý do ra ngoài, rồi lặng lẽ đến Shangri-La. Ai ngờ lúc cô chuẩn bị xuất phát, trong nhà đột nhiên xuất hiện một vị khách, vị khách đó đến là vì cô.

Đây chính là đối tượng hôm trước hẹn coi mắt ở quán trà. Hôm đó, hai bên không gặp mặt, Sơ Vũ vốn quên chuyện này từ lâu. Không ngờ người giới thiệu lại đưa anh ta đến tận nhà, khiến Sơ Vũ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Người giới thiệu là chỗ thân quen của cả nhà, rất đối nhiệt tình. Già trẻ lớn bé trong nhà đều ra đại sảnh ngồi tiếp khách. Sơ Vũ không hề nhìn xem đối phương trông như thế nào, liếc nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, lòng cô nóng như lửa đốt. Khách sạn Shangri-La nằm ở bên Tây Hồ, nếu ngồi taxi cũng phải mất tầm 40 phút. Cô không biết một khi mình đến muộn hay thất hẹn, khiến người đàn ông đó nổi giận, hậu quả sẽ như thế nào?

Cả nhà ngồi nói chuyện đã hơn một tiếng đồng hồ, Sơ Vũ từ đầu đến cuối giữ im lặng, chỉ có ông bà nội và bố mẹ cô hỏi chuyện đối phương. Cuối cùng, người giới thiệu cũng đứng dậy ra về, ông nội mỉm cười nhìn Sơ Vũ: “Tiểu Vũ, qua cửa nhà là khách, cháu hãy đi tiễn khách đi!”.

Ông nội nói vậy, chứng tỏ ông rất vừa ý đối tượng. Nhưng Sơ Vũ đâu còn tâm trạng để ý đến chuyện đó, cô chỉ cảm thấy đầu óc mình đang căng ra như dây đàn bỗng nhiên nhẹ nhõm hẳn. Cô vội vàng đứng dậy: “Vâng ạ, cháu đi tiễn đây”.

Người trong nhà vẫn đang cười, Sơ Vũ đã gấp gáp đi ra cửa. Đi một đoạn, người giới thiệu kiểm soát chuẩn mắt, để lại Sơ Vũ và người đàn ông kia. Sơ Vũ chỉ nghĩ cách làm thế nào nhanh chóng thoát khỏi anh chàng này. Đối phương hỏi số điện thoại của cô, Sơ Vũ cũng cho ngay. Sau khi tiễn anh chàng lên xe buýt, Sơ Vũ nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 7h 50 phút, cô vội đứng ra đường vẫy taxi. Cùng lúc đó, một chiếc xe Lexus

màu đen lặng lẽ trườn tới. Sơ Vũ không để ý, tưởng chỉ là một chiếc xe đi đường bình thường. Chiếc xe đột ngột dừng lại trước mặt cô, cửa xe vừa mở, một đôi cánh tay thò ra, ôm chặt lưng Sơ Vũ và dùng sức kéo cô vào trong xe.

Sơ Vũ giật mình, trong xe tối om. Sơ Vũ vừa từ ngoài sáng vào bóng tối nên mắt cô nhất thời bị quáng. Cô bị kéo vào lòng một người. Hai bàn tay của người trong xe không ngừng vuốt ve tấm lưng mềm mại của Sơ Vũ. Sơ Vũ giãy giụa một lát rồi ngồi yên, hưởng thụ vòng tay ôm ấp và mùi vị quen thuộc của người đàn ông. Tuy Sơ Vũ không muốn thừa nhận, nhưng qua nhiều lần tiếp xúc gần gũi, cô đã có thể nhận biết rõ đối phương. Trên đầu Sơ Vũ phát ra tiếng cười khê, một giọng nói trầm khàn vừa quen thuộc vừa xa lạ mờ ám bên tai cô: “Hạt mưa nhỏ, lâu rồi không gặp, em vẫn tràn đầy sinh lực như ngày nào”.

Sơ Vũ không hề động đậy, cũng không tỏ ra phản kháng. Không ngờ khi gặp lại Lục Tử Mặc, cô lại cảm thấy rất bình tĩnh. Bàn tay Lục Tử Mặc đang ôm Sơ Vũ bắt đầu không yên, lên lên xuống xuống theo đường cong trên cơ thể cô. Sơ Vũ vẫn ngồi trong lòng Lục Tử Mặc, hai thân thể dính chặt nhau. Anh ta rụi đầu vào hõm cổ Sơ Vũ: “Em vẫn nhiệt tình như vậy”.

Sơ Vũ cắn chặt môi, trong lòng bắt đầu hỗn loạn. Sợ hãi, bị thương, tức giận...nhiều cảm xúc phức tạp như bóp nghẹt lấy tim cô. Chỉ cần anh ta xuất hiện, khí chất đặc biệt của riêng Lục Tử Mặc sẽ bắt đầu bủa vây Sơ Vũ, giống như một sợi dây thừng vô hình buộc thít chặt lấy tim cô, khiến cô không thể thở nổi. Đôi môi Lục Tử Mặc lướt qua tai Sơ Vũ: “Lâu rồi không gặp, em có nhớ tôi không?”.

“Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn gì ở tôi?”. Sơ Vũ đẩy mạnh Tử Mặc ra, ngồi thẳng lưng, nhìn anh ta một cách cảnh giác. Lục Tử Mặc không để ý đến sự cự tuyệt của Sơ Vũ, anh ta đặt hai tay lên sau gáy một cách thoải mái rồi nhìn Sơ Vũ: “Người đàn ông vừa này cũng không tồi, có vẻ thật thà, chừng chạc, rất thích hợp với em”.

Lục Tử Mặc cười nhạt, giọng nói lộ vẻ bồn chồn. Sơ Vũ bỗng nhiên căng thẳng, hình ảnh của Tae vụt xuất hiện trong trí não cô: “Tôi và anh ấy không quen biết, anh đừng làm hại anh ấy”.

Lục Tử Mặc chỉ im lặng nhìn Sơ Vũ. Sơ Vũ tự nhiên cảm thấy cô lỗ lè. Cô giải thích trước mặt anh ta như vậy, có khi anh ta càng nghĩ cô và người đàn ông kia có mối quan hệ thân thiết, cô muốn bảo vệ đối phương nên mới nói vậy.

“Không quen biết? Chẳng phải lần thứ hai coi mắt rồi, em vẫn còn nói là xa lạ?”

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng mở miệng, nụ cười trên môi biến mất. Sắc mặt Sơ Vũ trắng bệch, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Cô còn ngây thơ tưởng rằng, chỉ cần rời khỏi Thái Lan, cô có thể thoát khỏi bàn tay ma quỷ của người đàn ông trước mặt.

Lục Tử Mặc nói xong liền yên lặng nhìn ra bên ngoài xe. Chiếc Lexus lặng lẽ lao vút vào dòng xe cộ, nhanh chóng đến đích. Sơ Vũ nhìn ra ngoài, đây không phải là khách sạn Shiangri-La mà chỉ là một khu chung cư bình thường. Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ xuống xe, ôm chặt cô vào lòng, rồi bước vào bên trong giống một cặp tình nhân thật mật. Lục Tử Mặc rất cao, vừa ôm Sơ Vũ, cô đã lọt thỏm trong lòng anh ta. Sơ Vũ cứng người, phản ứng của cô không lọt qua đôi mắt Lục Tử Mặc, anh ta cúi đầu nhìn cô.

Khu chung cư này là một khu khép kín hoàn toàn. Lục Tử Mặc cà thể mở cổng rồi đưa Sơ Vũ vào một tòa cao tầng bên trong. Hai người đáp thang máy lên tầng trên cùng. Mỗi lối lên cầu thang chỉ có một hộ, bảo vệ tuyệt đối cuộc sống riêng tư của chủ nhà. Lục Tử Mặc nhanh chóng mở cửa, quay người nhìn Sơ Vũ: “Vào đi!”.

Không trốn được thì khỏi trốn, chỉ cầu mong người đàn ông này sau khi thỏa mãn xác thịt sẽ thả cô đi. Sơ Vũ từ từ bước vào bên trong, cô nhớ đến sự tiếp xúc nguy hiểm khi hai người ở trên đảo và đòn tấn công rất mạnh của cô. Sơ Vũ đã dùng hết sức lực vào cú đâm đó, tấn công vào đúng vết thương trúng đạn, nơi suy nhược nhất của Lục Tử Mặc. Không biết lúc đó, tình trạng vết thương của anh ta nghiêm trọng đến mức nào.

Thế nhưng, người đàn ông trước mặt dường như không nhớ tới chuyện đó, anh mỉm cười dịu dàng với cô như thuở ban đầu: “Hạt mưa nhỏ! Đây là một trong những hang ổ của tôi. Em hãy chịu khó ở đây một thời gian”.

“Anh định giam giữ tôi?”

Sơ Vũ cười nhạt, quyết định bình tĩnh đối mặt với sự việc đang diễn ra. Lục Tử Mặc đứng đó không nói một lời nào. Một lúc sau, anh ta quay người: “Căn hộ này em có thể tùy ý sử dụng, ngày nào cũng sẽ có người tới đây. Em có thể viết những thứ em cần vào tờ giấy, anh ta sẽ đi mua giúp em. Chỉ cần không bước qua cánh cổng lớn, em được hoàn toàn tự do”.

Sơ Vũ mỉm cười, bước đến trước mặt Lục Tử Mặc, cô giơ tay cởi cúc áo trước ngực mình. Bàn tay và toàn thân Sơ Vũ không ngừng run rẩy, nhưng cô cố giữ vẻ mặt lạnh lùng. Lục Tử Mặc nhìn Sơ Vũ không có phản ứng gì, gương mặt lạnh anh ta cũng lạnh như tượng điêu khắc. Sơ Vũ cởi nốt chiếc váy bên dưới, rồi với tay tháo khuy cài áo lót, rồi bước lên trước mặt người đàn ông. Ánh trắng mờ chiếu vào thân thể trắng ngần ngọc ngà với đường cong đẹp đẽ của Sơ Vũ, tạo thành bức họa mê hoặc lòng người. Sơ Vũ nắm chặt bàn tay: “Anh muốn thứ này? Hãy mau nhận lấy thứ anh muốn, rồi thả tôi đi”.

Lục Tử Mặc không nói lời nào, anh đứng ở giáp ranh giữa ánh sáng và bóng tối. Bóng tối phủ lên gương mặt Lục Tử Mặc, che khuất cảm xúc trên mặt anh. Cả căn phòng yên lặng hồi lâu, Sơ Vũ nghe thấy rõ tiếng thở gấp gấp và tiếng tim đập của bản thân. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, người đàn ông trước mặt cuối cùng cũng cử động. Anh ta tiến lên một bước, gương mặt anh từ bóng tối lộ rõ ra ngoài ánh sáng. Lục Tử Mặc mở to đôi mắt, nhìn Sơ Vũ đầy nguy hiểm. Hành động này của Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ bất giác mất đi dũng khí và sự phẫn nộ ban nãy, cô hoảng hốt lo sợ và vô ý thức lùi lại một bước.

Đột nhiên, Sơ Vũ cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân thể bị người đàn ông bế lên. Anh ta sải bước dài, đá mạnh cửa phòng ngủ, dùng sức đè cô trên chiếc giường lớn mềm mại. Sơ Vũ gần như không thể chịu đựng nổi trọng lượng của Lục Tử Mặc, nhưng chỉ một giây lát, anh ta chống hai tay, nhìn cô từ trên cao, miệng nở nụ cười tà ác: “Nếu nói, thứ tôi muốn là em, thì làm sao tôi có thể thả em đi?”

Lời nói của Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ cảm thấy tuyệt vọng. Như vậy, cách đối xử lúc đầu của anh ta với cô đều là giả, sự tàn nhẫn mới là bản chất thật sự của anh ta?

“Hạt mưa nhỏ!”, Lục Tử Mặc cúi thấp người vỗ nhẹ lên má Sơ Vũ: “Chúng ta còn nhiều thời gian, không cần gấp gáp. Hơn nữa...”, ngón tay Lục Tử Mặc vuốt nhẹ từ mặt Sơ Vũ xuống đến xương đòn rồi lướt theo hình xương đòn, như lưu luyến hơi ấm trên da thịt cô. Mặt anh ta xích lại sát gần: “Càng đè nén, sẽ càng có khoái cảm, phải không em?”

Biến thái! Biến thái!

Sơ Vũ thẫn thờ nhìn Lục Tử Mặc, cô lấy hết sức tung chân đá vào người anh ta, nhưng bị Lục Tử Mặc không chế dễ dàng. Lục Tử Mặc nghiêng đầu, cắn mạnh vào đùi Sơ Vũ một miếng, cười lớn rồi bỏ đi.

Ban đầu, khi Lục Tử Mặc nói mình bất lực, Sơ Vũ cũng nghĩ anh ta đùa nhiều hơn. Sau vài lần hai người tiếp xúc thân thể, cô thấy, Lục Tử Mặc có phản ứng sinh lý bình thường. Có điều, mỗi lần ôm ấp Sơ Vũ, rõ ràng anh ta dâng trào dục vọng nhưng lại cố gắng kìm chế, nhưng không muốn vội vàng thưởng thức cô, mà hưởng thụ cảm giác khoan khoái từ việc gây áp lực tinh thần cho cô.

Sơ Vũ nghĩ đến những người đàn ông mắc chứng bệnh phô dâm. Họ rất thích thú khi nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của chị em phụ nữ và đạt được thỏa mãn tính dục về mặt tâm lý.

Người đàn ông này chắc cũng như vậy, anh ta không vội chiếm đoạt cô, là để giữ cảm giác mới mẻ về mặt xác thịt. Như anh ta nói, càng đè nén, khoái cảm trong tâm lý anh ta càng mạnh hơn.

Người đàn ông này thật sự giống con báo tình cờ vô được một con mồi trong khi đã no bụng. Sơ Vũ sờ vết răng cắn trên đùi mình, anh ta cắn cô đau chết đi, thế mà còn cười vui vẻ được.

Có lẽ, cách duy nhất giúp Sơ Vũ thoát thân, là khiến cảm giác mới mẻ biến mất, xóa bỏ hứng thú vui đùa của anh ta.

Nhưng vấn đề quan trọng ở chỗ, liệu cô có thể sống rời khỏi nơi này?

Sơ Vũ không biết khu chung cư này là khu nào, nằm ở đâu. Tòa nhà cô đang ở nằm ở vị trí trung tâm khu chung cư, nhìn qua cửa sổ chỉ thấy được cảnh sắc trong nội bộ khu nhà. Căn phòng của Lục Tử Mặc trang trí nội thất rất đẹp, đồ đạc đầy đủ. Trong nhà vệ sinh thậm chí còn chuẩn bị cả băng vệ sinh phụ nữ. Tụi bắt cóc có nhân tính như vậy từ bao giờ? Sơ Vũ cười nhạt, ném gói băng vệ sinh trở lại tủ đựng đồ.

Trong phòng có tivi, nhưng đường dây điện thoại, internet đều bị dỡ mất, rõ ràng, anh ta muốn cô cắt đứt liên hệ với bên ngoài.

Sơ Vũ tìm quần áo trong phòng ngủ mặc vào. Lúc này, do quá kích động nên cô đã kéo rách váy, cúc áo bị đứt vài cái không biết lặn vào góc nào. Lục Tử Mặc chẳng phải nói cô cần mua gì thì liệt kê vào giấy hay sao? Ngày mai, cô sẽ bắt anh ta mua nhẫn kim cương, dây chuyền ngọc trai, lắc tay vàng...Tóm lại, tiệm vàng có đồ gì đắt thì mua thứ đó, cho anh ta tức chết.

Sơ Vũ đi quanh phòng vài vòng, buồn bực ném người vào ghế sofa. Lúc này chắc tầm 10h tối, cô đột nhiên biệt tăm biệt tích, không biết phản ứng người nhà sẽ ra sao? Bố mẹ cô chắc chắn sẽ rất lo lắng. Nghe nói, người mất tích 48 tiếng đồng hồ có thể báo án, không biết Sơ Vũ có để lại manh mối gì ở hiện trường, cảnh sát liệu có thể tìm thấy cô?

Sơ Vũ nghĩ ngợi một hồi, dần dần cơn buồn ngủ ập đến, cô cuộn mình nằm ngủ trên sofa cả đêm. Sáng hôm sau, Sơ Vũ bị ánh nắng mặt trời đánh thức. Căn hộ nằm ở trên cao, một bên là tường kính, tối qua Sơ Vũ không kéo rèm nên ánh nắng sớm mai cứ thế chiếu thẳng vào phòng. Sơ Vũ vươn mình, do ngủ trong tư thế không thoải mái nên toàn thân cô đau nhức.

Không biết bây giờ là mấy giờ, Sơ Vũ lấy điều khiển trên sofa rồi mở tivi, đảo qua vài kênh. Truyền hình đang phát sóng tin tức buổi sáng, xem ra bây giờ khoảng 7h sáng. Một lúc sau, có tiếng người gõ cửa.

Đây là hang ổ của Lục Tử Mặc, nên chắc chắn anh ta cầm chìa khóa. Để đề phòng cô bỏ trốn, ít nhất anh cũng sẽ khóa trái cửa. Mỗi lối lên cầu thang chỉ có một hộ, bên dưới lại có bảo vệ, khả năng đi nhầm nhà là rất ít, trừ khi người bên ngoài là “cái giỏ mua đồ” do họ Mặc kia cử đến.

Sơ Vũ đi đến bên cửa chính, nhìn ra ngoài qua lỗ phản quang trên cửa. Bên ngoài hành lang có một người đàn ông mặc áo T-shirt đen, đứng yên lặng chờ đợi. Người cô chưa gặp bao giờ, Sơ Vũ kéo khóa cửa, quả nhiên là cửa bị khóa trái, cô bực bội đá chân vào cửa hét: “Anh không có chìa khóa sao? Tôi không mở được cửa”.

Vừa nói dứt lời, bên cạnh có một sức mạnh to lớn ập đến, đẩy cô ngã xuống nền nhà. Cùng lúc đó, bên ngoài phát ra hai tiếng nổ bụp bụp, cánh cửa gỗ xuất hiện hai lỗ nhỏ, Sơ Vũ phảng phất nhìn thấy làn khói bay ra từ hai lỗ đó. Sơ Vũ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, người đàn ông nằm đè lên người cô lập tức đứng dậy, kéo Sơ Vũ đi về phía nhà vệ sinh: “Đi thôi!”.

Giọng nói này hơi quen quen, Sơ Vũ ngẩng đầu, quả nhiên là người đàn ông lạ mặt xuất hiện ở quán trà. Anh ta dấu mình ở trong căn hộ từ lúc nào mà cô hoàn toàn không hay biết. Cửa sổ nhà vệ sinh đang mở, có một sợi dây thừng to bằng cổ tay trẻ sơ sinh thò xuống.

“Nắm chắc lấy, leo lên!”.

Người đàn ông ra lệnh ngắn gọn. Nắm lấy, leo lên? Anh ta tưởng Sơ Vũ là loài khỉ chắc. Đây là tầng thứ 20, chỉ có một sợi dây thừng, đến tầng hai cô cũng chẳng dám leo, nói chi là tầng 20?

Người đàn ông quay đầu, nhìn Sơ Vũ vẫn đứng yên không động đậy, anh ta nhú mào, sải bước dài đến bên Sơ Vũ đưa ra ngoài cửa sổ. Thân thể Sơ Vũ như lơ lửng trong không trung, gió thổi mạnh khiến cô tức thở, ánh mặt trời làm cô chói mắt, đầu óc quay cuồng. Nhưng chỉ vài giây sau, bàn tay cô bị nắm chặt. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn, Lục Tử Mặc đang nhào nửa người từ trên nóc nhà xuống, miệng mỉm cười để lộ hàm răng trắng xóa: “Lên đây đi”. Sau đó, anh nói to với người bên dưới: “Đại tình tình, đừng có thừa dịp sờ mông cô gái của tôi đấy!”.

Đối diện với ranh giới sống chết mà vẫn còn tâm trạng nói đùa, chắc cũng chỉ có Lục Tử Mặc. Sơ Vũ khóc dở mếu dở, người đàn ông bên dưới dùng sức đẩy cô lên, cuối cùng, Sơ Vũ cũng leo lên sân thượng dưới sự giúp đỡ của Lục Tử Mặc. Bóng người ở cửa sổ nhà vệ sinh lác một cái rồi thu vào. Nhà vệ sinh truyền đến vài tiếng nổ, khiến Sơ Vũ giật nảy mình.

“Chúng ta chơi trò kích thích hơn nhé!”

Lục Tử Mặc giữ lấy Sơ Vũ, ôm chặt cô vào lòng. Lưng anh đeo một sợi dây màu sắc to bản, Lục Tử Mặc nhanh chóng cầm lấy sợi dây cuốn lên người Sơ Vũ vài vòng rồi buộc chặt cô vào người mình. Sau đó, Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ đến thông đạo trên sân thượng. Hai tòa nhà cao tầng kết nối bằng một thông đạo như cây cầu trên cao. Lục Tử Mặc ôm chặt lấy Sơ Vũ, mỉm cười thoải mái: “Em đã chuẩn bị xong chưa?”

Sơ Vũ đột nhiên có dự cảm không lành, nhưng cô còn chưa kịp trả lời, cả người đột nhiên tung lên trong không trung, nụ cười của Lục Tử Mặc và cảnh sắc xung quanh bỗng trở nên mơ hồ. Cô và Lục Tử Mặc dính chặt lấy nhau, bay xuống bên dưới.

Miệng Sơ Vũ tê liệt, lúc rơi xuống, không biết có thứ gì đó nhét vào miệng, Sơ Vũ lập tức cắn chặt, tai cô ù ù không nghe rõ, giống như bị mất đi thính giác. Vài giây sau, lưng cô bị một lực lớn kéo lên rất, nhưng rồi dừng lại trong chốc lát. Không biết Lục Tử Mặc mở một nút thắt từ khi nào, hai người ngã xuống bãi cỏ mềm mại. Tim Sơ Vũ vẫn đập liên hồi, toàn thân cô mềm nhũn. Người đàn ông bên cạnh đứng dậy, bế cô lên và bước xuống bãi đỗ xe.

Đến khi chiếc xe chạy khỏi khu chung cư một đoạn khá xa, Sơ Vũ mới dần dần bình tĩnh trở lại. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc đang lái xe. Anh ta không ngừng liếc cô qua kính chiếu hậu, gương mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Bọn họ là ai vậy?”

Sơ Vũ quay đầu về phía sau, nhìn dòng xe cộ qua lại, không phát hiện ra điều gì khác thường. Nhưng mà, sự nguy hiểm tiềm ẩn làm sao cô có thể phát giác được.

Lục Tử Mặc liếc cô một cái, trả lời ngắn gọn “Đám tôm cá nhỏ”.

Đây cũng gọi là câu trả lời hay sao? Lục Tử Mặc gơ tay, lấy di động trong túi áo mình đưa cho Sơ Vũ: “Em hãy gọi điện về nhà, bảo em có việc gấp cần quay về Thái Lan”.

Sơ Vũ cầm điện thoại, cô rất muốn gọi đến 110. Lục Tử Mặc như nhìn thấu suy nghĩ của Sơ Vũ, anh ta cười nhếch mép: “Hạt mưa nhỏ! Tôi nhắc cho em biết, toàn bộ người thân của em đang ở đây đây”.

Đây đúng là một lời uy hiếp có sức nặng ngàn cân, Sơ Vũ cắn chặt môi. Cuối cùng, cô cũng bị khuất phục bởi người đàn ông, bấm số gọi điện về nhà.

Cả đêm Sơ Vũ không về, nhà cô loạn hết cả lên, bố mẹ không ngừng chất vấn cô đi đâu. Sơ Vũ cầm điện thoại tần ngần một lát, không biết ứng phó ra sao. Lục Tử Mặc đỗ xe bên lề đường, nhìn Sơ Vũ một lúc rồi giắt lấy máy điện thoại: “Alo! Chào bác! Cháu họ Lục, làm việc ở tập đoàn Kim Thị bên Thái Lan ạ. Chúng cháu cần bác sỹ Đặng về bên Thái một chuyến. Đúng ạ, trước khi về nước, bác sỹ Đặng là bác sỹ chủ trì của chủ tịch tập đoàn. Vâng ạ, sự việc đột ngột quá, chúng cháu xin lỗi. Lát nữa, công ty sẽ cử nhân viên đến lấy giấy tờ của bác sỹ Đặng. Được ạ, chào bác!”

Lục Tử Mặc cúp điện thoại một cách quả quyết, anh ta nheo mắt nhìn Sơ Vũ: “Sao hả?”

Sơ Vũ cười nhạt: “Anh có lúc nào không giả trò lừa đảo không hả?”, “Nói dối lưu loát thế, mở miệng là nói được ngay?”

Lục Tử Mặc rướn người tới gần Sơ Vũ, cất giọng mờ ám bên tai cô: “Tôi không bao giờ nói dối khi ở trên giường”.

Sơ Vũ đỏ mặt, né tránh người đàn ông rồi đẩy cửa bước xuống xe. Lúc này, Sơ Vũ mới phát hiện họ đã đến sân bay. Lục Tử Mặc đỗ xe xong, đứng dựa vào cửa xe hút điều thuốc. Anh nhả khói hình vòng tròn: “Cũng không hoàn toàn là giả dối. Nhưng để về nước, tôi cần một thân phận chính đáng mới có thể làm thủ tục xuất nhập cảnh”.

Sơ Vũ không nói gì. Lục Tử Mặc yên lặng một lát, tắt điều thuốc rồi kéo tay Sơ Vũ: “Đi thôi”.

Hai người đi vào trong sân bay. Anh ta tìm đến nhân viên làm việc ở sân bay và nói vài câu tiếng Thái với họ. Sau khi bọc lộ thân phận, người nhân viên đưa họ đến phòng chờ VIP trên tầng hai. Phòng chờ VIP

là một gian phòng nhỏ độc lập. Lục Tử Mặc đứng ở cửa, gật gật đầu với hai nhân viên, rồi ôm Sơ Vũ vào phòng và đóng cửa lại.

“Cởi ra!”

“Gi cơ?”

Sơ Vũ lùi lại phía sau, Lục Tử Mặc nhìn cô cười nửa miệng, cởi áo khoác ném xuống ghế sofa rồi bước về phía cô. Sao anh ta đột nhiên có ý định vào lúc này, ở nơi như thế này? Đúng là không thể nhìn nhận kẻ biến thái ở góc độ bình thường. Sơ Vũ thầm nghĩ rồi đi vòng ra đằng sau ghế sofa: “Sẽ có người đến đó!”.

Lục Tử Mặc nở nụ cười gian tà, anh ta tiến đến giữ chặt lấy Sơ Vũ kéo đến trước mặt mình, tiện tay cởi áo trên người cô: “Em yên tâm đi, dù em có kêu nửa ngày, cũng không ai vào đây đâu”.

Tay Sơ Vũ bị một tay Lục Tử Mặc giữ chặt, tay kia cởi áo trên người cô, rồi kéo quần bò của Sơ Vũ xuống. Trong lúc cởi đồ, anh ta không quên nháy mắt: “Tuy đã ngắm rất nhiều lần, nhưng Hạt mưa nhỏ này, phải công nhận thân hình em cũng không tồi”.

Sơ Vũ vừa tức vừa ngượng ngùng. Sau khi cởi hết đồ Sơ Vũ, Lục Tử Mặc cầm một cái túi ném vào người cô: “Mặc vào”.

Sơ Vũ ngây người một lát, Lục Tử Mặc quay đi cởi quần, rồi lấy trong một cái túi khác bộ quần áo mặc lên người. Quay đầu nhìn Sơ Vũ vẫn không có động tĩnh, anh ta lại nháy mắt: “Em muốn tôi mặc giúp em à?”

Sơ Vũ đột nhiên tỉnh mộng, lôi trong túi ra một bộ váy màu đỏ rực và một bộ tóc giả uốn xoắn màu hạt dẻ. Sơ Vũ nhanh chóng mặc đồ đội tóc giả. Bên cạnh, Lục Tử Mặc cũng đội một cái mũ cói kiểu Hawaii và đeo cặp kính râm cỡ lớn. Sau đó, anh ta ôm Sơ Vũ đi vào nhà vệ sinh của phòng VIP rồi khóa trái cửa. Trong nhà vệ sinh có một lối thoát bí mật, hai người đi theo lối đó đi vòng vào xuống đến tầng một sân bay.

Sơ Vũ chưa bao giờ trải qua những chuyện như thế này nên cô không thể kìm nén sự hồi hộp. Mặc dù Lục Tử Mặc không nói ra, nhưng cô cũng biết họ đang trốn tránh người nào đó.

Lục Tử Mặc không vội vàng rời khỏi sân bay, anh ta tìm một vị trí có thể nhìn thấy rõ hành lang ở tầng hai rồi ngồi xuống, thoải mái tựa ra phía sau. Lục Tử Mặc ghé sát gần Sơ Vũ: “Em xem đi”.

Một người đàn ông tiến vào từ phía cửa xoay của sân bay, trên tay cầm một túi tài liệu, hẩn đi thẳng lên tầng hai. Cửa phòng đợi VIP mở ra. Sơ Vũ mở to mắt nhìn một người đàn ông và một người phụ nữ mặc bộ quần áo cô và Lục Tử Mặc vừa bỏ lại bước đến bên cửa. Người phụ nữ nhận túi tài liệu gật gật đầu, rồi quay người đi theo anh chàng đóng giả Lục Tử Mặc về hướng lối đi màu xanh.

Đợi hai người đó đi khỏi, Lục Tử Mặc mới kéo Sơ Vũ đứng dậy, đi xuống tầng hầm rồi theo dòng người ra khỏi sân bay. Họ không đi xa, mà vào một khách sạn ở gần sân bay.

Đến phòng khách sạn, Lục Tử Mặc bỏ mũ và kính, nằm thoải mái trên giường. Sơ Vũ thấy trên cánh tay anh ta có vết máu đỏ tươi: “Anh bị thương sao?”.

Lục Tử Mặc nhìn lên cánh tay mình, nhú nhú mày: “Vừa nãy, tôi bị mèo cắn trong lúc rơi xuống đất”.

Hóa ra, thứ cô cắn chặt lúc đó chính là cánh tay của Lục Tử Mặc, Sơ Vũ quay người: “Tôi đi hỏi xem có thuốc gì không rồi xử lý vết thương cho anh”.

Lục Tử Mặc lập tức đứng dậy nắm chặt tay Sơ Vũ cười cười: “Trong nhà vệ sinh có tủ thuốc”.

Sơ Vũ ngửi thấy mùi nguy hiểm, cô hoảng loạn giật tay ra. Lục Tử Mặc buông tay Sơ Vũ, lại ngồi xuống giường nhìn cô. Sơ Vũ không chịu nổi ánh mắt của anh ta, vội vàng bước vào nhà vệ sinh, cô cảm thấy tim mình đập thành thịch.

“Phải bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định bình tĩnh mới được”, Sơ Vũ vừa nhủ thầm vừa mở tủ lấy hộp đựng thuốc. Đã biết Lục Tử Mặc thích chơi trò vờn môi, chỉ cần cô cẩn thận ứng phó, cô sẽ được an toàn.

Sơ Vũ quay người, giật bản mình khi thấy Lục Tử Mặc đã cởi áo và đứng ở cửa nhà vệ sinh từ khi nào. Anh giơ tay, túm lấy hộp thuốc rơi từ trên tay Sơ Vũ xuống, hơi nhú mày: “Cẩn thận một chút”.

“...Biết rồi”.

Sơ Vũ cầm hộp thuốc, run run: “Tôi...tôi giúp anh xử lý vết thương”.

Lục Tử Mặc gơ cánh tay, ánh đèn điện vàng cam trên trên tường chiếu xuống làn da anh, tạo thành màu đồng rực rỡ. Hơi ẩm từ cơ thể anh tỏa ra khiến Sơ Vũ càng bất an. Nhà vệ sinh rất nhỏ, Lục Tử Mặc ép Sơ Vũ đến tận góc tường. Cô cố gắng tập trung toàn bộ sự chú ý vào vết thương của Lục Tử Mặc. Sơ Vũ nhanh chóng sát trùng, rồi bôi thuốc. Ngẩng đầu bắt gặp vẻ mặt của anh ta đang chăm chú nhìn cô, đầu óc Sơ Vũ bỗng nhiên trống rỗng, muốn nói lời gì đó nhưng không thể mở miệng.

Sơ Vũ nắm chặt cuộn vải băng trong tay, tim cô đập liên hồi. Trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh anh ta cuồng nhiệt hôn cô trước đây, Sơ Vũ bất giác nuốt nước bọt, mỉm cười gượng gạo: “Xong...xong rồi...”.

Lục Tử Mặc đột nhiên quay người bước ra ngoài, Sơ Vũ thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ chưa khỏi cửa, người đàn ông bỗng dừng quay lại, khiến Sơ Vũ giật mình: “Còn gì nữa?”

Lục Tử Mặc yên lặng một lát, rồi nói lạnh lùng: “Em hãy ghi nhớ, đừng rời khỏi tầm mắt của tôi”.

Ý anh ta là gì? Sơ Vũ không hiểu, con người có năm việc đại sự là ăn uống ỉa đái ngủ, hai việc đầu tiên thì không nói làm gì, chẳng nhẽ ba việc còn lại cũng không rời khỏi tầm mắt anh ta?

Lục Tử Mặc rõ ràng đọc được ý nghĩ của Sơ Vũ. Anh ta lim dim mắt nhìn cô, gật đầu: “Đúng!”. Sơ Vũ lập tức nín lặng.

6. Chương 11-12

Trời càng lúc càng về khuya, Sơ Vũ nằm im trên giường không động đậy, căn phòng yên lặng đến mức khó chịu. Sơ Vũ vô cùng căng thẳng, cô giữ nguyên tư thế thẳng người cứng đờ như khúc gỗ.

Chỉ vì có thêm một người nằm bên cạnh Sơ Vũ.

Không biết Lục Tử Mặc đã ngủ chưa? Anh ta nằm cách cô không xa. Ban đêm nhiệt độ không khí xuống rất thấp, trong phòng như bị một lớp hàn khí bao phủ, mà họ chỉ đắp chung một tấm chăn bông khá mỏng, Sơ Vũ như cảm thấy không khí xung quanh tràn ngập mùi vị đặc trưng của Lục Tử Mặc.

Đây cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung với Lục Tử Mặc. Lúc ở sơn trại, Sơ Vũ còn gần như khóa thân nằm bên cạnh anh ta, vậy mà cô vẫn ngủ ngon lành đến sáng, tại sao lần này cô lại hồi hộp như vậy? Sơ Vũ cố khống chế hơi thở của mình, do duy trì một tư thế quá lâu, toàn thân cô hơi tê tê. Sơ Vũ hết sức nhẹ nhàng, từ từ co duỗi chân tay để thả lỏng cơ bắp. Nào ngờ, Lục Tử Mặc đột nhiên ngồi dậy, khiến Sơ Vũ giật mình, bất động ngay tức khắc.

Đầu giường bên cạnh bỗng nhẹ hẫng, có tiếng sột soạt quần áo vọng đến, Sơ Vũ hé mắt nhìn, Lục Tử Mặc để thân trần chỉ mặc quần dài, đi đi lại lại trong phòng. Phòng khách sạn trải thảm mềm, nên bước đi của anh ta giống như loài báo di chuyển trong đêm tối, không hề phát ra tiếng động.

Lục Tử Mặc đi vài vòng, anh có vẻ bức bối vô đầu mình. Sau đó, anh quay người bước đến bên cửa sổ, rút bật lửa châm điều thuốc. Ngọn lửa lửa xanh lóe lên trong đêm tối rồi phụt tắt.

Lục Tử Mặc khép mi mắt, dựa bên cửa sổ, một làn khói trắng xuất hiện rồi tan biến mất. Mặt anh ta bị khói trắng che lấp, nhìn không rõ sắc mặt. Lục Tử Mặc dường như tập trung nghĩ ngợi điều gì, anh ta hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Sơ Vũ cảm thấy cơ thể mình không thể chịu đựng hơn, cô giả bộ ngủ say, xoay người quay lưng về phía Lục Tử Mặc. Cơ bắp bắt động một thời gian dài tẻ hơn cô tưởng. Vừa co chân, bắp chân bắt đầu bị chuột rút, Sơ Vũ kêu một tiếng ngồi bật dậy.

Lục Tử Mặc giật mình và bị sắc thuốc, anh ta ho vài tiếng, quay người trừng mắt nhìn Sơ Vũ. Hóa ra trong đêm vắng lặng, người có trái tim bằng thép như Lục Tử Mặc cũng biết kinh sợ.

Lục Tử Mặc chửi tục hai câu, ném đầu thuốc rồi bước tới bên Sơ Vũ: “Em sao vậy?”

Từng cơn đau cứng người ập đến, Sơ Vũ cắn môi nói “Chuột...rút...”

Lục Tử Mặc cúi đầu nhìn, rồi ngồi xuống giường. Anh giữ chặt bắp chân Sơ Vũ nói “”Em hãy cố nhịn”.

Bàn tay mạnh mẽ của Lục Tử Mặc bấm vào huyết đạo trên chân Sơ Vũ, hơi ấm từ bàn tay anh ta dần lan tỏa trên da thịt cô. Cơ bắp bắt đầu đỡ co rút, thay vào đó là cảm giác tê tê do huyết mạch không thông, giống như ngàn mũi kim châm vào da thịt cô. Lục Tử Mặc dùng sức kéo, Sơ Vũ không chịu nổi kêu lớn: “Ôi”.

Lục Tử Mặc dừng tay ngay lập tức, ngẩng đầu chăm chú nhìn Sơ Vũ. Sơ Vũ ngượng ngùng lấp bắp “Đau quá...anh nhẹ tay một chút...”, nhằm xóa bầu không khí nguy hiểm.

Câu này, thà đừng nói cho xong, vì dường như sự mờ ám lại càng đậm đặc hơn. Lục Tử Mặc ngừng một lát, rồi kéo gót chân cô, xoay đi xoay lại một hồi, anh ta nói lạnh nhạt: “Ngủ đến mức bị chuột rút, em cũng có sáng ý thật”.

Không hiểu tại sao, vào lúc này, Lục Tử Mặc tỏ ra dịu dàng hẳn, vẻ nguy hiểm hoàn toàn biến mất, ở anh không còn tồn tại đám gai sắc nhọn luôn đe dọa Sơ Vũ, anh dường như trở thành người bình thường dễ tiếp cận. Sơ Vũ cắn môi: “Tôi không ngủ được”.

Lục Tử Mặc không nói gì, bàn tay anh ta rất lớn, chân Sơ Vũ lọt thỏm trong tay anh ta. Miếng băng dán nổi bật trên cánh tay Lục Tử Mặc, dưới miếng băng đó là vết răng cắn không hề khách khí, tác phẩm của Sơ Vũ. Ánh mắt Sơ Vũ di chuyển lên người anh ta. Lục Tử Mặc có thân hình rắn chắc, cơ bắp đều ra đó, trên ngực có vết thương đã lành hẳn, chỉ để lại vết sẹo không thể xóa. Nơi đó, Sơ Vũ đã từng cầm dao mổ, kéo anh ta ra khỏi ranh giới của sự chết chóc.

Số mệnh có phải không thể thay đổi? Nếu lúc đó, Sơ Vũ không đuổi theo Lục Tử Mặc vào Pub, nếu lúc đó, cô không tiến hành ca mổ “đen” cho anh ta như bị ma ám...

“Tại sao anh giết Tae?”

Sơ Vũ tránh ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén của Lục Tử Mặc, cô bất giác thốt ra câu hỏi mà cô luôn canh cánh trong lòng từ lâu. Lúc này, Sơ Vũ không cảm thấy sợ Lục Tử Mặc, cô nhìn thẳng vào mắt anh, lặp lại câu hỏi: “Tại sao lại giết Tae?”

Lục Tử Mặc trầm ngâm không trả lời. Sơ Vũ cười nhạt :”Nếu anh giết anh ấy vì anh ấy biết chuyện của anh, thế thì tại sao anh không giết tôi? Anh có biết không, người chết thà là tôi, còn hơn phải sống những ngày tháng không ngừng day dứt về chuyện của Tae”.

“Em day dứt lắm sao?”

Lục Tử Mặc buông chân Sơ Vũ, đứng dậy đi đến cửa sổ, châm điếu thuốc rồi lại ném nó đi một cách bực dọc. Anh quay người nhìn Sơ Vũ: “Con người nhiều lúc không thể lường thiện quá. Khi em không biết người đối diện với em là bạn hay là thù, sự lựa chọn khác nhau sẽ dẫn đến kết quả khác biệt. Chỉ có một điểm tương đồng là em vĩnh viễn không thể quay trở lại điểm xuất phát”.

Sơ Vũ im lặng nhìn Lục Tử Mặc, anh ta cười cười, từ từ bước đến trước mặt cô, hai tay đặt lên đầu giường rồi lên tiếng: “Em biết rõ thân phận của tôi, tại sao còn bất chấp tất cả để cứu tôi?”

“Vì...vì tôi muốn trả ơn...”

Sơ Vũ nghiêng đầu, cảm thấy mối nguy hiểm lại đến. Lục Tử Mặc hỏi nhẹ nhàng: “Tôi có ơn với em?”.

“Lúc ở trong mê cung, anh bảo tôi chạy về bên trái còn gì...”

“Tôi lừa em đấy!”.

Sơ Vũ mở to mắt nhìn Lục Tử Mặc, nụ cười trên mặt anh rất nhạt: “Tôi đột nhiên cảm thấy đưa em đi cùng thật vướng chân vướng tay. Renault không giữ đúng lời hứa trốn ở trong mê cung. Nếu để em đi theo, sẽ rất khó hành động. Vì vậy, tôi tìm cơ đuổi em đi chỗ khác, em còn tưởng thật sao?”.

Sơ Vũ choáng váng đầu óc: “Anh từng cứu tôi ở siêu thị, còn giúp tôi thoát khỏi Nhị ca lúc ở sơn trại...”

Lục Tử Mặc lùi lại phía sau: “Đoạt em từ tay Nhị ca vì tôi cảm thấy em thú vị. Dù sao ở sơn trại cũng rất chán, tìm một người đàn bà mới lạ vui chơi cũng tốt, còn hơn đám bình hoa kia lên giường chỉ biết dạng hai chân”.

“Sao nào, em muốn khóc à?”

Lục Tử Mặc nhìn hai mắt Sơ Vũ bắt đầu đỏ hoe, chau mày: “Cảm thấy tôi đáng ghét, hận đến mức muốn giết tôi? Đàn bà thường hay mơ mộng hão huyền về bad guy. Anh ta thật sự là người như thế nào, làm sao có thể cho đám phụ nữ ngây thơ như em biết chứ?”

Sơ Vũ vung tay đầm mạnh, nhưng giữa chừng đã bị Lục Tử Mặc giữ chặt. Anh ta cười nhếch mép, dùng sức đè cô xuống giường, bàn tay còn lại siết lấy cổ Sơ Vũ, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Hôm nay, tôi sẽ cho em biết thế nào là người đàn ông thật sự”.

Sơ Vũ hoảng hốt, bàn tay Lục Tử Mặc lần đến ngực cô. Khi anh ta còn chưa có hành động tiếp theo, đột nhiên có tiếng gõ cửa rất mạnh vọng đến. Cả hai dừng sờ, Lục Tử Mặc nhìn đồng hồ, mới 1h đêm. Sắc mặt anh ta nghiêm nghị hẳn, lập tức bật dậy kéo theo Sơ Vũ, nhanh chóng nhặt khẩu súng trên bàn thúc vào lưng Sơ Vũ. Lục Tử Mặc vừa ôm vừa lôi Sơ Vũ đến bên cửa, nói nhỏ vào tai cô: “Lên tiếng”.

Sơ Vũ hít một hơi thở dài, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh. Lục Tử Mặc vẫn giữ chặt người Sơ Vũ, đẩy cô lên phía trước một bước. Bên ngoài có tiếng đàn ông: “Xin lỗi, muộn như thế này vẫn làm phiền quý khách. Khách sạn nhận được thông báo có người mang theo động vật quý hiếm, mời quý khách ra ngoài, để chúng tôi kiểm tra một lát được không?”

“Nói với họ, em cần phải mặc quần áo”.

Lục Tử Mặc thì thầm vào tai Sơ Vũ, cô cắn môi: “Xin lỗi, tôi phải mặc quần áo đã”.

Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ nhanh chóng lùi lại phía sau. Khóa cửa đột nhiên xoay chuyển, rồi cánh cửa bị người ở bên ngoài đập một phát bật tung ra. Một luồng sáng chói mắt chiếu vào, kéo theo một nhóm cảnh sát súng ống đầy mình lao vào phòng.

“Đến nhanh thật đấy”.

Lục Tử Mặc cười cười, khẩu súng trong tay anh ta lập tức chĩa lên thái dương Sơ Vũ. Anh ta nói tiếng Thái: “Hạt mưa nhỏ! Tôi vốn định vui vẻ với em, nhưng xem ra, hôm nay mọi việc không theo ý tôi rồi. Có điều, chỉ ít em cũng có tác dụng trong tình huống này, đúng không?”.

“Cảnh sát đây! Giơ tay lên!”.

Đầu tiên, đám cảnh sát biểu lộ thân phận, một người đứng đằng sau báo cáo vào bộ đàm: “A33 báo cáo, phát hiện người đàn ông quốc tịch Thái Lan tên Lục Tử Mặc ở trong phòng, còn có một cô gái người Hoa không rõ thân phận bị bắt làm con tin...”.

“Lục Tử Mặc! Anh đã bị bao vây rồi. Bây giờ hãy thả con tin và bỏ súng xuống, chúng tôi sẽ dẫn độ anh về Thái Lan”.

Một người đàn ông bước ra từ phía sau đám cảnh sát, dùng tiếng Thái nói với Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc cười cười: “Cảnh sát Vãn! Lâu rồi không gặp, ba quả lựu đạn nổ ở siêu thị lần trước đều không giết được anh, mệnh anh lớn thật”.

Cảnh sát Vãn nhún vai, vẻ mặt rất thoải mái: “Mệnh tôi lúc nào chẳng lớn”. Nói xong, hắn từ chậm rãi bước vào một góc nhà. Lục Tử Mặc lôi Sơ Vũ đến một góc chết trong phòng, cẩn thận không để bản thân lộ ra trước họng súng của cảnh sát, giọng nói của anh ta cũng rất thoải mái: “Tôi cũng vậy, lúc nào tôi cũng có cách thoát khỏi tay anh, đúng không?”

“Hôm nay anh định thoát thế nào?”

Cảnh sát Văn nhìn Sơ Vũ, do quá căng thẳng, sắc mặt cô trở nên trắng bệch, từng giọt mồ hôi từ trán cô chảy xuống. Ánh mắt của hắn chỉ dừng lại ở Sơ Vũ trong một giây, rồi hắn cúi đầu nghịch cái bật lửa trên tay: “Cả khách sạn đều bị bao vây rồi. Lục Tử Mặc cũng có nguy rơi vào tầm cảnh đi bắt một người phụ nữ làm con tin?”.

“Tôi đang định vui vẻ cùng cô ấy, thì bị các anh làm phiền mất hết cả hứng”. Lục Tử Mặc vừa cười, vừa thò tay vào trong áo Sơ Vũ, lần vào áo lót và sờ nắn bộ ngực mềm mại của cô. Sơ Vũ bất giác run rẩy, cô cảm nhận thấy Lục Tử Mặc cúi đầu cắn nhẹ vào cổ mình. Anh ta liếc nhìn mọi người trong phòng: “Tôi chẳng thèm để ý đến chuyện hành hạ cô gái này cho đến chết trước mặt các người đâu”.

Về mặt vốn bình tĩnh của cảnh sát Văn phát ra tia phẫn nộ, hắn nắm chặt cái bật lửa, trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc: “Anh muốn gì?”.

“Bây giờ bắt đầu nói đến nhân quyền?” Lục Tử Mặc cười lạnh lùng: “Dù anh muốn bắt tôi thế nào, con tin vẫn là quan trọng nhất. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, máy bay trực thăng trên nóc nhà, để tôi đi”.

“Ở Trung Quốc, tôi không có quyền đó”.

Cảnh sát Văn bình tĩnh trả lời, Lục Tử Mặc cười cười: “Thế thì anh hãy thương lượng với họ. Con người lúc nào chẳng có cách, đúng không? Bây giờ, mọi người hãy ra ngoài cả đi”.

Đám đặc cảnh nhìn nhau, cảnh sát Văn thương lượng với người phụ trách phía Trung Quốc hai câu, đối phương gật đầu, đồng ý rút lui. Cánh cửa phòng vừa đóng, Lục Tử Mặc lập tức kéo Sơ Vũ vào nhà vệ sinh và khóa trái cửa. Anh ta lấy hết sức nhấc tấm thông gió trên trần nhà, rồi cúi đầu nhìn Sơ Vũ: “Lên đi”.

Sơ Vũ không phản kháng, cô leo lên lỗ thông gió dưới sự giúp đỡ của Lục Tử Mặc. Khách sạn dùng điều hòa trung tâm, hệ thống thông gió rộng hơn cô tưởng nhiều. Bên trên là một thông đạo rất phức tạp, Lục Tử Mặc trèo lên, ra hiệu Sơ Vũ hãy cứ bò thẳng về phía trước.

Hai người lặng lẽ rời khỏi phòng khách sạn. Lục Tử Mặc đưa Sơ Vũ đến chỗ hành lang. Từ bên trên, họ có thể nhìn thấy đám đặc cảnh đứng đầy ở bên dưới. Cảnh sát Văn đi đi lại lại, người phụ trách phía Trung Quốc đang gọi điện xin chỉ thị cấp trên. Lục Tử Mặc và Sơ Vũ không dừng lại, tiếp tục bò theo thông đạo bên cạnh. Đến phòng chứa đồ của khách sạn, Lục Tử Mặc đập lỗ thông gió, kéo Sơ Vũ nhảy xuống.

Phòng chứa đồ nằm ở một góc tận cùng hành lang, cách thang máy rất xa, nhưng lại sát lối thoát khẩn cấp. Có thể thấy, Lục Tử Mặc nắm rõ mọi đường đi nước bước của khách sạn này. Anh ta đẩy nhẹ cánh cửa phòng chứa đồ, nhìn ra ngoài hành lang, quả nhiên bên ngoài không có người canh gác. Hai người nhanh chóng đi vào lối thoát khẩn cấp. Sơ Vũ vẫn bị Lục Tử Mặc thúc sủng vào lưng, theo anh ta lên sân thượng.

Bên cạnh bể nước trên sân thượng có một cái túi lớn, Lục Tử Mặc khóa trái cửa sắt sân thượng, rồi mở cái túi. Bên trong là một bộ trang bị nhảy Bungee và một bộ trang bị leo vách núi. Lục Tử Mặc ngẩng đầu nhìn Sơ Vũ mỉm cười, lấy bộ trang bị leo núi khoác lên người cô, cầm đầu dây buộc chặt vào đầu dây thừng của trang bị nhảy Bungee trên người mình, rồi vòng dây qua bể nước.

Làm xong những động tác này, Lục Tử Mặc đẩy Sơ Vũ đến mép sân thượng, anh ta cúi đầu nhìn cô: “Hạt mưa nhỏ! Anh sẽ nhớ em đấy”.

Người đàn ông cúi thấp đầu, đặt một nụ hôn dài lên môi Sơ Vũ. Sau đó anh đẩy mạnh Sơ Vũ, rồi đột ngột bay người nhảy xuống phía bên kia.

Cả người Sơ Vũ rơi nhanh xuống, sợi dây thừng buộc chắc chắn trên cơ thể khiến cô trượt theo tường kính trơn nhẵn của khách sạn. Toàn thân gần như bất lực, khiến Sơ Vũ chỉ biết hét một tiếng dài. Khi sắp chạm mặt đất, lưng cô bị một sức kéo to lớn, dừng lại ở khoảng cách 1m so với mặt đất, rồi đột nhiên lại rơi xuống.

Tiếng thét của Sơ Vũ thu hút mọi sự chú ý của đám cảnh sát. Họ chạy vội xuống sân, cảnh sát Văn cũng chạy theo. Nhìn thấy Sơ Vũ, hắn đỡ cô đứng dậy và kiểm tra xem trên người cô có vết thương. Sau đó, hắn ngược nhìn về phía xa xa. Dù thoáng qua rất nhanh, nhưng Sơ Vũ cũng kịp nhìn thấy, người cảnh sát nhếch mép mỉm cười và rút lên ba chữ: “Lục Tử Mặc”.

Sơ Vũ về đến nhà, không nhắc một từ nào đến sự việc cô vừa trải qua. Người nhà không nắm rõ tình hình của Sơ Vũ, chỉ tưởng cô về Thái Lan thật. Mẹ Sơ Vũ quan tâm hỏi thăm vài câu, cô ậm ậm ừ ừ cho qua.

Những lời nói của Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ bị tổn thương nặng nề. Cô không muốn nghĩ tới, trong tiềm thức cố gắng quên đi người đàn ông đó. Có lẽ từ nhỏ Sơ Vũ là một cô gái ngoan ngoãn, luôn tôn trọng phép tắc nên gặp người đàn ông như Lục Tử Mặc, cô mới bị anh ta thu hút?

Từ trước đến giờ, Sơ Vũ luôn cho rằng cô là người phụ nữ trưởng thành, không đến nỗi ngốc nghếch. Bây giờ nhìn lại, cô mới thấy mình thật sự ngây thơ, bị Lục Tử Mặc đùa giỡn trong lòng bàn tay mà chẳng biết phản kháng. Anh ta quả nhiên là cao thủ.

Ngày thứ hai sau khi Sơ Vũ về nhà, cô nhận được cuộc gọi điện thoại lạ của một người đàn ông. Trong điện thoại, giọng nói người đàn ông có vẻ rất ấm áp, hình như Sơ Vũ đã nghe thấy ở đâu đó: “Sơ Vũ, cuối tuần này cô rảnh rồi không, tôi muốn mời cô đi chơi?”.

Ai mà nghe quen thế nhỉ? Nếu là bạn học, ngữ khí có vẻ khách sáo quá. Sơ Vũ nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cô đành ngượng ngập mở miệng: “Xin hỏi, anh là ai?”.

Đầu bên kia im lặng một lát: “Vu Phong”.

Vu Phong? Cái tên này hình như đã nghe ở đâu đó. Vu Phong, Vu Phong... Trong đầu Sơ Vũ lóe lên một tia chớp, Vu Phong chẳng phải là đối tượng người nhà bắt cô đi coi mắt đó sao? Đáng tiếc lúc đó Sơ Vũ đang nóng ruột nên dù anh ta ngồi nói chuyện ở nhà cô hơn một tiếng đồng hồ, cô cũng chẳng nhớ anh ta mặt anh ta tròn hay dẹt. Sơ Vũ hơi ngượng, muốn từ chối lời mời của Vu Phong. Đúng lúc bà nội đứng bên cạnh nghe trộm thấy, nói vọng vào điện thoại: “Rảnh, rảnh, Tiểu Vũ nhà tôi rảnh rồi đấy”.

Sơ Vũ hết cách, đầu bên kia điện thoại vọng đến tiếng cười khê: “Người nhà cô thú vị thật. Vậy 10h sáng thứ bảy, tôi sẽ đến nhà cô đón cô”.

Hẹn hò kiểu này khiến Sơ Vũ cảm thấy không thoải mái. Khi gặp lại Vu Phong, Sơ Vũ mới bắt đầu quan sát kỹ đối tượng coi mắt đã từng gặp mặt mà cô không để ý. Vu Phong cao lớn, hơi gầy, nhìn có vẻ sáng láng nhanh nhẹn. Không hiểu tại sao trong đầu Sơ Vũ lại nghĩ đến mấy từ Lục Tử Mặc đánh giá về đối phương: thật thà, chừng chạc.

Có phải cô thật sự thích hợp với người đàn ông kiểu này? đến với nhau một cách yên bình và sống an lành cho đến cuối đời?

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không theo định luật đó. Có những thứ bên ngoài đẹp đẽ vô cùng cuốn hút, nhưng bên trong lại chứa kịch độc, đến mức con người biết là không thể động đến, nhưng vẫn tình nguyện bị trúng độc mà chết.

Trên đời có những người đàn ông dù tốt với bạn cỡ nào, bạn cũng không động lòng. Sơ Vũ tự biết cô không nên nghĩ như vậy. Vu Phong mang lại cảm giác rất dễ chịu cho người đối diện. Có thể nói, anh là ứng cử viên đáng lang quân không tồi, không hiểu tại sao đến giờ anh ta vẫn còn độc thân.

Lý trí mách bảo Sơ Vũ nên suy nghĩ nghiêm túc về người đàn ông trước mặt, rồi về tìm một công việc tử tế, hai người mua nhà kết hôn và sinh con, sống một cuộc sống ổn định. Sơ Vũ mỉm cười bất lực, cô đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, tại sao cô lại đồng ý đi dạo phố với người đàn ông quan hệ dưới tiền đề hôn nhân này?

“Cô mệt rồi à?”

Vu Phong nhìn Sơ Vũ, ánh mắt có vẻ không vui. Sơ Vũ ngẩng đầu mỉm cười. Vu Phong chỉ tay về một quán coffee cách đó không xa: “Chúng ta đến đó ngồi đi!”.

Sơ Vũ không từ chối, trời nắng nóng chết đi được, cô cần tìm chỗ nghỉ một lát. Hai người đi vào quán coffee. Sơ Vũ mượn cốc đi nhà vệ sinh, dùng nước lạnh tạt lên mặt để lấy lại tinh thần. Nhìn lên gương đang trước, Sơ Vũ thấy ánh mắt mệt mỏi của mình, gần đây trái tim cô rất mệt mỏi chứ không phải cơ thể.

Di động đột nhiên rung nhẹ, Sơ Vũ rút điện thoại ra xem, là số của em gái họ Đặng Hân. Cô em họ tự nhiên có ý thù địch với Sơ Vũ, mặc dù cô không biết xuất phát từ đâu. Đặng Hân có số điện thoại của Sơ Vũ nhưng không bao giờ chủ động liên hệ, không biết hôm nay có việc gì?

Sơ Vũ nhú mào, vừa bấm số điện thoại vừa quay người đi ra ngoài. Đầu kia điện thoại lại không phải tiếng em gái mà là giọng một người đàn ông nói tiếng Thái: “Đặng Sơ Vũ”.

Sơ Vũ lập tức dừng bước, cảm thấy toàn bộ máu nóng trong người dồn hết lên não. Sau khi thoát khỏi Lục Tử Mặc, cô luôn cảm thấy bất an. Bây giờ, điều cô lo lắng nhất đã xảy ra, người nhà của cô cũng bị liên lụy.

“Anh là ai? Em gái tôi thế nào rồi?”

Sơ Vũ nắm chặt điện thoại, giọng nói không dấu sự căng thẳng. Đối phương cười nhạt: “Cô bé ổn. Nhưng nếu cô không đến thế chỗ cô bé trong vòng hai tiếng đồng hồ, chỉ e là cô bé sẽ không khỏe đâu”.

“Tôi muốn nói chuyện với em gái tôi”.

Có người đi vào nhà vệ sinh, Sơ Vũ nghiêng người tránh đường, rồi đi ra bên ngoài hành lang. Nhìn qua lớp cửa kính, Sơ Vũ thấy Vu Phong vừa uống coffee, vừa liếc nhìn đồng hồ trên tay.

“Chị ơi!”.

Trong điện thoại, tiếng em gái hết sức hốt hoảng: “Chị ơi, em sợ lắm!”.

“Em ngoan, đừng sợ, chị sẽ đến đó ngay...”.

Sơ Vũ chưa kịp nói hết câu, điện thoại đã bị người đàn ông cướp lấy: “Nghe rõ đây, bác sỹ Đặng. Chỉ cần cô đến nhà thể thao của trường em gái cô trong vòng hai tiếng đồng hồ, chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn của em gái cô. Nếu không...”

“Tôi sẽ đi ngay. Các anh đừng làm hại em gái tôi!”.

“Bác sỹ Đặng. Phiên cô trước khi đến đây hãy cắt đứt mấy cái đuôi đi. Chúng tôi không muốn “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn”.

“Đuôi ư?”

Sơ Vũ bất giác nhìn Vu Phong. Đầu bên kia cười cười: “Đuôi của cô là người cảnh sát Trung Quốc, tên Ba Dữ đi theo cô bên ngoài quán coffee, và đám người của cảnh sát Văn. Cắt hết những cái đuôi đó rồi đến đây. Cô hãy nhớ, nếu có thêm một người, cô hãy đợi nhạt xác em gái”.

Đối phương nói xong lập tức ngắt điện thoại, đầu bên kia chỉ có tiếng tút tút vọng đến. Sơ Vũ ngây người, không ngờ đằng sau cô lại có nhiều người như vậy. Cảnh sát Trung Quốc, Ba Dữ, còn người của cảnh sát Văn nữa.

Sơ Vũ cố lấy lại bình tĩnh, đi về phía Vu Phong và ngồi xuống. Do cô bỏ khi khá lâu nên anh ta bắt đầu cảm thấy lo lắng. Khi nhìn thấy cô, Vu Phong nở nụ cười: “Cô không sao đấy chứ?”.

“Tôi không sao!”.

Sơ Vũ liếc Vu Phong, vô tình nhìn xuống bàn tay của anh ta. Ngón chỏ của Vu Phong có vết chai khá dày giống hệt Lục Tử Mặc. Sơ Vũ từng nghe ai đó nói, người thường xuyên sử dụng súng sẽ có vết chai cứng ở ngón chỏ.

Lẽ nào, anh ta là cảnh sát? Hơn nữa, không phải là người cảnh sát bình thường?

Lúc người nhà giới thiệu, chỉ nói Vu Phong là nhân viên công vụ. Sơ Vũ cũng không để ý đến công việc cụ thể của anh ta. Sơ Vũ mỉm cười: “Tôi quên không hỏi, anh làm việc ở cơ quan nào?”

“Phòng quản lý hồ sơ”. Vu Phong uống ngụm coffee, trả lời từ tốn: “Dù lương không cao nhưng công việc rất nhẹ nhàng”.

Sơ Vũ mỉm cười, liếc nhìn ra bên ngoài. Ngoài đường có vô số người đi đi lại lại, làm sao cô biết được, ai là Ba Dữ, ai là người của cảnh sát Văn?

Nếu có thêm một người, cô đợi nhặt xác em gái.

Sơ Vũ xoay cái cốc, cố che dấu vẻ bất an. Cô nên sớm nhận thức, bóng ma Lục Tử Mặc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô mới phải.

Vậy thì bọn họ theo dõi cô, cũng do nắm được điểm này. Họ muốn tìm tung tích Lục Tử Mặc thông qua cô. Hoặc giả trong mắt họ, Sơ Vũ căn bản không phải là con tin thuần túy. Họ định vị thân phận của cô thế nào, Sơ Vũ không muốn nghĩ tiếp nữa.

Ít nhất họ đoán đúng, chỉ cần đi theo cô, thế nào cũng lần ra người đàn ông đó.

Ánh mắt Sơ Vũ dừng lại ở trung tâm thương mại đối diện, cô quay đầu nhìn Vu Phong mỉm cười: “Tôi đột nhiên nhớ ra, về nước lâu rồi mà còn chưa mua món quà gì tử tế biếu ông bà. Hôm nay đằng nào cũng đến đây, nếu anh không phiền, tôi muốn đi mua ít đồ, được chứ?”

“Tất nhiên được rồi”.

Vu Phong gọi nhân viên thanh toán tiền, đi đến cửa quán coffee, anh bước nhanh tới mở cửa, rồi đưa cô đi ra ngoài. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn Vu Phong, tỏ ý cảm ơn. Mắt cô liếc vào trong quán, không thấy có người nào đi theo ra. Tuy nhiên, lúc họ đi ngang qua đường, bên vỉa hè có mấy người đang làm việc riêng của mình không hẹn cùng ngẩng đầu lên nhìn họ.

Sơ Vũ và Vu Phong vào trung tâm thương mại, đi lên thang máy. Mấy người vừa nãy quả nhiên đi theo vào. Họ đảo mắt một vòng rồi đi lên bằng thang máy bên cạnh. Những người này chắc là người của cảnh sát Văn.

Vậy Ba Dữ là ai?

Sơ Vũ cảm thấy rất nóng ruột, tuy vậy cô cố tỏ ra bình tĩnh. Thời giờ từng giây từng phút trôi qua. Từ đây đến trường học em gái, ít nhất cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ ngồi xe, đó là chưa kể phát sinh tình hình đột xuất...

“Sơ Vũ!”

Vu Phong quay đầu, cắt đứt dòng suy nghĩ của Sơ Vũ, anh ta chăm chú quan sát cô: “Sắc mặt cô không được tốt lắm, cô không sao đấy chứ?”

“Đột nhiên tôi thấy đau bụng quá”.

Sơ Vũ cầm túi xách che bụng: “Không biết có phải do ăn đồ gì không hợp vệ sinh...Tôi muốn đi nhà vệ sinh một lát...”

“Được”. Vu Phong định đi tìm nhà vệ sinh, Sơ Vũ liếc nhìn xung quanh rồi vỗ nhẹ vào cánh tay anh ta: “Tôi đi bên kia xem sao. Xin anh hãy đợi tôi ở đây một lát”.

Không đợi Vu Phong trả lời, Sơ Vũ bước vội vào beauty salon trên tầng ba. Cô gái tiếp tân lễ phép hỏi Sơ Vũ hai câu rồi khách sáo chỉ vị trí nhà vệ sinh cho Sơ Vũ. Sơ Vũ đi xuyên qua beauty salon, còn kịp nghe thấy tiếng cô tiếp tân: “Xin lỗi anh, chỗ chúng tôi đàn ông không được vào bên trong. Nếu anh đợi bà xã hay bạn gái, mời anh ngồi đợi ở đại sảnh”.

Beauty Salon chia thành từng phòng nhỏ. Sơ Vũ chặn một nhân viên hỏi, ở đây có cửa sau không, cô bị bạn trai đã chia tay bám theo gây chuyện phiền phức. Cô nữ nhân viên mới ngoài đôi mươi nhìn Sơ Vũ rồi quay đầu nhìn Vu Phong ở bên ngoài: “Là anh ta?”.

Sơ Vũ gật đầu, người nhân viên vỗ vai cô: “Chị đi theo hành lang vào bên trong, tận cùng là phòng thay quần áo của nhân viên. Bên cạnh phòng thay đồ có một cái cửa, nối với lối thoát hiểm của trung tâm thương mại. Chị yên tâm, em sẽ giữ anh ta lại, đảm bảo anh ta không bắt được chị”.

“Cảm ơn em!”

Sơ Vũ cảm kích quay người bước đi, chỉ lảng nhảng một lúc thôi đã 40 phút trôi qua. Sơ Vũ cảm thấy mồ hôi chảy xuống quần áo cô ướt đầm. Cô vội vàng xông đến lối thoát hiểm do người nhân viên chỉ dẫn, thuận

lợi xuống đến tầng một. Quả nhiên, bên này là cửa ra của Trung tâm thương mại. Sơ Vũ nhanh chóng bắt taxi, lên xe đi mất.

Xe taxi đi chưa đến 10 phút, di động Sơ Vũ kêu. Cô cúi đầu nhìn, thấy số điện thoại của Vu Phong. Sơ Vũ tắt máy rồi bỏ điện thoại vào túi áo, hồi hã giục tài xế: “Tôi có việc gấp, phiền anh đi nhanh hơn một chút”.

May mà trên đường không bị kẹt xe, Sơ Vũ nhanh chóng tới trường đại học của em gái. Sơ Vũ hỏi thăm nhà thể dục của trường rồi chạy như bay về hướng đó. Vừa chạy vừa thở hổn hển, cuối cùng Sơ Vũ cũng đến nơi.

Nhà thể dục của trường đại học chia thành hai tầng, tầng một là phòng tập tennis và bể bơi, tầng hai là phòng tập bóng rổ. Sơ Vũ đẩy cửa vào, tầng một không một bóng người, cô vội chạy lên tầng hai. Vừa vào đến nhà tập bóng rổ, Sơ Vũ nghe thấy tiếng người ở bên trên: “Đúng hẹn thật, cô đến rồi?”

Sơ Vũ lập tức quay đầu, bên trên có 4 người đàn ông. Em họ Sơ Vũ nước mắt giàn giụa, bị kẹp giữa hai người đàn ông. Người đàn ông vừa lên tiếng cũng là người gọi điện thoại cho Sơ Vũ. Cô từ từ điều hòa hơi thở, nhìn thẳng vào hắn: “Tôi đã đến rồi, mau thả em tôi ra!”

“Tất nhiên rồi, chúng tôi cũng chẳng muốn giữ con bé làm gì. Mục tiêu của chúng tôi là cô chứ không phải con bé”.

Người đàn ông cười cười: “Tuy nhiên, chúng tôi phải đưa cô đi khỏi đây an toàn mới có thể thả con bé. Không thể để con bé đi báo tin, cô nói có đúng không?”.

Người đàn ông giơ tay ra hiệu, một tên đứng bên cạnh Đặng Hân rút chiếc khăn tay từ trong túi bịt chặt lên mặt cô bé. Đặng Hân kinh hoàng giãy giụa vài cái, rồi từ từ bị ngất đi. Người đàn ông lại gật đầu với mấy tên đằng sau, cả đám người thả Đặng Hân, lặng lẽ dẫn Sơ Vũ đi xuống dưới.

Nhìn vẻ mặt không thân thiện của đám người này, Sơ Vũ bỗng ngửi thấy mùi nguy hiểm. Cô bất giác cầm túi xách che lên trước ngực: “Lục Tử Mặc muốn các anh đưa tôi đâu?”.

“Lục Tử Mặc?”

Người đàn ông quay đầu nhìn mấy tên ở đằng sau, rồi nhìn sang Sơ Vũ. Hắn đột ngột tiến lại gần giữ chặt cánh tay Sơ Vũ, nở nụ cười thâm hiểm: “Ai bảo cô, chúng tôi là người của Lục Tử Mặc?”

7. Chương 13-14

Sơ Vũ không biết mình đã bị nhốt mấy ngày, đôi mắt cô bị bịt chặt, miệng bị dán một miếng băng dính. Chân tay Sơ Vũ ban đầu bị trói ngược ra đằng sau nên rất đau nhức. Dần dần, chân tay cô tê liệt đến mức không còn cảm giác gì nữa.

Mùi Sơ Vũ ngửi thấy vị tanh của nước biển, mặt đất dưới chân dập dềnh. Sơ Vũ đoán mình bị bắt cóc lên một con thuyền, nhưng cô không rõ mình đang ở đâu.

Mắt đã không nhìn thấy nên thời gian đối với Sơ Vũ không có khái niệm cụ thể. Cô bị trói trong khoang thuyền, không có việc gì để làm, Sơ Vũ bắt đầu nhớ lại toàn bộ thí nghiệm trong suốt quá trình học đại học, với mục đích giảm nhẹ nỗi sợ hãi trong lòng.

Sơ Vũ nhớ đến một tiết học giải phẫu. Cô và bốn bạn nữ được phân thành một tổ. Lần đó, tổ của cô giải phẫu một chú thỏ trắng. Họ tiêm thuốc mê cho con thỏ, sau đó đóng bốn chân thỏ lên bàn mổ. Không hiểu tại sao, mặc dù bọn cô đã tiêm rất nhiều thuốc gây mê nhưng con thỏ vẫn ra sức giãy giụa, phát ra tiếng

kêu ai oán. Tiếng kêu của con thỏ thu hút sự chú ý của tổ khác, khiến thầy giáo tức giận, chê bọn cô đến việc gây mê một con thỏ cũng làm không xong.

Cuối cùng, tổ của cô cũng giải quyết xong con thỏ. Khi mổ bụng, cô mới phát hiện con thỏ đó có bảy bào thai rất nhỏ.

Hình như đó là lần cuối cùng Sơ Vũ bị chấn động trước một sinh mệnh. Không biết có phải hành nghề bác sỹ đã lâu, thái độ của Sơ Vũ đối với sự sống chết không giống người bình thường. Không biết từ lúc nào, trái tim cô dần trở nên chai sạn. Mỗi ngày, cô phải đối diện với các loại bệnh nhân khác nhau. Từ trong tiềm thức, Sơ Vũ coi họ không phải là con người, mà chỉ là đối tượng làm việc của cô. Thậm chí khi ở trên bàn mổ, chó mèo, thỏ hay thi thể vớt ra từ bể phao cũng chẳng có gì khác biệt.

Có lẽ vì trái tim cô sắt đá, nên cô mới bị thu hút bởi một thứ phản nghịch, mạnh mẽ, tanh mùi máu. Ngẫm lại mới thấy, Lục Tử Mặc hình như phù hợp với tất cả yếu tố nói trên.

Sơ Vũ cảm thấy rất mệt mỏi, cô không ngừng hồi tưởng, khiến đầu óc hơi quay cuồng. Người trên thuyền không cho Sơ Vũ ăn cơm, chỉ thỉnh thoảng dứt cho cô tý nước. Con người trong tình trạng không ăn chỉ uống nước có thể sống nhiều nhất bảy ngày. Dựa theo kiến thức phổ thông này, khoảng thời gian bọn chúng giam cô ở đây sẽ không vượt quá bảy ngày.

Nếu thứ chúng cần là thi thể của cô, thì tại sao chúng lại mất công lên kế hoạch bắt cóc cô?

Nhưng bọn chúng bắt cóc cô để làm gì?

Trong hoàn cảnh tối tăm ẩm ướt, việc duy nhất Sơ Vũ có thể làm là suy đoán và lặp đi lặp lại các ý nghĩ.

Cô không bao giờ có thể ngờ, bọn người bắt cóc cô lại không phải là người của Lục Tử Mặc. Nếu vậy, nếu vậy...

Hình như có một việc gì đó đột nhiên trở nên rõ ràng trong trí óc Sơ Vũ. Tại sao Lục Tử Mặc lại xuất hiện trong đêm tối mưa bão ở đảo Phuket? Đáng tiếc là sau đó, Sơ Vũ mãi tìm cách thoát thân nên không lưu tâm đến chuyện này. Rồi lúc đi coi mắt ở quán trà, tự nhiên xuất hiện tên Đại tinh tinh. Nếu anh ta là người của Lục Tử Mặc, có nghĩa Lục Tử Mặc đã sớm biết Sơ Vũ bị theo dõi, nên mới cử Đại tinh tinh đi theo bảo vệ cô?

Hoặc giả, Đại tinh tinh là người Lục Tử Mặc cử đến để giám sát Sơ Vũ, vô tình phát hiện cô gặp nguy hiểm, nên mới ra tay cứu giúp?

Còn về lần hẹn cuối cùng, rõ ràng Lục Tử Mặc nói gặp nhau ở Shiangri-La, sau đó anh ta đột nhiên đến, đưa cô đi nơi khác giam giữ. Còn tên sát thủ xuất hiện ở khu chung cư rốt cuộc là người thế nào?

Sơ Vũ cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung, cô không biết bọn người bắt cô là ai? Lục Tử Mặc tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Sơ Vũ đang mãi nghĩ ngợi, con thuyền bỗng nhiên rung mạnh rồi dừng lại. Bên trên có tiếng bước chân thình thịch. Sau đó, tóc Sơ Vũ bị kéo ngược lên. Tuy Sơ Vũ vẫn bị bịt mắt, nhưng cô có thể cảm thấy ánh sáng đang chiếu vào người mình. Một người đàn ông đẩy mạnh Sơ Vũ: “Đi theo tôi!”.

Sơ Vũ lảo đảo bước đi và bị lôi mạnh ra khỏi khoang tàu. Một làn gió mát, dịu dàng, mang mùi tanh đặc trưng thổi đến. Miếng vải trên mắt Sơ Vũ đột ngột bị giật ra, ánh nắng chói lòa khiến Sơ Vũ nhúc nhích mắt. Cô liền nhắm tịt mắt một lúc, rồi mới từ từ mở ra.

Cô đúng là đang ở trên mặt biển. Trời xanh, mây trắng, biển rộng mênh mông, một chiếc du thuyền sang trọng và mấy chú hải âu bay lượn. Đây đúng là một bức họa đẹp mắt, nhưng với điều kiện người thường ngoạn không bị trói tay bịt miệng.

Sơ Vũ nghe thấy đằng sau có tiếng còi tàu, cô quay đầu nhìn thấy cầu ván đang được rút lên du thuyền, cách đó không xa là một con tàu đánh cá cũ kỹ đang đi về hướng khác. Sơ Vũ đoán là cô vừa được đưa từ con tàu đánh cá kia lên du thuyền. Ban nãy cô cảm thấy bước đi lắc lự, chắc là do cô đặt chân lên tấm ván bắc giữa hai con thuyền.

“Cởi trói cho Đặng tiểu thư”.

Có tiếng nói đàn ông khàn khàn vọng đến, thu hút sự chú ý của Sơ Vũ. Trên tầng hai du thuyền cắm một cái ô che nắng cỡ lớn, dưới ô đặt một bàn tròn và hai cái ghế. Trên bàn để đầy đồ ăn ngon, hoa quả và chai rượu vang. Một người đàn ông trung niên tóc vàng béo phệ ngồi trên một cái ghế. Ông ta đeo kính râm lớn, mặc bộ đồ thể thao. Điểm nổi bật nhất trên người đàn ông là chiếc nhẫn kim cương đá quý ở bàn tay trái của ông ta. Nhẫn kim cương khắc một con rắn nhỏ rất sinh động, hai mắt nạm đá quý màu xanh tinh xảo, tạo một vẻ đẹp kỳ bí.

Người đàn ông thấy ánh mắt Sơ Vũ dừng lại ở chiếc nhẫn của mình, ông ta nhếch mép: “Nó đẹp lắm phải không? Không người phụ nữ nào có thể cưỡng lại sự quyến rũ của chiếc nhẫn này. Xin chào Đặng tiểu thư! Tôi là Swift Renault”.

Renault...cái tên này nghe rất quen, Sơ Vũ cúi đầu lục lại trí nhớ. Hóa ra đây là người đàn ông Lục Tử Mặc hẹn gặp hôm đưa cô đi mê cung. Tuy Sơ Vũ đã được cởi trói nhưng chân tay một thời gian dài không hoạt động nên bị tê liệt. Renault ra hiệu cho người đàn ông đứng bên cạnh, tên này lập tức giúp Sơ Vũ kéo cái ghế đối diện với Renault. Renault mỉm cười: “Mời ngồi”.

Sơ Vũ lê gót chân bước tới, đồng thời một tay nắn nắn bàn tay cứng đờ còn lại. Renault đảo mắt từ đầu đến chân Sơ Vũ, mỉm cười: “Đặng tiểu thư không giống như tôi tưởng tượng chút nào. Tôi tưởng người đàn bà Lục Tử Mặc thích phải là loại có da có thịt”.

Renault vừa nói, vừa đưa tay sờ soạng một người đẹp hờ ngực đang nằm phơi nắng dưới chân ông ta: “Không ngờ sở thích của Lục Tử Mặc lại “đồng phương” như vậy”

Ông ta nói vòng nói vèo cũng chỉ là chê thân hình cô, Sơ Vũ cười nhạt: “Nghe nói bò sữa nước Anh có thân hình rất tuyệt, không biết ngài Renault đã thưởng thức hay chưa?”

Renault ngẩn mặt, đột nhiên cười lớn: “Đặng tiểu thư thật biết nói đùa”.

“Tôi không nói đùa với ông”, Sơ Vũ cất giọng bình tĩnh: “Tôi chỉ là có duyên gặp anh ta vài lần chứ mối quan hệ không sâu như ông tưởng”.

Renault không nói gì, chăm chú nhìn Sơ Vũ một lúc rồi mỉm cười: “Nếu cô không phải là bảo bối của Lục Tử Mặc, tại sao lúc ở mê cung hắt lại để cô bên ngoài mộ địa? Con người Lục Tử Mặc rất lạnh lùng tàn nhẫn. Người trên giang hồ chúng tôi đều sợ hắt. Cô có biết tại sao không? Bởi vì hắt không có nhược điểm”.

Renault thoải mái tựa vào ghế, mắt lim dim: “Tôi cũng chỉ mang tâm lý ăn may nên mới cử người theo dõi cô tới đảo Phuket, xem cô có vị trí như thế nào trong lòng Lục Tử Mặc. Thật không ngờ, tên sát thủ lạnh lùng đó lại xuất hiện cứu cô”.

Sơ Vũ sững người, hóa ra lúc ở đảo Phuket, có người định ám sát cô thật, Lục Tử Mặc xuất hiện cũng là để cứu cô. Liệu có phải Lục Tử Mặc cũng tình cờ có mặt ở đảo Phuket, tình cờ biết tin này nên mới đến cứu cô?

Về suy đoán này, Sơ Vũ cũng không thể thuyết phục nổi bản thân.

Sơ Vũ khép mi mắt lặng im một hồi. Đối với Renault, đây chính là sự mặc nhận: “Lục Tử Mặc cũng có nhược điểm”. Renault cười nham hiểm: “Tôi phải tốn bao công sức tìm cách mời Đặng tiểu thư, nhưng người của tôi bị Ba Dữ đánh trọng thương ở quán trà, hẹn cô đi Shiangri-La thì bị Lục Tử Mặc ra tay cướp mất. Đặng tiểu thư, cô thử nói xem nào? Hắt cứu cô hết lần này đến lần khác, hai người chỉ đơn giản là quen biết sơ sơ thôi sao? Theo tôi được biết, Lục Tử Mặc là người vô cùng bận rộn. Nếu không phải người hắt quý trọng, liệu hắt có suốt ngày lượn lờ xung quanh cô không?”

Sơ Vũ không thể thốt một tiếng nào, những lời nói của Renault khiến cô chấn động. Lục Tử Mặc đúng là kẻ lừa đảo! Sơ Vũ vừa thấy bị ai, vừa hết sức phẫn nộ. Anh ta nói đoạt cô từ tay Nhị ca vì cảm thấy cô mới lạ, bỏ mặc cô ở mê cung vì cô vướng chân vướng cẳng, lúc muốn chiếm đoạt thân thể cô, lúc lại lạnh lùng tàn nhẫn. Đúng là tên lừa đảo, tên lừa đảo!

Sơ Vũ cảm thấy mắt mờ hắt đi. Hóa ra...là như vậy, mỗi khi cô gặp nguy khốn, anh đều xuất hiện cứu cô. Từ lần đầu tiên tình cờ gặp gỡ ở siêu thị, lần nào cũng là Lục Tử Mặc...

“Có thể đoạt trái tim của người đàn ông như vậy, Đặng tiểu thư đúng là người không tầm thường”, Renault nhìn Sơ Vũ bằng ánh mắt thâm hiểm: “Tôi nghi ngờ không biết Đặng tiểu thư có phải là thiên tài trong lĩnh vực nào đó?”.

Lại ăn nói vòng vo về việc cô có tài ở trên giường? Sơ Vũ ngẩng đầu, tức đến mức đỏ ửng mặt: “Tôi đã nói rồi, tôi và Lục Tử Mặc không có quan hệ gì cả. Tin hay không tùy ông!”.

“Tin hay không cũng chẳng sao cả”, Renault cười lớn: “Đã mời được Đặng tiểu thư đến đây, tự nhiên tôi sẽ mời được Lục Tử Mặc. Khi nào họ Lục đến, mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay thôi”.

Ông ta đã báo cho Lục Tử Mặc biết? Sơ Vũ cảm thấy rất căng thẳng, ý nghĩ của cô hỗn độn. Một mặt, Sơ Vũ mong Lục Tử Mặc đến. Nhưng nếu anh đến, chẳng phải là thừa nhận cô rất quan trọng với anh hay sao? Mặt khác hy vọng anh không đến. Nếu Lục Tử Mặc đến, anh sẽ phải đối mặt với nguy hiểm và sự uy hiếp không thể tưởng tượng. Renault chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc liệu có đến không?

Sơ Vũ thất thần. Mặc dù nghe Renault phân tích, nhưng Sơ Vũ vẫn không cho rằng cô đặc biệt quan trọng với Lục Tử Mặc đến mức anh ra sức bảo vệ cô. Có lẽ, anh chỉ muốn trả ơn cô cứu mạng anh. Nếu là như vậy...

Sơ Vũ không cần nghĩ ngợi lâu, từ xa xa xuất hiện một du thuyền màu xanh nước biển rẽ sóng lao tới. Nhận được tin báo, Renault gạt đầu rồi cầm ống nhòm đến bên thành tàu nhìn về phía du thuyền kia. Sau đó, ông ta quay lại cười với Sơ Vũ: “Đặng tiểu thư, cô có muốn thưởng thức cảnh đẹp không?”

Sơ Vũ từ từ đứng dậy bước xuống mạn tàu. Cô nhận ống nhòm từ tay Renault và nhìn về phía trước. Hình bóng một người đàn ông đứng ở mũi tàu bên kia dần dần hiện rõ. Anh đứng thẳng người đón gió biển, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt dõi về hướng này.

Lục Tử Mặc.

Sơ Vũ chậm rãi bỏ ống nhòm xuống. Renault nhìn sắc mặt trắng bệch của Sơ Vũ, cười đắc ý: “Đặng tiểu thư còn tiếp tục giả bộ nữa?”

Sơ Vũ nhìn về mặt biển xa xa, cuối cùng cũng nổi cơn thịnh nộ. Cô lấy hết sức bình sinh hét to bằng tiếng Trung: “Lục Tử Mặc! Anh là tên khốn khiếp. Tại sao anh thích tôi mà không nói cho tôi biết? Tôi hận anh!”.

Du thuyền phóng với tốc độ nhanh, chớp mắt đã tiến lại gần. Sơ Vũ thấy Lục Tử Mặc ở trên con thuyền đối diện nhìn cô chăm chú, miệng từ từ nở nụ cười bất lực.

Hai chiếc du thuyền từ từ tiến sát lại gần, sau đó dừng hẳn. Ván chèo chưa kịp bắc qua, Lục Tử Mặc đã phi người nhảy sang tàu bên này. Renault bước tới ôm chặt anh ta: “Lục! Hiếm có dịp cậu nể mặt tôi...”.

Renault kịp chưa nói hết câu, sắc mặt ông ta đột nhiên trắng bệch, rồi ông ta từ từ lùi lại phía sau. Lục Tử Mặc cười nhếch mép, anh không nhìn Sơ Vũ, mà chỉ nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt. Dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt thâm đen của Lục Tử Mặc lấp lánh, anh ta nói nhẹ nhàng: “Muốn gặp ông cũng không dễ chút nào, Renault”.

Lục Tử Mặc và Renault kẻ tiến người lùi đến sát boong tàu. Renault vừa quỵ xuống, người đẹp ăn mặc hở hang nằm phơi nắng trên sàn tàu không biết lôi đâu ra khẩu súng thúc vào lưng Sơ Vũ. Lục Tử Mặc liếc Sơ Vũ rồi mở miệng: “Renault, Kim Gia gửi lời hỏi thăm ông”.

Thân hình đồ sộ của Renault hơi run rẩy. Ông ta cười khan hai tiếng, nghe như tiếng khóc: “Lục, cậu đừng quên, bảo bối của cậu đang nằm trong tay tôi”.

“Bảo bối của tôi?”

Bàn tay Lục Tử Mặc giơ lên cao, một ánh bạc chói mắt. Lúc này, Sơ Vũ mới nhìn thấy khẩu súng nhỏ trong tay Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc nghiêng đầu nhìn xung quanh: “Bảo bối của tôi? Tôi chẳng hiểu ông muốn nói gì?”.

Renault run lấy bầy nói không ra lời. Lục Tử Mặc cúi sát gần, ánh mắt tràn ngập sát khí. Giọng nói của anh vừa trầm vừa chậm rãi, Sơ Vũ nghe rõ mồn một: “Thứ gọi là nhược điểm, là do tôi cố tình để ông thấy. Đạo lý đơn giản như vậy ông cũng không hiểu sao?”.

Renault càng run sợ. Lục Tử Mặc cười miệt thị: “Renault, ông đã từng nghe qua câu ngạn ngữ “lùi một bước để tiến hai bước” của người phương Đông chúng tôi chưa? Nếu không làm vậy, sao có thể khiến con chuột chui rúc kỹ như ông dễ dàng hiện thân trong tình trạng an toàn như bây giờ?”.

“Lục! Cậu nói đùa hay thật!”.

Renault cố trấn tĩnh, ông ta không quay đầu, hét lớn ra lệnh cho người phía sau: “Gina, hãy bắn con bé đó!”.

Người phụ nữ đang không chế vào Sơ Vũ đưa mũi súng xuống dưới. Một cơn đau đớn ập đến, Sơ Vũ kêu một tiếng thất thanh rồi khuỵu xuống sàn tàu, dòng máu đỏ chảy ra từ đùi phải của cô. Gina bắn vào đùi Sơ Vũ một phát rồi nhanh chóng chĩa mũi súng lên huyết thái dương Sơ Vũ.

Suốt quá trình đó, Lục Tử Mặc không hề nhìn Sơ Vũ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh và lạnh lùng. Khi nghe tiếng súng nổ, anh ta chỉ hơi cau mày, càng tiến sát vào mặt Renault: “Ông có thể đánh cược một ván, nổ súng giết chết người phụ nữ đó đi”.

Renault toát mồ hôi lạnh, mồ hôi chảy từ trán xuống gương mặt bóng nhẫy của ông ta. Ông ta cất giọng khàn đặc: “Gina, mau giết chết con bé đó!”.

Gina lùi lại phía sau, bật chốt bảo hiểm lên đạn. Sơ Vũ nhắm mắt khi nghe tiếng kim loại lạnh lùng. Cô không ngờ mình sẽ chết trong hoàn cảnh này.

Sơ Vũ ngọ ra, cô quả nhiên rất ngây thơ.

Sơ Vũ nở nụ cười gượng gạo, làm sao cô có thể cho rằng, người đàn ông lạnh lùng bằng giá kia nảy sinh tình cảm với cô. Cô lại đi tin vào những lời nói của Renault, còn xông ra hét lớn với anh ta. Thôi thì chết cũng tốt, chết có thể chấm dứt mọi chuyện.

Lại một tiếng súng vang lên, Sơ Vũ cảm thấy cơ thể cuộn lên một cơn đau không tả nổi, cô ngã sõng soài xuống sàn tàu, ngực đau đến mức mất cảm giác, đôi chân cũng như rời khỏi cơ thể cô. Toàn thân Sơ Vũ dần lạnh buốt, mọi thứ xung quanh dần trở nên mờ ảo. Cô mở mắt nhìn lên, Lục Tử Mặc đang nhìn Renault bằng ánh mắt giết người.

Nhưng anh ta không hề liếc nhìn về phía Sơ Vũ.

Renault cuối cùng không thể chịu đựng nổi áp lực tâm lý, ông ta cũng nhận ra, Lục Tử Mặc thật sự không màng đến sự sống chết của cô gái đang nằm bên trên. Renault vội quỳ xuống cầu xin: “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”.

Mặc cho ông ta van xin, Lục Tử Mặc không hề động đậy. Renault không dám có phản ứng: “Tôi...tôi sẽ trả toàn bộ số hàng lần trước chiếm đoạt của Kim Gia. Số hàng đó vẫn còn ở Chiang Rai. Tài khoản của tôi ở Thụy Sĩ, tôi cũng sẽ nói cho cậu biết. Xin cậu đừng giết tôi!”.

“Bảo thuộc hạ của ông ném hết súng xuống biển!”.

Lục Tử Mặc nói nhẹ nhàng. Renault hét lớn: “Lũ người ngốc nghếch kia, mau làm theo lời của Lục!”.

Người trên thuyền đơ ra một lúc, rồi ném hết súng xuống biển. Lục Tử Mặc gật đầu: “Bây giờ, mọi người vào hết trong khoang tàu”.

Đám người nhìn nhau rồi từng người quay đầu bước xuống bên dưới. Đợi đến khi đám người biến mất, Lục Tử Mặc quỳ xuống nhìn Renault: “Hàng ông giấu nơi nào ở Chiang Rai?”

“Sân sau...cửa hàng mỹ nghệ...đường số bảy”. Renault nhìn Lục Tử Mặc đầy căng thẳng: “Lục! Xin cậu, đừng giết tôi...”.

Lục Tử Mặc giơ tay bóp cò. Một tiếng súng nổ vang, mùi thuốc súng nhàn nhạt như bay thẳng vào mũi Sơ Vũ. Cô cảm thấy tiếng súng ở nơi nào đó rất xa xăm, như ở tít trên không trung.

Sau đó, Sơ Vũ mơ hồ cảm thấy gương mặt Lục Tử Mặc sát lại gần, anh ta dường như ngồi bên cạnh thân thể bất động của cô, đột nhiên ngẩng mặt lên trời hét lớn: “Tại sao???” Lục Tử Mặc tuyệt vọng đứng dậy, ôm thi thể của Sơ Vũ lao đầu xuống biển.

.....

Sơ Vũ mơ thấy ác mộng, cô ở trong rừng thẳm, rất nhiều người cầm súng truy sát. Sơ Vũ không hiểu lý do tại sao, cũng không biết trốn đi đâu, cô chỉ biết cầm đầu chạy không phương hướng. Người đuổi đằng sau mỗi lúc một gần. Cuối cùng Sơ Vũ bị trúng đạn, cơn đau từ đùi và ngực truyền đến. Đột nhiên, thân thể Sơ Vũ cảm thấy ấm áp hẳn, có ai đó đang đỡ cô. Sơ Vũ ngẩng đầu, từ từ nhìn rõ gương mặt phía trước: “Lục Tử Mặc”.

Hóa ra không phải nằm mơ, toàn thân Sơ Vũ run rẩy. Lục Tử Mặc ôm chặt người cô, ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng Sơ Vũ: “Thế nào rồi?”.

“Đầu đạn đã được lấy ra”.

Một giọng nói phụ nữ từ phía sau vọng đến: “Nhưng cô ấy mất máu quá nhiều. Hơn nữa, anh cũng không phải kịp thời đưa cô ấy về đây. Tuy tạm thời giữ được tin mạng, nhưng ba ngày tới là thời kỳ nguy hiểm. Anh không định đưa cô ấy đến bệnh viện nhà nước sao?”.

“Tôi càng tin tưởng cô hơn”.

Lục Tử Mặc nói rồi đỡ Sơ Vũ từ từ nằm xuống. Anh nhấc tay lấy cuộn băng vải, giúp người phụ nữ bôi thuốc và băng bó vết thương vừa được khâu của Sơ Vũ. Sơ Vũ không biết cô rời khỏi biển cả đến căn phòng này từ lúc nào. Căn phòng rộng không có đồ đạc, chỉ có mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong không khí. Sơ Vũ đảo mắt nhìn xung quanh, người phụ nữ đang bôi thuốc cho cô gạt đầu mỉm cười: “Chào cô! Tôi tên là Khả Nhân, bạn của Lục Tử Mặc”.

Sơ Vũ vẫn chưa thể nói ra lời, chỉ hơi gạt đầu thay lời chào. Khả Nhân nhìn Lục Tử Mặc: “Anh có thể ra ngoài được rồi. Lúc này hết cách nên mới nhờ anh giúp. Bây giờ, mình tôi có thể bôi thuốc và băng bó cho cô ấy”.

Lục Tử Mặc không hề động đậy. Anh cũng không thèm liếc Khả Nhân mà chỉ chăm chú nhìn Sơ Vũ. Khả Nhân lên tiếng: “Người ta đang cởi trần đây. Anh không ngại thì người ta cũng thấy ngại”.

“Toàn thân cô ấy, có chỗ nào tôi chưa nhìn qua, chỗ nào tôi chưa từng đụng đến?”.

Lục Tử Mặc lãnh đạm trả lời. Khả Nhân đỏ mặt ngượng ngùng, cô bật cười khê: “Haha! Hóa ra hai người có quan hệ đó”.

Lục Tử Mặc cúi đầu đỡ vai Sơ Vũ, để cô hơi nhấc mình, Khả Nhân có thể dễ dàng cuộn miếng vải một vòng qua ngực cô. Anh ta cúi đầu nhìn vào mắt Sơ Vũ. Đáy mắt Lục Tử Mặc không có một tia ấm áp nào, Sơ Vũ bất giác nhớ lại cảnh ở trên du thuyền. Người phụ nữ đó bắn cô hai phát, anh ta đến cặp chân mày cũng thêm không động đậy, toàn thân như một tảng băng.

Lục Tử Mặc đã không thèm để ý đến mạng sống của cô, thì anh ta còn cứu cô làm gì? Sơ Vũ hơi nghiêng đầu né tránh ánh mắt của Lục Tử Mặc. Cô cảm thấy bàn tay đang đỡ cô cứng lại, nhưng anh ta vẫn lặng thinh.

Đủ rồi, Sơ Vũ cảm thấy hết chịu nổi tư tưởng lạnh nhạt không thực tế của chính bản thân cô. Năm nay Sơ Vũ đã 28 tuổi chứ không phải 18. Tại sao cô lại ôm giấc mộng ngây thơ với người đàn ông của bóng tối này?

Thật không ngờ mối tình đầu của Sơ Vũ lại là người như Lục Tử Mặc. Cô thích anh ta ở điểm gì? Lẽ nào thích vẻ đẹp đàn ông của anh ta, hay là sự tối tệ, lạnh lùng, tàn nhẫn của anh ta?

Sau khi rời khỏi đây, cô phải trốn tránh người đàn ông này càng xa càng tốt.

Khả Nhân vỗ hai tay: “Xong rồi!”. Lục Tử Mặc đặt Sơ Vũ nằm xuống, thuận tay kéo chiếc chăn mỏng đắp lên người cô. Anh ta ngẩng đầu nhìn Khả Nhân: “Tôi giao cô ấy cho cô chăm sóc. Đợi vết thương lành lại, cô đưa cô ấy về Trung Quốc theo địa chỉ này”.

Lục Tử Mặc dứt lời, đưa Khả Nhân một tờ giấy và một xấp tiền. Khả Nhân không hề khách khí nhận tập tiền, rồi liếc nhìn tờ giấy, mở miệng lầu bầu: “Tôi đã nói ba ngày tới là thời kỳ nguy hiểm của cô ấy. Thế mà anh vẫn cứ bỏ đi, người đàn ông máu lạnh như anh có cho tôi, tôi cũng chả thêm...”.

Khả Nhân đột nhiên im miệng, như ý thức bản thân nói sai điều gì. Cô cúi đầu nhìn Sơ Vũ, Sơ Vũ đã nhắm mắt. Gương mặt Lục Tử Mặc vẫn lạnh lùng vô cảm, anh lên tiếng: “Tôi đi đây”.

“Ít nhất anh nên cũng rửa sạch máu trên tay rồi hăng đi...”

Khả Nhân lại cần nần một câu, Lục Tử Mặc dường như không nghe thấy, anh ta sải bước dài ra cửa. Sau khi nghe thấy tiếng cửa đóng, Sơ Vũ mới từ từ mở mắt, Khả Nhân nhìn cô cười cười: “Lúc này tôi nói, thời kỳ nguy hiểm trong ba ngày tới là lừa anh ta đấy. Vết thương của cô không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tử tế, chú ý đừng để bị nhiễm trùng và sốt cao là được”.

“Cám ơn cô!”.

Sơ Vũ mỉm cười với Khả Nhân, không muốn nói chuyện tiếp. Khả Nhân kéo cái ghế ngồi bên cạnh giường Sơ Vũ, không có ý định bỏ đi. Khả Nhân hỏi một cách tò mò: “Cô và Lục quen nhau như thế nào? Đây là lần đầu tiên tôi nghe anh ta thừa nhận có đàn bà. Tôi còn tưởng anh ấy là Gay. Người đàn ông như anh ấy mà là Gay thì thật đáng tiếc...”.

“Tôi không phải là người phụ nữ của anh ta”.

Sơ Vũ nói lãnh đạm. Khả Nhân cũng ý thức được thái độ bất bình thường của Sơ Vũ. Cô không tiếp tục câu chuyện, tìm cớ ra khỏi phòng.

Sơ Vũ ở lại điều trị vết thương trong khoảng hai tháng. Hóa ra họ đang ở trên một hòn đảo nhỏ thuộc Thái Lan. Ngày sau hôm tỉnh lại, Sơ Vũ lập tức liên hệ về nhà thông qua internet. Cả nhà cô loạn hết cả lên sau khi cô bị bắt cóc. Biết tin Sơ Vũ bình an vô sự, mẹ cô khóc nức nở một trận.

Sơ Vũ dấu người nhà về việc cô bị thương. Cô chỉ giải thích ngắn gọn là cô bị cuốn vào một vụ kiện tụng y tế liên quan đến xã hội đen nên mới bị bắt cóc sang Thái Lan. Bây giờ, cô đã được an toàn nhưng còn phải làm một ít thủ tục mới có thể về nước.

Theo thời gian trôi qua, dù vết thương sâu cỡ nào cũng sẽ dần hồi phục. Dưới sự chăm sóc của Khả Nhân, cơ thể Sơ Vũ phục hồi rất nhanh. Không bao lâu sau đó, vết thương của Sơ Vũ chỉ còn là vết sẹo hồng nổi lên trên bề mặt da. Khả Nhân kiến nghị Sơ Vũ sau này đi làm thẩm mỹ xóa vết sẹo trên đùi, Sơ Vũ chỉ cười không đáp lời.

Ban đầu, Khả Nhân còn dò hỏi chuyện giữa Sơ Vũ và Lục Tử Mặc. Mỗi lúc như vậy, Sơ Vũ đều giữ im lặng. Cô tuyệt đối không hé miệng nên dần dần, Khả Nhân biết ý không động đến nữa. Thời gian Sơ Vũ ở trên đảo, Lục Tử Mặc biệt tâm biệt tích. Sơ Vũ cũng không nghĩ nhiều đến người đàn ông đó.

Cô cố gắng quên anh ta, quên một cách triệt để, quên một cách sạch sẽ.

Khi vết thương hoàn toàn lành hẳn, Khả Nhân tiễn Sơ Vũ về Trung Quốc theo lời dặn của Lục Tử Mặc. Sơ Vũ tạm biệt Khả Nhân ở sân bay, rồi vội vàng bước lên máy bay về nước.

Hai lần trở về Hàng Châu, tâm trạng Sơ Vũ hoàn toàn khác. Lần trước khi từ Thái Lan về, trong lòng Sơ Vũ tuy chứa đầy sự ăn năn với Tae nhưng cô vẫn còn một tia hy vọng. Lần này, trái tim Sơ Vũ hoàn toàn nguội lạnh. Như thế cũng tốt, cô có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Sơ Vũ ra khỏi sân bay, vẫy một chiếc taxi đi về nhà. Không biết hôm nay thành phố có hoạt động gì, tắc đường rất nghiêm trọng. Anh tài xế taxi ngồi trước không ngừng than vãn. Sơ Vũ thấy xung quanh rất ồn ào, cô bất giác cau mày. Lúc vừa xuống máy bay, Sơ Vũ gọi điện về nhà, nhưng bây giờ cô không có di động, không thể gọi điện báo cho người nhà biết, cô về muộn do tắc đường. Sơ Vũ quay đầu nhìn về phía sau, một đoàn xe xếp hàng dài dằng dặc như không có tận cùng.

Sơ Vũ thở dài một tiếng, lại quay đầu một lần nữa. Toàn thân Sơ Vũ đột nhiên cứng đờ, cô tưởng mình nhìn nhầm, tim cô bất giác đập thình thịch. Sợ người đằng sau phát hiện, Sơ Vũ lấy chiếc kính râm trong túi xách đeo lên, rồi thận trọng nhìn vào kính chiếu hậu bên phải xe taxi. Qua kính chiếu hậu, Sơ Vũ nhìn thấy rõ, người lái chiếc xe ngay đằng sau chính là người vác cô lên phòng của Lục Tử Mặc lúc cô bị bắt cóc ở sơn trại. Người đàn ông đằng sau đưa tay lên ngực, một tia sáng màu vàng chột lóe qua.

8. Chương 15-16

Sơ Vũ vội nép mình, hồi hộp nhìn về phía sau. Người đàn ông từ tốn rút khẩu súng ra, lắp ống giảm thanh rồi giắt vào trong áo khoác. Sau đó, hắn bước xuống xe, đi về chiếc taxi của Sơ Vũ. Thần kinh Sơ Vũ căng như dây đàn, cô chậm rãi dịch sang cửa xe bên kia. Vừa sờ vào cửa xe, Sơ Vũ lập tức đẩy mạnh nhưng cửa không mở.

“Cô ơi, đừng đẩy nữa. Cửa sau bên trái xe tôi bị hỏng rồi, không mở ra được đâu”.

Nghe tiếng loạt soạt đẩy cửa, tài xế taxi quay đầu giải thích với Sơ Vũ. Sơ Vũ nắm chặt thành ghế, nuốt nước bọt. Lần trước ở trên thuyền, Gina bắn phát đạn gần tim Sơ Vũ, lần này chưa chắc cô đã gặp may như vậy. Cảm giác khiếp sợ khi bị trúng đạn lại dội lên trong tâm trí Sơ Vũ. Cô nín thở nhìn ra ngoài xe, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Lần này, Sơ Vũ hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của đối phương, không có đường rút lui, cũng không thể làm gì.

Người đàn ông ngày càng tiến lại gần, bàn tay phải đặt thò vào áo khoác phía trước ngực. Sơ Vũ hầu như nhìn thấy bóng súng trong tay hắn ta. Khi người đàn ông bước đến đuôi xe taxi, một chiếc xe con màu đen cũng đỗ ở đằng sau xe taxi đột nhiên dịch lên mở mạnh cửa, đẩy trúng vào đùi người đàn ông kia. Sau đó, một bàn tay từ trong xe thò ra, siết chặt cổ người đàn ông lôi ngay vào trong xe rồi nhanh chóng đóng cửa. Sự việc xảy ra rất nhanh, chỉ trong vòng vài giây nên không ai để ý.

Sơ Vũ kinh ngạc nhìn về phía sau. Chiếc xe màu đen sử dụng kính tối màu nên cô không thể thấy trong xe xảy ra chuyện gì, chỉ biết xe rung mạnh một cái rồi lại nằm yên. Nếu Sơ Vũ không tình cờ nhìn về phía sau, cô không thể ngờ mối nguy hiểm lại gần cô đến thế. Sơ Vũ cứ tưởng sau khi rời khỏi Lục Tử Mặc, tất cả những chuyện liên quan đến anh ta sẽ trở thành quá khứ. Nào ngờ, Sơ Vũ mới đặt chân xuống Hàng Châu đã xảy ra biến cố.

Đoạn đường tắc phía trước có vẻ hơi thông, đoàn xe bắt đầu di chuyển, chiếc taxi cũng từ từ tiến về phía trước. Đằng sau có một chiếc xe lách vượt lên, chui vào khoảng trống giữa taxi và chiếc xe màu đen. Sơ Vũ nhìn quanh một hồi, cô quyết định xuống xe. Sơ Vũ trả tiền cho anh tài xế, rút chiếc mũ từ túi xách đội lên đầu. Cô lặng lẽ chui ra khỏi xe, tránh tầm nhìn của xe cộ phía sau và nhanh chóng qua đường theo làn dành cho người đi bộ.

Mặc dù đường dành cho ô tô bị tắc nhưng làn đi bộ lại không đông lắm. Sơ Vũ đi một đoạn đến ngã tư, hóa ra đài truyền hình đang thực hiện chương trình trên phố nên mới gây tắc đường. Ở ngã tư xe cộ càng chật kín, Sơ Vũ lặng lẽ cúi đầu bước đi. Bây giờ, cô không thể về nhà, không thể khiến người nhà gặp nguy hiểm. Sơ Vũ vào một cửa hàng bên đường, gọi điện thoại về nhà. Cô nói cho người nhà biết, mình còn một số thủ tục chưa hoàn tất nên chưa thể về nhà. Người nhà sốt ruột, hỏi Sơ Vũ đang ở đâu để còn đi đón, Sơ Vũ không trả lời, dập máy một cách dứt khoát.

Sơ Vũ vừa đi qua ngã tư vừa suy tư, sự việc đến nước này rồi, nếu cô ở lại Hàng Châu sẽ mang đến rắc rối cho người thân. Sơ Vũ bỗng dưng thấy hối hận trở khi về nước. Sớm biết vậy, thà cô ở lại Thái Lan, để có chuyện gì cũng chỉ một mình gánh vác.

Nghĩ đến đây, Sơ Vũ quay người đi ngược lại. Người đi bộ trên hè phố rất đông, hôm nay là ngày cuối tuần lại có hoạt động nên phố xá càng náo nhiệt. Sơ Vũ liên tục quay đầu nhìn về phía sau, lòng tự nhủ không biết cô đã cắt được cái đuôi. Đuôi này không hiểu là người của ai, đi theo cô với mục đích gì?

Đến ngã rẽ đầu đường, Sơ Vũ vội bắt một chiếc taxi trở lại sân bay. Cô mua vé chuyến bay sớm nhất đi Thái Lan. Sơ Vũ sống và làm việc ở Chiang Rai nhiều năm, cô đã gia nhập quốc tịch ở đó. Bây giờ cô quay về Chiang Rai, tìm một công việc mới cũng không phải quá khó. Với hoàn cảnh không thể xác nhận sự an toàn tuyệt đối như hiện nay, việc sống yên ổn cùng gia đình chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi.

Sau khi nhận vé từ quầy bán vé ở sân bay, Sơ Vũ quay người bước đi. Cô không có nhiều hành lý, chỉ có một túi xách lớn đựng một số đồ dùng cần thiết và giấy tờ tùy thân. Mới đi vài bước, Sơ Vũ nghe đằng sau có tiếng một người đàn ông: “Cô Đặng”.

Người đàn ông nói bằng tiếng Thái. Sơ Vũ nhận ngay ra người đàn ông này, hẳn từng cùng đội đặc cảnh truy bắt Lục Tử Mặc ở khách sạn gần sân bay, hình như tên là cảnh sát Văn.

Sơ Vũ lặng lẽ gấp vé máy bay bỏ vào túi xách rồi nhìn hắn: “Xin lỗi, tôi không quen biết anh”.

“Cô Đặng! Xin lỗi đã mạo muội tìm cô thế này. Tôi là cảnh sát người Thái Lan. Chúng ta từng gặp nhau ở khách sạn sân bay”. Cảnh sát Văn mỉm cười, đảo mắt qua người Sơ Vũ: “Cô Đặng vừa mới về nước, đã vội đón máy bay trở lại Thái Lan à?”.

“Chuyện này có cần thiết phải báo cáo với anh không?”, Sơ Vũ cất ví tiền vào túi: “Cảnh sát Thái Lan quan tâm đến việc đi lại của cá nhân từ khi nào vậy?”.

Cảnh sát Văn nhún vai: “Còn hai tiếng nữa cô Đặng mới phải lên máy bay, hay là chúng ta cùng ngồi uống tách coffee đi”.

Biết mình khó có thể từ chối, Sơ Vũ mỉm cười đi theo cảnh sát Văn lên đại sảnh ở tầng hai. Ở đây có một quán coffee và một quán ăn. Hai người bước đến bàn coffee trên hành lang, nhân viên phục vụ mỉm cười lễ phép đặt hai tách coffee rồi nhường lại không gian cho họ. Cảnh sát Văn lên tiếng: “Cô Đặng sống ở Thái Lan 10 năm, còn nhập quốc tịch rồi, tại sao cô lại đột nhiên từ bỏ công việc ở bệnh viện Chiang Rai về nước?”.

Người đàn ông này nắm rõ tình hình của cô. Sơ Vũ nhấp môi uống coffee. Xem ra, hẳn quả nhiên muốn tóm Lục Tử Mặc thông qua cô. Không biết hắn có biết rõ mọi chuyện xảy ra giữa cô và Lục Tử Mặc hay không?

“Người Trung Quốc chúng tôi có câu “Lá rụng về cội”. Cảnh sát Văn có lẽ không hiểu nổi đâu”, Sơ Vũ cười lãnh đạm.

Cảnh sát Văn gật đầu, ngồi thẳng người nhìn vào mắt Sơ Vũ: “Lúc trước, cô Đặng bị bắt cóc ở khách sạn rồi mất tích một thời gian. Đồng nghiệp người Trung Quốc của chúng tôi nhận được tin từ em họ cô, nói là cô bị mấy người Thái Lan bắt cóc. Tôi thật sự tò mò muốn biết, cô Đặng làm thế nào thoát hiểm và về nước bình an? Tôi cũng muốn biết, tại sao cô Đặng lại trở thành mục tiêu của nhiều người, tôi càng muốn biết những vụ tự sát lẫn lộn nhau sau lưng cô. Cô Đặng có thể cho tôi một lời giải đáp xác đáng không?”

“Tôi chỉ có thể cho anh biết, tôi là một công dân tuân thủ pháp luật”. Sơ Vũ nói lạnh nhạt. Lục Tử Mặc cứu mạng cô vài lần, cô cũng từng cứu anh ta. Dù anh ta tàn nhẫn lợi dụng cô, dù bây giờ họ không ai nợ ai nhưng Sơ Vũ cũng không có ý định bán đứng Lục Tử Mặc.

“Quan hệ giữa cô Đặng và Lục Tử Mặc không phải bình thường?”. Cảnh sát Văn thăm dò: “Với thân phận của Lục Tử Mặc, cô Đặng cho rằng cô vẫn còn trong sạch sao?”

“Tôi chỉ biết sơ qua anh ta, chỉ vậy mà thôi”. Sơ Vũ cau mày.

Cảnh sát Văn lắc đầu cười: “Cô Đặng chẳng nói thật gì cả. Hôm nay, tôi tìm đến cô với mục đích trao đổi một cuộc giao dịch với cô. Tôi sẽ nói điều kiện của tôi trước. Cô Đặng từng trải qua chuyện em họ bị bắt cóc, chắc cô cũng phải nghĩ đến sự an toàn của gia đình cô. Vì mối quan hệ với Lục Tử Mặc, chắc chắn cô sẽ gặp nguy hiểm. Tôi có thể bảo đảm, cảnh sát sẽ lặng lẽ bảo vệ cô và gia đình, đến khi nào tôi bắt được người tôi cần bắt mới thôi”.

Sơ Vũ cụp mi mắt không trả lời. Cảnh sát Văn quan sát thái độ của Sơ Vũ: “Theo tôi được biết, quan giữa cô Đặng và Lục Tử Mặc không đơn giản như cô nói đâu. Nếu không phải vậy, tại sao Ba Dữ lại luôn lặng lẽ đi theo bảo vệ cô? Vừa rồi, khi tên sát thủ xuất hiện trên đường, chúng tôi còn chưa kịp ra tay, Ba Dữ đã giải quyết nhanh gọn. Không thể không thừa nhận, hẳn ta đích thực là thuộc hạ đắc lực của Lục Tử Mặc, làm việc gì cũng gọn gàng, không lưu lại dấu vết. Tất nhiên, tôi cũng có thể thông cả, cô Đặng sẽ không tiện thừa nhận mối quan hệ với hạng người như Lục Tử Mặc. Tôi chỉ muốn hỏi cô Đặng một câu, cô có hợp tác hay không mà thôi?”.

“Tôi nghĩ anh tìm nhầm người rồi. Tôi và Lục Tử Mặc không có bất cứ quan hệ gì”. Sơ Vũ bình tĩnh ngắt đầu nhìn cảnh sát Văn: “Cám ơn coffee của anh”.

“Cô Đặng!”

Cảnh sát Văn vẫn ngồi yên: “Ban nãy Ba Dữ đã để lộ hành tung, bị người của chúng tôi ép đi rồi. Nhưng sát thủ đằng sau cô vẫn chưa xử lý xong đâu. Nếu bây giờ cô từ chối lời mời đầy thiện ý của tôi, chỉ cần ra khỏi sân bay, cô sẽ trở thành mục tiêu bất cứ lúc nào. Cô thật sự không suy nghĩ đến điều đó sao?”.

Sơ Vũ dừng bước, cô biết cảnh sát Văn nói thật, tuy nghe như một lời uy hiếp. Sơ Vũ quay người nhìn cảnh sát Văn: “Tôi xin nhắc lại lần cuối, về Lục Tử Mặc, tôi không có gì để nói cả”.

Sơ Vũ bước xuống tầng dưới, vẫn kịp nghe thấy tiếng của cảnh sát Văn: “Đúng là người phụ nữ cố chấp”.

Mặc dù vẫn còn sớm nhưng Sơ Vũ quyết định đi qua cửa kiểm soát vé vào bên trong sảnh đợi sân bay. Quay đầu nhìn lại, cô thấy cảnh sát Văn ngồi trên hành lang tầng hai. Nhìn cô đi qua cửa kiểm tra, hẳn mỉm cười vẫy tay chào cô.

Vào đến phòng chờ, Sơ Vũ tìm ghế ngồi xuống. Ở trong này không khí thoáng đãng hơn hẳn, phần lớn những người đợi chuyến bay cúi đầu làm việc riêng của mình. Không biết cảnh sát Văn nói có người theo dõi cô là thật hay giả, Sơ Vũ lục túi xách lấy ra quyển tạp chí, lật vài trang rồi lại ném vào túi. Từ loa phát thanh, giọng nói êm dịu của nữ phát thanh viên cất lên, thông báo chuyến bay của Sơ Vũ bị hoãn một tiếng đồng hồ do nguyên nhân thời tiết.

Sơ Vũ đang sốt ruột, nghe tin hoãn chuyến bay cô càng cảm thấy bất an. Sơ Vũ đứng dậy, nhìn xung quanh không phát hiện ra người nào khả nghi. Trước khi gặp Lục Tử Mặc, có bao giờ cô thấp thỏm như thế này? Sau khi quen biết anh ta, cuộc sống của cô đảo lộn hoàn toàn. Sự yên bình bị phá vỡ, có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại với Sơ Vũ.

Lục Tử Mặc cố ý để mọi người thấy nhược điểm của anh ta. Nhưng chỉ sợ không riêng Renault nhìn thấy nhược điểm đó, mà cả những người khác đang nhắm vào anh ta. Sơ Vũ không rõ rốt cuộc có bao nhiêu thế lực bắt mình đối đầu với Lục Tử Mặc trong bóng tối. Nếu biết mọi chuyện đến nước này, thà lúc đầu bị Nhị ca cưỡng bức rồi ném xác vào rừng sâu còn dễ chịu hơn.

Sơ Vũ phiền muộn bước đến nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nam nữ của sân bay nằm ở hai đầu khác nhau. Nơi treo biển báo nhà vệ sinh không thấy cửa ra vào, chỉ có một hành lang dài. Cuối hành lang treo một chiếc gương lớn trên tường, bên dưới là bồn rửa mặt, quẹo vào bên trong mới là nhà vệ sinh nữ.

Sơ Vũ cầm túi đi vào hành lang. Từ chiếc gương treo trước mặt, Sơ Vũ có thể nhìn thấy toàn cảnh sau lưng. Đúng lúc Sơ Vũ đi vào, từ bên cạnh có một người đàn ông mặc bộ plet màu sẫm, tóc xoăn vàng, đeo cặp kính râm lớn che nửa mặt bước theo cô. Sơ Vũ dừng bước, quay người: “Xin lỗi, đây là nhà vệ sinh nữ”.

Người đàn ông tóc vàng bước đến trước mặt Sơ Vũ, nhìn chăm chú vào cô. Sơ Vũ đột nhiên cảm thấy người đàn ông này rất quen thuộc, cô lùi lại một bước. Người đàn ông trước mặt lên tiếng, giọng nói trầm khàn không lẫn với bất cứ ai khác: “Tôi biết”.

Sơ Vũ còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông giữ chặt cánh tay Sơ Vũ lôi cô vào phòng điều khiển điện trên hành lang rồi khóa trái cửa. Sơ Vũ đột nhiên cảm thấy phần nộ, oan ức, bất mãn, kinh sợ... Tất cả những cảm xúc phức tạp này xuất hiện cùng lúc khiến cô chỉ biết dùng nắm đấm để giải tỏa. Tại sao Lục Tử Mặc lại tùy tiện gây nhiễu loạn cuộc sống của cô. Sơ Vũ khó khăn lắm mới quên được anh ta, tại sao anh ta lại xuất hiện để nhắc nhở cô về sự tồn tại của anh ta?

Phòng điều khiển điện không có đèn chiếu sáng, người đàn ông đứng im để Sơ Vũ dẫm một phát. Sơ Vũ không biết cô dẫm vào chỗ nào trên người Lục Tử Mặc, chỉ cảm thấy bàn tay mình đau buốt. Vừa tung ra cú dẫm thứ hai, tay cô bị bàn tay Lục Tử Mặc bắt gọn. Anh ta dùng sức kéo Sơ Vũ vào lòng: “Đủ rồi”.

Đủ gì mà đủ? Anh tưởng Sơ Vũ tôi dễ bắt nạt lắm sao? Sơ Vũ ra sức giãy giụa, tay cô vẫn bị Lục Tử Mặc giữ chặt. Lục Tử Mặc cuối cùng cũng hết nhẫn nại, anh đẩy mạnh Sơ Vũ vào tường, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Tôi nói đủ rồi”.

Sơ Vũ cứng người. Lục Tử Mặc một bàn tay giữ chặt hai tay Sơ Vũ đưa lên quá đỉnh đầu, tay còn lại ôm phía sau lưng cô. Để đề phòng Sơ Vũ giơ chân đạp anh, một chân Lục Tử Mặc kẹp vào giữa hai đùi Sơ Vũ. Đột nhiên, Sơ Vũ nhớ lại mấy lần tiếp thân thể trước đây. Mùi vị quen thuộc và nguy hiểm của Lục Tử Mặc bao trùm lên Sơ Vũ đầy mờ ám.

Tim sơ vũ đập mạnh , cô thở hổn hển , cố gắng hết sức để thoát khỏi bàn tay của Lục Tử Mặc nhưng càng bị anh giữ chặt hơn .Thân thể anh ép sát vào người Sơ Vũ khiến cô có cảm giác tức thở .Trong phòng tối chỉ có tiếng máy biến tần kêu ù ù .Với sức mạnh của Lục Tử Mặc ,Sơ Vũ biết mình không thể thoát thân , cô lên tiếng : “ Lục Tử Mặc , rút cuộc anh muốn gì ?”

Lục Tử Mặc bất động trong bóng tối không trả lời câu hỏi của Sơ Vũ.Một lúc sau anh mới mở miệng : “Em đừng quay về Thái lan .Ở đây dù nguy hiểm , nhưng cũng có người của Văn Lai.Cảnh sát Trung Quốc sẽ bảo vệ em , bọn chúng sẽ không dám manh động .Hiện tại,cảnh sát đã bố trí người quanh khu vực nhà em .Dù thế nào , Văn Lai cũng sẽ nghĩ cách bảo vệ sự an toàn của em “

“Đối với anh ta , tôi chỉ là một nhữ ngon lành ,để câu con cá to là anh “.Sơ Vũ cười lạnh lùng cố gạt bỏ sự ảnh hưởng của Lục Tử Mặc đối với cô .

“ Lục Tử Mặc bây giờ thì anh vui rồi .Anh cho tất cả mọi người thấy tôi là nhược điểm của anh .Anh hi sinh cuộc sống yên bình của tôi để đổi lấy sự an toàn của anh .Anh đắc ý lắm phải không ?Anh đã thành công trong việc thu hút ánh mắt của mọi người ...”.Lời nói của Sơ Vũ bị nụ hôn của Lục Tử Mặc nuốt trọn .Trong lòng cô vẫn hết sức phẫn nộ nên ra sức cự tuyệt sự động chạm của anh .Còn Lục Tử Mặc kiên trì xóa bỏ mọi bất mãn của Sơ Vũ .

Trong bóng tối họ không nhìn rõ mặt nhau , chỉ nghe thấy hơi thở gấp gáp của đôi phương.Môi anh chà xát môi Sơ Vũ ,dần dần làm tan chảy ý chí phản kháng của cô .Mỗi lần Lục Tử Mặc xuất hiện tiến sát gần cô ,tiếp xúc ám muội , chợt gần chợt xa một cách bất thường đều mang một nỗi đau đến cho Sơ Vũ .Nỗi đau này như dao nhọn dần dần khắc sâu vào lòng Sơ Vũ , đến mức máu tươi tuôn trào .Thế nhưng Sơ Vũ không thể cự tuyệt anh ta .Chỉ cần anh muốn cô , cô không cách nào từ chối .Phát hiện này khiến Sơ Vũ vừa phiền não vừa phẫn nộ .Có phải Lục Tử Mặc cũng nhìn ra tình cảm của Sơ Vũ, nên hết lần này đến lần khác mới lợi dụng cô .

Bàn tay của Lục Tử Mặc đang ôm lưng Sơ Vũ dịch chuyển lên phía trên đặt lên má cô .Anh dùng sức bóp hơi mạnh , Sơ Vũ đau quá đành mở miệng.Lục Tử Mặc liền tấn công vào trong khoang miệng của Sơ Vũ .Mùi hương của cô khiến anh mê mẩn.Anh vương vấn đầu lưỡi mềm mại của cô,thường thức mùi vị của riêng cô,thứ mùi vị ngọt ngào quyến rũ ,đầy nhớ nhung .Sơ Vũ tức giận cắn mạnh một phát ,cô lập tức cảm thấy vị tanh của máu trong miệng mình .Lục Tử Mặc chỉ hừm một tiếng mà không thả cô ra.Nụ hôn của anh ngược lại càng cuồng nhiệt hơn,như bắt cô phải nuốt trọn thứ ngọt ngọt tanh tanh của anh .Nụ hôn của Lục Tử Mặc càng gấp gáp,đầu lưỡi càng tấn công mạnh mẽ ,không bỏ qua bất cứ nơi nào của Sơ Vũ .

Sơ Vũ dần cảm thấy toàn thân bất lực , cơ thể mềm nhũn .Cô trượt người xuống ngồi lên đùi rắn chắc của Lục Tử Mặc đang đặt giữa hai chân cô.Sự tiếp xúc mờ ám này khiến tâm tư của cô dội lên một cảm giác bất thường .Tử Mặc buông tay xuống lưng Sơ Vũ , xô người cô đứng thẳng dậy.Sơ Vũ rung mình nín thở khi người đàn ông cúi xuống ngậm lấy đầu ngực cô .Sự tiếp xúc của anh khiến nơi nhạy cảm được giải phóng .Một dòng máu nóng tràn lên đại não rồi lại đột ngột rút đi khiến đầu óc Sơ Vũ quay cuồng, cô chỉ biết bám chặt vào vai Lục Tử Mặc , cảm thấy làn da dưới đầu ngón tay cô căng cứng.

Cúc áo Sơ Vũ bung ra từ lúc nào , để lộ bộ ngực với làn da trơn láng mát rượi dụ dỗ đôi môi của Lục Tử Mặc .Chiếc áo con bằng vải ren cò xát trên mặt của Lục Tử Mặc, tạo cảm giác thô ráp hoàn toàn trái ngược với làn da của Sơ Vũ.Sự tiếp xúc này khiến Lục Tử Mặc càng điên cuồng . Nơi nhạy cảm trên ngực sơ vũ hơi ửng rớt , in dấu nụ hôn của Lục Tử Mặc .Sự xâm chiếm cuồng nhiệt của anh khiến cô cảm thấy hơi đau nhưng không thể kháng cự , cũng không muốn rời khỏi vòng tay anh .Mọi tế bào trong cơ thể của Lục Tử Mặc đều ham muốn có Sơ Vũ nhưng không phải ở đây , không phải vào lúc này

Ý nghĩ đó khiến Lục Tử Mặc dần bình tĩnh trở lại.Sơ Vũ cũng bắt đầu tỉnh táo khi cảm nhận được cơ thể anh đang hạ nhiệt.Lục Tử Mặc vẫn ôm chặt Sơ Vũ thở gấp gấp .Anh cố đè nén bản thân : “ Sơ Vũ ...”

Giọng nói Lục Tử Mặc trầm đặc , tràn ngập dục tình không hề che dấu .Sơ Vũ đỏ bừng mặt không thể đáp lời anh .Ngón tay của Lục Tử Mặc vuốt ve trên làn da cô , dịch chuyển từ eo lên phía trước .Khi chạm vào ngực Sơ Vũ, anh dừng lại nắm chặt bàn tay buông thõng xuống : “Em đừng quay về Thái Lan “ .

Anh ta nói vậy là có ý gì ?Sơ Vũ đột nhiên tỉnh hẳn khỏi cơn mê loạn .Cô cắn chặt môi cố không run rẩy nói lãnh đạm : “Sao nào ? Anh không muốn tôi làm bia đỡ đạn cho anh nữa à ?Tôi thực sự muốn biết tại sao bọn họ lại cho rằng . Lục Tử Mặc có thể làm tất cả vì một người đàn bà ,họ có thể lần ra anh thông qua tôi ? “

Lục Tử Mặc buông tay khỏi người Sơ Vũ đặt lên bức tường lạnh lẽo phía sau , anh không còn chạm vào người cô nữa .Hơi thở của anh thôi nhẹ bên tai cô : “Sao em biết không thể tìm thấy tôi qua em ? “

Sơ Vũ ngây người .Trong bóng tối, hương vị của Lục Tử Mặc dần rời xa.Cô nghe tiếng “cạch “ , cửa phòng điều khiển điện mở ra .Lục Tử Mặc dừng lại ở cửa phòng một lát , không hề quay đầu “ Hạt mưa nhỏ .Em hãy nhớ!Nếu em ở lại Trung Quốc tôi có thể đảm bảo sự an toàn của em và gia đình .Nếu em cố ý trở về Thái Lan...” .Anh ta ngừng nói một vài giây : “ Nếu tôi phát hiện em trở về ,tôi sẽ không bao giờ cho em cơ hội ra đi lần nữa “

Sơ Vũ đứng lặng yên trong phòng điều khiển điện một lúc mới ra ngoài . Không ngờ cảnh sát Văn đang ngồi ở ngay lối vào nhà vệ sinh .Sơ Vũ dừng bước , cảnh sát Văn từ từ đứng dậy ,nhìn cô với ánh mắt khó tả mỉm cười nói : “ Cô Đặng đi nhà vệ sinh lâu thế ?Cô không khỏe sao ? Cô phải ngồi máy bay một thời gian dài đấy .Nếu sức khỏe không tốt thì đổi vé lại đi”

Sơ Vũ nhìn cảnh sát Văn ,phía xa xa đằng sau hẳn có một người đàn ông tóc vàng xách túi du lịch đang chuẩn bị vào cửa đi lên máy bay .Anh ta quay người nhìn cô rồi lặng lẽ bước đi “

Ánh mắt Sơ Vũ dừng lại ở cảnh sát Văn : “ Cảm ơn cảnh sát Văn .Tôi đột nhiên cảm thấy đợt này về nước gần quá , thời gian sống ở nhà vẫn chưa đủ nên tôi quyết định không đi nữa “

Thần sắc của cảnh sát Văn biến đổi trong giây lát ,anh ta ngó bốn xung quanh sân bay.Sơ Vũ lấy vé ra đi tìm nhân viên sân bay .Mới đi vài bước cô quay lại mỉm cười với cảnh sát Văn :”Vây tôi đi trước đây .Tôi chào anh “.

Sơ Vũ bước ra khỏi sân bay , tìm vẫn chưa hết đập mạnh. Câu nói cuối cùng của Lục Tử Mặc biểu lộ điều gì đó , khiến cô căng thẳng .Sơ Vũ không dám nghĩ sâu hơn , cô giờ tay vẫy xe taxi .Một chiếc xe con màu đen đi đến ,dừng ở ngay trước mặt Sơ Vũ .Sơ Vũ ngây người , cửa xe mở xuống , một gương mặt lạnh lùng đeo kính đen nhìn về phía cô : “ Đặng tiểu thư , mời lên xe “.

Sơ Vũ nhận ra đó là Ba Dữ , cô bất giác quay đầu, nhìn thấy cảnh sát Văn đang vội vàng đuổi theo .Cảnh sát Văn dừng bước khi thấy Ba Dữ.Ba Dữ mặt đối mặt với hẳn ta , nhìn hẳn bằng ánh mắt miệt thị và thách thức .Sự trấn tĩnh của Ba Dữ khiến Sơ Vũ hơi bất ngờ .Cô quay đầu nhìn cảnh sát Văn rồi mở cửa lên xe.

Ra khỏi địa phận sân bay , Ba Dữ không hỏi Sơ Vũ đi đâu, cứ lái xe theo hướng về nhà cô.Sơ Vũ ngồi sau phá vỡ không khí trầm mặc :” Cảm ơn anh “ .Sắc mặt Ba Dữ không hề biến đổi : “ Những gì anh Lục dặn , tôi nhất định sẽ hoàn thành.Lần sau Đặng tiểu thư đừng tự ý cắt đuôi tôi.Làm vậy rất nguy hiểm “ .

“Anh...” Sơ Vũ cảm thấy rất khó mở lời cứ ấp a ấp úng một hồi : “ Anh có thể hành động quang minh chính đại ? Tại sao cảnh sát Văn không gây khó dễ cho anh ?”

“ Tôi là bộ đội giải ngũ “ .Ba Dữ giải thích đơn giản :”Không phải là người ở sơn trại của anh Lục.Lý lịch tôi trong sạch “

Sơ Vũ im lặng , Ba Dữ nhìn Sơ Vũ qua kính chiếu hậu : “Đặng tiểu thư , thời gian này tôi nghĩ cô nên tìm có để tôi sống ở nhà cô .Đã đến nước này rồi , anh Lục chỉ thị cho tôi công khai bảo vệ cô “.

Công khai bảo vệ ? Sống ở nhà mình ?Sơ Vũ phải mất một lúc mới ý thức được lời đề nghị của Ba Dữ .Cô đảo mắt qua người Ba Dữ ,nhìn đi nhìn lại , người đàn ông này cũng chẳng phải loại hiền lành .Đưa anh ta về nhà sẽ giải thích với người nhà như thế nào đây ?

Ba Dữ hình như không có ý rời khỏi Sơ Vũ .Anh ta lái xe đến thẳng cửa nhà cô .Nghe thấy tiếng còi xe, cả nhà Sơ Vũ chạy cả ra .Mẹ Sơ Vũ nước mắt ngấn nước mắt dài ôm chặt lấy cô.Người nhà Sơ Vũ vây quanh hỏi cô hết chuyện này đến chuyện khác .Cuối cùng , bố Sơ Vũ cũng chú ý đến người đàn ông trông có vẻ dữ dằn đứng bên cạnh “ Tiểu Vũ , đây là ...”

“ À, đây là Ba Dữ bạn con người Thái lan “ .Sơ Vũ bổ sung thêm một câu : “ Nhân tiện con về nước , anh ấy muốn đi Trung Quốc du lịch .Thời gian này , con định để anh ấy sống ở nhà mình .”

“Được .Được “

Mẹ Sơ Vũ vỗ nhẹ lên tay cô , kéo cô vào trong sân .Bà bỗng cảm thấy không lịch sự với khách nên dừng bước quay đầu nhìn Ba Dữ “ Mời cậu vào nhà trước “

“ Mọi người không cần khách sáo “

Ba Dữ mở miệng nói bằng tiếng trung dù âm tiết không chuẩn lắm.Anh ta đi ra mở cửa xe phía sau , xách túi hành lý của Sơ Vũ và của mình , và nói bằng tiếng Thái : “Phòng của cô ở đâu , để tôi đưa đồ lên giúp cô “ .

Sơ Vũ nói cảm ơn rồi đưa Ba Dữ lên lầu .Ngoài bố mẹ chỉ có ông bà nội vui vẻ khi thấy cô cháu gái về ,còn phản ứng của những người còn lại rất bình thường .Lúc Sơ Vũ đến chân cầu thang , vợ bác hai vừa vặn đẩy cửa vào. Bà nhìn Sơ Vũ rồi kéo Đặng Hân lại gần nói nhỏ :” Tránh xa chị họ con ra.Ai mà biết được con bé đó gây chuyện với loại người nào , rồi lại liên lụy đến con .Mau vào phòng đi .” Sơ Vũ cứng người cúi đầu bước lên lầu .Bố mẹ Sơ Vũ liếc nhìn nhau bất lực.Ba Dữ vào đến phòng Sơ Vũ , đặt hành lý rồi quay đầu hỏi cô :”Bên cạnh có phòng trống không ?”

“Có “ ,Sơ Vũ đi ra cửa .Tầng hai có một căn phòng trống , dù ở đầu bên kia nhưng ít nhất cũng cùng một tầng lầu .Mẹ Sơ Vũ vội vàng đi dọn phòng cho khách.Bà muốn ở lại nói chuyện với con gái nhưng lại ngại có khách ở đó .Hơn nữa , họ nói thứ tiếng bà không hiểu .

“ Anh định ở đây bao lâu .” Sơ Vũ nhìn Ba Dữ, hành lý của anh ta rất đơn giản , chỉ có một cái vali.Anh ta kéo vali đến đầu giường , vỗ vỗ đầu giường kiểm tra độ dày mỏng rồi ngồi xuống :”Cho đến khi anh Lục cảm thấy không cần thiết nữa mới thôi .”

Sơ Vũ đứng đó cảm thấy hơi ngập ngừng .Cô nghĩ ngợi một lúc : “ Ngày mai tôi đưa anh đi một vòng quang Hàng Châu , coi như đi du lịch “

“Đặng tiểu thư , tôi còn rảnh Hàng Châu hơn cô “Ba Dữ nhẹ nhàng lên tiếng : “Tôi đến đây bảo vệ cô , lại từng để mất dấu cô một lần ở trung tâm thương mại nên tôi buộc phải học thuộc lòng bản đồ thành phố, từng con đường địa chỉ ngõ ngách.” Ba Dữ ngừng một lúc : “ Hi vọng cô có thể hiểu tâm ý của anh Lục ,đừng để bản thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm . Những kẻ nhắm đến cô có thể không lấy mạng cô,nhưng không đảm bảo thân thể cô không bị tổn thương .Trong vụ Renault ,tôi đã thất hứa với anh Lục một lần .Tôi hi vọng sẽ không có lần sau .”

Thái độ của Ba Dữ với Sơ Vũ không phải thân thiện lắm , cô không biết đáp lời anh ta ra sao.Sơ Vũ đi ra cửa , Ba Dữ cũng lập tức đi theo.Sơ Vũ hết cách , anh ta đã nhận lời Lục Tử Mặc bảo vệ cô.Thôi thì mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Hôm sau , Sơ Vũ bắt đầu tìm việc làm mới.Sinh sống ở Thái lan 10 năm , cô cũng có khoản tích lũy nhưng không quá nhiều .Sơ Vũ hi vọng nhanh chóng tìm được công việc ổn định rồi chuyển ra ngoài sống. Sau khi Sơ Vũ trở về nhà không khí trong gia đình có vẻ trở nên phức tạp hơn. Đại gia đình của cô bề ngoài tỏ ra

thân thiết nhưng bên trong không ai chịu ai .Bố mẹ Sơ Vũ tương đối thật thà nên nhiều lúc rơi vào hoàn cảnh khó xử.

Hơn nữa , Sơ Vũ còn có Ba Dữ bên mình . Một thời gian ngắn không sao ,nếu lâu ngày anh ta không chịu đi ,không biết người nhà sẽ nghĩ thế nào.Dọn ra ngoài có sự tự do riêng ,tránh va chạm với họ hàng , bố mẹ Sơ Vũ cũng dễ thở hơn.Những lúc rảnh rỗi , Sơ Vũ hồi tưởng lại chuyện xảy ra giữa cô và Lục Tử Mặc ở sân bay và những lời anh nói.Câu cuối cùng , Lục Tử Mặc bảo Sơ Vũ ở lại Trung Quốc .Nếu đi Thái Lan....Sơ Vũ không muốn tiếp tục suy nghĩ về thâm ý của anh.Chỉ cần nghĩ sâu hơn chút là cô có cảm giác hãi hùng. Nếu cô thực sự là” gót chân Asin “ của Lục Tử Mặc, có phải từ nay trở đi anh sẽ không còn là Lục Tử Mặc ,mà chỉ là một người đàn ông bình thường .Anh và cô sẽ phải luôn đối mặt với tình cảnh nguy hiểm.

Vài ngày sau Sơ Vũ đi tuyển việc , Ba Dữ cũng đi cùng.Khi cô vào bên trong phỏng vấn anh ta đứng đợi ngoài hành lang.Ban đầu Sơ Vũ còn không quen với việc có người kè kè đi bên cạnh .Dần dần Sơ Vũ không để ý đến sự tồn tại của Ba Dữ.Anh ta rất kiệm lời chỉ lặng lẽ đi sau cô,sự tồn tại gần như không khí.

Cuộc phỏng vấn rất thành công.Giám đốc bệnh viện khách sáo bắt tay Sơ Vũ, hoan nghênh cô bắt đầu đi làm từ thứ hai tuần sau.Sơ Vũ như trút được tảng đá nặng trong lòng.Bệnh viện cách nhà khá xa .Cô có lý do đường đường chính chính dọn ra ngoài ở.Vấn đề quan trọng bây giờ là tìm một căn hộ ở gần bệnh viện .Sơ Vũ chào tạm biệt giám đốc bệnh viện đi ra khỏi văn phòng.Tìm được việc làm tâm trạng Sơ Vũ rất tốt , cô mỉm cười đi về phía Ba Dữ. Trong lúc Sơ Vũ còn chưa kịp lên tiếng , một người đột nhiên xông ra đứng chặn đường khiến cô không khỏi giật mình.Sơ Vũ lùi lại một bước ngẩng đầu nhìn hóa ra là Vu Phong .Anh cúi đầu nhìn cô nói :” Đặn Sơ Vũ , không ngờ lại gặp cô ở đây .”

Vu Phong ngừng trong giây lát , bổ sung thêm một câu :”Tôi có chuyện muốn hỏi cô .Rút cuộc tôi đã làm sai điều gì mà cô tự nhiên bỏ rơi tôi, lại còn lấy cái cớ đi vệ sinh rồi chuồn mất ?”

Thảm rồi ! Sơ Vũ cười gượng gạo.Cô đã quên chuyện này từ lâu ,đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

9. Chương 17-18

Sơ Vũ nhìn Ba Dữ đang ngồi ở ghế chờ của bệnh viện. Anh ta chỉ liếc cô một cái rồi lại cúi đầu xuống máy chơi điện tử vừa mua trên tay. Lúc trước, vì Renault bắt cóc Đặng Hân nên Sơ Vũ mới bắt đầu đi bỏ mặc Vu Phong. Cô tưởng Vu Phong là cảnh sát Trung Quốc mà người của Renault nhắc tới. Sau này Sơ Vũ có hỏi lại người nhà, Vu Phong đúng là chỉ làm công việc lưu trữ tài liệu. Sơ Vũ cảm thấy rất áy náy với anh ta: “Tôi xin lỗi...Lúc đó xảy ra chuyện đột xuất quá, vì bắt đầu đi nên tôi mới...”.

“Gặp cô thì tốt rồi. Dù sao cô cũng nợ tôi một lời giải thích”.

Vu Phong mỉm cười, thái độ có vẻ không so đo với Sơ Vũ, cô thở phào nhẹ nhõm: “Anh đến đây làm gì vậy?”

“Tôi đưa anh họ tôi đến khám bệnh, bị ngộ độc thức ăn...” Vu Phong nhìn Sơ Vũ chăm chú: “Không phải cô làm việc ở bệnh viện này đấy chứ?”.

“Vâng, nhưng từ thứ hai tuần sau tôi mới bắt đầu đi làm”, Sơ Vũ mỉm cười. Vu Phong ra vẻ tiếc rẻ: “Ày, đáng tiếc là có người quen lại không thể dùng”. Anh ta nói vui vẻ: “Được rồi, từ nay trở đi bệnh viện này sẽ là cứ điểm của gia đình tôi. Có người quen trong bệnh viện là phúc lợi của quần chúng nhân dân đấy”.

Ánh mắt Sơ Vũ nhìn về phía Ba Dữ. Ba Dữ không có vẻ gì gọi là muốn cô giới thiệu Vu Phong cho anh ta. Ba Dữ muốn làm người tàng hình, Sơ Vũ cũng chẳng miễn cưỡng. Cô gật đầu với Vu Phong: “Tôi còn có công chuyện, tôi đi trước đây”.

“Này người đẹp, cô nợ tôi một lời giải thích. Chưa gì đã bỏ chạy như vậy chẳng có thành ý chút nào. Ít nhất, cô cũng phải mời tôi ăn bữa cơm hay uống cốc trà nhận lỗi, cô nói có phải không?”

Vu Phong nói đùa rồi giơ điện thoại lên: “Có việc thì cô cứ bận trước đi. Thứ bảy này tôi sẽ gọi điện, cho cô một cơ hội xin lỗi tôi”.

“Được thôi”, Sơ Vũ mỉm cười: “Hẹn gặp anh vào thứ bảy”.

Ra khỏi bệnh viện, Sơ Vũ đi một vòng quanh khu chung cư ở gần đó, tìm thuê căn hộ thích hợp. Cuối cùng, Sơ Vũ chọn một căn hộ cách bệnh viện khoảng năm phút đi bộ. Khu này nằm ở vị trí tương đối tấp nập, tiền thuê phòng cũng không rẻ. Nhưng chỉ cần có cơ hội dọn ra khỏi nhà, đất một chút cũng không sao.

Về nhà, Sơ Vũ thông báo với mọi người rằng cô đã tìm được công việc và sẽ dọn ra ở riêng. Người nhà Sơ Vũ không có ý kiến phản đối. Bố mẹ hiểu dụng ý của Sơ Vũ, gia đình bác hai tất nhiên muốn cô dọn ra ngoài. Ông bà nội không nỡ rời xa cháu gái cũng chẳng có cách nào khác. Bệnh viện quá xa, cô không thể mỗi ngày ngồi xe buýt mất bốn tiếng đồng hồ đi đi về về.

Đã quyết định rồi, Sơ Vũ lập tức chuyển nhà. Đồ đạc của cô không nhiều, bàn ghế giường tủ căn hộ thuê trang bị đầy đủ. Đồ đạc dọn đi hầu như là số đồ Sơ Vũ chuyển từ Thái Lan về. Có mấy thùng hành lý thậm chí còn chưa kịp dỡ ra, dỡ mất công sắp xếp. Mẹ Sơ Vũ không yên tâm nên đi theo đến căn hộ mới, giúp cô dọn dẹp gần một ngày mới xong. Trước khi ra về, mẹ Sơ Vũ tần ngần hồi lâu mới lên tiếng: “Tiểu Vũ, bây giờ con dọn ra ngoài sống một mình, lại ở cùng cậu kia. Cô nam quả nữ không hay chút nào. Con và cậu ta có phải là...”

“Không phải đâu mẹ!”. Sơ Vũ ôm mẹ giải thích: “Con và anh ấy chỉ là bạn bè”.

Sơ Vũ chớp chớp mắt, không để mẹ nhìn rõ tâm tư của cô. Anh ta chỉ là một quân cờ người đàn ông đó cấm ở bên cạnh cô với danh nghĩa bảo vệ, nhưng thực chất luôn nhắc nhở cô về sự tồn tại của anh ta mà thôi.

Dọn dẹp và mua sắm sắp xếp một số vật phẩm cần thiết trong nhà mới cũng mất mấy ngày. Sáng sớm ngày thứ bảy, Vu Phong gọi điện thoại đến: “Người đẹp, đến lúc cô thực hiện lời hứa của cô rồi?”.

Sơ Vũ và Vu Phong hẹn gặp ở một nhà hàng cách bệnh viện không xa. Ba Dữ lặng lẽ đi theo Sơ Vũ, luôn giữ khoảng cách tầm 10m, vừa không ảnh hưởng đến hoạt động của Sơ Vũ, lại có thể để cô trong tầm mắt. Không biết sau khi giải ngũ, Ba Dữ làm công việc gì. Tại sao anh ta lại trung thành với Lục Tử Mặc như vậy?, Sơ Vũ nghĩ ngợi một hồi cũng đến nhà hàng. Cô và Ba Dữ kẻ trước người sau vào trong nhà hàng. Cô tiếp tân chào hỏi Sơ Vũ rồi đưa cô lên tầng hai. Vu Phong đã ngồi đợi cô ở vị trí gần cửa sổ.

Nhà hàng trang trí nội thất theo kiểu truyền thống Trung Quốc. Tuy là phòng ăn lớn nhưng có bình phong ngăn thành từng không gian nhỏ, vừa riêng tư lại không quá khép kín. Nhìn thấy Sơ Vũ đi đến, Vu Phong đứng dậy mỉm cười: “Hôm nay cô sẽ không bỏ rơi tôi đấy chứ?”.

Sơ Vũ ngồi vào vị trí đối diện Vu Phong, gọi thức ăn và rót trà. Họ trò chuyện trong lúc chờ đồ ăn dọn lên. Vu Phong không hỏi Sơ Vũ nguyên nhân cô bỏ đi lần trước. Người đàn ông này có vẻ không tồi, chỉ tiếc là cô gặp anh ta hơi muộn. Nếu cô không ra nước ngoài, nếu cô không gặp Lục Tử Mặc... Trong cuộc sống không tồn tại giả thiết. Nếu không có về trước, quỹ đạo sống của Sơ Vũ sẽ không như bây giờ, tất nhiên cô cũng chưa chắc gặp Vu Phong.

Nếu số mệnh đã bắt cô phải gặp Lục Tử Mặc, thì dù cô không muốn, người đàn ông đó kiểu gì cũng xuất hiện trong cuộc sống của cô, gây từng cơn sóng ngầm.

Sơ Vũ vẫn ở ở trạng thái mơ hồ khi nhận lời ăn cơm cùng Vu Phong. Sơ Vũ biết Vu Phong có cảm tình với cô, anh ta muốn gặp cô có nghĩa anh ta đã xác định cô là người bạn và là đối tượng coi mắt. Tuy nhiên Sơ Vũ không rõ, rốt cuộc cô coi Vu Phong là bạn bè hay chỉ là cái cớ để cô quên đi Lục Tử Mặc, bắt đầu cuộc đời mới.

Vu Phong tâm sự về công việc của anh ta, rồi hỏi Sơ Vũ về cuộc sống và công việc ở Thái Lan. Hai người nói chuyện khá tâm đầu ý hợp. Họ kết thúc bữa ăn vào khoảng hai giờ chiều. Trong lúc Vu Phong đi thanh toán tiền, Sơ Vũ tranh thủ vào nhà vệ sinh. Khi quay ra, cô gặp cảnh sát Văn đứng trên hành lang, nhìn cô cười cười.

Sơ Vũ cau mày, gật đầu chào hân tã. Sự ðem bám của người cảnh sát này khiến Sơ Vũ không khỏi cảm thán. Sơ Vũ đi vòng qua cảnh sát Văn, ðịnh về chỗ ngồi của mình. Cảnh sát Văn nhẹ nhàng bước sau lưng cô và lên tiếng: “Cô ðặng ðúng là khác người, trong lúc hẹn hò với người ðàn ông khác lại ðem theo cả vệ sỹ do người ðàn ông của cô cử ðến. Cô không sợ Lục Tử Mặc biết chuyện, sẽ khiến tình nhân của cô mất mạng hay sao?”

Sơ Vũ sững người, cô chưa bao giờ nghĩ ðến chuyện này. Có lẽ do Lục Tử Mặc chưa làm chuyện gì gây hại ðến cô nên từ trong tiềm thức, Sơ Vũ luôn cho rằng Lục Tử Mặc rất an toàn.

Nhưng còn Vu Phong thì sao?

Lục Tử Mặc liệu có ðể tâm như lời cảnh sát Văn nói không?

Sơ Vũ không ðáp lời, tiếp tục đi về phía trước. Ba Dữ ngồi ở ngoài hành lang, thấy Sơ Vũ đi ra, anh ta hơi ngẩng đầu. Cảnh sát Văn từ ðằng sau tiến nhanh bắt kịp Sơ Vũ: “Cô ðặng, cô có nghĩ qua, nếu tôi muốn gây khó ðể cho Ba Dữ, tôi sẽ báo cáo với phía Trung Quốc chuyện anh ta mang vũ khí trái phép. Ở Trung Quốc, tội này nặng lắm ðấy. Có phải cô quá tin tưởng Lục Tử Mặc có thể bảo vệ cô?”

“Cảnh sát Văn!”.

Sơ Vũ quay người: “Tôi không biết nguyên nhân nào khiến anh không chịu tha cho tôi. Anh nghĩ tôi có giá trị lớn ðến mức giúp anh bắt Lục Tử Mặc? Tôi xin trịnh trọng nói với anh lần cuối, tôi và Lục Tử Mặc không có quan hệ gì cả”.

“Tôi hiểu”.

Cảnh sát Văn tựa người vào cây cột gỗ, cúi đầu cười cười: “Lục Tử Mặc ðang hẹn hò với một cô người mẫu Pháp. Gần ðây, hãn ðều mang theo cô ta khi dự tiệc tùng này nọ ở Thái Lan. Hãn còn mua cả tòa biệt thự cho cô ta nữa...Ngẫm ðến việc cô ðặng vừa phải đi thuê phòng, chúng tôi tất nhiên tin lời cô nói. Cô và hãn ðã chia tay, không còn dính lứ gì cả”.

Sơ Vũ như bị sét ðánh trúng người, ðứng bất ðộng một chỗ.

Không phải lời nói châm biếm của cảnh sát Văn khiến cô bị ðả kích, mà Sơ Vũ chưa bao giờ nghĩ, Lục Tử Mặc lại có thể dính ðến người phụ nữ khác, trở thành chuyện phiếm từ miệng người khác?

Sơ Vũ nghĩ ðến câu nói cuối cùng của Lục Tử Mặc trước khi ra đi. Hay là cô ðã hiểu nhầm ý anh?

Trước ðó, Lục Tử Mặc lớn vồn xung quanh cô là muốn cô làm mồi nhử Renault. Nhưng nếu anh không có tình cảm với cô, tại sao anh lén lút về Trung Quốc lúc cô trở về sau khi chữa lành vết thương, còn cử Ba Dữ ðến bảo vệ cô? Nếu anh có tình cảm với cô, tại sao anh vừa quay ngoắt đi ðã tìm ðến người ðàn bà khác, còn coi cô ta như báu vật?

Có lẽ, Lục Tử Mặc vốn không như Sơ Vũ nghĩ? Tại sao cô có thể cho rằng, anh sẽ rung ðộng và chung thủy với một người phụ nữ. Hơn nữa, với tính cách của Lục Tử Mặc, dù anh có ðộng lòng với cô ði chăng nữa, liệu cô có thể chiếm bao nhiêu phần trong trái tim anh?

Sơ Vũ càng nghĩ ðầu óc càng rối bời. Cảnh sát Văn quan sát vẻ mặt của Sơ Vũ, kéo dài giọng nói: “Hóa ra cô ðặng vẫn chưa biết tin này. Xem ra tôi nhiều lời rồi”.

Sơ Vũ không ðịnh tiếp tục dây dưa với cảnh sát Văn. Ba Dữ ðã bỏ trò chơi ðiện tử trong tay, ngẩng đầu nhìn về bên này. Vì là cảnh sát Văn nên anh ta án binh bất ðộng. Cảnh sát Văn cười nhạt: “Cô ðặng hãy suy nghĩ ðến ðề nghị của tôi ði. Còn nữa, tôi chưa bao giờ nói, mục tiêu của tôi là Lục Tử Mặc. Cô hãy tự mình cẩn thận ðấy”.

Cảnh sát Văn gật đầu với Ba Dữ rồi quay người đi xuống tầng một. Câu nói cuối cùng của hãn khiến Sơ Vũ giật mình, ðịnh quay sang hỏi nhưng cảnh sát Văn ðã nhanh chóng xuống ðưới, ðẩy cửa ði ra ngoài. Cùng lúc ðó, Vu Phong quay lại, nhìn sắc mặt của Sơ Vũ anh ta hỏi: “Cô sao vậy?”.

“Không có gì”.

Sơ Vũ quay người, mỉm cười miễn cưỡng: “Tôi ðột nhiên thấy trong người không khỏe. Tôi muốn về nhà ðược không?”

Vu Phong nhìn chăm chú Sơ Vũ một lúc, cuối cùng gật đầu: “Được thôi, chúng ta hẹn gặp lần sau”.

Sơ Vũ từ chối lời đề nghị đưa cô về nhà của Vu Phong. Cô tự ra ngoài nhà hàng vẫy một chiếc taxi. Taxe vừa rẽ sang đường khác thì Sơ Vũ yêu cầu dừng lại và xuống xe. Xe của Ba Dữ cũng kịp tới nơi. Sơ Vũ ngồi vào ghế sau xe Ba Dữ, buồn bực im lặng.

Ba Dữ lặng lẽ lái xe đưa cô về nhà. Sơ Vũ nhìn ra ngoài đường, cuối cùng phá vỡ không khí trầm mặc: “Ba Dữ, Lục Tử Mặc...”

Lời nói đến miệng nhưng Sơ Vũ không biết tiếp tục thế nào. Sơ Vũ cảm thấy tim cô như thắt lại. Sơ Vũ phát hiện, cô không có cách nào không để ý đến những lời nói của cảnh sát Văn. Mặc dù Lục Tử Mặc chưa từng hứa với cô điều gì, mặc dù họ cách xa nhau như vậy...Nếu thật sự muốn quên anh ta, thì tất cả mọi thứ liên quan đến anh ta phải biến mất mới được. Nhưng lại có một người sờ sờ ở đây, luôn nhắc nhở cô có một người đàn ông lạnh lùng đang quan tâm đến sự an nguy của cô từ phương xa.

Ba Dữ không đáp lời Sơ Vũ. Anh ta dừng xe trước khu nhà cô, nhưng không xuống xe đi lên như thường lệ. Ba Dữ im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Đặng tiểu thư, anh Lục sẽ đính hôn với con gái của Rắn độc vào tháng sau. Anh Lục có dặn, nếu cô nhắc đến anh ấy, thì hãy báo tin này cho cô biết”.

Sơ Vũ sững sờ nhìn Ba Dữ, một lúc sau vẫn chưa thể tiêu hóa lời nói của anh. Ba Dữ nhìn Sơ Vũ: “Đặng tiểu thư! Sau khi báo cho cô tin này, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành. Ngày mai, tôi sẽ bay về Thái Lan. Anh Lục còn nhờ tôi chuyển lời đến cô: Cảm ơn cô đã cứu mạng anh ấy. Những gì anh ấy có thể làm, anh ấy đã cố gắng hết sức. Hy vọng sau này cô sẽ sống vui vẻ”.

Ý anh ta là gì? Hóa ra anh ta làm nhiều chuyện như vậy chỉ vì muốn trả ơn? Hóa ra tất cả đều do cô nhầm tưởng?

Ba Dữ nói đi là đi. Anh ta chào hỏi qua loa Sơ Vũ rồi vội vàng ra sân bay đáp chuyến bay sớm nhất về Thái Lan. Sau khi Ba Dữ đi, Sơ Vũ nhốt mình trong nhà một ngày. Có phải Lục Tử Mặc rút Ba Dữ về, cuộc sống của cô sẽ trở lại yên bình như trước kia?

Lục Tử Mặc sắp đính hôn. Anh sắp cưới con gái của Rắn độc, nghe tên đã biết cùng một loại người với anh. Đáng lẽ ra cô không nên kỳ vọng và đặt tình cảm vào anh. Anh và cô thuộc hai thế giới khác nhau, vô tình dính vào nhau nhưng không có nghĩa sẽ xảy ra chuyện gì.

Bây giờ, mọi chuyện diễn ra đúng như ý nguyện của Sơ Vũ, mọi thứ liên quan đến Lục Tử Mặc đều biến mất. Cuối cùng, cô đã có thể quên anh một cách triệt để.

Sau khi Ba Dữ ra đi, Sơ Vũ phát hiện không khí xung quanh cô đột nhiên lạnh lẽo hẳn, đó là một cảm giác rất kỳ lạ. Giống như những người qua đường ngày ngày xuất hiện, bạn không biết họ là ai, cũng chẳng để ý đến bộ dạng của họ. Rồi đột nhiên một ngày, họ đều mất dạng, khiến bạn tự nhiên cảm thấy trống vắng.

Hình như tin tức từ Lục Tử Mặc khiến những người đang nhắm vào Sơ Vũ cảm thấy cô hết giá trị lợi dụng nên cô cảm thấy, họ không còn quanh quẩn bên cô. Cuộc sống của Sơ Vũ cuối cùng cũng được yên ổn.

Dù xảy ra chuyện gì, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, Sơ Vũ chính thức đi làm từ sáng thứ hai theo yêu cầu của bệnh viện.

Vì là ngày đầu tiên nên Sơ Vũ phải chạy lên chạy xuống làm thủ tục. Đến trưa, chủ nhiệm khoa ngoại đưa Sơ Vũ đi các phòng giới thiệu. Đồng nghiệp không nhiệt tình như cô nghĩ, chỉ quay ra chào cô một câu coi như hết chuyện. Vị chủ nhiệm ngược lại tỏ ra rất thân thiện: “Hôm nay không có việc gì, cô có thể về sớm nghỉ ngơi. Ngày mai chính thức đi làm nhé”.

Sơ Vũ cảm ơn chủ nhiệm, ra về sớm nửa tiếng đồng hồ so với thời gian quy định. Không ngờ Sơ Vũ gặp lại Vu Phong ở ngoài hành lang bệnh viện.

“Lần này là ai bị ngộ độc thức ăn? Em họ hay chị họ của anh?”

Sơ Vũ nhìn Vu Phong mỉm cười, không ngờ cô còn hơi sức nói đùa. Phát hiện này khiến tâm trạng Sơ Vũ tốt hơn một chút. Đặng Sơ Vũ vốn là một người phụ nữ kiên cường, coi như bị đả kích về mặt tình cảm một lần. Nói một cách nghiêm túc, cô chưa chính thức bắt đầu nên không thể coi là thất tình. Cuộc đời còn dài lắm, còn đầy cơ hội có thể bắt đầu lại.

“Cho tôi một cơ hội để tôi bị ngộ độc đi. Tôi mời cô ăn cơm!”, Vu Phong cười.

Sơ Vũ do dự một lúc rồi gật đầu đồng ý. Vu Phong giơ ngón tay chiến thắng, đưa Sơ Vũ ra khỏi bệnh viện.

4h30 chiều, đường phố trước cổng bệnh viện rất ít người và xe cộ đi lại. Bệnh viện nằm ở một bên ngã tư đường, phía trước là một đường dành cho người đi bộ rất rộng. Vào giờ cao điểm, lượng người và xe ở khu vực này đông đến mức đáng sợ. Sơ Vũ và Vu Phong đợi đến khi có tín hiệu đèn xanh mới bước qua đường. Đi được khoảng một phần ba lòng đường, bên cạnh bỗng có tiếng xe phanh kít. Một chiếc xe con màu bạc từ đường bên kia phóng vượt đèn đỏ xông thẳng tới chỗ hai người.

Mặt Sơ Vũ trắng bệch, cô lập tức đẩy mạnh Vu Phong sang một bên theo phản xạ. Tuy nhiên, chiếc xe màu bạc không đâm vào Sơ Vũ mà lái chệch sang một bên, đỗ ngay sát Sơ Vũ. Từ trên xe có hai người đàn ông mặt vô cảm bước xuống, túm lấy tay Sơ Vũ ấn người cô vào trong xe.

Vu Phong đang nằm dưới đất vội đứng dậy. Cùng lúc này, có mấy người cả nam lẫn nữ ăn mặc bình thường giống như người qua đường vừa rút súng vừa chạy vội đến. Tuy nhiên, chiếc xe đã phóng vụt đi rất nhanh, mất hút trong giây lát.

Sơ Vũ bị kẹp ở giữa trên ghế đằng sau xe. Người đàn ông đang lái xe, quay đầu mỉm cười với cô: “Người đẹp! Boss của chúng tôi muốn mời cô đi làm khách”.

“Các người bắt tôi là vì Lục Tử Mặc? Tôi và anh ta chẳng còn quan hệ gì, tại sao các người không chịu buông tha tôi”.

Sơ Vũ ra sức giãy giụa, bị hai người đàn ông ngồi hai bên kẹp chặt. Người đàn ông phía trước cau mày: “Người đẹp nói gì lạ vậy? Boss của chúng tôi chính là Lục tiên sinh”.

Sơ Vũ sững người, ngẩng đầu nhìn đối phương. Đối phương nở nụ cười thâm hiểm: “Tuy nhiên, có một người khác muốn gặp cô, đó là tiểu thư Sophie, bà chủ của chúng tôi”.

Sơ Vũ bất động. Thế này là thế nào? Lục Tử Mặc bắt cóc cô đi gặp con gái của Rắn độc?

Sơ Vũ cắn chặt môi. Quả nhiên, số mệnh đã định đoạt muốn tránh cũng không được. Chỉ sợ lần này sẽ không có người nào ra tay cứu cô.

Sơ Vũ bị đưa đến Vân Nam, sau đó họ dẫn cô lên lút vượt biên. Điều khiến Sơ Vũ bất ngờ là bọn người đó không đưa cô đi Thái Lan mà tới Miến Điện.

Kể từ lúc dính đến Lục Tử Mặc, Sơ Vũ không phải bị bắt cóc một hai lần. Nhưng lần này, trong lòng Sơ Vũ nổi lên một cảm giác đặc biệt bất an.

Lần trước, người của Renault bắt cóc Sơ Vũ tương đối âm thầm. Còn lần này, Sơ Vũ bị bắt ngay giữa đường vào lúc ban ngày ban mặt. Bọn chúng hành động rất cẩn mật, đưa Sơ Vũ đi một cách nhanh chóng, vượt qua mọi tai mắt của cảnh sát. Thậm chí, chúng còn đưa Sơ Vũ ra khỏi biên giới.

Họ di chuyển ngày đêm hầu như không ngừng nghỉ. Sau khi ra khỏi biên giới Trung Quốc, thái độ của chúng trở nên ngạo mạn hẳn. Đến đất Miến Điện, chúng không còn giữ thái độ lẩn tránh, ánh mắt nhìn Sơ Vũ ngày càng nham hiểm.

Sang đến biên giới Miến Điện, bọn người bắt cóc Sơ Vũ đổi sang đi xe Jeep không mui, chúng toàn chọn đi đường núi. Lúc dừng lại ở quán ven đường mua thứ gì đó, bọn chúng không bao giờ trả tiền. Nếu chủ của hàng mở miệng sẽ bị chúng thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Sơ Vũ bị trói chân trói tay tay bỏ trên ghế sau xe. Khi chúng đi ra ngoài cũng đều cử một người ở lại canh chừng cô. Sơ Vũ biết mình không có khả năng thoát thân. Ở đất nước này, ngoài việc ngôn ngữ bất đồng, Sơ Vũ bị trói chân tay một cách lộ liễu cũng chẳng có ai dám đến hỏi thăm, nói chi đến chuyện ra tay giúp cô.

Sau một tuần di chuyển, họ đã đến điểm cuối. Đó là vùng đất Mogaung trực thuộc khu vực hành chính đặc biệt Kachin độc lập.

Bây giờ là mùa mưa, Kachin bước vào thời kỳ nước lũ. Đi đường có thể thấy nước sông dâng lên rất cao. Núi hai bên đường cũng mưa xối mòn, đất đá trôi hết xuống dưới, tạo thành lớp bùn nhơ nhớp trên đường. Một đám người toàn thanh niên trắng kiện đang đắp đê bên bờ Mogaung, để chống hồng thủy.

Xe Jeep của Sơ Vũ chạy thẳng đến một sơn trại. Nói là sơn trại nhưng kết cấu khá đơn giản, chỉ là một số ngôi nhà gỗ được xây dựng xung quanh một con đập bằng đất khá lớn, bên ngoài là tường đồ dày. Để phòng nước dâng lên và chống côn trùng, tất cả sàn nhà gỗ đều cách mặt đất hơn ba mét, phía trước thò ra ban công to nhỏ khác nhau. Xe Jeep dừng ở dưới một ban công, mấy người đàn ông xuống xe lôi Sơ Vũ ra ngoài và kéo cô lên lầu.

Sau bảy người đi đường, bộ dạng của Sơ Vũ hơi tả tả thảm thương. Toàn thân cô toàn bùn đất bẩn thỉu, đầu tóc rối bù. Áo sơ mi trắng của cô biến thành màu xám từ lâu. Mấy người đàn ông đưa Sơ Vũ vào phòng, mở miệng nói tiếng Anh với người bên trong: “Sophie, chúng tôi đã đưa người đến rồi”.

Đang ở ngoài trời nắng gắt nên khi mới vào phòng, Sơ Vũ bị quáng. Dần dần, đôi mắt cô mới thích ứng với ánh sáng bên trong, Sơ Vũ nhìn thấy một cô gái trẻ ngồi trên chiếc ghế sofa lớn.

Cô gái này vô cùng xinh đẹp, có khí chất hoang dã đặc biệt, đôi mắt phong tình cuốn hút. Cô gái ngồi tựa thoải mái vào ghế sofa, nhưng vẫn làm nổi bật đường cong trên cơ thể. Cô gái mặc bộ váy truyền thống Miến Điện nhiều màu sắc, càng khiến cô rực rỡ hơn.

Trong lúc Sơ Vũ liếc nhìn Sophie, cô ta cũng đảo mắt từ đầu đến chân Sơ Vũ. Ánh mắt Sophie dần dần lộ vẻ khinh miệt, cô ta hất đầu với người đàn ông phía sau Sơ Vũ: “Có đúng là nữ bác sỹ đó?”

“Đúng vậy, thưa tiểu thư Sophie”.

Người đàn ông phía sau Sơ Vũ cung kính trả lời. Sophie từ từ đứng dậy, cô ta có thân hình cao dong dỏng với đường cong hoàn hảo. Sophie đi một vòng quanh Sơ Vũ: “Không hiểu tại sao mọi người lại đồn người phụ nữ này là bảo bối của Lục. Bình thường quá! Loại như chị ta đây ở ngoài đường đúng không?”

Mấy người đàn ông cười rộ lên. Sophie giơ hai ngón tay thon dài cầm vào cằm Sơ Vũ, nhìn cô với ánh mắt thâm hiểm: “Này, Lục nói chị là ân nhân cứu mạng anh ấy. Có đúng như vậy không?”

Sơ Vũ nghênh đón ánh mắt của Sophie. Cô gái tuy rất xinh đẹp, nhưng nhìn lâu lại có cảm giác từ người cô ta toát ra sự thâm độc không che giấu. Bị cô ta nhìn chăm chăm, chẳng khác nào bị một con rắn độc đang rình mồi. Sơ Vũ nở nụ cười lãnh đạm, bình tĩnh trả lời: “Lục mà cô nhắc đến, có phải là người đàn ông tôi nhặt được ở trong Pub?”

Ánh mắt Sophie thoáng qua một tia lạnh lẽo, rồi cô ta cười phá lên: “Xem ra, tôi không cần thiết phải đưa chị từ Trung Quốc xa xôi đến đây. Tôi cứ tưởng chị là giai nhân sắc nước hương trời thế nào. Đúng là ngoài sức tưởng tượng của tôi”. Sophie ngừng lại một lát, đột nhiên trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh: “Chị ấy là khách của tôi, sao không mau cởi trói cho chị ấy?”.

Người đàn ông bên cạnh “Dạ” một tiếng rồi lập tức cởi trói cho Sơ Vũ. Sau bảy ngày bị trói chặt, cuối cùng chân tay Sơ Vũ cũng được tự do. Cô bẻ bàn tay đau nhức, trên cổ tay hằn lên vết trói tím ngắt. Sophie cười cười: “Vũ, chị tha lỗi cho tôi nhé! Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, trước khi kết hôn muốn biết người đàn bà mà vị hôn phu của mình động lòng là người thế nào. Chị đã đến đây rồi, thì hãy ở lại đây làm khách quý của tôi vài ngày. Sau đó tôi sẽ cử người đưa chị trở về Trung Quốc”.

“Không sao, tôi có thể hiểu”. Sơ Vũ nắm bóp bàn tay, cảm thấy đỡ tê cứng một chút. Sophie reo lên một tiếng như trẻ nhỏ, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Lục đâu rồi? Báo cho anh ấy biết Vũ đã đến, bảo anh ấy về đây nhanh lên”.

Nói như vậy, Lục Tử Mặc biết chuyện cô bị đưa đến đây? Sơ Vũ cup mi mắt để che dấu suy nghĩ chân thực trong lòng.

Sophie kéo Sơ Vũ từ trong nhà ra ngoài ban công. Người bên cạnh đem đến hai chiếc ghế, để họ ngồi xuống, lại có người mang hai tách coffee. Sophie nhìn Sơ Vũ: “Chị có thể đến đây đúng là rất tuyệt! Ở một nơi lớn

như thế này, tôi hầu như không tìm được người bầu bạn. Phụ nữ bản xứ lại không biết nói tiếng Anh. Tôi quên không nói cho chị biết, tôi lớn lên ở Anh Quốc”.

Sơ Vũ không tiếp lời, Sophie dõi ánh mắt về phía xa xa: “Gặp được Lục giống như đang nằm mơ ấy. Tôi vốn tưởng anh ấy chẳng thêm để ý đến tôi. Nào ngờ trong chuyến đi Thái Lan lần trước, anh ấy chủ động cầu hôn tôi. Thậm chí, tôi có lời đề nghị quá đáng là bắt người phụ nữ của anh ấy đem về đây, anh ấy cũng không phản đối...Tôi hạnh phúc quá đi”.

Có phải người có bối cảnh như Sophie, lại được chiều chuộng như công chúa từ nhỏ nên tâm lý mới biến thái như vậy? Ngoại hình của Sơ Vũ không đe dọa đến cô ta nên cô ta mới tha cho cô, còn nếu đe dọa thì sao?

Sơ Vũ đột nhiên nổi da gà. Cô không thể có cảm tình với cô gái lòng dạ rắn rết đang ngồi trước mặt.

“Ah! Lục về rồi!”

Sophie đột nhiên đứng dậy, chạy như bay xuống lầu. Sơ Vũ từ từ đứng dậy. Từ phía cổng trại có một chiếc xe Jeep đi đến mang theo bụi đất mù mịt. Mặc dù còn cách khá xa nhưng Sơ Vũ vẫn nhìn thấy người đàn ông đang lái xe. Sophie chạy nhanh xuống dưới đường. Xe vừa dừng lại, cửa vừa mở, cô ta lập tức lao vào lòng Lục Tử Mặc, rồi ôm hôn anh nhiệt tình.

Sơ Vũ choáng váng, cô nắm chặt tay vào tay vịn bằng gỗ trên ban công. Cô cảm thấy đường vân xù xì cọ xát vào lòng bàn tay đến mức đau nhức, trong lòng cô mới dễ chịu một chút.

Từ xa xa, Sophie chỉ về bên này và nói với Lục Tử Mặc điều gì đó. Lục Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn về phía Sơ Vũ. Ở khoảng cách xa như vậy, ánh mắt của họ dường như rơi vào không trung. Một điều kỳ lạ là Sơ Vũ có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của Lục Tử Mặc, vẻ mặt vô cảm như nhìn một người xa lạ không liên quan.

Sophie khoác tay Lục Tử Mặc, hai người từ từ tiến lại gần. Sơ Vũ có thể nghe rõ tiếng cười nói vui vẻ, tim cô đập thình thịch. Một cánh tay Lục Tử Mặc ôm eo Sophie. Đường cong trên thân hình cô ta rất hoàn hảo, giống như sinh ra để dành riêng cho anh. Hình ảnh thân mật của hai người đập thẳng vào mắt Sơ Vũ, khiến cô có cảm giác như bị kim châm.

Lục Tử Mặc đỡ Sophie lên ban công, anh gật đầu với Sơ Vũ: “Xin lỗi bác sỹ Đặng, vị hôn thê của tôi trẻ con quá. Tôi đã không đúng khi dung túng cô ấy, gây phiền phức cho cô”.

“Cô Sophie được anh Lục yêu thương như vậy, là cô ấy có phúc mới đúng”.

Sơ Vũ vốn tưởng cô không thể đối mặt với Lục Tử Mặc, ai ngờ khi mở miệng, lòng cô trấn tĩnh hẳn. Trái tim cô dường như trốn vào một góc đến cô cũng không thể chạm tới. Sơ Vũ không cảm thấy đau đớn nữa.

“Tôi sẽ cử người đưa bác sỹ Đặng về nước ngay, xin bác sỹ Đặng yên tâm”.

10. Chương 19-20

Lục Tử Mặc vừa lên tiếng, Sophie liền lắc lắc tay anh nũng nịu: “Lục, để Vũ ở lại vài ngày chơi với em có được không? Khó khăn lắm mới gặp một người biết nói tiếng Anh. Một mình em ở đây buồn chết đi được ấy. Hơn nữa, Vũ cũng đã nhận lời ở lại đây chơi với em vài hôm”. Sophie quay đầu nhìn Sơ Vũ, miệng cười như hoa: “Phải không Vũ?”.

“Cô đã nhận lời cô ấy?”

Lục Tử Mặc cúi đầu, lặng lẽ nhìn Sơ Vũ. Cô lảng tránh ánh mắt của anh: “Cô Sophie nhiệt tình như vậy, không nhận lời cũng khó”.

Lục Tử Mặc im lặng một lúc, rồi cũng thỏa hiệp: “Thế cũng tốt, một mình Sophie rất cô độc. Phiên bác sỹ ở lại chơi với cô ấy vài ngày. Khi nào người buôn châu báu đến đây, tôi sẽ nhờ họ đưa cô về”.

Sơ Vũ không đáp lời. Sophie liền buông Lục Tử Mặc, kéo tay Sơ Vũ: “Đi thôi! Tôi đưa chị về phòng”.

Sơ Vũ không phản kháng, đi theo Sophie xuống lầu. Đến lúc đi lên con đập, Sơ Vũ quay đầu lại nhìn, Lục Tử Mặc đang bận nói chuyện với người bên cạnh.

Anh ta hoàn toàn không chú ý đến cô. Có lẽ bây giờ, trong lòng anh chỉ có Sophie, người con gái xinh đẹp có ích lợi đối với anh?

Căn phòng Sophie bố trí cho Sơ Vũ nằm ở góc Tây Nam, bên ngoài là con sông Mogaung cuộn cuộn chảy. Đám đàn ông trong sơn trại bận rộn một ngày, lúc mặt trời xuống núi đều tạm dừng công việc đắp đê, lần lượt quay về trại. Sơ Vũ tắm qua loa, mặc bộ váy truyền thống Miến Điện do Sophie chuẩn bị. Cô đứng ở ban công nhìn xuống dòng sông bên ngoài. Dưới ánh hoàng hôn, dòng sông phủ một màu vàng rất đẹp và sống động.

“Đẹp lắm phải không?”

Sơ Vũ giật mình quay đầu, Lục Tử Mặc đang bước lên cầu thang gỗ. Sơ Vũ nhìn anh chăm chú, gương mặt anh dần dần hiện rõ. Kể từ lần gặp đầu tiên, hình dáng Lục Tử Mặc như một nhát dao khắc sâu vào ký ức của cô. Nhưng bây giờ mỗi lần gặp anh, trái tim cô lại càng đau đớn hơn.

“Đúng là rất xinh đẹp”. Sơ Vũ nhìn Sophie đang vẫy tay về phía họ ở một ban công không xa. Lục Tử Mặc không biết cô không hiểu câu nói của anh, cười lạnh nhạt: “Sophie bảo tôi sang mời cô dự tiệc tối. Chúng ta cùng đi đi”.

Gọi là tiệc tối nhưng chỉ có ba người. Sophie không ngừng hỏi Sơ Vũ một số vấn đề liên quan đến y học, như rất có hứng thú với công việc của cô. Lục Tử Mặc hầu như không nói gì, chỉ thỉnh thoảng lấy đĩa trước mặt Sophie, gấp ít thức ăn cho cô ta. Những lúc như vậy, Sophie đều nở nụ cười ngọt ngào với Lục Tử Mặc.

“Mogaung là vùng đất có nhiều ngọc nhất Miến Điện. Cha tôi từng kinh doanh một mỏ ngọc và một mỏ vàng”. Sophie tươi cười nắm tay Lục Tử Mặc: “Sau này có Lục giúp đỡ, chắc cha tôi sẽ thoải mái hơn”.

“Vợ chồng Steve có thể giải quyết”. Lục Tử Mặc nhẹ nhàng lên tiếng: “Việc làm ăn của gia tộc em, người ngoài nhúng tay vào không tiện lắm”.

Sophie chỉ cười không nói gì thêm. Ăn cơm xong, Sophie đề nghị đi dạo ở bờ sông Mogaung. Sơ Vũ lấy cớ cô không khỏe, một mình về phòng nghỉ ngơi. Sophie khoác tay Lục Tử Mặc đi bộ ra cổng sơn trại, rồi đi chậm chậm về phía bờ sông.

Khi hình bóng của hai người mất hút ở bên ngoài, Sơ Vũ trở về phòng nằm lên giường. Cô nhìn lên trần nhà tự nhủ, hãy cố chịu đựng thêm một thời gian nữa. Chỉ cần vượt qua những ngày này, đến khi về Trung Quốc mọi chuyện sẽ trở thành quá khứ.

Màn đêm không biết phủ xuống từ bao giờ, Sơ Vũ trở mình. Thời tiết nóng bức và ẩm ướt khiến cô ngủ không yên giấc, bên tai có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu, tiếng nước sông chảy ừng ực. Sau bảy ngày hành hạ thần kinh và thân thể, Sơ Vũ cuối cùng cũng có thể tạm thời thả lỏng tinh thần, nghỉ ngơi dưỡng sức, không cần ngồi trên xe Jeep để phòng đám đàn ông luôn nhìn cô bằng ánh mắt nham hiểm kia.

Trong bóng tối dường như có một hơi thở nóng hổi bên tai Sơ Vũ. Hình như là ảo giác, Sơ Vũ ôm chặt lấy gối. Một mùi hương xa lạ, nguy hiểm phảng phất bên cô. Sơ Vũ từng trải qua cảm giác này khi lần đầu gần gũi Lục Tử Mặc, như có vị tanh của máu khiến cô sợ hãi tột độ.

Sơ Vũ dường như rơi vào cơn ác mộng, cô thấy mình quay lại quãng thời gian sống trên xe Jeep. Đám đàn ông ném cô vào ghế sau. Khi chúng dừng lại nghỉ ngơi, chúng để lại một tên trông chừng cô. Tên này tiến

lại gần Sơ Vũ, nhím chòng chọc từ đầu đến chân Sơ Vũ, ánh lộ vẻ thêm thường. Sơ Vũ cố thu người vào một góc, không dám nhìn vào hân.

Chuyện Sơ Vũ lo lắng đã trở thành hiện thực. Người đàn ông thò tay thám hiểm trên người Sơ Vũ, miệng nở nụ cười đắc ý. Sơ Vũ cố gắng hết sức lùi lại phía sau, vẫn không thể thoát khỏi bàn tay người đàn ông. Cô muốn hét lớn, mà không thể hét, muốn bỏ trốn, không biết trốn vào đâu. Sơ Vũ gần như phát điên. Người đàn ông cuối cùng cũng giữ chặt thân thể cô, đè mạnh lên người cô.

Cảm giác bị đè nặng đột ngột khiến Sơ Vũ thức tỉnh trong giây lát. Cô kinh hoàng phát hiện trên người mình có một người đàn ông. Hân thở phì phò, thò tay vào quần lót Sơ Vũ. Sơ Vũ kêu một tiếng thất thanh, nhưng bị bàn tay to lớn của người đàn ông bịt chặt miệng. Trong đêm tối, một thứ lạnh giá sắc bén kề vào cổ Sơ Vũ. Người đàn ông nói bập bẹ câu tiếng Anh bên tai Sơ Vũ: “Đừng có kêu, nếu không sẽ chết, nghe rõ chưa?”.

Sơ Vũ cố khép chặt đùi không để người đàn ông có cơ hội làm càn. Người đàn ông càng không được thỏa mãn càng bị kích thích. Hân buông con con dao găm, bàn tay thô lỗ ấn sâu vào đùi Sơ Vũ, tách hai chân cô ra. Sơ Vũ lấy hết sức bình sinh kháng cự. Tay Sơ Vũ đâm thùm thụp vào người đàn ông, bị hân dùng một tay giữ chặt. Tay trái Sơ Vũ vung ra ngoài, đụng trúng con dao găm trên giường, Sơ Vũ nắm vội lên, đâm mạnh xuống cánh tay của người đàn ông.

Người đàn ông thở dốc: “Được đấy! Tôi rất thích!”.

Nói xong, hân ra sức xé rách váy của Sơ Vũ. Nhưng chỉ vài giây sau, cả người hân đột ngột mềm nhũn, gục xuống người Sơ Vũ.

Sơ Vũ cố gắng đẩy thi thể của người đàn ông sang một bên, ngồi bệt xuống sàn nhà. Cô cảm thấy đùi đau nhức không chịu nổi. Do quá căng thẳng và sợ hãi, cô không còn sức lực đứng dậy, chỉ có thể lê chân đến ban công rồi kêu cứu mạng.

Lục Tử Mặc kiểm tra tình hình trong phòng với ánh mắt giết người. Anh mím chặt môi, không nhìn Sơ Vũ vẫn đang run lấy bầy ở bên cạnh. Sophie vỗ nhẹ lên vai Sơ Vũ, quay đầu bảo thuộc hạ: “Mau đi mời bác sỹ đến để khám cho Vũ”.

“Sophie! Đám đàn ông trong trại quá lâu không gần gũi đàn bà rồi”.

Lục Tử Mặc lên tiếng: “Em nên tập trung hết đám đàn bà làm hành nghề ở khu vực phụ cận, mỗi tháng đưa họ đến đây vài lần mới được”.

Những người xung quanh không dám động dậy. Sơ Vũ nhìn người đàn ông đang nằm sấp trên giường cô. Cánh tay phải của hân có một vết dao nhỏ nhưng sâu, máu phun ra từ vết thương ướt đầm nửa gian phòng. Sophie đứng im lặng, không biết cô ta đang nghĩ gì. Sơ Vũ cúi đầu, nghe những lời của Lục Tử Mặc, lòng cô lạnh lẽo đến cực điểm.

Đúng là nực cười, ở một thời khắc nào đó, Sơ Vũ vẫn nuôi hy vọng người đàn ông này sẽ đến cứu cô. Nhưng anh ta không bao giờ có thể làm gì cho cô.

Lúc cô bị bắt cóc, anh ta khoanh tay đứng nhìn.

Lúc cô bị cưỡng bức, anh ta còn bận ôm Sophie.

Lúc cô giết người để sinh tồn, anh nói đàn ông trong trại thiếu hơi phụ nữ.

Đây mới chính là bộ mặt thật của Lục Tử Mặc, lạnh lùng, tàn khốc như một tảng băng.

Quả nhiên những điều cô nghĩ về anh ta từ trước đến nay chỉ là ảo giác của cô.

Bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, bác sỹ của sơn trại lên đến nơi. Sophie gật đầu nói với đám thuộc hạ đứng xung quanh: “Mọi người ra ngoài hết đi, để bác sỹ Lưu khám cho Vũ”.

Sophie đi ra đến cửa. Thấy Lục Tử Mặc vẫn bất động, cô ta cất giọng dịu dàng: “Lục, em biết là anh rất lo lắng. Nhưng anh hãy xuống dưới đợi đi”.

Lục Tử Mặc ngoảnh đầu nhìn Sophie. Ánh mắt của anh khiến Sophie tắt hẳn nụ cười. Nhưng anh không nói gì, quay người đi xuống bên dưới.

Khoảng nửa tiếng sau bác sỹ mới khám xong. Xác của người đàn ông trong phòng đã được bê đi chôn ở bên bờ sông. Sophie sắp xếp cho Sơ Vũ một căn phòng khác để cô nghỉ ngơi. Sophie liếc nhìn Lục Tử Mặc, rồi mới quay sang hỏi bác sỹ Lưu: “Chị ta thế nào rồi?”

“Trên người cô ấy có nhiều vết bầm, đặc biệt là ở đùi. Vết thương bên ngoài khá nghiêm trọng, nhưng may mắn là cô ấy không bị mất trinh tiết”.

“Vẫn còn trinh?”

Sophie kinh ngạc đứng hẩn dậy, quên mất chuyện che dấu cảm xúc, quay sang nhìn Lục Tử Mặc. Bác sỹ Lưu nhìn hai người ngại ngùng: “Vết thương ngoài da chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là khỏi, nhưng trạng thái tinh thần của cô ấy không ổn định. Một người phụ nữ gặp chuyện như thế này, tất nhiên sẽ bị shock nặng”.

Bác sỹ Lưu vội vàng cáo từ. Trong phòng đột nhiên yên tĩnh hẳn, Sophie nhẹ nhàng tiến sát lại gần Lục Tử Mặc: “Lục! Em xin lỗi, em thật sự không ngờ anh và cô ấy chưa có gì...”.

“Bây giờ em hài lòng rồi chứ?”

Lục Tử Mặc quay đầu nói lạnh lùng: “Tôi đã bảo, Đặng Sơ Vũ chỉ là ân nhân cứu mạng của tôi. Từ trước đến nay tôi không thích nợ nần ai cả. Lòng tin của em đối với tôi chỉ có bấy nhiêu?”.

Lục Tử Mặc cười lạnh leo gạt tay Sophie: “Sophie, cuộc hôn nhân của chúng ta cũng không nhất thiết phải duy trì”.

Sơ Vũ nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện của Lục Tử Mặc và Sophie ở phòng bên cạnh. Cô ngồi tựa người vào giường gỗ, không muốn ngủ chút nào. Sơ Vũ nhìn bàn tay vẫn đang run rẩy của mình. Lúc ở bệnh viện, có vị giáo sư từng khen ngợi cô, nói cô sinh ra là để cầm dao mổ. Sơ Vũ từng cứu vô số mạng người, bất kể người vô tội hay kẻ có tội đều là bệnh nhân của cô.

Thế nhưng hôm nay, cô đã giết người.

Sơ Vũ biết rõ động mạch trên cánh tay con người nằm ở đâu. Nếu bị cắt đứt, lượng máu phun ra sẽ tương đương bốn lần lượng máu cung cấp cho quả tim, con người sẽ chết trong vòng vài giây. Cô thậm chí vẫn mừng rỡ tưởng tượng cảnh cô cầm dao rạch xuống da của người đàn ông kia. Việc cướp đi sinh mạng của hắn, hóa ra cũng chẳng khác gì việc cứu người.

Nghĩ đến chuyện này, trái tim Sơ Vũ càng trở nên cứng như đá.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lục Tử Mặc xuất hiện ở cửa. Anh đứng đó nhìn cô, bàn tay cuộn chặt nắm đấm. Lục Tử Mặc đột ngột lao đến bế xốc Sơ Vũ đi ra ngoài. Sophie chạy theo nhưng không dám nói gì, cô ta đứng nhìn Lục Tử Mặc đặt Sơ Vũ lên xe Jeep rồi phóng đi mất, ánh mắt lóe một tia tàn độc.

Lục Tử Mặc phóng xe rất nhanh, đường núi gồ ghề khiến Sơ Vũ buồn nôn. Ban đầu, cô còn cố chịu đựng. Khi xe đi đến hẻm núi, Sơ Vũ không nhận được nữa liên lạc. Thân thể của cô có cảm giác như bị lộn ngược lộn xuôi, đến dạ dày cũng muốn nôn ra. Tuy nhiên, Sơ Vũ chỉ ới ra tỳ nước vàng vàng.

Lục Tử Mặc dừng xe, lặng lẽ nhìn Sơ Vũ hồi lâu. Anh ta với tay lấy bình nước ở ghế sau đưa cho cô. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, trong lòng cô bùng dậy lên sự căm hận và phẫn nộ. Sơ Vũ ném mạnh bình nước, trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc: “Lục Tử Mặc, cảm ơn lòng tốt giả tạo của anh. Tôi chỉ cần anh đưa tôi về Trung Quốc, từ nay trở đi đừng bao giờ xen vào cuộc đời của tôi nữa”.

Lục Tử Mặc chỉ lặng yên nhìn Sơ Vũ, tay nắm chặt nắm đấm rồi lại thả lỏng. Sơ Vũ bỗng dưng ngượng ngùng, không biết làm thế nào để thoát khỏi tình thế này. Kể từ khi trong đời cô xuất hiện người đàn ông tên Lục Tử Mặc, dù cô có muốn hay không, cũng bị anh ta kéo vào mỗi lúc mỗi sâu hơn.

Sơ Vũ quay người định bước xuống xe. Lục Tử Mặc nhanh chóng kéo cô lại và ấn chốt khóa cửa. Anh kéo mạnh cô vào lòng, mùi hương của anh ngay sát gần. Sơ Vũ cố giữ bình tĩnh, quay người, định nói gì đó nhưng không thể mở miệng vì nụ hôn của Lục Tử Mặc đã ập xuống.

Đến nước này rồi, thì một nụ hôn có là gì chứ. Sơ Vũ cảm thấy rất tuyệt vọng, ra sức chống cự. Lục Tử Mặc giữ chặt người không cho cô phản kháng. Anh ta đẩy cô sát vào cửa xe, cúc áo bung ra từ lúc nào. Ngón tay Lục Tử Mặc vuốt ve nhẹ nhàng làn da Sơ Vũ. Hơi nóng của anh khiến Sơ Vũ tức thở. Nụ hôn của Lục Tử Mặc vừa gấp gáp vừa lưu luyến trên thân thể Sơ Vũ, khiến cô dần quên đi giây giụa. Trong lòng muốn không chế nhưng không thể không chế nổi tình cảm đang trào dâng. Sơ Vũ cảm thấy đôi mắt mình nhòe đi.

Tại sao...tại sao cô lại bất lực như vậy?

Lục Tử Mặc cảm nhận thấy giọt nước mắt của Sơ Vũ. Anh hơi buông lỏng người cô, nhìn sâu vào mắt cô. Ánh mắt anh có gì đó khiến trái tim Sơ Vũ co rút một nhịp.

Lục Tử Mặc im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Lần này khi em ra đi, tôi đảm bảo sẽ cắt đứt mọi quan hệ với em, mãi mãi”.

Cô còn ở trong lòng anh, anh đã nói những lời xa cách đó, Sơ Vũ ngược nhìn Lục Tử Mặc. Người đàn ông này chưa bao giờ hứa hẹn với cô điều gì. Anh có cảm tình với cô hay không đều do cô tự suy đoán. Nhiều lúc Sơ Vũ nghĩ, không biết có phải cô đang huyền hoặc bản thân. Nhưng nếu anh không tỏ ra có ý với cô, làm sao cô có thể nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Lục Tử Mặc buông lỏng Sơ Vũ. Nhưng cô bất ngờ giữ chặt cánh tay anh, thuận đà lao vào lòng anh. Lục Tử Mặc sững người kinh ngạc. Cô gái đang ở trong lòng bạo dạn quay người ngồi dạng hai chân qua người anh, hai tay ôm chặt cổ anh. Sơ Vũ đỏ mặt, cố gắng không chế sự run rẩy. Bụng và hông anh săn chắc, cọ xát vào cặp đùi mềm mại của Sơ Vũ. Lục Tử Mặc giờ tay nắm chặt đùi Sơ Vũ: “Sơ Vũ...”

Trước khi để mất hết dũng khí, Sơ Vũ cúi đầu hôn Lục Tử Mặc. Cô cảm nhận thấy Lục Tử Mặc cứng người trong giây lát, rồi toàn bộ tình cảm bị đè nén đột nhiên bùng phát. Anh ôm chặt Sơ Vũ, từ bị động hóa thành chủ động hôn Sơ Vũ cuồng nhiệt, khiến cô nghẹt thở. Sơ Vũ định mở miệng hỏi Lục Tử Mặc, nhưng anh toàn toàn không cho cô cơ hội. Anh mút chặt miệng lưỡi Sơ Vũ làm cho cô không thể thở nổi.

Bàn tay Lục Tử Mặc du ngoạn trên tấm lưng mềm mại của Sơ Vũ, anh đẩy cô thẳng người rồi dùng sức kéo sát cô vào thân mình. Nơi bí ẩn của cô tiếp xúc với bộ phận nóng rực dưới cơ thể anh khiến Sơ Vũ bị một luồng khí nóng đốt cháy. Cô quên mất ý đồ ban đầu của mình chỉ là muốn thăm dò xem tình cảm của anh dành cho cô như thế nào. Sơ Vũ chỉ biết cô đang rơi xuống vực sâu dưới sự dẫn dắt điên cuồng của Lục Tử Mặc.

Thân thể đụng chạm, hơi thở hòa quyện, ánh mắt đắm mê, họ đã hoàn toàn bị đối phương cuốn hút. Sơ Vũ gần như không thể chịu nổi hơi nóng từ bàn tay của Lục Tử Mặc đang vuốt ve trên người cô. Hơi nóng này như xuyên qua làn da cô xâm nhập vào mạch máu rồi tích tụ nơi trái tim, khiến tim cô đập thình thịch.

“Sơ Vũ...”

Lục Tử Mặc cất giọng khàn đặc bên tai Sơ Vũ. Hơi thở của anh đánh thức từng sợi dây thần kinh của cô. Bàn tay Lục Tử Mặc vuốt ve từ cặp đùi mịn màng đang kẹp chặt người anh lên thân trên. Cảm giác mềm mại lâng lâng này khiến anh không thể kiểm soát nổi bản thân: “Sơ Vũ...”.

Váy Sơ Vũ bị tóc lên, để lộ những vết bầm tím trên cặp đùi trắng muốt. Đáy mắt Lục Tử Mặc sẫm lại khi nhìn thấy những vết tích đó. Anh nâng người Sơ Vũ đặt cô ngồi lên tay lái. Trong lúc Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc với ánh mắt hoang mang, anh đã vùi đầu xuống đùi cô.

Sơ Vũ giật nảy mình, như bị diệt giệt. Ngón tay và đôi môi Lục Tử Mặc vuốt ve dịu dàng trên các vết thương của cô, dần dần thám hiểm tới khu vườn bí ẩn. Sơ Vũ theo phản xạ khép chặt đùi, bị anh nhẹ nhàng tách ra. Sơ Vũ không biết động tác đó của cô càng kích thích Lục Tử Mặc.

“Tại sao em lại quyến rũ tôi, hả?”

Lục Tử Mặc đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Kể từ lúc gặp cô, anh luôn luôn giữ khoảng cách nhất định. Mặc dù họ không dưới một lần đụng chạm thân thể nhưng anh luôn kiềm chế bản thân, rút lui đúng lúc.

Trong ánh mắt Lục Tử Mặc, một ngọn lửa nguy hiểm bùng cháy dữ dội, ngọn lửa dần lan sang Sơ Vũ, không có cách nào dập tắt.

Sơ Vũ muốn né tránh bàn tay và đôi môi của Lục Tử Mặc nhưng toàn thân cô bất lực, mềm nhũn để mặc anh muốn làm gì thì làm. Ánh mắt Lục Tử Mặc tràn ngập sự chinh phục và giết chóc. Cô dám khơi gợi bản năng dã thú nguyên thủy mà anh mất công che giấu, cô sẽ phải gánh chịu hậu quả.

“Anh...” Sơ Vũ hít một hơi sâu, chưa kịp nói đã bị nụ hôn của Lục Tử Mặc cướp mất. Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ ngồi xuống lòng mình. Bàn tay lớn của Lục Tử Mặc giữ lấy hông Sơ Vũ đẩy mạnh vào, khiến nơi bí ẩn của cô vừa vặn cọ xát vào bộ phận đàn ông đang thức tỉnh của anh. Động tác đầy mờ ám này khiến thân thể Sơ Vũ hơi chuyển động. Sơ Vũ bóp mạnh vai Lục Tử Mặc, nụ hôn cuồng nhiệt của anh che lấp tất cả những lời cô muốn nói.

Nơi hẻm núi chỉ tiếng gió thổi ào ạt và tiếng nước sông cuộn chảy. Những tiếng động này lọt vào tai Sơ Vũ, giống như tiếng dòng máu nóng đang sôi sục trong cơ thể cô. Đôi môi nóng bỏng của Lục Tử Mặc trượt dần xuống bầu ngực Sơ Vũ, đột nhiên dừng lại. Anh ngẩng đầu đẩy cảnh giác, Lục Tử Mặc chau mày. Ngọn lửa điên cuồng và hỗn loạn trong đáy mắt anh dần dần biến mất, người anh trở lại đáng vẻ lạnh lùng như cũ.

Lục Tử Mặc bế Sơ Vũ đặt sang một bên, vuốt nhẹ tóc cô: “Ngồi chắc vào”.

Lục Tử Mặc khởi động xe Jeep, Sơ Vũ có cảm giác không ổn thỏa. Cô quay đầu nhìn, từ xa xa có tiếng xe chạy và một làn khói bụi cuộn cuộn lao đến chỗ họ. Lục Tử Mặc rút di động, ấn số điện thoại: “Ba Dữ, gặp nhau ở phía trước, Sơ Vũ giao cho cậu”.

Lục Tử Mặc cúp điện thoại, nghiêng đầu liếc nhìn Sơ Vũ rồi nhấn ga, xe Jeep phóng với tốc độ nhanh nhất. Mặt đường đất đá gồ ghề. Sơ Vũ nắm chặt cửa xe mới có thể giữ người không bị văng ra khỏi xe. Xe đến đầu hẻm núi, Ba Dữ đang đứng dưới một gốc cây lớn đợi họ. Lục Tử Mặc phanh kít xe lại, kéo Sơ Vũ ra ngoài đi đến bên Ba Dữ. Lục Tử Mặc giữ im lặng, Ba Dữ chỉ nói một câu “đắc tội rồi à”, rồi vác Sơ Vũ đi vào rừng cây bên hẻm núi.

Sơ Vũ tưởng Ba Dữ sẽ đưa cô rời khỏi nơi đó nhưng không phải. Ba Dữ vác Sơ Vũ vào lùm cây bên cạnh, đặt cô lên một cành cây cao và ra hiệu cô đừng lên tiếng. Sau đó, anh ta với một cái túi màu đen lớn ở trên cây mang xuống đất. Ba Dữ lôi một số thứ trong túi ra, nhanh chóng lắp thành một khẩu súng rồi chĩa mũi súng về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhìn hai người biến mất trong rừng cây, từ từ quay lại xe Jeep. Anh rút một liều thuốc châm lửa, cúi đầu rít vài hơi. Vừa lúc đó một đám người đuổi tới, đoàn xe Jeep đứng vây quanh Lục Tử Mặc. Một người đàn ông từ trên xe nhảy xuống, liếc nhìn Lục Tử Mặc rồi ngó vào xe không của anh: “Anh Lục, tiểu thư Sophie bảo chúng tôi đưa cô Đặng về nước”.

Lục Tử Mặc cúi đầu im lặng, nhả khói thuốc thành từng vòng rồi ngẩng đầu nhìn người đàn ông bằng vẻ mặt vô cảm: “Cám ơn ý tốt của tiểu thư Sophie. Người của tôi đã đưa bác sỹ Đặng đi rồi, không cần cô ấy phải lo”.

Đám đàn ông nhìn nhau, người đàn ông vừa lên tiếng cười nhạt: “Anh Lục, tính cách của tiểu thư Sophie chắc anh cũng biết. Chúng tôi không biết sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào nếu về tay không?”

“Các người về tay không tay có thì liên quan gì đến tôi?”

Lục Tử Mặc đứng thẳng người, ném liều thuốc rồi dùng chân đi đi: “Đồ rác rưởi chúng mày. Việc của mình làm không xong lại muốn tao đi chùi dít hay sao?”

Mấy người đàn ông mặt biến sắc, lập tức thò tay ra đằng sau lưng. Tên vừa mở miệng cố giữ nụ cười gượng gạo, nắm lấy tay tên đứng bên cạnh, mắt nhìn Lục Tử Mặc miệng nói với những người xung quanh: “Anh Lục nói đùa rồi. Anh em chúng tôi dù thế nào cũng không dám đắc tội anh Lục, nếu không sẽ khó ăn nói với tiểu thư Sophie. Sau này anh Lục và tiểu thư Sophie kết hôn, chúng tôi còn phải trồng cây vào anh Lục”.

Sơ Vũ lặng lẽ nhìn cảnh tượng bên dưới. Lục Tử Mặc nghe những lời đó chỉ cười nhạt không lên tiếng. Anh lim dim, liếc nhìn đám người tay vịn đặt ở sau lưng. Ba Dữ nắm chặt cây súng, ngồi bất động như tảng đá. Chỉ cần một ai đó có hành động bất lợi với Lục Tử Mặc, anh ta sẽ ra tay ngay.

Lục Tử Mặc chẳng phải là vị hôn phu của Sophie sao? Tại sao tình hình có vẻ không đơn giản như vậy. Thuộc hạ của Sophie rõ ràng có ý thù địch với Lục Tử Mặc. Trong khi đó, thái độ của Lục Tử Mặc cũng không lấy gì làm hòa nhã.

Lục Tử Mặc cuối cùng ngồi lên xe, nhìn mấy người đàn ông xung quanh, nở nụ cười bất cần rồi đạp ga phóng đi. Mấy người đàn ông nhìn nhau, rồi nói chuyện bằng tiếng Miến Điện. Sơ Vũ không hiểu đối phương thương lượng điều gì. Tuy nhiên nhìn hành động của chúng cũng có thể đoán ra, chúng chia thành hai nhóm, một nhóm đi về hướng hẻm núi đuổi theo cô, một nhóm theo Lục Tử Mặc về sơn trại.

Đội nhóm người ở bên dưới mất dạng, Ba Dữ thu súng về, quay đầu nhìn Sơ Vũ. Anh ta hình như không hề bất ngờ khi gặp lại cô trong hoàn cảnh này. Ba Dữ tháo súng rồi cất vào túi, nhìn lên trời: “Bây giờ chúng ta men theo đường núi đi về hướng cũ, đến tầm trưa chắc có thể về tới khu vực gần sơn trại”.

Sơ Vũ nhìn Ba Dữ đầy nghi hoặc. Anh ta nói dứt lời liền đeo cái túi lớn trên lưng, tụt xuống dưới gốc cây rồi đỡ Sơ Vũ trèo xuống. Anh ta ngoảnh đầu nhìn Sơ Vũ mỉm cười: “Khu vực này là địa bàn của Rắn độc. Dựa vào khả năng của tôi tuyệt đối không thể đưa cô ra khỏi đây. Việc tôi có thể làm là đảm bảo an toàn cho tín mạng của cô. Đến thời điểm thích hợp, anh Lục sẽ đưa cô đi”.

Lúc này đã là tờ mờ sáng, phía chân trời xa xa bắt đầu ánh lên tia sáng xanh. Rừng cây vẫn tăm tối như đêm đen. Sơ Vũ lần theo từng bước chân Ba Dữ. Đường rất khó đi nhưng họ buộc phải tiến về phía trước. Thỉnh thoảng trên trời có tiếng máy bay gầm rú. Những lúc như vậy, họ lại lao vào bụi cây nằm bất động như con chim nhỏ bị kinh sợ.

Nguyên một buổi hết tiếng máy bay, tiếng xe Jeep chạy và tiếng đàn ông gọi nhau í ới, phảng phất như rất gần họ, chỉ cần họ không cẩn thận là có thể để lộ hành tung. Sơ Vũ và Ba Dữ đi bộ trong tình trạng căng thẳng đó, cuối cùng trời cũng sáng bảnh.

Lúc này, Sơ Vũ và Ba Dữ đã đi đến bìa rừng cuối hẻm núi. Ở đây có một thác nước cực lớn, nước từ trên cao đổ xuống gầm gào, tung bọt trắng xóa. Nhìn từ trên cao xuống, cảnh tượng rất hùng vĩ. Ba Dữ nói câu gì đó với Sơ Vũ, nhưng cô không nghe thấy. Anh ta hét cách, đành chỉ ngón tay xuống dưới, ý là bảo Sơ Vũ đi theo anh ta xuống núi.

Mogaung quả nhiên là vườn động thực vật hoang dã. Mặt trời vừa lên cao, trong rừng nhộn nhạo hẳn lên, đầu đầu cũng có tiếng kêu động vật. Trên đầu thỉnh thoảng có con gì bay đến, chưa kịp nhìn kỹ đã biến mất dạng.

Toàn thân Sơ Vũ mỗi nhúc. Tối qua gặp phải chuyện đáng sợ, Lục Tử Mặc lập tức đưa cô ra khỏi sơn trại, lại cùng Ba Dữ đi bộ cả đêm, Sơ Vũ gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng trong tâm Sơ Vũ không hề phàn nàn, chỉ có tinh thần mệt mỏi cực độ, cô mới ngăn bản thân không nghĩ đến Lục Tử Mặc.

Chuyện xảy ra ở hẻm núi hiện rõ mồn một trong đầu Sơ Vũ. Mặc dù đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, thân thể mệt mỏi nhưng những cái vuốt ve của Lục Tử Mặc dường như vẫn còn lưu lại trên cơ thể Sơ Vũ. Cô không biết rõ thái độ của anh. Những lời anh nói, những việc anh làm luôn khiến cô nghi hoặc.

Mệt mỏi quá! Thần kinh Sơ Vũ căng như dây đàn, cô không muốn nghĩ tiếp nữa. Vấn đề cô muốn hỏi vẫn chưa thể mở miệng. Nhưng dù có hỏi Lục Tử Mặc, câu trả lời của anh sẽ thế nào?

Sơ Vũ lặng lẽ theo Ba Dữ xuống núi. Cô cảm thấy chỉ bước thêm một bước nữa là bắp chân gãy rời, nhưng Sơ Vũ vẫn cắn răng lê bước, không nói một tiếng nào.

Ba Dữ cuối cùng cũng nghĩ đến người phụ nữ đi phía sau, đề nghị dừng lại nghỉ ngơi. Sơ Vũ không phản đối, ngồi dựa vào một cái cây lớn thở dốc. Ba Dữ bỏ túi xuống, lấy ít đồ ăn và nước từ trong túi đưa cho Sơ Vũ: “Cô ăn một chút đi, để bổ sung thể lực”.

Sơ Vũ nói cảm ơn rồi nhận lấy. Ba Dữ ngồi cách cô không xa, nhìn cô chăm chú rồi đột nhiên lên tiếng: “Bác sỹ Đặng, cô khác tất cả những người đàn bà tôi từng tiếp xúc”.

“Lục Tử Mặc bắt anh bảo vệ bao nhiêu cô gái rồi?”

Sơ Vũ nhún mày, người đàn ông trước mặt nở nụ cười hiền lành: “Không, trước đó anh ấy chỉ bảo tôi giết người. Cô rất kiên cường”.

Sơ Vũ trầm mặc nhận lời tán dương của Ba Dữ, cúi đầu cắn miếng bánh mì. Không kiên cường thì phải làm sao? Thật ra có nhiều lúc nhiều chuyện chỉ có thể dựa vào bản thân, chứ không phải bất cứ một ai khác.

“Chúng ta đang đi đâu?”

Sơ Vũ chuyển sang đề tài khác. Ba Dữ ngửa cổ tu hết nửa chai nước lớn, rồi giơ tay quệt giọt nước đọng bên khóe miệng: “Đến khu đào vàng”.

Ba Dữ nhìn Sơ Vũ: “Ở đây anh Lục có một mỏ vàng bí mật. Rắn độc chắc cũng biết nhưng để bày tỏ sự hữu hảo, ông ta sẽ không đến nơi này. Có lẽ đó là nơi tạm lánh nạn an toàn nhất. Nhưng thưa bác sỹ Đặng, cô nên rõ một điều, chỉ cần cô còn ở trên đất Miến Điện, sẽ không có nơi nào an toàn tuyệt đối”.

Sơ Vũ mặc nhận, trải qua nhiều biến cố như vậy, cô vốn không phải là người yếu đuối, bây giờ lại càng cứng cỏi hơn. Lời của Ba Dữ cũng có thể lý giải, chỉ cần cô còn dính đến Lục Tử Mặc, trên thế giới này sẽ không có một chốn an toàn nào dành cho cô.

Lục Tử Mặc đã kéo Sơ Vũ tới hoàn cảnh này, ít nhất cô cũng phải làm rõ xem anh ta nghĩ gì. Nếu một ngày nào đó cô thật sự vì anh ta chết đi, cũng không trở thành con ma mơ mơ hồ hồ.

Sơ Vũ và Ba Dữ ăn xong, nghỉ ngơi một lát rồi lại lên đường. Cơ thể mới được thư giãn một chút lại bị ép hoạt động nên hơi phản kháng, Sơ Vũ cắn răng lặng lẽ kéo thân thể mệt nhọc tiến về phía trước. Họ mới đi được một lúc, Ba Dữ đột ngột ngăn cô lại. Sơ Vũ ngẩng đầu không hiểu, anh ta kéo cô lại gần rồi cả hai ẩn mình vào đám cỏ bên hẻm núi.

Từ trên cao nhìn xuống, Sơ Vũ thấy một con đường núi ngoằn ngoèo, được xây dọc theo bờ sông Mogaung. Cuối con đường có cánh cổng khá lớn, một sơn trại nhà tồi tàn nằm ở phía bên trong. Trước cổng trại tập trung nhiều xe Jeep. Người đứng ở phía trước là Sophie, không biết cô ta đang nói gì.

“Người đàn bà này hành động nhanh thật!”.

Ba Dữ mỉm cười, lúi ra ống nhòm ra, tách làm đôi rồi đưa Sơ Vũ một cái. Hình ảnh từ xa xa lập tức kéo gần ngay trước mặt. Ba Dữ nói bên tai cô: “Đã lục soát cả rồi, không thấy cô ta đâu cả”.

Sơ Vũ kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn Ba Dữ. Anh ta dường như cảm nhận được ánh mắt dò hỏi của cô, tiếp tục nhìn về phía trước: “Tôi nhìn miệng người khác có thể đoán họ nói gì, anh Lục cũng biết”.

Ở bên dưới, Sophie hùng hù hỏ hỏ lên xe, dẫn đầu đoàn người bỏ đi. Ba Dữ buông ống nhòm, lấy một chai nước ném cho Sơ Vũ: “Chúng ta hãy nghỉ ngơi ở đây đến tối mới xuống dưới. Sophie rất xảo quyệt, để đề phòng cô ta có thể bắt ngờ trở lại, chúng ta cứ xem xét tình hình rồi tính sau”.

Quả nhiên không nằm ngoài dự tính của Ba Dữ, một lúc sau có hai chiếc xe Jeep quay lại, vòng đi vòng lại tìm kiếm một hồi rồi mới bỏ đi hẳn. Ba Dữ rút một liều thuốc nhưng không châm lửa, chỉ đưa lên mũi ngửi ngửi. Sơ Vũ dõi theo chiếc xe Jeep đã đi xa, nhẹ nhàng lên tiếng: “Sophie nhất quyết dồn tôi vào chỗ chết hay sao?”

“Bác sỹ Đặng nhầm rồi”, Ba Dữ liếc nhìn Sơ Vũ nói từ tốn: “Mục tiêu của Sophie không phải là cô, mà là anh Lục”.

11. Chương 21 -22

Sơ Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ba Dữ. Anh ta cẩn thận bỏ liều thuốc vào chiếc hộp kim loại rồi từ tốn mở miệng: “Chúng ta có thể xuống dưới được rồi”.

Mục tiêu của Sophie không phải là cô, mà là Lục Tử Mặc? Sự thật này khiến Sơ Vũ lạnh toát người. Lục Tử Mặc chắc chắn biết nội tình. Vậy anh đánh cược cả mạng sống vào cuộc hôn nhân với Sophie để đổi lấy điều gì?

Ba Dữ đưa Sơ Vũ đi vòng qua cổng chính của sơn trại, lách vào trong qua hàng rào bên cạnh. Sơn trại rất yên tĩnh, dãy nhà dọc bờ sông trong đêm tối không thấy rõ, cũng không có ánh đèn. Trong sơn trại xuất hiện từng tốp đàn ông và chó săn đi tuần. Ánh đèn pin sáng rực thỉnh thoảng cắt màn đêm đen, rồi soi vào mắt màu xanh lục đậm chó săn, tạo cảm giác rờn rợn.

“Cô đừng tới gần dãy nhà ở bờ sông”.

Ba Dữ vừa đi vừa thì thầm dặn dò: “Những người sống ở đó đều là nhân công đào vàng. Bọn chúng còn nguy hiểm hơn loài lang sói”.

Sơ Vũ gật đầu. Việc họ xuất hiện trong sơn trại không hề kinh động đến đám người đi tuần. Ba Dữ gật đầu với những người gặp trên đường thay lời chào hỏi. Anh ta đưa Sơ Vũ tới góc tận cùng của sơn trại. Ở đây có một ngôi nhà hai tầng bằng gỗ xây ngay dưới chân núi. Ba Dữ mở một cánh cửa, gật đầu với Sơ Vũ, ám chỉ cô theo anh ta vào bên trong.

Ba Dữ vào phòng bật đèn sáng. Căn phòng gỗ bài trí đơn giản, một cái bàn bốn cái ghế, cạnh tường có một tủ gỗ khá lớn. Ba Dữ nhìn tủ gỗ, rồi dùng sức đẩy mạnh một cánh cửa, để lộ lối đi vào hang động một người có thể chui lọt. Ba Dữ với tay cầm cây đèn mỏ, bước vào bên trong. Sơ Vũ lặng lẽ đi theo anh ta.

Đi khoảng 10m, hang động bắt đầu hiện rõ. Ba Dữ đảo mắt một vòng, bước đến chiếc bàn đá trước mặt bật đèn trên bàn, rồi tắt ngọn đèn mỏ: “Hang động này tồn tại trước khi có khu đào vàng”.

Ba Dữ nhìn Sơ Vũ, bỏ túi đèn trên người xuống đất: “Lúc xây dựng sơn trại, anh Lục đã che dấu hang động này. Đây là nơi anh sống mỗi khi đến đây”.

Trong hang động có giường, bàn và cầu thang bằng đá thiên nhiên không biết dùng để làm gì. Sơ Vũ ngồi lên một phiến đá, cả thân dưới mát lạnh, phiến nào tích tụ trong lòng bay đi ít nhiều. Ba Dữ dọn qua đồ đạc, rồi cầm một khẩu súng lên: “Tôi sẽ ở bên ngoài. Nếu không có gì bất ngờ, vài hôm nữa anh Lục sẽ đưa cô đi khỏi chỗ này. Phiên cô tạm thời ở lại đây hai hôm”.

Sơ Vũ gật đầu, không buồn nói chuyện với anh ta. Ba Dữ ngẫm nghĩ một lúc, quay người rút một khẩu súng lục từ cái túi đèn đưa cho Sơ Vũ: “Đây là khu đào vàng, cô hãy cầm súng để phòng thân. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, tôi và anh Lục không đến cứu kịp thời...”, Ba Dữ cười cười “Ít nhất có thể chết một cách hoành tráng”.

Ba Dữ cố ý hù dọa cô? Từ lúc mới gặp, Sơ Vũ chưa bao giờ thấy người đàn ông này có chút tế bào hài hước nào. Cô lặng lẽ nhận khẩu súng rồi để sang một bên. Ba Dữ chỉ tay vào máy cassette trên đầu giường: “Ở đây không có gì để giải trí cả. Khi nào buồn cô hãy nghe đài phát thanh ấy”.

Thái độ của Ba Dữ với Sơ Vũ có vẻ thân thiện hơn lúc ở Trung Quốc. Sơ Vũ đợi đến khi Ba Dữ mất hút trong lối đi bí mật mới đứng dậy nhìn ngó xung quanh. Đầu kia của cầu thang đá biến mất tại cửa hang ở bên trên. Sơ Vũ quay người lấy cây đèn mỏ Ba Dữ để lại trên bàn, rón rén bước lên trên.

Tầng hai của hang động nhỏ hơn tầng một rất nhiều. Nếu tầng một là hình thiên cung thì tầng hai chỉ là một không gian hẹp không khép kín. Từ các lỗ to nhỏ có thể bao quát cả tầng một. Tầng hai để bàn ghế gỗ khá nặng, giá sách và một chiếc giường trên phủ tấm da hổ. Trên bàn có nhiều sách vặt bừa bộn. Sơ Vũ nhặt vài quyển lên xem, đều là sách tiếng nước ngoài.

Ở đây còn lưu lại vết tích của người đàn ông. Sơ Vũ không thể tưởng tượng, cuộc sống của Lục Tử Mặc như thế nào. Anh liếm vết máu trên lưỡi dao, đập qua thi thể của người khác hay lấy sự chết chóc làm đệm ngủ trên giường?

Sơ Vũ ngồi xuống giường. Cô thở hắt ra một hơi rồi nằm xuống nhắm mắt. Trên tấm da hổ phẳng phất có mùi hương đặc trưng của Lục Tử Mặc, lưu luyến quanh người cô. Trong lòng Sơ Vũ bắt đầu cảm thấy yên

bình trở lại, cơn buồn ngủ cũng từ từ ập tới. Sơ Vũ mơ hồ nhận ra, có lẽ cô sẽ không bao giờ thoát khỏi sự ảnh hưởng của Lục Tử Mặc đến cuộc đời cô...

Sơ Vũ ngủ say sưa, lúc tỉnh giấc cô cảm nhận thấy trong hang động sáng hẳn. Sơ Vũ trở mình, mọi cơ bắp trên thân thể cô rời rã, Sơ Vũ không nhận được khe rên một tiếng.

Trời sáng rồi. Hóa ra hang động này không hoàn toàn kín mít. Ánh sáng từ trên đỉnh hắt vào các lỗ nhỏ, tạo nên cảnh tượng lấp lánh đẹp mắt. Sơ Vũ mở mắt ngược nhìn cảnh đẹp của thiên nhiên, cô bỗng thoáng thấy bóng một người đàn ông ngồi bên cạnh cái bàn. Theo phản xạ, Sơ Vũ bật người dậy, nhặt khẩu súng để bên cạnh chìa vào đối phương.

Lục Tử Mặc mỉm cười nhìn Sơ Vũ. Đối mặt trước họng súng của cô, anh không tỏ ra ngạc nhiên hay có biểu cảm khác: “Tôi qua tôi nên tịch thu khẩu súng mới phải”.

Không ngờ có thể gặp lại Lục Tử Mặc nhanh như vậy, Sơ Vũ từ từ hạ súng xuống. Sơ Vũ không hẳn cầm súng để tự vệ mà đây chỉ là hành động giúp cô thêm can đảm. Lục Tử Mặc đứng dậy, dáng người cao lớn của anh nổi bật trong hang động tạo thành cảm giác dồn ép đặc biệt. Hình như chỉ cần có sự tồn tại của anh, Sơ Vũ liền cảm thấy hô hấp khó khăn.

Sơ Vũ nghiêng đầu né tránh cái nhìn của Lục Tử Mặc: “Có thể đi rồi?”

“Em muốn rời khỏi tôi gấp như vậy sao?”

Lục Tử Mặc đi đến chiếc hòm đặt sát chân tường, cúi người lục tung những thứ trong hòm, rồi lấy ra một chai rượu. Anh quay lại đi về phía cái bàn, rút mạnh nắp chai rượu, giữa cổ tu một hộp lớn: “Xin lỗi khiến em thất vọng. Không chỉ mình em không thể rời khỏi nơi này, đến cả tôi cũng phải tạm lánh ở đây một thời gian”.

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc với ánh mắt không hiểu. Lúc này, cô mới phát hiện Lục Tử Mặc đang phanh cúc áo, trên ngực có một lớp vải băng khá dày. Lục Tử Mặc thuận theo ánh mắt của Sơ Vũ, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, rồi lại mỉm cười ngẩng cổ tu một hộp rượu.

Sơ Vũ bước xuống đất, đi chân không về phía Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc cảm nhận được Sơ Vũ đang đến bên cạnh, anh hơi nhíu mày.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Sơ Vũ hỏi khẽ.

“Còn có chuyện gì khác xảy ra quanh chúng ta?”.

Lục Tử Mặc động đậy, vết thương trên ngực đau đến mức anh cau mày: “Ngoài chuyện giết người, hoặc là bị giết”.

Sơ Vũ quỳ gối trước mặt Lục Tử Mặc: “Để tôi xem nào!”.

Lục Tử Mặc không từ chối, anh rút con dao dọc giấy sắc nhọn trên bàn đưa cho Sơ Vũ. Sơ Vũ cầm lấy, lưỡi dao ánh lên tia lạnh lẽo. Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc, anh nhìn lại cô, ánh mắt không hề có sự nghi kỵ nào.

Sơ Vũ cẩn thận dùng con dao rạch lớp vải băng. Trên người Lục Tử Mặc có vết thương dài, từ vai trái chạy qua ngực xuống đến bụng bên phải, tận cạp quần jeans.

“Vết thương khừ trùng rồi. Ba Dữ tuy lóng ngóng nhưng tay nghề cũng không tồi”.

Lục Tử Mặc vừa lên tiếng vừa ngẩng nhìn gương mặt của người phụ nữ đối diện. Cô ở gần anh đến nỗi, anh có thể nhìn thấy đám lông tơ mờ mờ trên da cô.

Sơ Vũ tháo xong lớp vải băng: “Tại sao không gọi tôi dậy. Vết thương của anh cần khâu tử tế, nếu không sẽ lâu khỏi lắm”.

Sơ Vũ đứng dậy hỏi Lục Tử Mặc: “Hộp thuốc ở đâu?”

Lục Tử Mặc hất đầu về cái hòm anh vừa lấy chai rượu. Sơ Vũ bước qua bên đó tìm hộp đựng thuốc. Lục Tử Mặc không hổ danh là người sống trên đầu súng lưỡi dao, về phương diện này chuẩn bị rất đầy đủ. Sơ Vũ cầm hộp đựng thuốc lại gần Lục Tử Mặc, ra hiệu anh nằm xuống để cô tiện điều trị. Lục Tử Mặc ngoan ngoãn nghe lời, ánh mắt đen thẳm của anh không hề rời khỏi gương mặt cô. Sơ Vũ bị ánh mắt như thôi

miên của Lục Tử Mặc làm cho chân tay luống cuống. Cô cố trấn tĩnh lại. Không hiểu tại sao ánh mắt của anh luôn làm cô bối rối.

“Anh nói đi! Đã xảy ra chuyện gì sau khi tôi đi?”

Sơ Vũ nhẹ nhàng lên tiếng, dùng cùn xoa lên vết thương của anh. Lục Tử Mặc rùng mình vì cơn đau, anh nắm chặt tay vào thành giường, cười gượng: “Em cố ý trả thù tôi phải không?”.

“Tôi rộng lượng lắm. Anh có nghe câu “người hành nghề y như phụ mẫu” chưa? Hiện tôi chữa trị cho anh với tấm lòng của bậc cha mẹ. Anh nên cảm ơn tôi mới đúng”

Trong lòng Sơ Vũ cảm thấy căng thẳng và sợ hãi khi nhìn vết thương dưới tay cô. Nhưng tinh thần càng khấn trương, cô càng biểu hiện nhẹ nhõm. Đó là thói quen rèn luyện sau một thời gian dài trên bàn mổ. Cô không thể để bệnh nhân và người nhà thấy sự căng thẳng của mình. Cô dùng thái độ thoải mái che dấu cảm xúc thật sự, lâu rồi cũng thành quen.

Sơ Vũ từng cứu thân thể này một lần. Lần đó cô phải giành giật mạng sống của anh từ tay Thần chết. Sơ Vũ sát trùng xong vết thương ngược nhìn Lục Tử Mặc, anh vẫn đang chăm chú ngắm cô. Sơ Vũ đột nhiên thấy tức giận. Người đàn ông này dựa vào điều gì khiến cuộc sống của cô hỗn loạn, bây giờ còn nhìn cô bằng ánh mắt như vậy?

Sơ Vũ không tiêm thuốc tê cho Lục Tử Mặc, trực tiếp cầm kim khâu vết thương. Mũi kim nhọn hoắt xuyên qua làn da Lục Tử Mặc. Vì vết thương vừa mới khủ trùng đang còn đỏ nên mỗi khi kim đâm xuống, máu lại rỉ ra ngoài, tạo thành một đường đỏ tươi theo vết khâu của Sơ Vũ. Lục Tử Mặc nằm bất động, không kêu một tiếng nào. Ngoài thân thể cứng đờ, Sơ Vũ không đọc được cảm xúc nào trên gương mặt anh.

Sơ Vũ nhanh chóng khâu vết thương, từng mũi chỉ hiện dần trên ngực của người đàn ông. Khâu đến mũi cuối cùng, Sơ Vũ gần như không thể khống chế bàn tay run rẩy. Cô thả kim xuống hít một hơi thở dài rồi xoay người về bên kia, đợi đến khi bình tĩnh trở lại mới quay lại. Lục Tử Mặc vẫn đang nhìn cô chăm chăm.

Lục Tử Mặc chắc là biết cô cố ý, cố ý không tiêm thuốc tê cho anh, cố ý khiến anh đau đớn. Nhưng dù Sơ Vũ có hành hạ anh đến mức nào, anh cũng không hề phản kháng. Sơ Vũ nhìn vào mặt anh, lạnh lùng dùng con dao rạch nhẹ cạo quần bò của anh: “Anh đừng động đậy, cố chịu thêm lúc nữa...”

Nếu để ý, có thể thấy gương mặt Lục Tử Mặc không còn một giọt máu. Không biết là do anh quá đau hay mất nhiều máu. Nhưng trong suốt quá trình khâu vết thương, Lục Tử Mặc không hề hé miệng.

“Anh gặp may đấy. Vết thương tuy dài nhưng không sâu lắm”. Lúc kết thúc công việc hai chân Sơ Vũ bủn rủn, cô ngồi bệt xuống đất, cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm cả áo lót của mình. Cô không thể tiếp tục giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Tử Mặc dường như mệt hơn cô nhiều. Nhưng anh vẫn còn sức với chai rượu trên bàn, ngửa cổ tu một hơi. Sơ Vũ hơi lấy lại tinh thần, nặng nhọc đứng dậy cướp chai rượu trong tay Lục Tử Mặc rồi đưa lên miệng. Rượu nồng độ cao vừa vào đến cổ họng, Sơ Vũ liền buông chai rượu ho sặc sụa.

Lục Tử Mặc nhìn cô: “Hết tức giận rồi chứ?”

Rốt cuộc anh ta là thẳng diên hay cô phát diên?

Sơ Vũ chùi ít rượu còn đọng lại trên mép chăm chăm nhìn Lục Tử Mặc. Cô cố ý hành hạ anh, còn anh lại tự nguyện để cô hành hạ. Sơ Vũ cúi đầu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi giết tình nhân của Sophie”.

Giọng nói của Lục Tử Mặc rất nhẹ, giống như chuyện này chẳng liên quan đến anh. “Về danh nghĩa, Sophie vẫn là vị hôn thê của tôi. Tôi vốn chẳng thêm để ý đến chuyện của cô ta. Nhưng đột nhiên, tôi không muốn tiếp tục dính dáng đến cô ta nữa. Người đàn ông đó xui xẻo. Hắn vào phòng ngủ của Sophie đúng lúc tôi có mặt ở đó, thế là tôi giết hắn ngay tại chỗ”.

Sơ Vũ lặng lẽ nghe Lục Tử Mặc nói chuyện. Anh hơi động đậy người, chỉnh lại tư thế nằm. Vết thương trên ngực nhói đau khiến anh cúi xuống nhìn, rồi liếc Sơ Vũ bằng ánh mắt nghi hoặc: “Hạt mưa nhỏ, tay nghề

của em hình như xuống cấp nhiều. Em xem các vết khâu đi, chẳng thẳng hàng ngay lối gì cả. Tôi hơi thấy hối hận vì ban nãy để mặc em muốn làm gì thì làm”.

Sơ Vũ không tiếp lời, Lục Tử Mặc ngừng một lát: “Sophie trở mặt với tôi, nói tôi không nên giết người của cô ta ngay trên địa bàn của cô ta, đánh chó cũng phải nể mặt chủ nhân”. Giọng nói Lục Tử Mặc trở nên lạnh lùng: “Tôi biết cô ta sẽ không bỏ qua. Nhưng không ngờ con đàn bà đó trước mặt mọi người để tôi đi khỏi sơn trại, sau đó cử bao nhiêu người ở bên ngoài ám hại tôi. Nếu lần này giết được tôi, chắc cô ta sẽ đẩy hết tội cho tên tình nhân bị tôi giết đó”.

“Anh biết rõ Sophie muốn lấy mạng anh, anh vẫn nguyện kết hôn với cô ta. Rồi cuộc thứ anh muốn đổi là thứ gì mà quan trọng đến mức anh đánh cược cả mạng sống của mình?”

Sơ Vũ cuối cùng cũng ngẩng đầu. Lời nói của cô khiến hai người rơi vào không khí trầm mặc một hồi. Lục Tử Mặc nhìn cô, gương mặt ngày càng lạnh lẽo: “Hạt mưa nhỏ, có nhiều chuyện em không biết sẽ càng an toàn hơn”.

Đây chính là thái độ của Lục Tử Mặc. Anh ta cuối cùng vẫn vạch rõ ranh giới giữa hai người. Anh không định để cô xen vào cuộc sống của anh, không muốn cho cô biết những chuyện liên quan đến anh. Nếu đã vậy, tại sao anh ta còn lôi cô vào, tại sao lại phá hoại cuộc sống yên bình của cô, tại sao lại khiến cô hết lần này đến lần khác rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm vì anh ta?

“Lục Tử Mặc, thế nào cũng có ngày anh chết mà không rõ nguyên nhân vì sao...”

Sơ Vũ đứng dậy đi xuống tầng dưới, như muốn tránh xa người đàn ông này. Sau lưng Sơ Vũ vọng đến tiếng nói của Lục Tử Mặc, không rõ là thật hay chỉ là ảo giác của cô: “...Tôi là người chết từ lâu rồi...”.

Diện tích cả cái hang cộng lại cũng không tới 100m². Sơ Vũ dù muốn tránh mặt Lục Tử Mặc, cũng chẳng biết trốn đi đâu. Hơn nữa anh đang bị thương, không thể không quan tâm. Sơ Vũ đấu tranh với bản thân một hồi lại đi lên gác xem tình trạng sức khỏe của anh. Không ngờ, Lục Tử Mặc vẫn giữ nguyên tư thế nằm trên ghế, mắt nhắm nghiền ngủ say.

Ba Dữ mang cơm đến một lần. Hang động thông gió tốt, cũng khá sáng sủa, ở trong này không đến nỗi quá buồn chán. Nơi ở của Lục Tử Mặc còn có nhiều sách, tuy đa phần là sách liên quan đến quân sự nhưng để giết thời gian cũng không đến nỗi nào.

So với thời tiết nóng nực ở bên ngoài, trong hang đá rất mát mẻ. Bên trên còn có đường dẫn nước suối xuống dưới, vừa có thể dùng để uống, vừa tắm rửa và đi vệ sinh. Nhà vệ sinh trên tầng hai thậm chí lắp cả bồn cầu giặt nước. Đúng là nhân loại có khác, đi đến đâu cũng có dấu ấn của cuộc sống văn minh.

Sơ Vũ dùng nước suối rửa tay, nước từ trên núi cao chảy xuống mát lạnh. Cô quay đầu nhìn Lục Tử Mặc, nghĩ ngợi một hồi rồi lấy cái ấm đồng hứng nước, đặt lên bếp lửa trên tầng hai. Bên lửa làm bằng sắt đóng vào vách đá. Không biết bếp này bao lâu không dùng rồi, thanh sắt bám đầy vết dầu đen và tro bụi trắng. Sơ Vũ cầm cái cặp gấp than quẹt vài cái, đám tro bụi rơi xuống đồng củi.

Sơ Vũ không cần ngọn lửa lớn lắm, chỉ cần đun nước nóng là được. Trong lúc Sơ Vũ mãi tìm cách bật lửa, Lục Tử Mặc đã tỉnh dậy. Nhìn cô cúi đầu bận rộn, anh không nhịn được lên tiếng: “Này”

Sơ Vũ giật mình ngược nhìn Lục Tử Mặc: “Anh tỉnh rồi à?”.

“Ừ”, Lục Tử Mặc nói lạnh nhạt: “Em đang làm gì vậy?”

“Tôi cần đun ít nước nóng”, Sơ Vũ đặt ấm đồng xuống nhìn Lục Tử Mặc: “Có lửa không?”

“Bếp đó bộ phận thoát khí bị tro bụi bịt chặt rồi, không dùng được từ hồi mùa đông”

Lục Tử Mặc nói xong liền nhắm mắt, tựa như rất mệt mỏi. Sơ Vũ xuống tầng dưới mang đồ ăn lên: “Anh ăn chút gì đi. Ba Dữ vừa đem tới”.

Lục Tử Mặc không mở mắt, chỉ hơi lắc đầu. Sơ Vũ vừa định quay người bước đi, anh liền nắm chặt bàn tay cô: “Ở lại đây với tôi một lúc”.

Sơ Vũ đứng chờ ra, cuối cùng cũng ngồi xuống theo ý anh. Lục Tử Mặc nắm chặt bàn tay cô không chịu buông. Sơ Vũ muốn rút tay về càng bị anh nắm chặt hơn. Cuối cùng cô để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Hình như đây là lần đầu tiên Sơ Vũ ngắm nhìn Lục Tử Mặc kể từ lúc quen anh đến nay. Tia nắng chiếu qua khe đá như nhảy nhót trong không trung, lượn lờ trên tóc, trên lông mày, trên môi Lục Tử Mặc.

Bây giờ nhìn kỹ mới thấy, thần sắc của anh khá tiêu tụy. Cặp lông mày rậm, sống mũi thẳng nổi bật trên gương mặt cương nghị. Làn da của anh nghiêng về màu đồng. Không biết tối qua Lục Tử Mặc gặp phải chuyện gì, anh thậm chí còn chưa kịp tắm rửa, toàn thân bám đầy đất bụi, mồ hôi và cả vết máu khô.

“Anh chui ra từ bùn đất đấy à? Sao người bẩn thế?”

Vết máu khô trên áo có lẽ là bắn ra từ kẻ anh bị cướp đi sinh mạng. Chỉ có dùng sức mạnh bất ngờ tấn công đối phương ở khoảng cách gần, máu mới phun ra kiểu này.

“Hãy giúp tôi rửa ráy”.

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng lên tiếng, Sơ Vũ liền đứng dậy. Lần này, anh không ngăn cản cô, anh buông bàn tay cô để cô đi xuống.

Sơ Vũ nhấc ấm nước đồng đổ đầy chậu, rút khăn mặt vò xuống nước rồi vắt nửa khô. Lục Tử Mặc nhìn Sơ Vũ bằng ánh mắt bình thản pha trộn sự nhẫn nhịn. Sơ Vũ mỉm cười miễn cưỡng: “Nước lạnh lắm, anh cố chịu nhé!”.

Khăn mặt vừa tiếp xúc với làn da Lục Tử Mặc, Sơ Vũ liền cảm thấy cơ thể dưới tay cô cứng lại. Sơ Vũ ngược mắt nhìn anh, nhưng Lục Tử Mặc hơi nghiêng đầu tránh ánh mắt của cô.

Khăn mặt di chuyển trên người Lục Tử Mặc từ dưới lên trên. Nước rất lạnh, thỉnh thoảng ngón tay của Sơ Vũ vô tình chạm nhẹ vào làn da của anh, khiến anh như bị một luồng khí nóng âm ỉ đốt cháy. Sơ Vũ bắt đầu cảm thấy hơi hận tự nhiên lại đi lo chuyện không đâu. Tay cô không thể kiềm chế run rẩy. Hơi nóng tỏa ra từ người anh ở cự ly gần bao phủ lấy toàn thân cô, khiến cô phát sốt.

Đôi môi của Lục Tử Mặc hơi mỏng mím rất chặt, do mất máu nên bạc thếp. Lúc anh hôn cô luôn mang theo sự bá đạo khó chống cự. Cánh tay anh vừa dài vừa rắn chắc, ẩn dấu sức mạnh của loài dã thú. Đôi tay này từng nhiều lần ôm chặt cô vào lòng.

Các ngón tay thô ráp của anh từng du ngoạn khám phá cơ thể cô, mang đến cho cô một khoái cảm to lớn. Lúc này đây, các ngón tay cuộn chặt thành nắm đấm, đặt bên cạnh người anh.

“Đủ rồi”.

Lục Tử Mặc lên tiếng, nắm chặt lấy tay Sơ Vũ. Sơ Vũ bị ép nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt đó ẩn chứa nhiều tia phức tạp được che dấu bằng lớp màng bình thản. Tuy nhiên, Sơ Vũ không nhìn rõ, cô chỉ thấy gương mặt anh tiến lại gần, rồi đôi môi anh dừng ở trên miệng cô.

Sơ Vũ hơi giật mình, lập tức đẩy Lục Tử Mặc ra. Nhưng anh không hề để ý đến phản kháng của cô, giữ chặt người cô hôn cuồng nhiệt. Sơ Vũ dần dần hỏa bốc lên đầu. Chẳng phải cô không còn là con tin của anh ta nữa hay sao? Nếu quan hệ giữa cô và anh bình đẳng thì tại sao cô phải chịu sự khống chế của anh, anh muốn làm thế nào thì làm?

Sơ Vũ bấm nhẹ vào vết thương trên ngực Lục Tử Mặc. Anh chỉ hừm một tiếng, nhưng không buông lỏng cánh tay mà thậm chí còn siết mạnh hơn, ôm cô vào lòng, khiến cô không thể thở nổi. Hai người lắc đi lắc lại chạm phải chậu nước đang để trên bàn. Chậu nước rơi xuống đất, nước văng ra tung tóe.

“Lục Tử Mặc”

Sơ Vũ nghiêng rằng, không dám động mạnh vào vết thương trên ngực anh. Cô giơ tay nắm chặt lấy cánh tay anh. Móng tay dài của cô bấm mạnh vào da anh, đến mức gần chảy máu. Lục Tử Mặc vẫn không nhượng bộ, ngược lại dùng sức đẩy cô nằm xuống rồi anh nằm đè lên người cô, cắn vào cổ cô buộc cô mở mắt. Trên

đỉnh hang, từng đốm ánh sáng phảng phất như ở một nơi rất xa, chuyển động như có ma lực, khiến cô chóng mặt.

Áo ngoài Sơ Vũ bị Lục Tử Mặc lột bỏ từ lúc nào, anh thô lỗ dứt áo con của cô. Khi không còn chướng ngại vật, anh bắt thưởng thức tấm thân mềm mại của cô, để lại dấu vết chỉ thuộc về anh trên làn da cô. Tay Sơ Vũ cào mạnh từ vai Lục Tử Mặc xuống đến lưng, tạo ra một vết xước dài đỏ máu.

Cô bắt anh phải hiểu rằng cô đau đớn đến mức nào.

Sự đau đớn cô lưu lại trên người anh thậm chí không bằng một phần vạn nỗi đau trong tim cô. Khi nụ hôn của Lục Tử Mặc dừng lại trên cổ Sơ Vũ, cô liền há miệng cắn mạnh lên vai anh. Sơ Vũ cắn mà không nể nang gì, cô cảm thấy hăm răng của cô xé rách da của anh, thậm chí thấy cả vị máu tanh trong miệng cô.

Sau khi bị Sơ Vũ cắn, thân thể Lục Tử Mặc càng như cứng như đá. Hai tay anh trượt xuống hông cô, rồi nắm đùi cô đặt sang hai bên hông anh. Động tác này khiến nơi nhạy cảm của hai người chạm vào nhau. Sơ Vũ vẫn cắn mạnh vai Lục Tử Mặc. Cô hận anh, hận đến mức chỉ muốn cắn đứt một miếng thịt sống ngay lúc này.

Lục Tử Mặc vẫn mặc chiếc quần jeans bị Sơ Vũ dùng dao dọc giấy cắt cạp nham nhở. Trong khi đó quần dài của cô đã bị anh cởi bỏ, đùi cô cọ xát vào vải bò thô ráp.

Lục Tử Mặc đột nhiên thẳng người, hai chân quỳ gối qua người Sơ Vũ, đùi vẫn kẹp chặt cô trong phạm vi tấn công của anh. Lục Tử Mặc giơ tay kéo khóa quần xuống. Động tác mờ ám này khiến thần kinh Sơ Vũ căng thẳng tột độ.

Dưới ánh nắng lấp lánh, cơ thể của người đàn ông ẩn dấu một vẻ đẹp hoang dã, nguyên thủy.

Lục Tử Mặc cởi bỏ chướng ngại vật cuối cùng trên người. Vật đàn ông to lớn của anh không che đậy, hoàn toàn hiện ra trước mắt Sơ Vũ, khiến cô bất giác đỏ bừng mặt, tim đập thình thịch. Do tính chất công việc, Sơ Vũ đã nhiều lần nhìn thấy, tiêu bản cũng có, hoạt thể cũng có. Nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến, bộ phận chứa đựng dự vọng to lớn của người đàn ông sống động đến mức nào.

Lục Tử Mặc cúi người để vật đàn ông của anh vùi vào giữa hai đùi Sơ Vũ. Anh tiếp tục hôn cô, rồi đôi môi di chuyển đến tai Sơ Vũ, Lục Tử Mặc hé miệng ngậm lấy vành tai cô.

Theo động tác của Lục Tử Mặc, một cảm giác lạ lẫm xâm nhập vào Sơ Vũ. Lục Tử Mặc xoay đầu Sơ Vũ trực diện với anh, anh nhìn sâu vào đáy mắt cô.

Nếu thời gian quay lại lúc ban đầu, anh không cứu cô khỏi vụ nổ, có phải trận mưa thủy tinh sẽ lấy mạng cô. Cô chết rồi, sẽ không còn dính dáng đến anh như bây giờ.

Nếu lúc ở sơn trại, cô bị Nhị ca cưỡng bức rồi bị ném cho đám đàn em giày vò. Nếu anh không đứng ra cứu cô, có lẽ bây giờ cô cũng chết rồi, không còn níu kéo như thế này.

Nếu tối hôm đó anh chiếm đoạt cô. Cô sẽ không nảy sinh tia hy vọng kỳ lạ với anh. Nếu anh không đưa cô đi mê cung...Nếu, nếu...

Tất cả chỉ là giả thiết mà thôi.

Trên thực tế, cô và anh không một mảnh vải che người nằm ở đây. Anh giống như tên đã ở trên cung, không thể không bắn đi. Còn cô đang đỏ bừng mặt do sự đụng chạm ở vùng nhạy cảm. Cô thậm chí cảm nhận được mạch động ở chỗ đó của anh đang đập mạnh.

Sơ Vũ không còn đường lui.

“Lục Tử Mặc!”

Sơ Vũ mở miệng ngay trước khi anh tiến vào cơ thể cô: “Anh có yêu em không?”

Đây là câu Sơ Vũ muốn hỏi anh từ lâu, nhưng không ngờ cô lại buột miệng trong hoàn cảnh này.

Sơ Vũ nhớ tại một buổi nói chuyện phiếm trước đây, một người bạn của cô cho biết, đàn ông chỉ cần lên giường sẽ nói yêu bạn vô điều kiện. Vì vậy, đừng bao giờ tin lời đàn ông khi ở trên giường.

Cô có phải ngốc nghếch lắm không, biết rõ lúc này anh sẽ nói dối nhưng vẫn mở miệng hỏi.

Lục Tử Mặc dừng ngay lại, anh thậm chí hơi xích khỏi cơ thể Sơ Vũ. Sự tiếp xúc mờ ám khiến Sơ Vũ gần như phát điên. Không đợi câu trả lời của anh, Sơ Vũ không chịu nổi dằn vặt hơi uốn cong thân dưới, như thúc giục sự xâm chiếm của anh. Lục Tử Mặc giữ chặt người cô, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt anh thăm lại không thấy đáy.

Lục Tử Mặc không tiến vào người cô, cũng không chịu rút lui. Cơ thể anh căng cứng như dây đàn. Từ trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống người Sơ Vũ.

“Tôi tưởng em sẽ khác”.

Không biết bao lâu sau, Lục Tử Mặc mới lên tiếng: “Hóa ra em cũng chỉ là một người đàn bà bình thường”.

Câu trả lời ngoài sức tưởng tượng. Lục Tử Mặc rời khỏi thân thể Sơ Vũ đứng dậy. Anh chẳng thèm để tâm đến việc mình đang khóa thân, vật đàn ông của anh thậm chí vẫn còn cương cứng chứa đầy dục vọng.

Lục Tử Mặc đi đến bên bàn, rút một một điều thuốc châm lửa, quay đầu nhìn Sơ Vũ: “Em vẫn mơ mộng gì ở tôi? Nếu em muốn tiền bạc, nhà cửa, đồ trang sức, thậm chí cả mạng người, tôi cũng có thể cho em”. Lục Tử Mặc nhả khói thuốc thành hình vòng tròn, sắc mặt lạnh lẽo: “Còn hy vọng về một tình yêu không thực tế của các cô thiếu nữ, tôi không thể trao cho em”.

Sơ Vũ từ từ ngồi dậy. Đây là người đàn ông vừa đụng chạm thân mật với cô? Đây là đáp án bấy lâu nay cô muốn biết?

“Hạt mưa nhỏ! Em là người phụ nữ tôi luôn cố nhịn không đụng đến em. Tôi thừa nhận là tôi có hứng thú với em”. Gương mặt Lục Tử Mặc mơ hồ sau làn khói thuốc dày đặc: “Nhưng xin lỗi, tôi không yêu em”.

Sơ Vũ giơ tay nắm lấy thứ đầu tiên cô vớ được ném mạnh về phía Lục Tử Mặc. Sau đó cô cuộn chặt nắm đấm, cảm giác lòng bàn tay dính nhơm nhớp. Sơ Vũ cúi xuống nhìn, máu từ trong lòng bàn tay cô rỉ ra.

Nơi Lục Tử Mặc đang đứng, con dao dọc giấy dường như rung nhẹ ở trên bàn.

Lục Tử Mặc vội cầm lấy đồng vải bằng Sơ Vũ vắt ở trên giường bước tới. Sơ Vũ không chịu đưa tay cho anh. Người đàn ông này tại sao luôn tỏ ra mâu thuẫn? Miệng lúc nào cũng nói những lời lẽ tuyệt tình, hành động thì ngược lại luôn khiến cô động lòng. Nếu anh thật sự không có ý với cô, tại sao biểu hiện của anh lại khấn trương như vậy?

Lục Tử Mặc kéo mạnh tay Sơ Vũ. Vừa nãy, cô cầm đúng lưỡi dao, do nắm chặt nên lưỡi dao rạch một đường trên lòng bàn tay Sơ Vũ. Lục Tử Mặc đột nhiên ném đồng vải bằng lên giường, rồi ôm Sơ Vũ vào lòng.

“Tôi chẳng thể cho em thứ gì cả”.

Anh lên tiếng, thì thầm bên tai Sơ Vũ. Rõ ràng cùng một lời nói như ban nãy, nhưng lại khiến Sơ Vũ muốn khóc. Lục Tử Mặc nghiêng đầu, nhìn thấy giọt nước mắt đọng trên khóe mắt Sơ Vũ. Anh đấu tranh tư tưởng một hồi rồi như hạ quyết tâm, hôn lên môi Sơ Vũ, thuận thế đè mạnh cô xuống giường.

Dục vọng vẫn chưa kịp tan biến đột nhiên cuộn cuộn trở lại. Sơ Vũ không thể nào kháng cự cơn sóng đang dâng trào trong cơ thể. Bàn tay Lục Tử Mặc nhấc mông Sơ Vũ tiến sâu vào. Một vật cứng đâm thẳng vào cơ thể cô, Sơ Vũ cắn chặt cánh tay Lục Tử Mặc kháng cự nỗi đau đớn. Vật đàn ông cứng như đá của Lục Tử Mặc nằm trong cơ thể cô, thúc mạnh về nơi sâu nhất như nhắc nhở cô quyền sở hữu của người đàn ông đang nằm bên trên.

Mỗi động tác của Lục Tử Mặc là một cơn đau ập đến. Đau đớn như xé rách thân thể cô, đồng thời xé nát trái tim cô. Sơ Vũ hai tay bám chắc lấy Lục Tử Mặc. Cô cảm nhận được từng động tác ra vào của anh, cảm nhận thấy anh mất dần sự kiểm soát trên thân thể cô. Anh chỉ biết cúi đầu xoa dịu nỗi đau của cô bằng nụ hôn dịu dàng lên môi, lên mắt cô.

Dần dần, một cảm giác khác lạ pha trộn sự đau đớn xuất hiện trong cơ thể Sơ Vũ. Cô kêu lên một tiếng, không rõ là tiếng khóc hay tiếng rên rỉ. Trước phản ứng đó của Sơ Vũ, Lục Tử Mặc không thể khống chế bản thân, anh đỡ bờ eo mềm mại của cô, giải phóng bản thân đưa hai người đến đỉnh cao nhất.

Cuối cùng, khi Lục Tử Mặc thỏa mãn thở hắt ra cũng là lúc Sơ Vũ gần như ngất đi. Anh đã khiến lần đầu tiên của cô trải qua cảm xúc, đau đớn nhưng đầy đam mê và hoan lạc

12. Chương 23-24

Lúc Sơ Vũ tỉnh lại, trong hang đã tờ mờ tối. Cô phát hiện mình vẫn còn khóa thân nằm trong lòng Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc ngủ rất an lành. Sơ Vũ chống tay ngồi dậy, cúi nhìn người đàn ông bên dưới. Vết khâu trên ngực anh do vận động mạnh bục chỉ vài chỗ. Sơ Vũ giơ ngón tay, vuốt nhẹ nhẹ dọc theo vết thương của Lục Tử Mặc. Máu chảy ra từ vết nứt đã khô lại, ngón tay Sơ Vũ sờ vào có cảm giác thô ráp.

Sơ Vũ cảm thấy buồn buồn ở sống lưng, cô hơi cứng người. Hóa ra trong lúc cô chạm vào người Lục Tử Mặc, anh đã tỉnh dậy. Bàn tay không an phận của anh bắt đầu du ngoạn trên cơ thể cô. Sơ Vũ chớp mắt nhìn anh, nhẹ nhàng lên tiếng: “Đừng làm nữa! Vết thương của anh cần được xử lý”.

“Chỉ sứt tý da, có bị thương vào đến xương cốt đâu”.

Lục Tử Mặc vòng tay ôm thắt lưng Sơ Vũ, kéo cô nằm xuống lòng mình. Anh quan sát gương mặt cô: “Còn đau không em?”

Trong lòng Sơ Vũ cảm thấy mềm dịu hẳn. Cô lắc đầu: “Anh nằm yên đừng động đây, để em rửa lại vết thương cho anh”.

Cô đau lắm, nhưng chắc anh cũng đau chẳng kém gì cô. Vết thương dài như vậy mà anh vẫn yêu cô và ôm cô vào lòng.

Sơ Vũ mặc quần áo rồi đi đến bên Lục Tử Mặc. Anh cũng đã mặc quần dài, nhìn cô mỉm cười. Sơ Vũ bật ngọn đèn bàn, ngồi xuống từ từ lau rửa vết thương của Lục Tử Mặc. Dưới ánh đèn vàng, gương mặt cô thể hiện sự tập trung cao độ.

“Ngày kia bên Thái Lan sẽ có người qua đây, tôi sẽ đi cùng họ. Sau khi tôi đi, Ba Dữ sẽ đưa em rời khỏi nơi này”.

Sơ Vũ sững người, lập tức dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện. Phản ứng của cô không nằm ngoài dự liệu của Lục Tử Mặc, anh cúi xuống: “Tôi sẽ gửi vào ngân hàng một khoản tiền dưới danh nghĩa Ba Dữ. Em muốn tiêu thế nào thì tùy...”

Sơ Vũ đột ngột đứng dậy, Lục Tử Mặc nắm chặt tay cô. Anh ngẩng đầu nhìn cô đăm đăm: “Có phải em cảm thấy tôi đang dùng tiền làm nhục em?”

Sơ Vũ đỏ bừng mặt, không thốt ra một tiếng nào. Lục Tử Mặc tiếp tục nói chậm rãi: “Hạt mưa nhỏ, em hãy ghi nhớ! Nếu em hy vọng em và tôi có thể sống yên ổn, thì em phải chấp nhận sự sắp đặt của tôi và tất cả mọi chuyện xảy với tôi. Một khi em đã quyết định đi cùng tôi thì đừng nói gì đến đạo đức hay giới hạn. Em chỉ cần làm hai việc: chấp nhận và làm theo”.

Không biết có phải do nhận được tin người ở bên Thái Lan sẽ tới, Lục Tử Mặc không cần dấu mình trong hang đá. Anh bắt đầu đi lại hoạt động ở bãi đào vàng. Lục Tử Mặc vừa lộ diện, mấy chốt gác bên ngoài mở vàng rút hết. Phía Sophie không hiểu tại sao cũng không thấy có động tĩnh gì, có lẽ cô ta đã bị Rắn độc cảnh cáo. Dù sao, bầu không khí trở lại sự yên bình vốn có. Ban ngày, bãi đào vàng có vẻ yên tĩnh. Ban đêm, mỏ vàng tăng cường canh gác. Từng toán người trang bị vũ khí dẫn chó đi tuần suốt đêm.

Ở bãi đào vàng cũng có phụ nữ, đa phần là người nhà của nhân công sống ở bên bờ sông. Lục Tử Mặc công khai lộ diện, phạm vi hoạt động của Sơ Vũ rộng hơn, nhưng vẫn dưới tầm kiểm soát của anh.

Sơ Vũ nhìn thấy mấy mấy người phụ nữ ở phía xa xa lúc ban ngày. Họ mặc bộ váy áo màu đỏ may bằng vải thô, mái tóc dài vấn lên. Họ thường cúi người giặt giũ quần áo hoặc nấu cơm. Làn da của họ đen sạm do phơi nắng nhiều, gương mặt họ hầu như không có biểu cảm.

Ở bãi đào vàng đàn ông đông hơn cả, ai nấy đều có thân hình tráng kiện, cởi trần để lộ làn da màu đồng. Đào vàng là một công việc tay chân vô cùng vất vả. Hàng ngày, họ xúc cát rồi ngâm mình trong nước, dùng một cái rổ tre đãi từng hạt cát vàng nhỏ. Ngoài ra, họ còn phải thay phiên nhau làm ruộng. Nếu không lao động, họ sẽ không có gì để ăn.

Một thời gian dài lao động chân tay khiến cơ thể hoang dã của những người đàn ông ở đây tạo thành sự đối ngược rõ ràng với những người phụ nữ kia. Tuy nhiên, đào vàng một thời gian dài lưu lại vết tích lao động trên người họ. Đa số bị đau xương khớp, một vài người thậm chí vác bị gù lưng do vác nặng.

Đám người đó luôn lặng lẽ, rất hiếm khi nói chuyện trao đổi. Trên người họ để lộ mùi tanh máu đầy nguy hiểm.

Để đảm bảo sự an toàn cho Sơ Vũ, Lục Tử Mặc bắt cô hóa trang giống như những người đàn bà ở bãi đào vàng. Sơ Vũ cũng mặc bộ váy áo dài màu đỏ, da trắng của cô bị bôi đen bằng than củi, tóc vấn lên cao. Khi Lục Tử Mặc đi một vòng quanh bãi đào vàng, Sơ Vũ lặng lẽ đi theo. Thấy Sơ Vũ nhìn chăm chú đám đàn ông đang làm việc, Lục Tử Mặc mỉm cười nói nhỏ: “Chúng đều là tội phạm giết người”.

Sơ Vũ giật mình quay đầu. Lục Tử Mặc dõi mắt về phía bờ sông xa xa: “Công việc này, nếu không phải là cùng đường thì chẳng ai chịu đến đây đâu”.

Có lẽ vì nguyên nhân đó, nên việc canh gác mỏ vàng mới nghiêm ngặt như vậy. Dù là ban ngày hay ban đêm, đều xuất hiện những người đàn ông súng ống ngồi trên xe Jeep, hoặc dắt chó săn đi sục sạo khắp nơi. Bãi đào vàng này vào dễ ra khó. Đám bảo vệ luôn ở trạng thái cảnh giác cao độ, đề phòng có người không chịu nổi khổ cực bỏ trốn, đề phòng có người ăn cắp vàng.

Tình trạng này diễn ra một thời gian dài, khiến ông chủ mỏ vàng và đám nhân công nảy sinh mối quan hệ vừa dựa dẫm cùng tồn tại vừa thù ghét lẫn nhau.

Trước mặt Sơ Vũ, Lục Tử Mặc không hề che dấu sự ghê tởm của anh. Đám nhân công lúc ở bên ngoài không từ một chuyện xấu xa nào. Anh chỉ tay về phía người đàn ông có vết sẹo dài trên mặt, cho Sơ Vũ biết, tên đó là tội phạm cưỡng hiếp giết người. Trước khi đến đây, hắn đã kết thúc mạng sống của mười sáu thiếu nữ, còn cắt chân tay của họ. Bọn chúng có lẽ không được coi là con người, mà chỉ là dã thú đội lốt người.

Sơ Vũ nhớ lại lời Ba Dữ nói với cô, chúng còn nguy hiểm hơn loài lang sói.

Mặc dù luôn đi theo Lục Tử Mặc, dù Sơ Vũ hóa trang thành người phụ nữ đào vàng, nhưng cô vẫn luôn có cảm giác mình bị rơi vào tầm ngắm của đám nhân công. Thỉnh thoảng, chúng nhìn cô hau háu, giống như bóc trần rồi cưỡng bức cô bằng ánh mắt. Sơ Vũ bắt đầu cảm thấy sợ đám người này, cố gắng tránh xa bọn chúng.

Vết thương của Lục Tử Mặc phục hồi rất tốt. Ban ngày, anh mặc áo sơmi rộng màu sẫm, có thể che hết lớp vải băng trên ngực anh. Lục Tử Mặc không hề để lộ mình bị thương. Trên thực tế, người đàn ông này hình như chẳng coi chuyện bị thương là gì. Anh vẫn lái xe, cưỡi ngựa, uống rượu, hút thuốc, làm tình như bình thường.

Cánh cửa dục vọng một khi đã mở ra thì không bao giờ có thể đóng lại. Sự kìm chế của anh đối với cô bấy lâu nay hoàn toàn biến mất. Ngược lại anh càng khao khát cô hơn. Anh chiếm đoạt cơ thể cô như muốn nuốt trọn cô. Chỉ trong vòng hai ngày, trên người Sơ Vũ chỗ nào cũng có dấu vết của anh.

Ở trên giường, Lục Tử Mặc đúng là con dã thú. Lúc hưng phấn, anh thường không cẩn thận để lại vết bầm nhỏ trên người Sơ Vũ. Cũng có thể do da Sơ Vũ vừa trắng lại vừa mỏng, dễ bị bầm tím. Sau mỗi cuộc hoan lạc, cơ thể cô lại có thêm dấu vết mới do anh tạo ra.

Sơ Vũ chìm đắm trong vòng tay của người đàn ông. Cô hoàn toàn buông thả bản thân, cùng anh hưởng thụ khoái cảm do sự kết hợp giữa hai thân thể mang lại. Những đòi hỏi mạnh mẽ của anh, cô miễn cưỡng cũng

có thể chịu đựng. Mỗi khi ân ái, Sơ Vũ vẫn cảm thấy đau đớn, nhưng cơn đau bị đẩy lui nhanh chóng, chỉ còn lại hoan lạc và ham muốn tột cùng.

Họ quần quýt lấy nhau. Ngày cũng như đêm, bất cứ nơi nào chỉ có hai người, thân thể họ sẽ hợp nhất làm một.

Những lúc như thế này, tâm trạng Sơ Vũ phảng phất một tia tuyệt vọng. Cô không còn truy vấn Lục Tử Mặc, xem anh rốt cuộc có tình cảm với cô hay không. Trên người anh có quá nhiều thứ cô không thể hiểu cũng như khó có thể chịu đựng. Dù sao tình cảm cũng không thể bao dung tất cả. Có lẽ, việc cô duy nhất cô có thể làm là chấp nhận và làm nô.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Sáng sớm ngày thứ ba, Lục Tử Mặc bị một cuộc điện thoại vệ tinh đánh thức. Anh ngồi dậy nói hai câu, sắc mặt bỗng nhiên u ám hẳn. Sau khi ngắt điện thoại, Lục Tử Mặc đứng bên bàn trà mặc hồi lâu, mới từ từ quay người bước đến Sơ Vũ.

Chắc đến lúc rồi, Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc. Lần chia tay này, không biết đến bao giờ họ mới có thể gặp lại. Hoặc là ở lần gặp tiếp theo, không biết anh còn sống hay là một xác chết?

“Tôi buộc phải đi rồi”.

Lục Tử Mặc nhìn Sơ Vũ chăm chú, anh nói ngắn gọn.

Sơ Vũ gạt đầu mỉm cười: “Anh đi đi!”

Lục Tử Mặc lấy áo khoác của mình khoác lên người Sơ Vũ. Đôi môi hơi nứt nẻ của anh siết mạnh lên môi cô, mắt anh nhìn sâu vào đáy mắt Sơ Vũ: “Em ở lại đây đợi Ba Dữ”.

Lục Tử Mặc đi rồi, Sơ Vũ đứng dậy thu dọn hành lý. Cô không muốn mặc váy dài, đi lại rất bất tiện. Nhìn thấy quần jeans của Lục Tử Mặc bỏ lại trên giường, Sơ Vũ liền cắt hai ống rồi dùng sợi dây vá thắt lên. Sơ Vũ vẫn mặc áo màu đỏ, cô lấy than bôi đen mặt. Sau đó, Sơ Vũ dùng giấy da bò cuộn con dao dọc giấy, xé mảnh vá làm dây buộc dao lên người mình. Cuối cùng, Sơ Vũ cầm khẩu súng Ba Dữ để lại cho cô.

Khẩu súng khá nặng. Sơ Vũ nắm chặt trong tay, bóng súng bằng kim loại mát lạnh như nhắc nhở cô đây là vũ khí cướp đi sinh mạng con người. Trong hai ngày rảnh rỗi, Lục Tử Mặc dạy cô cách sử dụng súng. Đồ vật có uy lực to lớn nhưng sử dụng lại rất đơn giản. Chỉ cần lên nòng, bóp cò, sinh tử liền định giữa một đường dây.

Bên ngoài có tiếng bước chân đi đến, Sơ Vũ liền dắt súng vào cặp quần. Không biết cô bắt đầu bình thản đối mặt với những chuyện như thế này từ bao giờ. Sơ Vũ tưởng Ba Dữ đến, ai ngờ lại là Lục Tử Mặc. Mặt anh lộ vẻ nghiêm trọng: “Lập tức đi theo tôi”.

Sự trở lại của Lục Tử Mặc, sắc mặt và ngữ khí của anh khiến Sơ Vũ nghĩ thấy một mùi bất bình thường. Sơ Vũ đi theo Lục Tử Mặc ra khỏi hang đá. Bên ngoài thời tiết thay đổi, vàng mây u ám đè sát đỉnh đầu, gió lớn ào ào thổi tới.

Không trung bỗng có tiếng súng nổ, tuy chỉ là thừa thớt. Tiếng súng bị tiếng sấm sét trên trời át đi. Lục Tử Mặc nắm chặt tay Sơ Vũ, kéo cô đi lom khom người, từ căn nhà gỗ không đi ra con đường chính trong sơn trại mà men theo đường núi có rừng cây dày đặc.

Bóng dáng của hai người nhanh chóng mất hút trong rừng cây. Sơ Vũ quay đầu nhìn lại phía sau. Trên con đường chính của bãi đào vàng, từng túi cát xếp chồng lên nhau thành thành lũy. Đám người ở đó vũ trang đầy mình, dùng súng máy tạm thời áp chế những người bên trong.

Lục Tử Mặc đi rất vội vàng, cứ thế tiến thẳng về phía trước dù đường núi rất khó đi. Không bao lâu sau, cành cây và gai nhọn trong rừng để lại nhiều vết xước trên da Sơ Vũ. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, mây đen kéo mỗi lúc một nhiều, làn gió thổi qua phảng phất như mang mùi vị của hạt mưa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Sơ Vũ theo sát Lục Tử Mặc. Gương mặt anh vẫn hết sức nghiêm nghị: “Đám người ở mỏ vàng làm loạn”.

Lục Tử Mặc từng nói cho cô biết, đám người đó sống một mỗi mỗi ngày, chỉ có vài người kiên trì đến lúc được thả ra. Phần lớn đều mất mạng giữa chừng. Có tên chết vì quá sức, có tên bị đánh chết do ăn trộm

vàng và tìm cách bỏ trốn. Gặp người cố ý gây rắc rối, nơi này rất dễ dẫn đến cuộc xung đột đẫm máu. Tuy nhiên nhìn vẻ mặt của Lục Tử Mặc, Sơ Vũ cảm thấy sự việc hình như không đơn giản như vậy.

Lục Tử Mặc không muốn giải thích nhiều, tiếng súng ở bên dưới dần dần biến mất. Nhưng tiếng sấm sét trên đầu mỗi lúc một gần. Thình thoảng bầu trời sáng rực hẳn lên.

Cơn mưa đột ngột rơi xuống mà không hề báo trước, mưa như trút nước. Hạt mưa đầu tiên vừa rơi xuống người, chưa đầy hai giây sau, làn mưa trắng xóa phủ từ đầu đến chân Sơ Vũ. Cô và Lục Tử Mặc ướt như chuột lột. Cơn mưa xối xả khiến cô đột nhiên khó thở. Lục Tử Mặc quay đầu hét lớn với Sơ Vũ: “Em hãy cố thêm một lúc nữa”.

Sơ Vũ hiểu bây giờ là cơ hội bỏ trốn tốt nhất, vì cơn mưa sẽ xóa sạch vết chân họ.

Sơ Vũ đi theo Lục Tử Mặc trên mặt đất nhơ nhớp bùn lầy. Mưa mỗi lúc một điên cuồng, trời càng âm u, giống như ông trời đang ủ một trận giết chóc mới, đè nén tinh thần của họ.

Lục Tử Mặc xoa nước trên mặt, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nắm chặt tay Sơ Vũ: “Đi theo tôi”.

Mặc dù trong rừng rậm không có đường đi, Lục Tử Mặc vẫn tiến bước nhẹ nhàng như rất quen thuộc. Anh nhanh chóng đưa Sơ Vũ đến một cái hang động. Từ cửa hang nhìn vào, cái hang có vẻ nhỏ hẹp. Nhưng khi vào bên trong, Sơ Vũ bất ngờ thấy nơi này khá rộng rãi và sạch sẽ. Trên mặt đất trải cỏ khô, trong hang có lương khô và một số đồ dùng thiết yếu.

Đây rõ ràng là một cứ điểm của Lục Tử Mặc. Hai người còn chưa kịp nghỉ ngơi, trong hang đột ngột hiện ra mấy bóng người. Lục Tử Mặc theo phản xạ kéo Sơ Vũ về phía sau đồng thời rút khẩu súng bên mình. Tuy nhiên, mấy người đàn ông đã nhanh chóng chĩa họng súng đen ngòm về phía họ. Người đàn ông ngồi ở phía trước nhếch mép, phả bụi trên quần rồi đứng dậy. Hắn ta cười nham hiểm: “Lục, chúng tôi đợi anh lâu lắm rồi”.

Sơ Vũ lại bị bịt mắt, hai tay trói ngược ra đằng sau rồi bị bỏ lên xe Jeep. Đi một hồi bọn họ quay lại khu đào vàng. Lúc về đến nơi này trời đã sáng hẳn. Vầng mây sắc đỏ trên trời đã tan, một làn sương mờ dày đặc từ bờ sông che phủ mỏ vàng. Trên con đường chính vào khu đào vàng có rất nhiều bóng dáng màu xám nằm dưới đây do sương mù nên không nhìn rõ. Một người từ trên xe Jeep nhảy xuống mở cổng sơn trại. Miếng vải bịt mắt Sơ Vũ bị giật ra. Toàn thân Sơ Vũ bỗng nhiên lạnh toát. Những bóng dáng mờ mờ đang nằm dưới đất, hình như là xác người.

Lục Tử Mặc không bị trói. Anh ngồi ở hàng ghế trên xe Jeep. Người đàn ông ngồi bên cạnh thúc súng vào người cô. Sơ Vũ chỉ nhìn thấy lưng của Lục Tử Mặc, không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Bầu không khí có mùi chết chóc khiến thần kinh của Sơ Vũ tê liệt.

“ Chết không ít người “

Người đàn ông lúc ở hang động lên tiếng nhảy xuống xe, đá chân vào thi thể dưới đất ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc : “Lục , mỏ vàng này thì kiếm được bao nhiêu ?Sao anh chịu bỏ công sức vào đây ?”

Lục Tử Mặc không trả lời .Người đàn ông cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình .Hắn cau mày liếc bốn xung quanh rồi kéo vấy xác người phụ nữ nằm ngay dưới chân lau vết máu trên giày của mình “ Chết nhiều người như vậy , lại gặp thời tiết nóng bức , đến trưa chắc sẽ thối hết “

Người đàn ông rút một điều thuốc từ trong túi áo ném cho Lục Tử Mặc .Anh lặng lẽ nhận điều thuốc , người ngồi bên cạnh giúp anh châm lửa .Lục Tử Mặc rít một hơi thuốc không thèm ngẩng đầu “ Lama , anh muốn gì ?”

Lama cười nhếch mép , liếc Sơ Vũ ngồi ở hàng ghế sau :”Tôi vốn không đòi hỏi nhiều lắm .Nhưng xem ra hôm nay tôi gặp may ,vô tình lượm được lá bài độc .Tôi có thể dùng lá bài này để ra điều kiện với anh ?”

“ Anh muốn số hàng của Renault “

Lục Tử Mặc cười nhạt ,không quay đầu nhìn Sơ Vũ :”Thứ mà Renault không nuốt trôi , anh nghĩ mình có đủ khả năng hay sao “

“ Tôi không sợ bị căng bụng “

Lama cầm điều thuốc đi về phía sau xe Jeep.Hắn đột ngột túm tóc Sơ Vũ kéo mạnh xuống xe .Sơ Vũ không kịp đề phòng ,bị mất thăng bằng ngã xuống đất .Cô đau đến mức kêu một tiếng nhỏ rồi lập tức cắn chặt môi, cố không để lộ sự yếu đuối trong hoàn cảnh này.

Lama nâng cầm Sơ Vũ mắt liếc về phía Lục Tử Mặc : “Lục , tôi có thể dùng người phụ nữ này để trao đổi điều kiện với anh ?”

Lục Tử Mặc tiếp tục nhả khói thuốc , không lên tiếng .Sơ Vũ nhìn anh , khuôn mặt anh lạnh lẽo đến mức như có lớp băng bao phủ .Lục Tử Mặc tỏ ra rất bình tĩnh ,nhưng nhìn kỹ huyết thái dương của anh giật giật .

Vừa nói hắn vừa đưa lưỡi dao xuống ngực Sơ Vũ .Hắn dùng sức rạch một đường trên áo Sơ Vũ , để lộ bộ ngực trắng nõn .Hai đỉnh đồi đẹp đẽ run rẩy hiện ra không trung , giống hai chú thỏ bị kinh động đột ngột nhảy ra từ đồng áo ,trong phút chốc thu hút mọi ánh mắt của đám người trên xe Jeep.Lục Tử Mặc ngồi bất động , ánh mắt của anh dường như đông cứng .Anh chăm chú nhìn đầu thuốc trên tay,từ trong đáy mắt anh bùng cháy một ngọn lửa dữ dội .Lama cười cười gật đầu với một người đàn ông trên xe : “ Nếu anh thấy chưa đủ , tôi sẽ tặng anh thêm món quà khác .”

Người đàn ông nhảy xuống bước qua những xác chết đi về phía ngôi nhà bên hông rồi huyết sáo.Cửa gỗ mở ra , hai người đàn ông từ bên trong lôi xềnh xệch một người đang hôn mê bất tỉnh ra ngoài , ném mạnh xuống dưới chân Sơ Vũ .Lama vặn vẹo cổ , đạp chân vào người đàn ông nằm dưới đất , nhìn Lục Tử Mặc : “Anh thấy món quà này thế nào ?”.

Sơ Vũ cố kiềm chế sự run rẩy .Ban đầu , cô không nhận ra người đàn ông nằm dưới đất .Toàn thân anh ta dính đầy máu , hai tay bị trói ngược ra đằng sau .Mặt anh ta sưng húp , một bên mắt tím ngắt đáng sợ .Tuy nhiên nhìn kỹ đáng người và diện mạo ,Sơ Vũ cũng có thể nhận ra đó là Ba Dữ .

“ Mọi người đều nói Lục Tử Mặc không có bất kỳ điểm yếu nào. Tôi gặp may tự dừng vớ được hai người này .”Lama nhếch mép : “ Anh có thể từ từ suy nghĩ .Tôi sẽ cho anh đủ thời gian cần thiết .”

Lama nói xong cúi đầu cắn nhẹ cổ Sơ Vũ .Hắn thò tay vào ngực bóp mạnh đôi nhũ hoa của cô.Hắn cố ý đùa nghịch nắn bóp khiến hai đỉnh đồi biến dạng trong lòng bàn tay thô bạo của hắn .Lama nhướng mày , theo dõi nhất cử nhất động của Lục Tử Mặc .Hắn cũng rất hiếu kỳ muốn biết , tay trùm máu lạnh không nhân tính kia có thể nhẫn nhịn tới bao giờ .

Sơ Vũ cắn răng không kêu một tiếng.Cô không giãy dụa cũng không phản kháng để mặc người đàn ông muốn làm gì thì làm .Lama tỏ ra mất kiên nhẫn trước thái độ ngoan ngoãn của cô,hắn dùng con dao cắt đứt dây cạp quần Sơ Vũ ,một tay thò vào trong quần từ đằng sau đến nơi bí ẩn của cô.

Lục Tử mặc đột nhiên đứng phắt dậy .Đám đàn ông đang mãi mê xem Lama diễn trò giật bắn mình ,theo phản xạ chìa súng vào Lục Tử Mặc .Lama cười lớn , từ từ rút tay ra khỏi quần Sơ Vũ :” Lục , anh đã nghĩ thông rồi ?”

“ Hàng của Renault nếu anh muốn tôi có thể cho anh , nhưng hãy trả lại tôi người phụ nữ của tôi .”

Giọng nói của Lục Tử Mặc rất nhẹ , không để lộ cảm xúc vui buồn ..Lama buông người Sơ Vũ cởi dây trói tay cho cô rồi đẩy mạnh cô về phía Lục Tử Mặc :”Đi đi ! Mau trở về bên anh ta .”

Sơ Vũ túm lấy ngực áo , lao nhanh vào vòng tay của Lục Tử Mặc .Anh ôm chặt lấy cô , bóp nhẹ cánh tay tê liệt của cô .Sơ Vũ vùi đầu vào ngực anh .Ở khoảng cách gần mới phát hiện ,cơ bắp của anh rắn như tảng đá.Trong lồng ngực Lục Tử Mặc , trái tim anh đập liên hồi .Mặc dù vậy gương mặt anh vẫn lạnh lùng vô cảm .

“ Có điều không thể giao Ba Dữ cho anh .”

Lama quỳ gối xem xét tình hình của Ba Dữ : “Lục Tử Mặc là người thế nào tôi biết rất rõ .Dù sao tôi cũng phải giữ lại một tấm bùa hộ thân đúng không ?Anh yên tâm , tôi sẽ giúp Ba Dữ xử lý vết thương .Chỉ cần

anh Lục mở miệng , tôi nghĩ chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ .”

Lục Tử Mặc không nói gì , ôm Sơ Vũ đi về phía ngôi nhà gỗ tận cùng của sơn trại .Không ai ngăn cản họ , Lama hét vọng theo : “ Tôi sẽ sắp xếp thời gian lên đường .”

Trong hoàn cảnh Ba Dữ bị giữ lại làm con tin , họ cũng hết cách .Mặt trời vừa lên cao mây mù tan biến sạch .Đâu đâu trong bãi đào vàng cũng có xác người .Thuộc hạ của Lama cầm súng đi sục sạo khắp nơi , tìm thấy những kẻ bị thương nặng liền bắn chết .Sau đó chúng dồn xác chết về khu vực trung tâm mỏ vàng .Xác chết chất thành núi , chúng đổ xăng rồi đốt châm lửa đốt xác .

Đến khi trời tối khói vẫn bốc mù mịt ,không nhìn thấy núi thi thể đâu nữa .Lục Tử Mặc ôm chặt Sơ Vũ trong lòng .Bên ngoài khu đào vàng , đám phụ nữ bị dồn về một chỗ , cách nơi đốt xác không xa .Từng người từng người bị lột sạch quần áo .Thuộc hạ của Lama chia súng vào họ , luân phiên cưỡng bức họ .

Lục Tử Mặc lấy hai tay che mắt Sơ Vũ ,còn anh vẫn nhìn về hướng đó .Những người phụ nữ dường như đã quen bị đối xử như đồ vật , chỉ là thay đổi phương thức và đối tượng làm nhục mà thôi .Họ có vẻ mặt hờ hững, mắt nhìn lên trời cao ,để mặc từng người đàn ông chiếm đoạt cơ thể họ.

Lục Tử Mặc đóng cửa sổ .Anh quay lại đẩy Sơ Vũ nằm lên chiếc bàn gỗ sau lưng .Sơ Vũ cảm nhận được sự phần nộ cũng như tâm trạng phức tạp hỗn loạn của anh .Lục Tử Mặc kéo áo Sơ Vũ , chăm chú nhìn những vết bầm người đàn ông kia lưu lại trên bộ ngực mềm mại của cô .Ánh mắt và động tác của Lục Tử Mặc dịu dàng hẳn , anh ngược nhìn Sơ Vũ .Cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh ,đôi mắt mở to của cô không có sự hoảng loạn hay uất ức mà chỉ có thương xót .

Lục Tử Mặc cúi đầu liếm nhẹ lên những vết bầm trên ngực cô .Sơ Vũ lúc đầu còn kiềm chế nhưng cô nhanh chóng xiết chặt cánh tay anh , cơ thể bất giác cong lên đón tiếp anh .Lục Tử Mặc thậm chí không cho Sơ Vũ cơ hội chuẩn bị , anh tách hai đùi cô ra đột ngột đẩy mạnh vào .Sự tấn công bất ngờ của Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ đau đến mức mặt trắng bệch .Nhưng chỉ như thế này cô mới có cảm giác gần anh hơn .

Xung quanh Lục Tử Mặc dường như lúc nào cũng có màn sương mù dày đặc .Dù cô có đứng gần bao nhiêu , cũng không thể nhìn rõ nội tâm của anh .Anh hoàn toàn đóng kín tâm hồn ,kể cả lúc gần gũi cô nhất .Nhưng hôm nay trên người anh đã xuất hiện vết rạn nứt .Ít nhất Lục Tử Mặc thể hiện chân thực con người anh ở giây phút này .Sự phần nộ của anh là chân thực ,cảm giác đau đớn của anh là chân thực .

Lục Tử Mặc cần thể xác của cô hơn bao giờ hết .Có lẽ chỉ có cô mới khiến anh bình tĩnh trở lại .Lục Tử Mặc ra sức tiến sâu vào cơ thể Sơ Vũ .Anh dường như muốn truyền nỗi bất an và lo lắng của anh cho cô thông qua ân ái .Hóa ra anh không phải là người đàn ông lạnh lùng băng giá .Anh cũng có thứ để bận tâm ,thứ mà anh biết rõ là không thể nhưng vẫn quyết định hi sinh để bảo vệ .Đó chính là Sơ Vũ

Sơ Vũ gơ hai tay ôm chặt cổ Lục Tử Mặc .Cô có cảm giác vật cứng của anh lấp đầy cơ thể cô .Sơ Vũ nhấc hai chân kẹp chặt thắt lưng anh .Động tác đó như khích lệ Lục Tử Mặc , khiến anh càng điên cuồng .

“Sơ Vũ ...”

Lục Tử Mặc cúi đầu .Anh đột ngột đẩy nhanh tiết tấu khiến Sơ Vũ cắn mạnh bờ vai anh để ngăn tiếng kêu rên rỉ .Cảm giác nhói đau càng kích thích Lục Tử Mặc .Vật cứng của anh trong cơ thể cô đột nhiên nở to .Sơ Vũ cảm thấy có một thứ gì đó ở bụng dưới xuyên thẳng lên đỉnh đầu , khiến thần trí cô mê mẩn .Tất cả ngũ quan dồn về một điểm nhạy cảm nhất , điểm cô và anh hòa làm một .

Lục Tử Mặc không thể kháng cự sự co rút đột ngột của Sơ Vũ .Anh không kịp rút lui , phóng thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô .

Một trận kịch tình qua đi , hai người im lặng nằm ôm nhau .Lục Tử Mặc ngẩng đầu nhìn về phía tử gỗ lớn .Đằng sau cánh cửa tử là hang động họ từng sống mấy ngày .Nơi đó ngoài sách vở và đồ dùng thiết yếu còn có cả vũ khí

“ Sơ Vũ “

Lục Tử Mặc ôm sơ Vũ ngồi dậy , nhìn sâu vào mắt cô : “ Hãy giúp tôi !”

13. Chương 25-26

Sau trận kịch tình vừa nãy, trên trán Sơ Vũ lấm tẩm mồ hôi. Ánh hoàng hôn phản chiếu khiến gương mặt cô càng lung linh hơn.

Lục Tử Mặc mở miệng đề nghị cô giúp anh, bất kể là chuyện nguy hiểm hay khó khăn, nhưng cô dường như hiểu anh hơn trước một chút. Sơ Vũ hơi gật đầu. Nhận được sự đồng ý của Sơ Vũ, nét mặt căng thẳng của Lục Tử Mặc giãn ra. Anh trở lại dáng vẻ lạnh lùng không nhìn thấy đáy, giống như mặt bình tĩnh chỉ là ảo giác trong giây lát.

Dưới ánh mắt chăm chú của Sơ Vũ, Lục Tử Mặc tháo lớp vải băng trên ngực, để lộ thân hình trắng kiện với vết thương dài vẫn chưa lành hẳn. Anh bước ra bên ngoài hành lang, trời bắt đầu mưa lớn. Đồng xác người ở trung tâm mờ vàng cháy gần hết, chỉ còn lại vài mẩu cháy dở, gặp cơn mưa lớn biến thành khói xanh, bốc một mùi kỳ lạ.

Lục Tử Mặc xuống cầu thang và từ từ đi đến nơi đốt xác. Sự xuất hiện của anh khiến bầu không khí trở nên căng thẳng, đám đàn ông dừng việc cưỡng bức phụ nữ, tay cầm chặt vũ khí hướng về Lục Tử Mặc đầy cảnh giác.

Trước ánh mắt của đám đàn ông, Lục Tử Mặc chậm rãi bước tới đồng tro tàn, nhặt một thanh củi bị cháy đến mức không nhìn ra là cánh tay hay cẳng chân. Lục Tử Mặc xuyên qua màn mưa tiến đến chỗ bọn chúng.

Một người đàn ông bước lên phía trước, chìa súng vào Lục Tử Mặc, ánh mắt đỏ ngầu đầy dục vọng của hắn hắt lên tia chết chóc: “Lục, nếu anh tiến thêm một bước nữa sẽ là hành động không sáng suốt đâu”.

Thanh củi trong tay Lục Tử Mặc đột ngột vung về phía trước, nhanh đến mức không ai nhìn rõ. Từ phía xa, Sơ Vũ chỉ thấy bóng dáng Lục Tử Mặc như lưỡi dao sắc cắt làn mưa trắng xóa, tay cầm củi của anh đánh mạnh vào tay cầm súng của người đàn ông kia, cùng lúc cánh tay còn lại của anh vươn tới siết chặt cổ người đàn ông.

“Bây giờ mày thử nói xem, ai mới là người không sáng suốt?”

Lục Tử Mặc cất giọng nói sắc lạnh đầy uy lực, âm hưởng chết chóc bao trùm không gian, khiến đám đàn ông bất giác lùi lại một bước. Tên trong tay Lục Tử Mặc mặt cắt không còn hột máu, như sinh vật không thuộc thế giới này.

Một tiếng vỗ tay bốp bốp nổi lên, Lama không biết đứng trên hành lang từ lúc nào. Hắn thông dong châm một điếu thuốc rồi liếc nhìn xuống bên dưới: “Đây là một bài học cho chúng mày. Chúng mày đừng tưởng trong tay chúng mày có vũ khí thì chúng mày sẽ là kẻ mạnh. Lục, anh quả nhiên danh bất hư truyền. Tôi cảm thấy rất may mắn...”, Lama nhìn về phía Sơ Vũ cười thâm hiểm: “đã có thể không chế anh”.

“Đây là địa bàn của tôi”.

Lục Tử Mặc lên tiếng, nước mưa khiến anh ướt từ đầu đến chân, giọng nói lạnh lẽo: “Lama, những người đàn bà này là tài sản của tôi”.

Nụ cười trên môi Lama biến mất. Hắn nhìn gương mặt vô cảm của Lục Tử Mặc hồi lâu rồi mỉm cười gật đầu: “Tất nhiên! Lục, chúng ta chỉ là đối tác làm ăn. Anh nói đúng, đây là địa bàn và tài sản của anh”.

“Berto! Bảo lũ chúng nó chú ý kéo chặt quần vào”.

Lama mở miệng, Lục Tử Mặc cúi xuống nhìn người đàn ông trong tay mình, người hắn mềm nhũn. Lục Tử Mặc buông tay, Berto hít một hơi sâu, ho dữ dội rồi ngã quỵ xuống đất.

“Tôi rất có thành ý”, Lama liếc nhìn đám phụ nữ đang đi dần về phía xa xa rồi quay lại Lục Tử Mặc: “Hy vọng anh cũng bỏ ra thành ý tương ứng”.

Lục Tử Mặc lùi lại một bước. Vừa rồi do vận động mạnh nên vết khâu trên ngực anh bị bục ra. Máu đỏ tươi trào thành từng đường hoa văn trên người Lục Tử Mặc. Nước mưa trộn với máu chảy xuống, tạo một cảnh tượng kích thích thị giác. Lục Tử Mặc lặng lẽ quay người, hướng về phía Sơ Vũ.

Sơ Vũ mặt trắng bệch nhìn Lục Tử Mặc đi tới. Anh không hề ngó cô, đến bên cạnh vòng tay ôm chặt cô vào lòng rồi đẩy cửa vào trong phòng. Da của anh rất lạnh, nhưng thân thể lại có một khí nóng kỳ lạ. Do tiếp xúc ở cự ly gần, áo Sơ Vũ cũng dính đầy máu của anh.

Sơ Vũ run rẩy tìm kiếm hộp đựng thuốc trong căn nhà gỗ, nhưng căn nhà nhỏ không có một đồ cứu thương nào. Trong hang động có thuốc men đầy đủ nhưng ở hoàn cảnh này, Sơ Vũ không dám để lộ nơi trú ẩn bí mật của họ.

Có người gõ cửa rồi đẩy mạnh cửa ra vào. Lama đứng cửa, ngoái đầu về phía sau gật nhẹ. Một tay bác sỹ cầm hộp đựng thuốc đi đến, đặt lên bàn gỗ trước mặt Lục Tử Mặc. Bác sỹ mở hộp thuốc định lau rửa vết thương của Lục Tử Mặc, bị anh chặn tay lại, Sơ Vũ lập tức lên tiếng: “Để tôi”.

Bác sỹ do dự nhìn Lama, hần ta nhún vai: “Hãy giao cho người đàn bà của anh ta đi”.

“Cứ từ từ chữa trị nhé”.

Lama giơ tay chỉnh lại cái mũ trên đầu rồi cùng bác sỹ đi ra khỏi phòng. Sơ Vũ cố lấy lại bình tĩnh, mở hộp thuốc lấy bông băng định xử lý vết thương cho Lục Tử Mặc nhưng anh giữ tay cô lại. Lục Tử Mặc đi khóa trái cửa ra vào, rồi liếc nhìn qua khe cửa. Bên ngoài, Lama đã đi xuống cầu thang về phía trung tâm khu đào vàng, hần vừa đi vừa nói điều gì đó với bác sỹ.

“Có người lại gần thì báo cho tôi biết”.

Lục Tử Mặc nói gấp gáp, anh lập tức quay người đẩy cánh cửa tủ gỗ rồi biến mất ở lối vào hang đá. Sơ Vũ hồi hộp nép mình vào cánh cửa. Bên ngoài, thuốc hạ của Lama dùng súng uy hiếp những nhân công còn lại của bãi đào vàng dọn dẹp đồng tro cốt lên xe để chở đi. Người ở ngoài đi đi lại lại. Berto đã hồi phục sức khí bình thường, hần tiến lại gần Lama nói điều gì đó, Lama ngoảnh đầu nhìn về phía ngôi nhà của Sơ Vũ.

Berto nói xong, Lama gật đầu rồi đột nhiên đi về hướng Sơ Vũ. Sơ Vũ giật mình, vội lao vào thông đạo, đâm đúng người Lục Tử Mặc đang đi ra. Nhìn sắc mặt Sơ Vũ, Lục Tử Mặc biết ngay xảy ra chuyện gì. Anh lập tức ném gói giấy dầu trên tay vào tủ gỗ, rồi dùng sức kéo mạnh cánh cửa tủ về chỗ cũ. Đúng lúc này có tiếng gõ cửa. Lục Tử Mặc ngồi xuống ghế, gật đầu với Sơ Vũ. Sơ Vũ hít một hơi sâu, cố giữ tim khỏi đập thình thịch, đi ra mở cửa.

Sơ Vũ lạnh nhạt nhìn Lama đứng ở cửa: “Có chuyện gì?”

Lama đảo mắt một vòng quanh phòng, rồi nhìn Lục Tử Mặc đang ngồi thoải mái trên ghế. Lama nhếch mép cười: “Tôi đến để báo với Lục, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường. Ngoài ra...” Lama cười cười với Sơ Vũ: “Bác sỹ bảo tôi dặn cô, trong hộp thuốc có 12 con dao mổ, đừng nhầm lẫn”.

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở”.

Sơ Vũ đóng cửa ngay trước mặt Lama. Hần không có phản ứng gì, lập tức đi xuống dưới.

Sơ Vũ đợi Lama đi xa mới quay về chỗ Lục Tử Mặc. Do mất máu quá nhiều, gương mặt anh trở nên trắng bệch. Vết thương bị bục chỉ sưng vù trông rất đáng sợ. Sơ Vũ không thể khống chế bản thân, cô run rẩy bấy khi gấp bông sát trùng vết thương, nước mắt cô trào ra, từng giọt từng giọt lăn trên má.

Lục Tử Mặc giơ tay lau nước mắt cho Sơ Vũ, ngón tay thô ráp nhưng ấm nóng của anh chà nhẹ trên má cô. Sơ Vũ hít một hơi sâu, mỉm cười gượng gạo: “Em đã nói rồi, cứ tiếp tục như vậy vết thương của anh sẽ không bao giờ khỏi”.

Sơ Vũ bị kéo lại gần, mùi hương đặc biệt của Lục Tử Mặc vây quanh cô. Anh thở dài bên tai cô một tiếng rồi hôn lên má cô: “Làm nhanh lên em”.

Trong gói giấy dầu Lục Tử Mặc lấy ra từ hang động có một gộp gỗ và một cuộn tơ màu bạc. Lục Tử Mặc cầm cuộn tơ đưa cho Sơ Vũ: “Khâu vào người tôi”.

Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc, anh ngó cô với vẻ mặt vô cảm. Sơ Vũ cúi đầu, tiêm thuốc tê cho anh. Lục Tử Mặc nằm im lặng nhìn lên trần nhà: “Trong cái hộp gỗ chứa 12 mũi kim đều được bọc sáp và đục kính bằng nắp cao su. Mũi kim có chất kích động, chỉ cần tiêm vào động mạch 10 giây là sẽ phát tán”.

Sơ Vũ im lặng, nhìn sợi tơ trên tay mình. Cô mở vết thương của anh, đặt sợi tơ vào theo chiều vết thương, rồi bắt đầu khâu vết thương. Lục Tử Mặc mỉm cười: “Hạt mưa nhỏ, em không cần khâu kỹ quá. Em sẽ cơ hội khâu lại cho tôi một lần nữa”.

Sơ Vũ không lên tiếng, cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, cô nhanh chóng tiến hành công việc. Như lời Lục Tử Mặc nói, cô khâu không đẹp lắm. Cô không muốn nghĩ đến chuyện anh trong hoàn cảnh nào, làm thế nào để lấy thứ vũ khí này từ cơ thể. Đường chỉ dần hiện ra, giống như không phải trên một cơ thể người sống, không phải là Lục Tử Mặc, mà chỉ là một tiêu bản không liên quan gì đến cô.

Sơ Vũ cởi quần, nhanh chóng khâu 12 cái kim vào cặp quần, tim cô đập thình thịch. Lục Tử Mặc lặng lẽ nhìn cô, đợi đến khi cô buông kim chỉ xuống, anh kéo cô vào lòng: “Sơ Vũ, bắt đầu từ bây giờ trở đi, em hãy nhớ phải luôn ở bên cạnh tôi”.

Cả đêm, Sơ Vũ ngủ không yên giấc, cô cảm thấy bên cạnh cô, Lục Tử Mặc cũng cả đêm không ngủ. Nửa đêm, Lục Tử Mặc dậy đến bên cửa sổ hút thuốc. Hình dáng như tượng điêu khắc của anh hòa vào bóng đêm thành một thể.

Trời tờ mờ sáng, người của Lama đến bắt họ lên đường. Bên ngoài, xe Jeep đã chuẩn bị sẵn sàng. Lục Tử Mặc kéo tay Sơ Vũ ngồi bên cạnh. Sáng sớm sương mù dày đặc, Sơ Vũ đảo mắt một vòng, không nhìn thấy Ba Dữ trong đoàn người cùng đi.

Lục Tử Mặc dường như không quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Anh vừa lên xe liền nhắm mắt yên lặng, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay Sơ Vũ. Đường núi gập ghềnh, Sơ Vũ không ngờ lúc đến đây cô bị bịt mắt trói tay, cô còn tưởng Lục Tử Mặc sẽ hy sinh cô vì lợi ích của anh. Ai biết đâu đến lúc ra đi, cô và anh lại có quan hệ như thế này. Sơ Vũ quay đầu nhìn về phía bãi đào vàng, ánh bình minh bắt đầu lóe lên chiếu xuống dòng sông lấp lánh.

Đoàn người đi theo đường núi tiến về phía trước. Đến lúc chạng vạng, họ tới một làng nhỏ. Đây là thôn làng điển hình ở Miến Điện, nhà gỗ mái cỏ rất tồi tàn và sơ sài. Lama có vẻ quen biết với người ở làng này, hần không mất nhiều công sức đã kiếm được đồ ăn và chỗ nghỉ qua đêm. Sơ Vũ và Lục Tử Mặc được sắp xếp ngủ ở ngôi nhà nằm giữa. Lama để lại vài người bên ngoài canh gác họ. Có thể thấy, Lama tỏ thái độ rất cảnh giác đối với Lục Tử Mặc.

Sau khi ăn tối xong, Lục Tử Mặc bôi thuốc kháng sinh lên vết thương rồi đi ngủ sớm. Sơ Vũ nằm quay lưng về phía Lục Tử Mặc, cô vẫn không thể ngủ được. Trong đêm tối, Sơ Vũ nghĩ đến người nhà, đến Ba Dữ và ngày mai. Trong hoàn cảnh này, cô không nhìn thấy tương lai của cô và Lục Tử Mặc ở đâu.

Có thể sống cùng anh, nằm bên cạnh anh, cảm nhận được hơi thở, nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của anh, Sơ Vũ có cảm giác không chân thực. Người đàn ông này đã trở thành một bộ phận của cô, anh đã hoàn toàn đi vào cuộc đời cô. Dù thế nào, sợi dây kết nối giữa cô và anh cũng không thể tháo gỡ.

Sơ Vũ quay người nhìn Lục Tử Mặc. Tầm lưng của anh to lớn và vững chãi, giống như một con mãnh thú đang tạm thời nghỉ ngơi. Sơ Vũ do dự một lát rồi từ từ đặt tay lên lưng anh. Ngay lập tức, bàn tay cô bị giữ chặt, anh xoay người nằm đè lên cô.

Đôi môi khô ráp của Lục Tử Mặc miết trên làn da Sơ Vũ. Nụ hôn của anh từ mặt cô kéo xuống dưới, anh vùi đầu vào cổ Sơ Vũ, cất giọng khàn khàn: “Sơ Vũ, hãy kêu to lên”.

Sơ Vũ cảm thấy hết sức mơ hồ, không hiểu tại sao anh lại có yêu cầu như vậy. Cả thân hình nặng của Lục Tử Mặc đè Sơ Vũ, bàn tay anh luồn vào trong áo Sơ Vũ, dùng lại trên ngực cô. Một dòng điện dần lan tỏa trong cơ thể Sơ Vũ, cô nghiêng đầu từ chối sự tiếp xúc của anh. Cô không thể làm chuyện đó với anh trong hoàn cảnh này.

“Em mau kêu lên đi!”.

Lục Tử Mặc cất giọng trầm thấp nhắc lại một lần, anh cắn nhẹ lên cổ cô. Sơ Vũ tiếp tục nghiêng đầu né tránh, nhưng anh không tha cho cô. Lục Tử Mặc dùng tay giữ mặt Sơ Vũ rồi nói nhỏ vào tai cô: “Kêu lên đi, cho mỗi người đàn ông ở ngoài kia nghe thấy đều muốn chiếm đoạt em”.

Sơ Vũ lập tức hiểu ý đồ của Lục Tử Mặc. Anh hơi nhắc người, tách hai đùi cô. Sơ Vũ nắm chặt cánh tay anh, cô cảm thấy cơ bắp anh cứng lại, một dòng máu nóng sục sôi cuộn cuộn trong người anh. Hành động cuồng nhiệt của Lục Tử Mặc hoàn toàn trái ngược với giọng nói lạnh lùng.

Tay anh nhanh chóng cởi quần bò rồi tiến sâu vào thân thể cô. Sơ Vũ không thể kháng cự đung chạm của anh mặc dù việc anh đột ngột tấn công đối với cô là sự giằng co. Biết ý đồ của Lục Tử Mặc nhưng Sơ Vũ từ trong tiềm thức vẫn không muốn thuận theo ý anh. Lục Tử Mặc cúi thấp xuống dưới, ngậm chặt nhũ hoa của Sơ Vũ.

Sự kích thích ác ý khiến Sơ Vũ không kiềm chế nổi tiếng rên rỉ. Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng rên rỉ phóng đảng của người phụ nữ có sức cuốn hút mê người.

Khu nhà nghỉ hầu như không có cách âm, tiếng rên của Sơ Vũ lọt thẳng vào tai những người đàn ông canh gác ở bên ngoài, kích thích sợi thần kinh nguyên thủy của họ.

Lục Tử Mặc cố ý khơi gợi ham muốn tột cùng trong cơ thể Sơ Vũ. Tiếng kêu của cô lan tỏa trong không trung, phảng phất như tiếng khóc. Những người đàn ông bên ngoài nghe thấy tiếng rên của Sơ Vũ, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra hình ảnh hoan lạc của cô dưới thân hình chúng, khiến dòng máu hoang dã trong huyết quản càng chảy nhanh hơn.

Lục Tử Mặc không hoàn toàn chiếm hữu Sơ Vũ, anh đẩy cô lên gần đỉnh rồi lại rút đi. Cảm giác trống rỗng khiến Sơ Vũ gần phát điên. Sơ Vũ theo bản năng dính chặt vào người Lục Tử Mặc, đòi hỏi anh thỏa mãn cô.

Anh không thể cho cô, anh chỉ lợi dụng cô.

Lý trí mách bảo Sơ Vũ như vậy nhưng cơ thể nằm ngoài tầm kiểm soát của cô. Cuối cùng, Lục Tử Mặc cũng đưa Sơ Vũ tới thiên đường. Tiếng kêu cuồng lạc của cô xé toang màn đêm, đồng thời xé nát sự kiềm chế bản năng của những người đàn ông.

Đối với chúng, cô là người đàn bà của Lục Tử Mặc.

Nếu chiếm đoạt cô, sẽ có một khoái cảm khác biệt.

Mà Lục Tử Mặc chỉ cần điều đó.

Trời bắt đầu sáng.

Sơ Vũ dần tỉnh lại từ trong cơn buồn ngủ và mỗi một, cô vẫn nằm trong lòng Lục Tử Mặc. Sơ Vũ nhớ lại cảnh cô bị anh kích thích dục tình và rên rỉ cầu xin anh vào tối qua, mặt cô bắt gặp ửng đỏ.

Lục Tử Mặc hiểu rõ thân thể Sơ Vũ, ngoài sức tưởng tượng cũng như giới hạn chịu đựng của Sơ Vũ. Cô nhớ lại một cuốn sách nào đó miêu tả về chuyện ái ân, càng truy lục sẽ càng rung động lòng người.

Sơ Vũ động dậy người, Lục Tử Mặc lập tức mở mắt. Gương mặt và ánh mắt anh để lộ sát khí đáng sợ. Sơ Vũ dường như không thể chịu nổi ánh mắt đó nên giơ tay che mắt anh. Có phải chỉ ở giây phút như thế này, Lục Tử Mặc mới bộc lộ bản chất chân thật nhất của mình?

Lục Tử Mặc hơi nằm ngửa, buông lỏng vòng tay ôm Sơ Vũ. Có người gõ cửa phòng gọi lớn tiếng: “Mau dậy đi, lên đường rồi”.

Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ đứng dậy. Cô muốn chỉnh lại quần áo nhưng anh không cho, anh lập tức kéo tay cô ra khỏi căn phòng. Bên ngoài trời đã sáng bạch, Sơ Vũ ra đến cửa bị ánh nắng mặt trời chiếu chói mắt, theo phản xạ giơ tay che mặt. Sơ Vũ liếc xuống dưới, phát hiện đám đàn ông ở bên ngoài đang nhìn chằm

chằm vào cô và Lục Tử Mặc. Ánh mắt háo sắc của bọn chúng quét qua người Sơ Vũ. Lama đã ngồi trên xe Jeep, chân hấn gác lên cửa xe, thấy hai người hấn cười nhếch mép: “Tối qua kịch liệt nhỉ?”

Đám đàn ông cất tiếng cười mờ ám. Sơ Vũ cúi đầu. Từ lúc đi khỏi bãi đào vàng, Sơ Vũ vẫn mặc quần Jean cắt ống của Lục Tử Mặc, cô khoác chiếc áo sơ mi của anh. Bộ quần áo đàn ông rộng thùng thình khiến Sơ Vũ càng nhỏ bé, lộ vẻ yếu đuối và nữ tính. Cổ áo sơ mi bẻ rộng để lộ xương đòn đẹp đẽ và làn da trắng muốt. Trên đó vẫn còn lưu lại dấu vết của người đàn ông sau trận hoan lạc. Lục Tử Mặc cố ý để lại trên người Sơ Vũ khí chất mê hoặc dễ khiến người khác liên tưởng đến cảnh tượng ám muội.

Đoàn người tiến về phía trước, Lama tránh đi đường lớn mà chọn toàn đường núi khúc khuỷu. Mặt trời sau cơn mưa rơi xuống gay gắt, khiến nhiều người đến tầm trưa là hoa mắt chóng mặt.

Họ cuối cùng cũng đi khỏi vùng núi đến một thị trấn nhỏ vào buổi chiều. Có lẽ hôm nay là ngày chợ phiên, đường đi rất đông người. Con đường vốn không rộng càng chật hẹp tắc nghẽn. Ngoài người bản xứ còn xuất hiện nhiều người nơi khác đi xe đến đây.

Xe của Lama dừng lại ở bên lề đường. Ngồi xe một ngày trời nên tất cả đều mệt mỏi rã rời. Chợ phiên hầu như không thiếu một thứ gì. Có lẽ do sự xuất hiện của du khách nên đồ ăn đặc sản bán rất nhiều. Lama gạt đầu với mấy người đằng sau, đám đàn ông lập tức xuống xe, đẩy Lục Tử Mặc và Sơ Vũ đi vào giữa.

Berto đi sát đằng sau Lục Tử Mặc, một tay hấn nắm chặt thứ nằm trong áo khoác. Lục Tử Mặc không hề bận tâm, anh kéo Sơ Vũ vào một quán ăn. Đây là một quán do người Hoa kiều mở, bán món ăn thông dụng là canh phở thịt bò.

Đám đàn ông ngồi xung quanh Lục Tử Mặc. Lama không hề khách khí ngồi xuống cùng một bàn với anh. Trước cửa quán hết sức náo nhiệt, không ngớt tiếng rao bán đồ. Mùi thơm từ nồi nước dùng cuộn trong không khí, khiến thực khách bất giác nuốt nước bọt. Lục Tử Mặc dịu dàng vuốt tóc Sơ Vũ: “Em hãy ăn nhiều vào. Buổi tối chẳng biết có được ăn không”.

Lama cười cười, ngoảnh đầu kêu thuộc hạ đi mua đồ ăn bán ở bên ngoài, rồi quay sang nói với Lục Tử Mặc: “Nghe nói số hàng này tương đương gần một nửa tài sản của Kim Gia. Kim Gia cũng tin anh thật đấy, dám để hàng trong tay anh một thời gian dài như vậy”.

“Hàng ở trên tay tôi, có khác gì trên tay Kim Gia đâu”.

Lục Tử Mặc không né tránh câu hỏi của Lama, trả lời lạnh nhạt. Lama rút chiếc bật lửa, xoay đi xoay lại trên tay. Hấn nhìn Lục Tử Mặc với ánh mắt thăm dò: “Anh chưa từng nghĩ sẽ ôm mớ hàng đó cao chạy xa bay?”.

“Con người nên biết lượng sức mình”, Lục Tử Mặc liếc Lama, nhếch môi cười: “Tôi không có khả năng nuốt một món hàng lớn như vậy. Nghe nói ở thị trường Miền Điện, Rắn Độc từ trước đến nay không thích người trẻ tuổi gia nhập. Anh nên cẩn thận, tham ăn quá dễ bị tổn thương dạ dày đấy”.

Lama cười lớn. Đúng lúc này, phở đã làm xong, một nhân viên của quán bưng phở rê đám người đi tới. Ở một nơi chật hẹp như quán nhỏ này, bê phở cũng là công việc cần kỹ thuật. Năm bát phở nóng hổi đặt trên một khay nhựa. Khay nhựa trong tay cậu nhân viên chưa đến 20 tuổi lắc đi lắc lại, như sắp đổ đến nơi.

Lục Tử Mặc bỗng nhíu mày, lập tức kéo Sơ Vũ sát vào người anh. Sơ Vũ không hiểu ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc. Đúng lúc cậu nhân viên đi đến, cánh tay cô bị nắm chặt rồi cô bị một sức mạnh kéo rạp xuống đất. Cùng lúc này, phía trên bàn xuất hiện tiếng bát rơi vỡ và tiếng chửi mắng. Sơ Vũ quỳ dưới gầm bàn, chỉ nhìn thấy vài mảnh sứ vỡ rơi trên mặt đất.

Lama phản ứng rất nhanh. Khi người nhân viên hất bát phở vào hấn, hấn đã lật mạnh cái bàn, chân lùi lại phía sau vài bước. Mặc dù vậy, Lama vẫn bị dính nước phở nóng, hấn không ngừng cất tiếng chửi rửa.

Người nhân viên ném cái khay nhựa, trên tay bỗng xuất hiện một khẩu súng nhỏ, hướng về phía Lama bóp cò. Lama lập tức lộn một vòng trên mặt đất, kịp tránh viên đạn bay ra từ nòng súng.

Quán ăn trở nên hỗn loạn, người trong quán nháo nhác chạy ra ngoài. Lục Tử Mặc nắm chặt tay Sơ Vũ, theo dòng người rời khỏi quán. Thuộc hạ của Lama lập tức chia thành hai toán, một toán vây quanh bảo vệ sự an toàn của Lama, còn một toán đuổi theo Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc kéo tay Sơ Vũ hòa vào dòng người trên phố chạy đến một nơi không rõ phương hướng. Anh không chỉ trốn tránh người của Lama, còn tránh kẻ vừa nổ súng, chắc chắn hẳn không chỉ có một mình. Một tay anh vòng qua lưng Sơ Vũ, bảo vệ cô trong lòng mình, cúi thấp người tránh gây sự chú ý.

Giao thông ở thị trấn nhỏ này như một mạng nhện. Ngoài con đường lớn trung tâm, tứ phương tám hướng đều là ngõ hẹp. Lục Tử Mặc ngoảnh quanh rồi kéo Sơ Vũ vào một con ngõ nhỏ. Do chen chúc dưới thời tiết nóng bức, hai người ướt đầm đìa mồ hôi. Lục Tử Mặc rút từ trong người một cái chai kim loại, anh ra sức đập nát đáy chai rồi cắm vào bức tường đất tồi tàn.

Lục Tử Mặc vừa làm xong, người của Lama cũng đuổi tới nơi. Lục Tử Mặc ôm chặt Sơ Vũ trong lòng, bình tĩnh đối diện với họng súng đen ngòm. Người chĩa súng đầu tiên là Berto, sau lưng hắn có ba tên đứng chặn đường ngõ nhỏ. Berto liếc Lục Tử Mặc đầy thâm hiểm: “Lục, đi mà không từ biệt thì không hay đâu”.

Tim Sơ Vũ đập mạnh, cô bất giác nắm chặt vạt áo Lục Tử Mặc. Anh cúi xuống nhìn vào mắt Sơ Vũ, vỗ nhẹ lên tay cô: “Không sao đâu”.

“Nếu còn xảy ra chuyện bất ngờ, tôi sẽ không dám đảm bảo anh không sao”.

Berto nói lạnh lùng. Lục Tử Mặc ngẩng đầu, quét ánh mắt lạnh lẽo qua người Berto rồi anh cười châm biếm: “Dựa vào mày?”

Berto ngẩn mặt, hắn kéo chốt an toàn trên nòng súng rồi tiến lên một bước. Tuy nhiên, bàn tay cầm súng của hắn bị một người giữ lại. Lama không biết đến từ bao giờ, hắn vừa bị hất nước phở nên bộ dạng khá thảm thương. Hắn không nở nụ cười quen thuộc mà sắc mặt u ám: “Berto, bình tĩnh lại đi”.

Berto nhìn Lục Tử Mặc, từ từ bỏ súng xuống. Lama mỉm cười với Lục Tử Mặc: “Không ngờ người của anh lại đến nhanh như vậy. Trên đường đi tôi đã khá dễ phòng, nhưng đúng là anh khá hơn tôi tưởng”, Lama lấy khẩu súng trên tay Berto: “Anh nghe rõ đây, nếu anh còn bỏ trốn trước khi tôi nhận được hàng, tôi sẽ giết chết người đàn bà này ngay lập tức. Còn nữa tôi phải nhắc anh, Lục Tử Mặc. Anh đừng quên trong tay tôi còn có Ba Dữ”.

Lama nói xong quay người bước đi. Hắn vẫy tay với đám thuộc hạ đằng sau: “Đưa họ đi”.

Thị trấn nhỏ gần như không còn hỗn loạn. Nhóm người Lama nhảy lên xe Jeep nhanh chóng rời khỏi thị trấn. Trên con đường chính có vài xác chết. Xe của Lama không do dự cán qua thi thể. Sắc mặt hắn rất tệ, hắn không ngờ người của Lục Tử Mặc lại đến nhanh như vậy. Cuộc xung đột ngoài ý muốn này sẽ thu hút sự chú ý của cảnh sát và loài lang sói khác khi ngửi thấy mùi tanh của máu.

Xe Jeep vẫn tiếp tục lao nhanh về phía trước. Lama ngồi yên lặng nghiên cứu bản đồ vệ tinh. Xe rẽ vào một con đường nhỏ nhưng vẫn không hề giảm tốc độ.

Đến tối, xe dừng lại trước một tòa kiến trúc đồ sộ, không ngờ ở đây lại xuất hiện một quần thể kiến trúc lớn như vậy. Xem ra nơi này trước kia là một miếu thần, bị bỏ hoang khá lâu. Miếu thần hùng vĩ nổi bật trong rừng cây, tường đá xanh rêu âm âm u u, tạo cảm giác rờn rợn.

Lama xuống xe, bước lên cầu thang đá tiến vào đại điện. Lục Tử Mặc nắm chặt tay Sơ Vũ bước theo sau. Đại điện rất lớn, bức tường đã khắc hình tượng phật chi chít, do ánh sáng tối mù nên không thấy rõ.

Nhìn từ dáng vẻ bên ngoài đến bên trong, có thể thấy đây là một ngôi chùa Phật giáo điển hình. Miến Điện và Thái Lan giống nhau, đều là đất nước Phật giáo. Trong các tôn giáo ở Miến Điện, địa vị của Phật giáo còn hơn cả Thái Lan. Có tới 90% dân số Miến Điện tín ngưỡng Phật giáo.

Tuy nhiên, đám người của Lama rõ ràng không thuộc số dân tín ngưỡng nói trên. Chúng đi cả giày vào đại điện, dẫm đạp khắp nơi. Dù thế nào, một ngôi chùa xuất hiện ở đây cũng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Người của Lama tỏ ra thông thuộc nơi này, chúng mở nắp đèn trên giường rồi thắp sáng từng ngọn. Lama ném mấy thứ trên tay xuống đất: “Mau đi lấy thuốc xịt côn trùng và từng hương lại đây. Ở nơi chó chết này, côn trùng còn nhiều hơn ma quỷ nữa”.

Đèn vừa thắp sáng, đại điện có thể nhìn thấy rõ ràng. Sơ Vũ ngẩng đầu ngoảnh bốn xung quanh. Nền đất của đại điện giống những ngôi chùa khác, được lát bằng gạch vuông màu xanh. Trên tường khắc nhiều hình thù

dày đặc. Sơ Vũ nhìn kỹ, mặt cô bỗng ửng đỏ. Trong phút chốc, Sơ Vũ hiểu rõ nguyên nhân ngôi chùa này bị bỏ hoang.

Ngôi chùa này thờ Phật Hoan Hỉ của phái Mật tông. Bức tường bên trái từ cửa vào đại diện vẽ những bức tranh nam nữ giao hoan sống động. Những phật tượng này mang đường nét đặc thù vốn có của Mật tông, tư thế bạo dạn. Bất cứ ai nhìn qua bức tranh này đều cảm thấy một luồng khí nóng thần bí dội vào cơ thể.

Phật giáo ở Miến Điện theo phái Tiểu thừa, được gọi là Phật giáo bộ thượng tọa. Mật tông thuộc về Phật giáo tả đạo của giáo lý Đại thừa. Đối với người dân tín thờ Tiểu thừa, Mật tông được coi là tà đạo. Không hiểu tại sao nơi này lại xây một ngôi chùa Mật tông to lớn như vậy, cũng không hiểu nguyên nhân vì sao lại bị bỏ hoang.

Lama nhìn Lục Tử Mặc và Sơ Vũ bằng ánh mắt gian tà: “Nơi này trước kia là nơi phụ nữ đến cầu sinh con cái. Nghe đồn có rất nhiều phụ nữ thông gian với hòa thượng trong chính ngôi chùa. Sau đó, đàn ông ở thôn làng phụ cận đều coi đây là tà giáo. Họ giết sạch đám hòa thượng ngay tại nơi này. Người dân cho rằng sát khí nơi này quá nặng, lại xuất hiện tin đồn có ma quỷ nên dần dần nơi này bị bỏ hoang, chỉ có những người sống trên giang hồ mới hay đi qua đây”.

Kể từ lúc bước vào đại diện, Sơ Vũ cảm thấy một luồng hàn khí bao trùm lên người cô, hóa ra không phải do tâm lý. Sơ Vũ tựa vào người Lục Tử Mặc, anh đang ngẩng đầu nhìn bức họa nóng bỏng trên tường đá. Cảm nhận Sơ Vũ tiến sát vào người mình, Lục Tử Mặc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt anh như bùng cháy một đốm lửa nhỏ.

Sơ Vũ hơi run rẩy, cảnh tượng anh giày vò cô tối qua hiện rõ mồn một. Anh phải khống chế dục vọng của mình suốt cả buổi tối như thế nào cô biết rất rõ. Sơ Vũ cảm thấy tim đập nhanh, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của Lục Tử Mặc.

Không chỉ Lục Tử Mặc, đám đàn ông sau khi ngẩng đầu nhìn bức họa cũng thở dốc. Vụ cường bức ở bãi đào vàng buộc phải ngừng lại giữa chừng không làm chúng thỏa mãn. Ở nơi rừng rú như thế này, chúng không tìm thấy một người đàn bà nào. Đêm qua nghe tiếng rên rỉ của Sơ Vũ, hôm nay lại nhìn thấy những bức cung xuân đồ sống động, chúng đều cảm thấy huyết mạch giãn ra, máu nóng cuộn trào.

Đại diện có hai gian phòng ở hai bên, Lục Tử Mặc và Sơ Vũ nghỉ ở căn phòng bên phải, Lama ở phòng bên trái. Những người đàn ông còn lại thay phiên nhau canh gác ở đại diện.

Lục Tử Mặc đóng cửa phòng, giũ ga trải giường rồi đặt lên một tấm thảm dày. Anh ngồi xuống giường, quay người nhìn Sơ Vũ đang đứng nguyên một chỗ. Lục Tử Mặc giơ tay vẫy cô: “Lại đây em”.

Cơ thể anh, giọng nói của anh chứa đựng một sự quyến rũ khó chống cự. Sơ Vũ bỗng chốc có ảo giác, người đang ngồi trước mặt cô là một yêu tinh trong rừng sâu biến thành đàn ông dụ dỗ phụ nữ làm mỗi ngon của anh ta.

Sơ Vũ tiến lên một bước, Lục Tử Mặc nắm tay cô, kéo cô vào lòng. Người anh nóng hâm hấp dính chặt vào người cô, nhóm lên một đốm lửa trong không khí khô hanh.

14. Chương 27-28

“Nếu thuận lợi, ngày mai chúng ta sẽ tới biên giới Thái Lan”.

Đôi môi Lục Tử Mặc lướt qua mặt Sơ Vũ, anh cất giọng trầm ấm bên tai cô. Lục Tử Mặc cởi hàng cúc trước ngực Sơ Vũ kéo áo sang hai bên. Dưới ánh sáng tờ mờ, thân thể mềm mại của Sơ Vũ hiện ra như một mâm cỗ vô cùng hấp dẫn. Một luồng khí nóng dội lên khiến hai người tim đập mạnh, trong đầu có một thứ gì đó nổ tung. Lục Tử Mặc gần như không thể khống chế bản thân.

Sơ Vũ giơ tay vuốt nhẹ bộ ngực rắn chắc của Lục Tử Mặc lên vai anh. Động tác đó khiến người Lục Tử Mặc cứng lại, anh giữ chặt lấy tay cô trong lòng bàn tay mình. Nếu không phải trong hoàn cảnh này thì việc gì anh phải nhẫn nhịn đến mức đau khổ như vậy?

Tim Lục Tử Mặc ngày càng đập mạnh, hơi thở ngày càng gấp gáp. Cô đang ở trong lòng anh, nhưng anh có cảm giác không bao giờ đủ. Anh càng ham muốn cô, muốn cô sát gần hơn nữa.

Sơ Vũ nằm gọn trong lòng Lục Tử Mặc. Trong bóng tối, ánh mắt anh dán chặt vào cô. Ánh trăng mờ ảo chiếu qua ô cửa nhỏ trên cao, tạo thành hai bóng người quần quýt. Đôi môi Lục Tử Mặc mơn man trên da Sơ Vũ theo đường cong của cô. Hành động của anh chứng tỏ anh khát khao cô đến mức sắp vượt qua giới hạn của lý trí.

“Hôm nay anh bỏ lại thứ gì vậy?”

Miệng Sơ Vũ chạm vào tai Lục Tử Mặc, cô nhẹ nhàng lên tiếng. Sơ Vũ đưa ra nghi vấn của mình nhân lúc cô vẫn còn lý trí. Lục Tử Mặc ngẩng đầu, hôn lên môi cô. Sơ Vũ tưởng anh sẽ không trả lời cô như thường lệ, nhưng Lục Tử Mặc bất ngờ mở miệng: “Mấy định vị”.

Sơ Vũ giữ chặt cánh tay Lục Tử Mặc đang thám hiểm trên người cô. Anh dừng hẳn động tác, tì cằm vào trán cô. Thật ra, Lục Tử Mặc không chắc chắn anh có thể kiềm chế bản thân như tối qua. Hôm nay, cả cơ thể lẫn lý trí của anh dường như trượt khỏi đường ray. Anh không nên động đến cô mới phải, chỉ là trước khi có thể không chế bản thân, anh đã rơi vào trầm luân.

Cả người cô, từ mái tóc xõa như vàng mây đến làn da mượt mà mát lạnh, đến hơi thở thơm tho như từng sợi tơ nhỏ tầng tầng lớp lớp cuốn chặt tim anh. Mỗi cử chỉ, giọng nói, nụ cười đến tiếng kêu rên rỉ của cô đều khiến anh không thể thở nổi.

“Trên xe của Lama có mấy nghìn sóng vô tuyến. Mấy định vị không phát huy tác dụng. Trước khi chúng ta lên đường, người của hãn đều kiểm tra xem chúng ta có để lại manh mối gì không”.

Lục Tử Mặc tiếp tục nói chuyện, cố gắng dập tắt ngọn lửa trong cơ thể: “Phía sau mấy định vị là nguồn điện, chỉ cần đập mạnh sẽ phát huy tác dụng. Vấn đề quan trọng không phải vị trí của chúng ta, mà là...”

Là gì? Lý trí còn sót lại của Sơ Vũ ra sức bám lấy trọng tâm vấn đề. Đôi môi Lục Tử Mặc đã di chuyển xuống vai cô, anh cắn mạnh vào xương đòn Sơ Vũ. Một cơn đau buốt ập đến, nhưng lại khiến Sơ Vũ càng cảm thấy cơ thể trống rỗng. Sơ Vũ rên một tiếng, nắm chặt lấy vai Lục Tử Mặc. Bên tai cô, hơi thở dồn dập của anh vang lên như tiếng mãnh thú.

Tiếng rên la mờ ám lại vang lên trong không trung. Bên ngoài đại điện đèn đã tắt. Hình họa trên tường không hiểu tại sao trở nên rõ ràng, đập vào mắt mỗi người đàn ông, nhóm lên đốm lửa dục tình trong lòng chúng. Người phụ nữ trên các bức họa dường như đều biến thành Sơ Vũ, còn người đàn ông là chính bọn chúng.

Đáy mắt Berto rực cháy. Việc bị Lục Tử Mặc lẳng nhục ở bãi đào vàng kích thích thần kinh của hãn. Chỉ cần nhớ lại, hãn đều cảm thấy huyết quản sắp nổ tung. Hôm nay trong ngõ nhỏ, Lục Tử Mặc lại cố ý khiêu khích hãn. Hãn hận đến mức không thể hành hạ Lục Tử Mặc vào lúc này. Chỉ cần lấy được hàng, hãn nhất định sẽ cho người đàn ông đó biết thế nào là ô nhục.

Trên vòm đại điện có cái bóng đang chuyển động. Berto có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Sơ Vũ khi nằm dưới người hãn. Hãn cảm thấy thân dưới đau nhức, dục vọng tích tụ lâu ngày không được phát tiết khiến hãn phát cuồng. Hãn nhất định sẽ xuyên thẳng vào người đàn bà đó ngay trước mặt Lục Tử Mặc, để Lục Tử Mặc mở to mắt nhìn người đàn bà của anh ta khóc lóc van xin hãn thế nào. Hãn sẽ hưởng thụ thân thể của người đàn bà đến khi thỏa mãn mới thôi. Hãn dường như cảm nhận được lối vào trên cơ thể cô, dòng máu nóng và sự ngọt ngào của cô.

Trong khi tất cả đám đàn ông ở bên ngoài cùng tưởng tượng ra một viễn cảnh thì ở bên trong, Sơ Vũ cắn chặt môi đến mức bật máu. Cô không thể kháng sự cảm giác mê mẩn do anh tạo ra. Lúc này, vật cứng của Lục Tử Mặc cọ xát vào nơi bí ẩn nhất của Sơ Vũ. Sơ Vũ không thể kiềm chế bản thân, đại não cô thiếu máu trầm trọng, mọi tư tưởng của cô đều tập trung vào người đàn ông đang nằm bên trên.

Cô muốn anh.

Sơ Vũ không có cách nào từ chối những khoái cảm do anh mang lại. Trước khi gặp Lục Tử Mặc, Sơ Vũ chưa bao giờ biết thân thể của cô có thể đem đến hoan lạc thần bí như vậy. Thân thể cô hoàn toàn do anh khai phá. Cảm giác đó không thể hình dung nổi, sau mỗi cuộc ái ân cô càng thấy trống rỗng, càng muốn nhiều hơn. Sự trống trải trong lòng dường như không có tận cùng. Có lẽ chỉ mình anh, chỉ mình anh mới có thể lấp đầy khoảng trống trong cô, cho cô những thứ cô muốn...

Lục Tử Mặc có thể cảm nhận thấy Sơ Vũ đang cầu xin anh thỏa mãn cô dù cô không thốt ra lời. Chỉ cần một động tác nhấn người xuống, cả hai sẽ chìm trong sung sướng. Huyết thái dương của Lục Tử Mặc giật giật. Do cố nhịn nên toàn thân anh ướt đầm, từng giọt mồ hôi chảy xuống người. Ánh mắt anh vắn lên tia máu. Sự tôi luyện trên giang hồ một thời gian dài giúp Lục Tử Mặc không chế sợi dây nguy hiểm cuối cùng giữa anh và cô. Anh chỉ muốn khiêu khích cô, tuyệt đối không thể để bản thân bị dụ hoặc.

Sơ Vũ gơ hai chân, động tác này khiến hai người càng dính chặt vào nhau. Sơ Vũ trơn ướt đến nỗi khiến Lục Tử Mặc chìm đắm trong cơ thể cô. Anh nên rút lui, nhưng cô hấp dẫn đến nỗi anh không thể làm theo lý trí mạch bảo. Lục Tử Mặc cố giữ nguyên người, không biết rốt cuộc anh đang đấu tranh với cô, hay đấu tranh với chính bản thân mình.

Đúng lúc này, bầu không khí đột nhiên có gì khác lạ. Lục Tử Mặc cảm nhận được một mạng lưới vô hình bao trùm lên họ, khóa chặt mỗi góc trong phòng. Bên ngoài dường như có ánh mắt hau háu và hơi thở gấp gáp hướng về phía họ.

Lục Tử Mặc hơi động dậy rồi chống thẳng người. Anh không xâm nhập vào cơ thể cô. Anh thật quá đáng, Sơ Vũ không chịu nổi hét lên, hai chân kẹp chặt thắt lưng anh. Lý trí của cô hoàn toàn sụp đổ, cơ thể chỉ muốn có anh. Nhưng người đàn ông này vẫn tiếp tục giày vò cô, không cho cô được thỏa mãn.

Ánh mắt bên ngoài ô cửa sáng rực. Cái bóng của hắc phản chiếu trong không gian như một sinh vật tà ác. Lục Tử Mặc hơi lim dim mắt, cảnh tượng nguyên thủy trong phòng đốt cháy con mắt của người bên ngoài như thế nào thì anh biết rõ. Nhưng người bên ngoài không hề biết, từ đầu đến cuối, người bị hành hạ nhất chính là bản thân anh.

Một cơn sóng tình đưa Sơ Vũ gần đến đỉnh cao, thân thể cô ngày càng trống rỗng. Anh rõ ràng đang ở lối vào cơ thể nhưng không chịu cho cô. Cảm giác nhục nhã khiến Sơ Vũ bật tiếng khóc. Lục Tử Mặc cúi sát người, hôn lên nước mắt trên mặt cô. Thắt lưng anh đè nặng xuống, vật nhọn đâm thẳng vào người Sơ Vũ.

Sự trống rỗng bỗng nhiên bị được lấp đầy. Cú va chạm gần như xuyên qua người Sơ Vũ. Cơn khoái cảm như giông bão ập tới, Sơ Vũ hét lạc cả giọng, hoàn toàn không biết cô đang ở phương nào. Lục Tử Mặc nhanh chóng đưa cô tới cực đỉnh. Ngón tay Sơ Vũ cào trên lưng anh thành một vết xước dài, càng tạo thêm sắc màu ân ái.

Người đứng ngoài cửa hóa đá, cổ họng như bị thiêu đốt. Cảnh tượng trong phòng khiến hắc muốn giết chết người đàn ông trên giường ngay lập tức. Tay hắc bóp chặt khẩu súng dắt ở lưng đến mức gân guốc nổi rõ. Nhưng cuối cùng hắc vẫn không hành động. Đợi đến khi căn phòng yên tĩnh trở lại, hắc lặng lẽ biến mất.

Lục Tử Mặc ôm chặt Sơ Vũ, vật cứng nóng bỏng chôn sâu trong cơ thể cô vẫn chưa chịu ngủ yên. Lục Tử Mặc cố khống chế bản thân ra khỏi người Sơ Vũ. Cô giống như động vật nhỏ vẫn đang thở hổn hển, mở to mắt nhìn Lục Tử Mặc.

“Trước khi về đến Thái Lan, chúng ta chỉ để lại một mình Lama”.

Lục Tử Mặc thì thầm bên tai Sơ Vũ, không biết anh lấy mười hai mũi kim có độc trong cặp quần cô từ khi nào. Lục Tử Mặc rút đầu sắp ra một nửa. Ánh mắt Sơ Vũ đột nhiên xuất hiện tia lạnh lẽo.

“Em hãy nhớ đâm thẳng vào động mạch. Thời gian chất độc phát tán là 10 giây. Một người đang bị kích động hoặc vận động mạnh, chất độc càng phát tán nhanh hơn, khoảng bốn giây”, Lục Tử Mặc thì thầm.

Bên ngoài có tất cả tám người đàn ông trừ Lama. Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc hồi lâu rồi cầm lấy số kim tiêm. Anh nắm chặt cánh tay cô định nói điều gì đó. Sơ Vũ hiểu ý Lục Tử Mặc, cô không cho anh và bản thân cơ hội rút lui. Sơ Vũ mặc quần áo bước xuống giường. Đi đến cửa, cô rất muốn quay đầu nhìn Lục Tử Mặc. Nhưng Sơ Vũ cố nén, nắm lấy chốt cửa, hít một hơi sâu.

Bây giờ không phải là lúc suy tính nhiều. Sơ Vũ biết rõ, một khi về đến Thái Lan lấy được hàng, cô và Lục Tử Mặc chắc sẽ không giữ được mạng sống.

Sơ Vũ lặng lẽ đi ra ngoài. Người đàn ông ngồi gần cửa lập tức đứng dậy nắm chặt khẩu súng. Đám thuộc hạ của Lama không phải thức toàn bộ. Chúng chỉ luân phiên cắt cử hai người canh gác, một trong hai tên là Berto. Berto không ngờ người đi tới là Sơ Vũ, biểu hiện nhẹ nhõm hẳn. Ánh mắt của hắn khiến Sơ Vũ toát mồ hôi lạnh.

Đó là ánh mắt của loài lang sói nhìn thấy miếng thịt tươi ngon.

“Cô ra ngoài làm gì vậy?”

Berto giơ tay giữ người đàn ông gác cùng. Hắn đảo mắt từ trên xuống dưới Sơ Vũ. Cảnh tượng ban này vẫn hiện rõ mồn một trong đầu hắn. Thân dưới của hắn đột nhiên đau nhức, cảm giác khát khô lại dội về.

“Tôi...tôi muốn đi nhà vệ sinh...”

Sơ Vũ đỏ mặt lên tiếng, nhìn Berto với ánh mắt long lanh. Berto bất giác tưởng tượng, nếu cô nằm dưới người hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy...

Trong một bài hát có ca từ “phụ nữ là diễn viên trời sinh”. Trước đó, Sơ Vũ chưa bao giờ nghĩ, cô có thể trấn tĩnh trong hoàn cảnh đột phát như bây giờ. Cô nhìn rõ ý nghĩ bắn thủ trong đầu người đàn ông kia. Đây là cái bẫy do Lục Tử Mặc giăng. Mặc dù anh không giải thích nhiều lời với cô, nhưng Sơ Vũ biết rõ anh tính toán điều gì.

Giống như anh rất hiểu cô.

Berto chỉ mũi súng ra phía đằng sau đại diện: “Tôi phải đi theo cô. Đi thôi!”

Người đàn ông cùng gác với Berto nhếch mép cười nham hiểm. Hắn đá chân vào một tên đang nằm ngủ rồi đứng dậy: “Tôi cũng muốn đi nhà vệ sinh”.

Tim Sơ Vũ đập mạnh, Berto tiến lên phía trước, dùng mũi súng đập nhẹ vào cánh tay cô: “Chẳng phải cô muốn đi vệ sinh sao? Chúng tôi đưa cô đi”.

Hai người đàn ông đưa Sơ Vũ ra khỏi đại diện, đi qua giếng trời về phía sau. Sơ Vũ có thể nhận thấy, càng đi xa đại diện, hơi thở của hai người đàn ông càng nặng nề. Sơ Vũ nắm chặt kim tiêm trong tay, từ từ rút đầu sắp trong đêm tối.

Theo cuộc giao dịch giữa Lục Tử Mặc và Lama, bọn chúng sẽ không dám động đến cô trước khi nhận hàng. Sơ Vũ trong lòng biết rõ, Lục Tử Mặc cố tình làm vậy để kích thích chúng khiến chúng ra tay trước. Chúng vốn là loài dã thú, chỉ cần chúng không giữ được lý trí, cô và Lục Tử Mặc sẽ có cơ hội.

Cô chỉ là người đàn bà của Lục Tử Mặc mà thôi. Cô đã tự động dâng đến miệng, dù có thay nhau làm nhục cô, chỉ cần cẩn thận không để cô chết đi, Lục Tử Mặc có thể làm gì chúng?

Có lẽ trong lòng chúng đang nghĩ như vậy. Một khi lấy được hàng, Lục Tử Mặc phải chết, người đàn bà này sẽ trở thành món đồ chơi trong tay chúng. Bây giờ chúng chỉ là hưởng thụ trước mà thôi.

Toàn thân Sơ Vũ căng cứng đến cực điểm. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi người đàn ông phía sau bỏ nhào đến, cô vẫn hết sức hoảng sợ. Sơ Vũ không hề phản kháng, nỗi sợ hãi của cô không phải giả tạo. Cô mở to mắt nhìn Berto đang đè vào người mình. Berto đẩy Sơ Vũ vào sát tường, hắn chìa mũi súng lạnh lẽo lên thái dương Sơ Vũ: “Đừng có kêu! Để anh em chúng tôi hưởng thụ cô một lúc rồi thả cô về”.

Người đàn ông thở hồng hộc, ra sức xé rách áo Sơ Vũ, một tay rút thắt lưng quần mình, giải phóng vật cứng to lớn, sau đó hắn gấp gấp kéo quần Sơ Vũ. Sơ Vũ buông thõng cánh tay. Một cái đau nhói không gây sự chú ý cho Berto, hắn vẫn thờ dốt, định tách hai đùi Sơ Vũ. Nhưng hành động của hắn chỉ đến đây, khuôn mặt hắn đột nhiên trở nên tím tái, cả người hắn mềm nhũn đổ về phía Sơ Vũ.

Tên đang đứng gác phát giác Berto có gì bất ổn, hắn giữ chặt cánh tay Berto. Sơ Vũ đẩy người Berto về phía hắn, tên kia theo bản năng giơ cả hai cánh tay ra đỡ. Cùng lúc đó, Sơ Vũ chọc cây kim vào cổ tay hắn.

Mọi việc diễn ra thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của Sơ Vũ. Cô không bao giờ có thể ngờ, giết người lại đơn giản như vậy. Tim cô vẫn đập liên hồi, đầu óc trống rỗng nhưng lý trí của cô lại rất tỉnh táo. Sơ Vũ cởi bỏ áo sơ mi, để trần nửa người trên rồi quay lại đại điện.

Dưới ánh trăng mờ mờ, cô đi trên hành lang như oan hồn một người phụ nữ vô tội tìm đến đàn ông trả thù. Trong đêm tối, hình bóng của cô càng trở nên không chân thực.

Sơ Vũ dừng lại ở bên ngoài đại điện. Ngoài người đàn ông bị đánh thức ban nãy, năm tên còn lại đang ngủ say sưa. Sơ Vũ nhẹ nhàng tháo giày, đi chân đất lao mạnh vào lòng người đàn ông đang ngồi canh gác.

Người đàn ông theo phản xạ cầm khẩu súng. Nhưng hình ảnh lơ lờ của Sơ Vũ khiến hắn ngây người trong giây lát. Khi Sơ Vũ ở trong lòng hắn, hắn cảm nhận thấy làn da mát rượi của cô trong một giây. Ở một hai giây tiếp theo, cơ thể hắn đột nhiên cứng ngắc không thể động đậy. Sau đó, thế giới biến mất vĩnh viễn khỏi tầm mắt hắn.

Sơ Vũ đỡ thi thể người đàn ông, nhẹ nhàng đặt hắn nằm xuống đất. Năm người đàn ông ngủ say còn lại chẳng khác gì trẻ sơ sinh không có sức phản kháng. Tuy nhiên, khi Sơ Vũ chuẩn bị chọc kim tiêm vào người đàn ông thứ tư, hắn đột nhiên tỉnh giấc, nắm chặt cổ tay cô: “Cô đang làm gì hả?”

Sơ Vũ buông lỏng bàn tay, kim tiêm rơi xuống đất. Tiếng kêu của hắn đánh thức người đàn ông cuối cùng. Hai tên nhìn Sơ Vũ lơ lờ lập tức đoán có chuyện không hay xảy ra. Người đàn ông đang giữ Sơ Vũ hét lớn: “Lama, Lama”.

Cửa hai căn phòng bên trái và bên phải đồng thời mở cùng lúc. Lama và Lục Tử Mặc đứng đối diện nhau. Ánh mắt của hai người đàn ông dừng lại trên thân Sơ Vũ. Lục Tử Mặc sải bước rộng về phía trước, cởi áo khoác lên người Sơ Vũ. Anh ngẩng đầu nhìn Lama, nói từ tốn: “Lama, đây chính là thành ý của anh sao?”

“Lũ ngốc chúng mày”

Lama bước lên, không phân biệt trắng đen bạt tai hai người đàn ông: “Chúng mày đúng là đồ con lợn, mau đứng dậy cho tao. Berto đâu rồi, Amo đâu rồi?”

Lama đá chân vào người nằm dưới đất, nhưng thuộc hạ của hắn không có phản ứng. Người lật lại để lộ gương mặt tím ngắt. Lama liền rút súng chĩa vào Lục Tử Mặc. Không khí trong đại điện đột nhiên căng thẳng, mặt Lama sát khí đằng đằng: “Tôi quả nhiên đã quá coi thường anh, Lục”.

Xe Jeep đi khỏi ngôi chùa, hình bóng ngôi chùa hoang dần bị bóng tối nuốt trọn. Đèn pha phía trước xe Jeep cắt màn đêm đen, vùng núi trong đêm tối âm u rợn người.

Đoàn người của Lama đi một mạch đến lúc trời tờ mờ sáng. Xe dừng ở đầu cầu sông Maesai. Bờ bên kia con sông là huyện Maesai thuộc đất Thái Lan. Năm người xuống xe, Lama bắt ngờ kéo Sơ Vũ về phía mình, cười thâm hiểm: “Mang theo người đàn bà này không phải là phí công vô ích, bây giờ cô ta trở nên có tác dụng với chúng tôi. Lục, qua con sông này là đến địa bàn của anh. Anh hãy nhìn kỹ người đàn bà trong tay tôi. Nhất cử nhất động của anh đều không lọt qua mắt tôi, anh hãy cẩn thận đấy”.

Lục Tử Mặc đứng im lặng, anh vẫn giữ lạnh lùng vô cảm khi Sơ Vũ đột nhiên bị Lama bắt làm con tin.

Theo hiệp định giữa hai nước Thái Lan và Miến Điện, người dân hai nước có thể qua lại vùng biên giới hai bên trong phạm vi năm km từ sáu giờ sáng đến sáu giờ tối. Bây giờ mới là 5h40 sáng, rất nhiều người buôn bán và đoàn khách du lịch đứng xếp hàng đợi thông quan ở đầu cầu. Lục Tử Mặc dõi mắt về phía xa xa rồi quay đầu nhìn Lama mỉm cười: “Cẩn thận đừng để cô ấy bị thương”.

Kể từ lúc rời khỏi ngôi chùa, Sơ Vũ vẫn chưa hết hoảng sợ. Trong suốt quá trình xảy ra sự việc, cô có phản ứng khá bình tĩnh và tỉnh táo. Nhưng sau đó, cả người cô bắt đầu run lẩy bẩy.

Lúc ở trên xe, Lục Tử Mặc ôm chặt Sơ Vũ, cố gắng dùng hơi nóng cơ thể sưởi ấm cho cô. Bây giờ bị Lama giữ chặt, Sơ Vũ không ngừng run cầm cập. Lama ngược lại tưởng cô quá sợ hãi.

Vụ mấy tên đàn em bỏ mạng ở ngôi chùa, Lama đương nhiên nghi ngờ do Lục Tử Mặc gây ra. Có điều một khi đã đặt chân vào chốn giang hồ, tử mạng không rõ nguyên nhân là chuyện như cơm bữa. Lama không có thời gian truy xét nguồn gốc cái chết của những kẻ không quan trọng đó. Việc cần kíp trước mắt là chiếm số hàng trên tay Lục Tử Mặc.

Để đạt được mục đích, hắn có thể bất chấp thủ đoạn.

Lama kéo Sơ Vũ sát vào người mình, gần như ôm cô trong lòng. Tất cả súng ống bỏ vào một cái hộp đã được ngụy trang trên xe Jeep. Lúc qua cầu, người lính biên phòng sẽ kiểm tra người và xe. Tuy chỉ là công việc mang tính thủ tục nhưng hắn không muốn xảy ra bất trắc.

Đúng 6h sáng, hai đầu cầu bắt đầu cho thông quan. Năm người ngồi lên xe. Theo sự sắp đặt của Lama, Lục Tử Mặc và Sơ Vũ bị tách ra. Lama và Sơ Vũ ngồi trên một chiếc xe đi trước, người lái xe là thuộc hạ của Lama. Lục Tử Mặc và tên còn lại đi chiếc xe đằng sau. Lama lên xe ngồi vào hàng ghế sau, ôm chặt Sơ Vũ như cặp tình nhân. Thấy cô cứ ngoái đầu nhìn Lục Tử Mặc, Lama ghé vào tai cô nói nhỏ: “Ngoan nào. Chỉ cần cô chịu hợp tác, cô có thể cao chạy xa bay với người đàn ông của cô sau khi tôi nhận được thứ tôi muốn”.

Lama không hề biết trong tay Sơ Vũ vẫn còn kim tiêm kịch độc. Hắn đề phòng Lục Tử Mặc, nhưng không hề nghĩ tới chuyện đề phòng người phụ nữ bên cạnh. Chỉ cần cô chọc nhẹ vào động mạch của hắn, cô và Lục Tử Mặc có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Sau đó thì sao? Cái chết của Lama chắc chắn sẽ khiến cây cầu hỗn loạn. Lục Tử Mặc ngồi ở xe sau, có thể nhân lúc hỗn loạn tìm cách trốn thoát. Cô và người đàn ông trên xe này bị giữ lại. Quan trọng hơn, trên người cô còn mấy cây độc trầm, sẽ là bằng chứng mấu chốt...

Tâm trạng Sơ Vũ rối bời, không biết có nên ra tay hay không? Xe Jeep của họ đã gần tới chốt kiểm tra, thành bại nằm ở thời khắc này. Đây là nơi công cộng lại có nhiều binh lính, sau này không biết cô còn gặp cơ hội tốt như vậy. Một khi giết Lama, cô là người Trung Quốc sẽ bị dẫn độ về nước. Chỉ cần Lục Tử Mặc có thể thoát thân...

Nghĩ đến Lục Tử Mặc, Sơ Vũ không thể kìm nén tình cảm, quay đầu nhìn anh ở trên xe ngay phía sau. Nhìn vào mắt Sơ Vũ, Lục Tử Mặc dường như đọc được suy nghĩ của cô, sắc mặt anh đanh lại. Sơ Vũ không do dự, từ từ rút ra một kim tiêm rồi bóp lớp sáp nến trên đầu mũi kim. Đúng lúc Sơ Vũ định giơ tay, cánh tay cô đột nhiên bị giữ chặt. Sơ Vũ giật mình ngẩng đầu, Lục Tử Mặc từ phía sau nhảy vào xe cô từ lúc nào. Anh cúi đầu hôn mạnh lên môi cô, mạnh đến mức môi cô đau rất.

Chuyện xảy ra đột ngột thu hút mọi ánh mắt của những người trên cầu, nhiều người đàn ông còn huyết sáo tán thưởng. Chỉ Sơ Vũ mới biết, cây kim tiêm trên tay cô đã bị Lục Tử Mặc lấy đi mất.

“Hãy chăm sóc người phụ nữ của tôi. Còn nữa, tay anh hãy nghiêm chỉnh một chút, Lama”.

Lục Tử Mặc buông Sơ Vũ, đứng thẳng người nhìn Lama bằng vẻ mặt vô cảm. Lục Tử Mặc cúi xuống, vỗ nhẹ lên mặt Sơ Vũ rồi quay người đi về xe phía sau. Tay anh bỏ vào túi quần một cách tự nhiên, giấu cây kim tiêm trong đó.

Lục Tử Mặc ngăn cản cô, Sơ Vũ không tiếp tục dõi theo Lục Tử Mặc mà ngênh đón cái nhìn lạnh lẽo của Lama. Đáy mắt của hắn lóe lên một tia nghi ngờ. Đúng lúc đó, đến lượt xe họ làm thủ tục kiểm tra. Lama hất đầu bảo thuộc hạ trình ba quyển hộ chiếu giả cho người lính biên phòng.

Ở nơi này người dân hai nước đi lại thường xuyên nên anh lính biên phòng chỉ đối chiếu ảnh trên hộ chiếu và người thật rồi kéo cần cho qua. Xe của Sơ Vũ đi trước, xe Lục Tử Mặc bám theo sau. Đến đất Thái Lan, Lama kéo Sơ Vũ xuống xe. Năm người đến bờ sông thuê một chiếc xuồng máy rồi thuận chiều dòng nước hướng về Chiang Rai.

Lama sau khi lên thuyền tay nắm chặt khẩu súng trong áo sơ mi, đứng sát sau Sơ Vũ. Hai người đàn ông còn lại cũng dùng vũ khí canh chừng Lục Tử Mặc. Xuồng máy nhanh chóng cập bờ Chiang Rai. Lúc này, Lama tỏ ra khá căng thẳng. Đến chỗ không người qua lại, hắn bảo thuộc hạ bỏ chiếc túi xách đeo trên lưng, lấy ra một bộ tóc giả và râu giả.

Lục Tử Mặc nhìn mấy thứ đưa đến trước mặt mình. Anh không phản ứng chỉ cười lạnh nhạt. Lục Tử Mặc nhanh chóng biến thành người đàn ông tóc nâu có bộ râu rậm rạp. Bộ râu gần như che kín nửa mặt Lục Tử Mặc, khiến diện mạo của anh khác hoàn toàn. Lama ngó một hồi rồi ném cái kính râm cho Lục Tử Mặc. Anh không nhận mà khoanh tay hai trước ngực: “Bây giờ tôi muốn anh thả Ba Dữ”.

“Gi hã? Anh nghĩ anh còn có tư cách thương lượng với tôi?”

Lama giữ chặt Sơ Vũ, thúc sủng vào người cô. Lục Tử Mặc không nhìn Sơ Vũ mà chiếu thẳng vào Lama: “Trong tay anh hiện có người phụ nữ của tôi. Lục Tử Mặc tôi chưa bao giờ tiến hành một vụ làm ăn bị lỗi. Hôm nay tôi đồng ý giao dịch với anh, là do tôi cảm thấy giá trị của hai người này hơn cả giá trị lô hàng. Nếu anh động đến với Ba Dữ, anh nghĩ liệu tôi có thể tiếp tục làm ăn với anh?”

Lama không đáp lời, bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng. Sơ Vũ nghe thấy tiếng kêu “tách” phía sau, Lama đã lên nòng sủng. Sơ Vũ cúi đầu lại ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc. Anh không nhìn cô mà cúi xuống rút một miếng thuốc lá rồi châm lửa: “Lama, anh hãy nghĩ kỹ đi. Lô hàng đang nằm trong tay tôi, không chỉ có mình anh muốn nó, người uy hiếp tôi cũng không chỉ một mình anh. Dù anh có khả năng lên trời nhưng Chiang Rai vẫn là địa bàn của Kim Gia. Tôi nhận lời giao dịch với anh là xuất phát từ ý nguyện của tôi. Chỉ cần anh lấy được hàng, thả người phụ nữ của tôi và Ba Dữ, tôi đảm bảo sẽ không truy cứu. Lục Tử Mặc tôi từ trước đến nay luôn là người giữ chữ tín”.

Từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán Lama. Bây giờ hắn chỉ còn hai thuộc hạ bên mình, thời gian và điều kiện không cho phép hắn trở về Miến Điện điều động đàn em. Hắn khó có thể tiến hành kế hoạch lấy hàng rồi trừ khử Lục Tử Mặc theo lệnh một người như đã hứa. Lục Tử Mặc một lời đảm bảo đáng giá ngàn vàng, anh ta nổi danh nói được làm được. Mục đích cuối cùng của Lama cũng chỉ là tiền bạc. Một khi Lục Tử Mặc không truy cứu, để hắn chuyển hàng về Miến Điện một cách thuận lợi, có lô hàng trong tay, hắn tiến gần tới mục tiêu thêm một bước.

Dù sao hắn cũng đang giữ người đàn bà của Lục Tử Mặc. Đến giai đoạn giao dịch cuối cùng, hắn sẽ thả Ba Dữ để bày tỏ thành ý, hắn cũng chẳng mất mát gì.

“Anh suy nghĩ kỹ đi”, Lục Tử Mặc nhẹ nhàng mở miệng: “Bây giờ anh chỉ còn cách lô hàng một bước nữa thôi. Lẽ nào anh không nên bày tỏ thành ý hay sao?”.

“Được thôi”, Lama nói một cách quyết đoán: “Tôi sẽ thả Ba Dữ, nhưng người đàn bà này buộc phải ở bên cạnh tôi trước khi giao dịch thành công”.

Lục Tử Mặc hơi khép hờ mi mắt rồi lại mở to: “Chỉ cần Ba Dữ liên lạc với tôi trong vòng 24 tiếng đồng hồ, báo cho tôi biết cậu ta đã an toàn, tôi sẽ dẫn anh đi nhận hàng”.

Lama không nói thêm điều gì. Năm người lập tức rời khỏi bờ sông. Lama tỏ ra đặc biệt thận trọng, hắn để Lục Tử Mặc đi trước, hai người của hắn đi giữa, còn hắn và Sơ Vũ đi sau cùng.

Năm người tới một ngôi nhà dân. Nơi này chắc là một cứ điểm của Lama trên đất Thái Lan. Đưa Lục Tử Mặc đến nơi này, xem ra hắn có ý định từ bỏ cứ điểm đó. Chiang Rai cũng có người của Lama. Trong thời gian đợi Ba Dữ liên lạc với Lục Tử Mặc, người đó báo cho Lama biết đã chuẩn bị xong xe hàng. Lục Tử Mặc ngồi trong một phòng nhắm nghiền hai mắt, không rõ anh nghĩ gì. Bộ dạng của anh như không hề quan tâm đến mọi việc xảy ra xung quanh.

Sơ Vũ ở gian phòng bên cạnh, giữa hai gian phong ngăn bằng một tấm vách hạt nhựa nên không nhìn rõ đối phương. Lama vẫn không rời khỏi Sơ Vũ. Mọi việc sắp kết thúc, hắn không dấu nổi sự căng thẳng. Trước mặt Sơ Vũ, Lama không dấu điểm tâm trạng chân thực của hắn. Cứ như vậy, một ngày sắp trôi qua.

Đến khoảng 8h tối, tiếng chuông điện thoại trong phòng Lục Tử Mặc kêu vang khiến tất cả mọi người giật mình. Thuộc hạ của Lama đang canh chừng Lục Tử Mặc lập tức nhắc máy rồi đưa cho Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc chỉ nghe điện thoại, không nói một câu nào. Cuối cùng anh gác máy rồi đứng dậy: “Chúng ta đi thôi!”

Lama thở phào nhẹ nhõm, kéo Sơ Vũ đứng dậy. Hắn cười nói với Sơ Vũ: “Xin lỗi, bây giờ cô là bùa hộ thân của tôi, cô buộc phải đi theo tôi. Cô cứ yên tâm, đợi xong hết mọi chuyện, tôi sẽ trả cô nguyên vẹn về với Lục Tử Mặc”.

Câu nói này dường để Lục Tử Mặc nghe nhưng anh không hề có phản ứng. Lục Tử Mặc ra khỏi nhà đầu tiên, leo lên một chiếc xe đã thuê sẵn rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trời lại sắp mưa.

Tháng 9 ở Chiang Rai đúng vào mùa mưa. Thái Lan là một đất nước mưa giông điển hình. Đang yên đang lành tự nhiên trên trời sấm chớp ầm ỹ rồi cơn mưa trắng xóa ập tới. Mặc dù là buổi tối nhưng vẫn có thể cảm nhận thấy khí áp nặng nề và bầu không khí ẩm ướt. Khí áp thấp này giống như một hòn đá đè nặng vào lòng người, khiến con người không thở nổi.

Lục Tử Mặc lái xe rất nhanh. Do trời tối lại sắp có mưa giông nên trên đường hầu như không có bóng người. Lục Tử Mặc đi theo con đường núi ngoằn ngoèo, hai bên đường có ánh đèn le lói. Thỉnh thoảng trên đường cũng có một chiếc xe phóng vụt qua, nhanh đến mức không nhìn rõ dung mạo của đối phương.

Lama lái xe bám sát Lục Tử Mặc. Sơ Vũ và một thuộc hạ của Lama ngồi ở ghế sau. Sơ Vũ trong lòng hoang mang, không hiểu ý đồ của Lục Tử Mặc. Tại sao lúc ở trên cầu, anh lại ngăn cản cô ra tay, lẽ nào anh thật sự có ý định giao dịch với Lama? Mặc dù bây giờ Lama chỉ còn lại hai đàn em nhưng dù sao hắn cũng có hang ổ ở Thái Lan. Ai biết được sau khi nhận hàng, hắn có giữ lời hứa để cô và Lục Tử Mặc an toàn ra đi.

Sơ Vũ càng nghĩ càng rối bời, cô cắn chặt bờ môi. Hai bàn tay tê cứng không còn cảm giác.

Đường số bảy là khu thương mại sầm uất. Sơ Vũ rất quen thuộc Chiang Rai, bao lâu sau mới được trở lại nơi cô sống nhiều năm, cảm giác thân thiết khiến nỗi bất an của Sơ Vũ vơi đi ít nhiều. Lục Tử Mặc đánh tay lái xe dừng lại trước một cửa hàng thủ công mỹ nghệ, ngẩng đầu nhìn cửa hàng đóng kín tối om.

Lục Tử Mặc bước đến cửa chính, lắc lắc ổ khóa bằng đồng khá dày, anh quay lại gật đầu với Lama đang kéo Sơ Vũ xuống xe: “Đi cửa sau”.

Đoàn người đi vào một ngõ nhỏ bên cạnh, không bao lâu sau thấy một cánh cửa sắt. Lục Tử Mặc ngo bôn xung quanh, cúi người nhặt một sợi dây thép, thổi bụi rồi chọc vào mở khóa cửa. Anh quay đầu, ánh mắt phóng qua người đứng giữa dừng lại nơi Sơ Vũ: “Bây giờ tôi sẽ giao hàng cho anh, để cô ấy đi đi!”.

“Lục, anh nói đùa à?”

Lama cất giọng lạnh lùng: “Tôi còn chưa nhìn thấy hàng. Thả người đàn bà này đi, lỡ anh trở mặt với tôi thì sao?”

“Anh có thể trói tôi cùng đi xem hàng”.

Lục Tử Mặc nói bình thản: “Đến nước này rồi anh vẫn không tin tôi sao?”

“Người sống trên giang hồ như chúng ta mà dễ dàng tin kẻ khác, e là tôi đã chết cả trăm lần rồi. Mở cửa ra đi”.

Lama giữ chặt Sơ Vũ, chìa nòng súng vào huyết thái dương cô: “Nghe đây! Tôi không phải là Renault hay Gina. Tôi không vọng tưởng giữ người đàn bà này để phòng thân nên không dám ra tay. Đối với tôi, giá trị của cô ta chính là lô hàng ở trong kia. Nếu có sơ suất gì, cô ta chỉ có một kết cục mà thôi”.

Nòng súng lạnh lẽo vẫn gí chặt vào đầu Sơ Vũ, cô bị kéo tóc ngẩng mặt đối diện với Lục Tử Mặc. Tay anh vẫn để trên chốt cửa sắt, nghe những lời của Lama, Lục Tử Mặc bất động. Thời gian như ngừng trôi, trên bầu trời bỗng nổi lên trảng sấm sét, rồi cơn mưa điên cuồng ập xuống. Lama lên nòng súng, cất giọng thâm trầm trong mưa lớn: “Mở cửa”.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng mở cửa sắt, bên trong là một cái sân không lớn. Trên sân trống không. Lục Tử Mặc chỉ tay về nhà kho ở phía Tây: “Toàn bộ lô hàng nằm trong đó”.

Lama gật đầu với đàn em đứng bên cạnh. Tên này chìa súng về phía Lục Tử Mặc, đi qua người anh một cách cẩn trọng về gian nhà phía tây. Hắn quan sát tình hình rồi bước lên phía trước. Hắn nổ hai phát súng vào khóa cửa, gờ chân đạp mạnh cửa ra vào, nhìn ngó một lúc rồi đi vào bên trong. Không bao lâu sau, hắn ra ngoài gật đầu với Lama.

Lama đẩy Sơ Vũ về phía thuộc hạ còn lại, tên này lập tức chìa súng vào trán Sơ Vũ. Lama cười với Lục Tử Mặc: “Tôi vào trong kiểm hàng. Đợi tôi kiểm xong, giao dịch giữa chúng ta coi như hoàn thành”.

Lục Tử Mặc không đáp lời, quay đầu về phía Sơ Vũ. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nhìn tay cô rồi liếc xuống cặp quần của cô. Sơ Vũ tim đập mạnh, hiểu ý anh trong giây lát. Lục Tử Mặc muốn cô giết chết kẻ canh giữ họ.

Lục Tử Mặc quay người đi theo Lama vào bên trong. Tên đang uy hiếp Sơ Vũ đột nhiên nhằm thẳng mũi súng về phía Lục Tử Mặc. Vào giây phút nguy cấp, Sơ Vũ không do dự rút ngay một cây độc châm, cắm vào cổ tay người đàn ông bên cạnh ngay trước khi hắn bóp cò. Người đàn ông run tay, phát đạn chệch hướng bay vào bức tường trước mặt. Cùng lúc đó, Lục Tử Mặc lao người về phía Lama.

Lama phản ứng khá nhanh, lập tức xoay người giơ súng về phía trước. Đáng tiếc là Lục Tử Mặc nhanh hơn một nhịp. Anh tung chân đá bay khẩu súng trên tay Lama rồi cuộn người bắt lấy khẩu súng. Cầm khẩu súng trên tay, Lục Tử Mặc lập tức bắn vài phát đạn về phía nhà kho, nơi một đàn em của Lama đang đi ra, thành công dùng vũ lực ép tên đó không dám ra ngoài cứu viện.

Lục Tử Mặc lùi bước, một tay kéo Sơ Vũ ra ngoài, một tay móc khóa cổng sắt rồi chạy như bay về phía con ngõ nhỏ. Trong sân có tiếng súng nổ, Lục Tử Mặc không quay đầu, kéo Sơ Vũ chạy xuyên qua những ngõ nhỏ dày đặc như hệ thống mạng nhện. Không bao lâu sau, hai người thoát khỏi tầm ngắm của Lama.

Trong đêm tối, Lục Tử Mặc và Sơ Vũ rời khỏi hệ thống ngõ hẹp, đến một ngôi nhà dân. Lục Tử Mặc rút sợi dây thép trong người để mở khóa cổng. Anh đẩy Sơ Vũ vào trong sân rồi lại bấm khóa cổng. Lục Tử Mặc rút chìa khóa dưới chậu hoa trên bậc tam cấp, mở cửa và kéo Sơ Vũ vào phòng.

Hai người chạy nhanh đến mức tim mạch gần như nhảy ra ngoài. Vừa vào phòng họ lập tức ngồi bệt xuống sàn. Lục Tử Mặc thở hắt ra, nằm thẳng chân thẳng tay xuống đất. Sơ Vũ thở hổn hển, liếc nhìn Lục Tử Mặc rồi nằm dài xuống như anh. Hai người nằm trên nền đá lạnh toát, nghe tiếng sấm sét và tiếng mưa rơi ở bên ngoài. Nước mưa từ trên người họ chảy xuống ướt sũng nền nhà.

Lục Tử Mặc đột nhiên xoay người nằm đè lên Sơ Vũ. Anh ôm cô chặt đến nỗi Sơ Vũ không thở nổi. Tim Lục Tử Mặc đập mạnh, như truyền cho Sơ Vũ nỗi bất an và sợ hãi không thể nói ra lời của anh.

“Sơ Vũ”, Lục Tử Mặc hơi buông lỏng người cô: “Tôi còn có một việc cần giải quyết. Em hãy ở đây đợi tôi...”

Lục Tử Mặc định đứng dậy, Sơ Vũ liền nắm chặt tay áo anh, cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Lục Tử Mặc! Nếu anh tin em thì hãy cho em biết tất cả những chuyện liên quan đến anh. Dù có chết, cũng đừng để em chết không minh bạch”.

Lục Tử Mặc hơi sững người, họ nhìn nhau hồi lâu. Cuối cùng, Lục Tử Mặc cũng nhẹ nhàng lên tiếng: “Tôi xin lỗi, Hạt mưa nhỏ”.

Trước mắt Sơ Vũ đột nhiên tối sầm, vật cuối cùng cô nhìn thấy là một con dao rơi xuống.

15. Chương 29-30

Vào giây phút Sơ Vũ ngất lịm trong lòng Lục Tử Mặc, một tiếng cạch nhẹ vang lên hòa lẫn tiếng sấm sét, Lục Tử Mặc ngẩng đầu nghe ngóng trong bóng tối, toàn thân ở trạng thái cảnh giác cao độ như một con báo rình mồi.

Nơi này là cứ điểm bí mật của Lục Tử Mặc ở Chiang Rai, một ngôi nhà bằng gỗ hai tầng nằm giữa hoa viên trồng nhiều cây cối. Lúc này, anh và Sơ Vũ ở phòng khách tầng một. Tiếng cạch nhẹ đó lập tức biến mất như tiếng côn trùng đâm vào mạng nhện, nhưng cũng đủ thu hút toàn bộ sự chú ý của Lục Tử Mặc.

Trên tầng hai có tiếng bước chân người. Mặc dù người trên tầng cố tình đi rất khẽ nhưng khi dẫm xuống sàn gỗ vẫn phát tiếng động. Lục Tử Mặc lặng lẽ ôm Sơ Vũ ra phía sau sofa. Cô vẫn bất tỉnh nhân sự trong lòng anh.

Như vậy cũng tốt.

Một trận gió lớn thổi tung cánh cửa sổ đang đóng kín ở tầng một, cánh cửa sổ đập mạnh vào tường tạo thành tiếng chát chúa. Mưa gió từ bên ngoài bay vào, làm ướt sàn nhà trong chốc lát. Đúng lúc đó, trong bóng tối xuất hiện tiếng kim loại va chạm lạch cạch.

Lục Tử Mặc nhướng mày. Mặc dù rất nhẹ nhưng tiếng động vừa rồi không lọt khỏi tai anh. Anh không nghe nhầm, đó chính là tiếng kéo chốt bảo hiểm trên nòng súng. Lúc này, Lục Tử Mặc có thể cảm nhận được bầu không khí chết chóc vây quanh.

Trong phòng tối om, chỉ thỉnh thoảng có ánh chớp lóe sáng trên trời chiếu vào. Lục Tử Mặc ôm Sơ Vũ, lom khom di chuyển theo bộ bàn ghế đặt trong phòng, mắt anh nhìn chăm chăm về phía chân cầu thang nhưng không thấy một bóng dáng nào cả.

Bên phải phòng khách có cửa đi sang phòng khác. Ngôi nhà này mang đặc trưng kiến trúc Thái Lan, không gian rộng lớn và thoáng đãng. Vì vậy, căn phòng sinh hoạt ở bên cạnh không có tường chắn, chỉ có hành lang bằng gỗ và cầu thang đá lên xuống.

Cửa nối giữa phòng khách và phòng sinh hoạt là loại cửa vòm bằng gỗ chạm trổ hoa văn. Lục Tử Mặc di chuyển chậm rãi về phía cửa vòm, đảo mắt một vòng quanh phòng sinh hoạt. Trong phòng chỉ có một bộ ghế sofa bằng vải nằm đối diện cửa gỗ. Một bên tường đóng một giá sách nặng, trên xếp đầy sách. Bên dưới giá sách là lò sưởi có tác dụng trang trí, chưa sử dụng bao giờ.

Có lẽ biết gian phòng này không có chỗ nào để trốn nên không ai mai phục ở đây. Căn phòng nằm ngoài tầm mắt kiểm soát từ tầng hai. Tuy nhiên nếu đi vào trong đó, anh sẽ bị người ở trên tầng hai nhìn thấy. Nếu là lúc bình thường, Lục Tử Mặc cũng không dám mạo hiểm. Nhưng đêm nay thì khác, trời vừa tối vừa mưa gió bão bùng, chỉ cần di chuyển với tốc độ đủ nhanh, dù bị đối phương bắt gặp, anh cũng nắm chắc cơ hội trốn thoát.

Lục Tử Mặc ôm chặt Sơ Vũ trong lòng, nhân một tia chớp chói sáng tạo thành điểm mù thị giác phóng ra khỏi phòng khách, vượt qua cửa gỗ vào căn phòng sinh hoạt. Đến nơi, Lục Tử Mặc lập tức dấu mình sau chiếc ghế sofa.

Sơ Vũ hơi động dậy người, Lục Tử Mặc cúi đầu, mắt Sơ Vũ chớp chớp, xem ra cô đã tỉnh lại. Trước khi Sơ Vũ mở miệng, Lục Tử Mặc cúi đầu hôn lên môi cô, hai tay anh giữ tay cô, ép chặt toàn thân cô vào người mình.

Nụ hôn của Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ hoàn toàn tỉnh táo, cô mở to mắt nhưng không có bất cứ hành động nào, chỉ im lặng nhìn Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc biết là cô đã tỉnh, từ từ buông người cô và đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cô đừng lên tiếng.

Trong một giây lát, Sơ Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao Lục Tử Mặc vẫn còn bên cạnh cô, cô cũng không biết mình đang ở đâu. Sơ Vũ cố nén mọi nghi vấn, cũng không chất vấn anh vì lý do gì đánh ngất cô. Đầu tiên, Sơ Vũ quyết định nghe theo Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc chỉ lên cầu thang, giơ bốn ngón tay, chỉ vào người Sơ Vũ rồi chỉ xuống đất. Sau đó anh chỉ vào lò sưởi cách đó không xa và làm động tác bóp cò.

Sơ Vũ lập tức hiểu ý Lục Tử Mặc. Tầng trên có bốn người đang mai phục, Lục Tử Mặc muốn cô ngồi yên ở đây, anh sẽ đi lấy khẩu súng cất dấu ở lò sưởi. Sơ Vũ gật đầu, Lục Tử Mặc dùng sức ôm chặt cô rồi lặng lẽ cúi người đi về phía lò sưởi.

Từ sofa đến giá sách là một khoảng trống khá rộng, không có thứ gì yểm hộ. Sơ Vũ hồi hộp dõi theo bóng dáng Lục Tử Mặc. Anh lập tức lao vút tới phía giá sách như một cái bóng, nhanh đến mức Sơ Vũ không kịp nhìn. Sơ Vũ chưa định thần, Lục Tử Mặc đã đứng nép mình bên góc giá sách.

Gần như cùng lúc đó, cửa vòm nối phòng khách và phòng sinh hoạt xuất hiện hai người đàn ông. Chúng mặc đồ đen hòa lẫn vào bóng tối. Sau khi vào phòng, chúng lập tức chia ra hai bên trái và phải, nấp sau bàn gỗ chân cao bên cạnh sofa. Trên tay chúng là khẩu súng bắn tia có tia laser. Họng súng đen ngòm thò ra từ hai bên Sơ Vũ, thỉnh thoảng ánh chớp phản chiếu vào tạo thành cảnh tượng rùng mình.

Sơ Vũ gần như ngưng thở. Cô lấy tay che miệng, cố gắng thu nhỏ người. Có cảm giác chúng ở rất gần cô. Sơ Vũ chống một tay xuống nền đá, cảm giác lạnh lẽo từ nền đá truyền qua bàn tay Sơ Vũ vào thẳng tim cô.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt. Gió thổi hạt mưa vào phòng làm ướt mặt Sơ Vũ. Khi hai người đàn ông xuất hiện, phản ứng đầu tiên của Sơ Vũ là nhìn Lục Tử Mặc bên giá sách. Ở vị trí đó, anh đứng ngay trước mặt chúng, như một tâm điểm tốt nhất. Tuy nhiên khi Sơ Vũ đưa mắt về phía giá sách, Lục Tử Mặc đã mất dạng.

Mồ hôi lạnh hòa trộn nước mưa từ trán Sơ Vũ chảy xuống. Xét từ góc độ tầm nhìn, hai khẩu súng giống như hai con mắt, khu vực đan chéo là điểm mù thị giác, Sơ Vũ tạm thời ngồi ở vị trí an toàn. Nhưng sự an toàn này có thể kéo dài bao lâu? Chỉ cần chúng xác định trong phòng không có người, đứng dậy kiểm tra một lượt. Đến lúc đó, cô sẽ chết chắc.

Bất ngờ phía trước có một vật thể bay đến. Hai người đàn ông lập tức nổ súng theo phản xạ. Hai phát đạn như hoa lửa trong đêm đen, đồng thời để lộ vị trí của chúng. Bên trái Sơ Vũ có tiếng cạch dưới đất, cùng lúc một vật thể nặng lãnh lẽo rơi trúng chân Sơ Vũ. Sơ Vũ cúi đầu nhìn, đó là một khẩu súng. Không kịp suy nghĩ, Sơ Vũ giơ súng nhắm về một tên sát thủ, hắn cũng giơ súng nhắm thẳng vào Lục Tử Mặc đang ở góc sofa. Tuy nhiên, Sơ Vũ đã nổ súng vào bộ ngực hắn trước khi hắn bấm cò vài giây.

Nòng súng lấp ổng giảm thanh, tiếng súng nổ y như tiếng mở nút chai champagne. Tên sát thủ cúi đầu nhìn, dường như không tin vào mắt mình và đổ vật ra ghế sofa. Sơ Vũ lùi lại mấy bước, ngậy người một lúc rồi quay đầu. Một cảnh tượng kinh hoàng đập thẳng vào mắt cô.

Ở đằng sau Sơ Vũ, Lục Tử Mặc toàn thân nhuộm màu máu đỏ tươi. Một thi thể bị đứt đầu vẫn còn co giật trước mặt anh, mùi máu tanh nồng nặc bao trùm không khí. Lục Tử Mặc vẫn giữ nguyên tư thế siết cổ đối phương. Trên nền máu đỏ là ánh mắt vô cùng lạnh lẽo của Lục Tử Mặc.

Hình ảnh Lục Tử Mặc lúc này khiến trong lòng Sơ Vũ dội lên một nỗi sợ hãi chưa từng có. Từ người anh toát ra cảm giác hoàn toàn xa lạ, lạnh lẽo u ám. Lý trí lại một lần nữa nhắc nhở cô, giữa cô và anh có một hố sâu cực lớn, dù cô có cố gắng đến mức nào, cô cũng không thể nào mở cánh cửa nội tâm của người đàn ông đó.

Ý nghĩ đó chỉ lóe lên trong đầu óc Sơ Vũ một giây. Lục Tử Mặc đã lập tức đứng dậy, kéo tay Sơ Vũ chạy thục mạng ra ngoài cửa. Bên trong có tiếng súng nổ vọng theo.

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ trốn ở vườn hoa rậm rạp phía sau. Hai tên sát thủ từ tầng hai lao xuống đuổi theo, đạn trúng vào bồn hoa bằng đá dày. Lục Tử Mặc lo Sơ Vũ bị thương, lấy thân mình yểm hộ cô. Nước mưa đã gột sạch máu trên người anh. Lục Tử Mặc cúi xuống nhìn Sơ Vũ: “Em có thể chạy nổi không?”.

Nếu không có cô, chắc Lục Tử Mặc sẽ không bị bó chân bó tay như bây giờ. Sơ Vũ gật đầu. Lục Tử Mặc cúi xuống hôn lên trán cô: “Từ bồn hoa chạy sang bên trái là nhà để xe. Bên trái nhà xe có một cổng ra vào nhỏ. Tôi sẽ chạy về bên phải còn em chạy về trái. Em nhớ đừng quay đầu lại, ra ngoài rồi thì đợi tôi”.

Lục Tử Mặc nói xong liền đứng dậy, Sơ Vũ nắm chặt mép áo anh. Lục Tử Mặc hơi sững người, anh kéo mạnh cô vào lòng hôn lên môi cô rồi đẩy cô ra. Anh biến mất sau lùm cây cảnh trong chốc lát.

Lần đầu tiên Sơ Vũ không nghe theo lời Lục Tử Mặc. Cô nắm chặt khẩu súng anh ném cho cô khi nãy. Việc Lục Tử Mặc di chuyển tạo ra tiếng động thu hút sự chú ý của hai tên sát thủ còn lại. Từ bên này, Sơ Vũ có thể nhìn thấy một người đàn ông trên hành lang.

Sơ Vũ giơ tay nhắm thẳng. Tuy nhiên, tay cô run đến mức không khống chế nổi. Làn mưa trắng xóa khiến tầm nhìn của cô trở nên mờ mịt. Sơ Vũ cố gắng trấn tĩnh, xoa nước mưa trên mặt. Nhưng khi cô chưa kịp nổ súng, một hình bóng chết chóc lặng lẽ tiến lại gần tên sát thủ.

Lần này, Sơ Vũ có cơ hội chứng kiến rõ ràng. Lục Tử Mặc giơ hai tay, một thứ vô hình gì đó tung ra từ đằng sau tên sát thủ, bay qua đầu và khi Lục Tử Mặc siết chặt, cổ hắn bị cứa đứt. Máu tươi phun ra như suối trên mặt đất. Vài chục giây sau, Lục Tử Mặc lại lặng lẽ lấy mạng tên sát thủ còn lại bằng thủ đoạn tương tự.

Lục Tử Mặc quay người mất hút trong bóng tối, anh giống như người con được sinh ra từ bóng tối có thể hợp nhất với bóng đêm bất cứ lúc nào.

Sơ Vũ định bước đi, nhưng cô không còn một chút sức lực nào, ngồi bệt xuống đất trong khi tay vẫn cầm chặt khẩu súng. Tim cô đập thình thịch, Sơ Vũ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng giết người như ban này. Cảnh tượng quá đổi kinh hoàng vẫn để lại tàn dư trong đầu cô. Chỉ cần nhắm mắt, Sơ Vũ có thể tưởng tượng ra hình ảnh thi thể đầu lìa khỏi cổ.

Thất lựng Sơ Vũ bị kéo mạnh lên, Sơ Vũ theo phản xạ giơ súng, một bàn tay giữ chặt khẩu súng của Sơ Vũ. Lục Tử Mặc không biết đến từ khi nào, anh ôm ghì lấy cô. Sơ Vũ nhìn đăm đăm người đàn ông trước mặt. Nỗi sợ hãi dường như không tan biến mà còn đậm đặc hơn. Ánh mắt của Sơ Vũ rơi vào đáy mắt Lục Tử Mặc, khiến anh cứng người trong giây lát.

Lục Tử Mặc kéo mạnh Sơ Vũ đứng dậy, lôi Sơ Vũ đi lảo đảo ra cửa. Anh đập mạnh cửa, bên ngoài là một ngõ nhỏ, đầu ngõ đậu một chiếc xe Jeep.

Lục Tử Mặc đẩy Sơ Vũ lên xe rồi lôi hai thùng xăng từ cốp sau. Anh xách hai thùng xăng trở lại ngôi nhà. Một lúc sau, Lục Tử Mặc đi ra, nhảy lên xe rồi nhấn ga rời khỏi nơi ngôi nhà chết chóc.

Sơ Vũ không biết Lục Tử Mặc quay lại làm gì. Nhưng chỉ một lúc sau, cô nhìn thấy khói bốc lên từ phía ngôi nhà. Lục Tử Mặc thiêu đốt xác chết, không để lại một manh mối nào cho bất cứ ai. Sơ Vũ hoàn toàn kiệt sức ngồi tựa vào cửa xe. Lục Tử Mặc tập trung tinh thần lái xe, không ngó đến cô một lần.

Trong đêm mưa bão như thế này họ dường như không có nơi nào để đi, con đường bị đêm đen nuốt mất. Ở trong xe đóng cửa kín mít dần dần bốc mùi tanh của máu. Sơ Vũ ngẩng đầu, ban đầu cô còn tưởng máu dính trên người Lục Tử Mặc là máu của mấy tên sát thủ. Nhưng Sơ Vũ nhanh chóng phát hiện có chuyện bất ổn. Vạt áo trước ngực Lục Tử Mặc hoàn toàn nhiễm đỏ, không nhận ra màu sắc trước đây. Sơ Vũ giật mình, thò tay sờ lên ngực anh, bàn tay cô nhuộm máu.

“Lục Tử Mặc”.

Mặt Sơ Vũ tái mét, cô nắm chặt lấy áo Lục Tử Mặc. Hành động của Sơ Vũ kiên quyết đến nỗi Lục Tử Mặc buộc phải dừng xe bên vệ đường. Lúc này họ đã rời khỏi phố xá, nhưng không biết đang ở vùng quê nào. Lục Tử Mặc giữ tay Sơ Vũ lại: “Tôi không sao”.

Sơ Vũ cởi cúc áo Lục Tử Mặc, hình ảnh trước mắt khiến cô rùng mình. Vết thương trên ngực Lục Tử Mặc nứt toác ra. Sơ Vũ đột nhiên hiểu ra thứ vũ khí vô hình Lục Tử Mặc dùng để giết chết mấy tên sát thủ là gì.

Anh đã rút sợi tơ kim loại từ vết thương trên ngực mình.

“Anh cần phải cầm máu”.

Sơ Vũ lên tiếng, cô phát hiện giọng nói của mình bình tĩnh lạ thường. Lục Tử Mặc lại một lần nữa ngăn cô: “Tôi còn phải làm một việc, Sơ Vũ”.

Sơ Vũ không đáp lời cũng không nhìn Lục Tử Mặc. Cô xé vạt áo sơ mi của mình, băng bó qua loa cho anh. Đợi đến khi cô buộc hai đầu vải, Lục Tử Mặc mới nắm tay Sơ Vũ: “Tôi sẽ thả em xuống một nhà nghỉ bên bờ sông...”.

“Em không đi đâu hết”.

Sơ Vũ cất giọng bình thản: “Lục Tử Mặc, em không đi đâu cả”.

Lục Tử Mặc trầm ngâm nhìn cô hồi lâu. Về mặt và giọng nói của Sơ Vũ đều rất bình tĩnh, thể hiện sự kiên định khác thường. Lục Tử Mặc quay đầu rồi nổ máy. Hai bàn tay anh nắm chặt tay lái, chặt đến nổi lộ đường gân xanh.

“Mấy người hồi này là người của Lama?”

Sơ Vũ mở miệng, có lẽ trò chuyện sẽ khiến cô bớt căng thẳng. Lục Tử Mặc im lặng trong giây lát rồi lắc đầu: “Không phải”.

Sơ Vũ chăm chú nhìn Lục Tử Mặc nhưng anh không có ý định giải thích thêm.

Xe Jeep tiếp tục lăn trên đường núi, gần đến bờ sông Mekong, Lục Tử Mặc tắt đèn pha và giảm tốc độ. Lái xe kiểu này trong đêm tối mưa gió chẳng khác nào hành động tự sát. Cũng may lúc này mưa nhỏ đi nhiều, xem ra cơn giông sắp kết thúc.

Cuối cùng xe Jeep dừng lại ở một rặng chuối tây, Lục Tử Mặc đâm xe hẳn vào trong để tàu chuối che bớt thân xe. Lục Tử Mặc đẩy cửa, quay người nhìn Sơ Vũ: “Tôi đi lấy lại lô hàng bị Lama cướp mất”.

Sơ Vũ không lên tiếng, nhảy phắt xuống xe đi theo anh. Lục Tử Mặc nhìn cô một lát, cuối cùng không tỏ thái độ phản đối. Anh cúi thấp người, dẫn Sơ Vũ đi lom khom men theo triền núi.

Sơ Vũ liếc xuống bên dưới, ánh sáng trên con tàu đậu ở bờ sông khiến cô có thể nhìn rõ con tàu trong đêm đen. Lục Tử Mặc lúc xuống xe cầm theo một chiếc hộp màu đen như hộp đựng nhạc cụ. Hai người nằm phủ phục xuống bãi cỏ ướt lạnh. Lục Tử Mặc lặng lẽ mở hộp và bắt đầu lắp ráp.

“Lát nữa tôi sẽ đi xuống bờ sông. Em ở đây làm tai mắt của tôi. Nếu có người tiến đến phía sau lưng tôi, em hãy giết hẳn”.

Lục Tử Mặc thao tác rất nhanh, chỉ một phút sau, khẩu súng bắn tia đã xuất hiện trong tay anh. Lục Tử Mặc nhấc súng lắp kính ngắm rồi quay sang nhìn Sơ Vũ: “Em có biết dùng không?”

Sơ Vũ lắc đầu, Lục Tử Mặc mỉm cười: “Rất đơn giản, không khác mấy so với loại khẩu súng chơi game. Em hãy ngắm chuẩn chữ thập trên kính ngắm vào đúng mục tiêu em cần bắn”.

Lục Tử Mặc tiến hành thao tác quá trình đối kẹp đạn cho Sơ Vũ xem. Sau đó anh đưa lại khẩu súng cho Sơ Vũ, vuốt tóc cô: “Nhờ cả vào em”.

Khẩu súng nặng trĩu tay, Sơ Vũ định nói câu gì đó nhưng Lục Tử Mặc đã trượt xuống dốc núi. Sơ Vũ không còn sự lựa chọn nào khác, cô nắm chặt súng hướng về phía con tàu. Thông qua kính ngắm, Sơ Vũ có thể nhìn thấy rõ mọi vật từ xa xa.

Trên tàu có khoảng mười người đàn ông đang bận rộn đi lại chuyển hàng từ một chiếc xe tải trên bờ vào trong khoang. Đèn pha xe tải bật sáng, cùng với đèn trên tàu tạo thành nguồn chiếu sáng. Có thể thấy bầu không khí lạnh lẽ và căng thẳng ở trên tàu.

Lục Tử Mặc không xuất hiện trong tầm mắt của Sơ Vũ. Lúc này đột nhiên có tiếng máy nổ vọng đến từ thượng nguồn. Lama từ khoang tàu bước ra ngoài, hẳn nhìn về phía thượng nguồn, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Một lát sau, từ thượng nguồn có vài con tàu phóng với tốc độ nhanh, chiếu đèn sáng rực vào tàu của Lama. Tiếng loa vang vọng cả khu vực bờ sông: “Người ở trên tàu và trên bờ chú ý, hãy lập tức bỏ những thứ trên tay xuống để chúng tôi kiểm tra. Lập tức dừng tay đứng nguyên tại chỗ để chúng tôi kiểm tra...”

Sơ Vũ nắm chặt khẩu súng bắn tia. Một dòng nước không rõ là nước mưa hay mồ hôi chảy xuống từ trán che mờ mắt cô. Bên cạnh cô có tiếng động nhẹ, Sơ Vũ quay đầu, Lục Tử Mặc đã lặng lẽ trở lại. Anh kéo tay Sơ Vũ: “Đi thôi!”.

Lục Tử Mặc giật khẩu súng bắn tia từ tay Sơ Vũ. Anh mở cốp xe ném cả khẩu súng lẫn chiếc hộp vào trong, sau đó nhanh chóng leo lên xe nổ máy phóng đi. Lúc này trên bầu trời xuất hiện tiếng kêu âm âm, một chiếc máy bay trực thăng bay ngược chiều họ.

“Chuyện gì vậy?”

Sơ Vũ không kịp thắt dây an toàn, cô nắm chặt tay vào tay nắm mở cửa để giữ thăng bằng. Sắc mặt Lục Tử Mặc rất tệ: “Cảnh sát”.

Tiếng ầm ầm của máy bay trực thăng trên trời lúc xa lúc gần. Chiếc máy bay quay đầu đuổi theo họ, cuối cùng dừng lại trên không trung phía trước đầu họ rồi bắc loa cảnh cáo: “Xe Jeep phía dưới mau dừng lại! Xe Jeep phía dưới mau dừng lại!”.

Sơ Vũ giật bắn người, quay đầu nhìn Lục Tử Mặc. Mặt anh lạnh như tiền, không hề giảm tốc độ mà đột nhiên nhấn ga. Chiếc xe Jeep chồm lên, tăng tốc vượt qua máy bay trực thăng trên không trung.

Máy bay trực thăng tiếp tục đuổi theo họ. Do xe tăng tốc bất ngờ nên Sơ Vũ theo quán tính lắc mạnh người, trong giây lát toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

Xe Jeep bay qua một mô đất rồi đâm mạnh xuống, Lục Tử Mặc phanh kít, khởi động lại máy. Anh gia tăng tốc độ, chiếc xe xuyên qua đường núi, luồn vào rừng cây bên cạnh.

Chiếc máy bay trực thăng đuổi theo một lúc nhưng không tìm thấy bóng dáng xe Jeep dưới rừng cây rậm rạp nên quay về. Lục Tử Mặc đảo vài vòng rồi lái xe hướng về bờ sông Mekong. Anh dừng lại ở thượng nguồn, cách chỗ tàu của Lama đậu trước đó không xa. Anh bỏ lại chiếc xe kéo Sơ Vũ đi bộ.

Hai người đi xuống dưới nước, nước sông Mekong vừa sâu vừa chảy cuồn cuộn. Lục Tử Mặc dẫn Sơ Vũ đi ngược dòng nước. Một lúc sau trên bờ vọng lại tiếng chó kêu. Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ nấp vào một tảng đá lớn gần bờ, nhìn lên con đường núi phía trước có ánh đèn pin loang loáng.

Ánh đèn pin và tiếng chó sủa khiến đêm tối càng thêm phần hỗn loạn. Nước sông vừa sâu vừa lạnh, dòng nước chảy xiết đến nỗi hai người phải bám chặt vào tảng đá mới có thể giữ người không bị trôi đi. Sơ Vũ hiểu dụng ý của Lục Tử Mặc. Trên người anh có mùi máu tanh, nếu không mượn nước sông khử mùi trên cơ thể, rất dễ bị chó săn đuổi tới.

Quả nhiên một lúc sau, có bóng con chó săn ở bờ sông bên kia hướng sang bên này sủa lớn tiếng. Lục Tử Mặc ngẩng đầu đoán hướng gió. Lúc này gió bắt đầu đổi hướng, họ đang ở đầu gió. Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ lên bờ, men theo đường núi lại tiến vào khu rừng rậm.

Lần này họ không cần đi xa lắm, phía trước có ánh đèn lập lòe. Hóa ra đi một vòng, họ lại quay về thị trấn Maesai. Lục Tử Mặc gõ cửa một tiệm cho thuê xe. Ông chủ tiệm có vẻ biết rõ thân phận của anh, không hỏi nhiều lời lập tức chuẩn bị cho anh một chiếc xe và một hộp đựng thuốc.

Hai người không dám dừng lại lâu. Sơ Vũ lái xe đi về đường núi theo chỉ dẫn của Lục Tử Mặc. Ngày hôm nay trải qua quá nhiều chuyện căng thẳng, đến lúc này đã cắt mọi cái đuôi mà Sơ Vũ vẫn chưa có cảm giác an toàn. Sơ Vũ nhìn vào kính chiếu hậu, xác định trên con đường núi chỉ còn mình cô và Lục Tử Mặc, cô mới cảm thấy nhẹ người.

Xe chạy suốt đêm, đến tầm sáng Lục Tử Mặc ra hiệu cho Sơ Vũ dừng lại. Lúc này bốn xung quanh là khu rừng rậm rạp với những cây cổ thụ cao vút. Sơ Vũ quay sang nhìn Lục Tử Mặc, sắc mặt anh tái mét.

Sơ Vũ cởi áo Lục Tử Mặc, tối qua ngẫm người dưới sông, miếng vải băng bó vết thương của anh ướt sũng nhuốm máu đỏ. Sơ Vũ tìm cây kéo trong hộp đựng thuốc rồi cắt miếng vải trên ngực anh. Vết thương của Lục Tử Mặc từ từ hiện ra trước mắt Sơ Vũ.

Vết thương bị nhiễm trùng sưng tấy. Lục Tử Mặc rút sợi tơ kim loại hơi thô bạo, khiến vết khâu của anh toạc ra. Sơ Vũ xem xét qua rồi kiểm tra nhiệt độ cơ thể anh. Vết thương trên ngực Lục Tử Mặc vừa bị nhiễm trùng vừa bị mất máu nhiều, hơn nữa thể lực anh bị vắt cạn kiệt, nên người anh hâm hấp sốt.

Cô khâu vết thương lần này là lần thứ mấy? Sơ Vũ không thể đè nén tâm trạng nóng nảy. Cô định lấy morphine tiêm cho Lục Tử Mặc nhưng anh giữ chặt tay cô, giật morphine trong tay cô rồi ném ra ngoài cửa “Đừng tiêm thứ này cho tôi”.

Sơ Vũ cắn môi nhìn anh đăm đăm. Lục Tử Mặc mỉm cười: “Sao nào? Em có phải chưa từng khâu cho tôi mà không dùng đến thuốc gây mê đâu? Bây giờ em lại không nỡ à?”

“Làm thì làm, dù sao người bị đau cũng đâu phải là em”.

Sơ Vũ cầm kim khâu, cúi đầu ngó vết thương của Lục Tử Mặc. Cô bất giác thở dài: “Hy vọng đây là lần cuối cùng em khâu cho anh”.

Lục Tử Mặc không lên tiếng, kéo cần ghế ngã về phía sau. Trời đã sáng hẳn, mặt trời nhô lên từ rừng cây chiếu tia sáng vàng lấp lánh. Sơ Vũ tập trung hết tinh thần vào đôi bàn tay. Cô khâu rất nhanh, vết thương dài nhưng cô hoàn thành trong thời gian chưa đến nửa tiếng đồng hồ.

Sơ Vũ giải quyết xong vết thương của Lục Tử Mặc, vừa đóng nắp hộp đựng thuốc, anh đột nhiên nhấc người cô. Sơ Vũ giật mình, Lục Tử Mặc đã xoay người đổi vị trí đặt cô vào ghế bên cạnh. Lục Tử Mặc nhìn Sơ Vũ rồi khởi động xe.

Rừng cây từ từ lùi lại phía sau, những cây cổ thụ cao chót vót ngày càng thưa dần. Đến tầm trưa, xe Jeep rời khỏi đường núi nhập vào đường quốc lộ. Sơ Vũ nhìn biển báo ở bên đường, Lục Tử Mặc đang lái xe quay trở lại.

Sơ Vũ nắm chặt cánh tay Lục Tử Mặc: “Anh điên à? Bây giờ anh trở lại nơi đó chắc chắn họ sẽ giăng thiên la địa võng để bắt anh”

“Bọn họ lúc nào chẳng giăng lưới khắp trên trời dưới đất để bắt tôi”. Lục Tử Mặc quay đầu nhìn Sơ Vũ, cất giọng nhẹ nhàng: “Số hàng đó đã lọt vào tay cảnh sát. Tôi phải cướp lại bằng được, Sơ Vũ”.

16. Chương 31-32

Lục Tử Mặc dừng xe ở một trạm bán xăng bên đường, anh bảo Sơ Vũ đi đổ xăng còn anh vào siêu thị nhỏ mua đồ. Sơ Vũ bơm đầy xăng rồi đứng cạnh xe đợi Lục Tử Mặc. Cô thấy anh mua mấy chai nước, ít đồ ăn và gọi điện thoại cho ai đó.

Lục Tử Mặc không gọi điện quá lâu, anh đi ra ngoài cửa, ném cho Sơ Vũ chai nước khoáng và túi bánh mì. Thấy cô có vẻ bồn chồn không yên, anh vuốt trán cô mỉm cười: “Nhìn bộ dạng lo lắng của em kia”.

Sơ Vũ không đáp lời, cô cúi đầu mở chai nước khoáng uống hai ngụm. Cô lo lắng đến mức không có khẩu vị, mở túi bánh mì cắn một miếng rồi lại đóng vào. Lục Tử Mặc đã lên xe, Sơ Vũ cũng nhảy lên theo.

Lục Tử Mặc bất ngờ đánh tay lái quay lại con đường cũ. Sơ Vũ ngạc nhiên ngoảnh cổ nhìn anh. Lục Tử Mặc liếc cổ mỉm cười: “Thấy em lo sợ như vậy, thôi thì không đi nữa. Chỉ sợ tôi còn chưa đến nơi đã bị chết vì vẻ mặt u ám của em”.

Sơ Vũ không biết lời anh nói thật hay nói đùa, cô cắn nhẹ môi dưới. Lục Tử Mặc lái xe theo hướng ngược lại, về biên giới Miền Điện. Vẻ mặt của anh nhẹ nhõm như vừa trút tảng đá lớn trong lòng.

“Anh...thật sự không đi cướp hàng từ chỗ cảnh sát hay sao?”

Sơ Vũ hỏi với giọng điệu ngờ vực. Lục Tử Mặc quay đầu nhìn cô mỉm cười: “Em có muốn ăn gì không? Thời gian qua em chạy đông chạy tây cùng tôi, lúc nào cũng lo lắng sợ sệt, nhìn em gầy rộc đi rồi kia, ốm em toàn thấy xương và xương thôi”.

Lục Tử Mặc còn tâm trạng nói đùa, Sơ Vũ cụp mắt, cảm giác người đàn ông này không bao giờ trả lời thẳng câu hỏi của cô. Anh không trả lời, cô cũng không hỏi thêm nữa. Sơ Vũ ném túi bánh mì lên bàn lái, ngã đầu về một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sơ Vũ vốn chỉ định thư giãn một lúc, nhưng có lẽ do quá mệt mỏi, lại nghe Lục Tử Mặc bảo không đi cướp hàng nữa, cô thả lỏng thần kinh từ từ chìm vào giấc ngủ. Lúc xoay người cảm thấy toàn thân đau nhức, Sơ Vũ mới mở mắt ra, cô phát hiện mình không còn ở trên ô tô.

Sơ Vũ mặc nguyên quần áo nằm trên giường, không biết đang ở trong căn phòng nào. Cửa sổ phòng mở lớn, gió từ ngoài thổi vào mang theo không khí ẩm ướt và mùi sông nước tanh tanh. Lúc này trời đã tối, trong phòng không bật đèn. Qua ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ chiếu vào, Sơ Vũ có thể nhìn thấy đồ dùng trong phòng.

Sơ Vũ vặn vẹo người, cơ bắp rời ra như không phải là của cô. Sơ Vũ lười nhác ngồi dậy. Đột nhiên, bóng tối truyền đến giọng nói trầm trầm của Lục Tử Mặc: “Tỉnh rồi à?”

“Vâng...”

Sơ Vũ kéo dài câu trả lời, âm hưởng nũng nịu và chưa tỉnh ngủ. Nghe thấy tiếng anh, cô hoàn toàn thả lỏng tinh thần, không muốn thức dậy. Sơ Vũ lại nằm xuống giường. Lúc này, Lục Tử Mặc mới đi về phía cô.

Lục Tử Mặc lặng lẽ đến bên giường ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc Sơ Vũ rồi cúi người hôn nhẹ lên má cô: “Trong phòng có nước nóng đấy. Lúc em ngủ, tôi đã ra ngoài mua quần áo cho em. Em hãy đi tắm rồi chúng ta đi ăn chút gì đó”.

“Được ạ”.

Sơ Vũ trả lời, để mặc Lục Tử Mặc kéo cô ra khỏi giường. Nền đất xi măng không bằng phẳng khiến lòng bàn chân Sơ Vũ buồn buồn. Lúc ngang qua cửa sổ, Sơ Vũ liếc nhìn ra bên ngoài, cách đó không xa là dòng sông Maesai cuộn chảy, phía trước là cây cầu Maesai. Sơ Vũ sững người, đột nhiên phát hiện cô và Lục Tử Mặc đã rời khỏi biên giới Thái Lan, sang đến đất Miến Điện. Lúc này, thị trấn Maesai ở bờ bên kia đã sáng đèn, du khách và người buôn bán hai nước đi lại tấp nập.

Sơ Vũ quay sang nhìn Lục Tử Mặc, anh đang cúi xuống cởi cúc áo sơ mi. Sơ Vũ đứng lại, nhón chân đến bên cạnh anh: “Vết thương của anh chưa được nhúng nước, để em lau giúp anh”.

Lục Tử Mặc không phản đối, đi theo Sơ Vũ vào phòng tắm. Nhà nghỉ này xây dựng ngay bên bờ sông Maesai thành dãy dài, để mỗi phòng có thể nhìn rõ cảnh đêm trên sông và thị trấn Maesai ở bờ đối diện. Đến cửa sổ phòng tắm cũng hướng ra sông Maesai. Sơ Vũ định kéo rèm cửa sổ nhưng Lục Tử Mặc ngăn lại, anh với tay tắt ngọn đèn Sơ Vũ vừa bật rồi cầm lấy vòi hoa sen.

Tim Sơ Vũ đập nhanh. Rõ ràng anh chẳng có hành động gì đặc biệt, chỉ đưa vòi hoa sen vào tay cô rồi cởi quần áo ngay trước mặt cô. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ hắt lên người Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ lóa mắt. Thân hình như tượng điêu khắc và tràn đầy sinh lực của anh, thân hình từng mang lại khoái cảm cho cô đang từ từ lộ rõ...

Sơ Vũ cố ngăn bản thân không hồi tưởng lại những cảnh thân mật với Lục Tử Mặc. May mà nhà tắm không có ánh đèn nên anh không nhìn thấy cô đang đỏ bừng mặt. Lục Tử Mặc bước đến gần Sơ Vũ, đưa cô chiếc khăn mặt: “Phiền em giúp”.

Sơ Vũ cầm lấy khăn mặt nhìn anh đắm đắm, sự nghi hoặc trong chốc lát dội đến. Anh thật sự từ bỏ lô hàng đó, chịu ở bên cạnh cô? Anh đột nhiên đưa cô đến đây là vì lý do gì?

Sơ Vũ cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau lưng Lục Tử Mặc, nhìn bóng dáng trầm mặc của anh và hỏi khẽ: “Anh...đến nơi này làm gì?”

“Đợi người”.

Lục Tử Mặc quay người, nhìn Sơ Vũ từ trên cao. Cô cúi đầu tránh ánh mắt của anh, chà nhẹ chiếc khăn mặt lạnh lên ngực anh: “Lục Tử Mặc, anh không cảm thấy chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc sao?”.

Lục Tử Mặc không trả lời, nắm chặt cổ tay Sơ Vũ, ép cô ngẩng đầu nhìn anh. Sơ Vũ ngẩng đầu, hơi thở của Lục Tử Mặc sát gần, cô cau mày đẩy anh ra.

Không biết có phải do trời nóng bức, Sơ Vũ cảm thấy một luồng nóng thổi từ dưới lên. Lục Tử Mặc không buông tay Sơ Vũ, vươn người định hôn cô. Sơ Vũ vội quay người, không ngờ cô chưa kịp bước đi, Lục Tử Mặc đã ôm chặt cô từ phía sau, cất tiếng thở dài như gió thoảng: “Sơ Vũ”

“Gi cơ?”

Sơ Vũ trả lời khẽ khàng. Nếu không phải gần anh như vậy, cô sẽ tưởng tai mình có vấn đề. Lục Tử Mặc dường như muốn nói với cô điều gì đó. Sơ Vũ căng người chờ đợi, nhưng cuối cùng phía sau chỉ vọng đến tiếng thở dài: “Sơ Vũ”.

Cuối cùng anh vẫn không chịu mở miệng, đáy lòng Sơ Vũ tràn trề nỗi thất vọng. Lục Tử Mặc cúi đầu, hai bàn tay anh đang đặt ở thắt lưng Sơ Vũ lần từ dưới lên trên. Đốm lửa nhỏ xuất hiện trong thân thể Sơ Vũ khi này được anh đốt cháy thành ngọn lửa lớn. Sơ Vũ giữ tay Lục Tử Mặc. Tuy nhiên, sức của cô không là gì so với anh, anh chỉ dừng lại trong giây lát rồi bàn tay to lớn của anh tiếp tục di chuyển.

Quần áo Sơ Vũ rơi xuống đất không một tiếng động. Cô không một mảnh vải che thân dính sát vào Lục Tử Mặc, khiến anh hơi sững người. Sơ Vũ cảm thấy Lục Tử Mặc vuốt dọc theo cánh tay cô, nắm bàn tay cô đặt lên tường. Lục Tử Mặc nhắc thắt lưng Sơ Vũ, có ý xâm nhập cô từ phía sau.

Sơ Vũ hít một hơi sâu rồi nhắm mắt. Hai tay cô muốn bám lấy thứ gì đó nhưng phía trước chỉ là bức tường thô ráp lạnh lẽo. Móng tay Sơ Vũ cào trên tường tạo thành tiếng kêu ken két, càng kích thích Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc đỡ hai bên hông Sơ Vũ, anh hơi điều chỉnh thế đứng, không vội tìm đến lối vào cơ thể cô, nơi khiến anh thần hồn điên đảo.

Lục Tử Mặc cúi người hôn lưng Sơ Vũ. Sự kích thích của anh khiến thân dưới cô mềm nhũn, phải dựa vào tay anh mới có thể đứng vững. Lục Tử Mặc hôn dọc theo xương sống Sơ Vũ từ trên xuống dưới, xúc cảm dịu dàng đó khiến cổ họng cô khô rát, toàn thân bất lực. Một dòng điện từ nơi sâu nhất trong cơ thể dội lên, khiến cô vừa trống trải vừa đau khổ.

“Lục Tử Mặc”.

Sơ Vũ mở miệng, nhưng không biết nói gì, chỉ có thể gọi tên anh. Anh đáp lại cô bằng một âm mũi rồi rời khỏi bờ lưng cô. Lục Tử Mặc điều chỉnh lại người rồi đâm mạnh vào trong. Sơ Vũ cắn chặt môi khi cảm nhận thấy sự xâm nhập của anh. Ở tư thế này, nơi bí ẩn của cô khít chặt đến mức anh không thể lập tức tiến vào sâu trong cơ thể cô. Sau đó, Lục Tử Mặc tiếp tục đâm mạnh, Sơ Vũ thở dốc, cảm thấy bàn tay anh càng giữ chắc thắt lưng cô hơn.

Lục Tử Mặc cúi đầu ôm chặt Sơ Vũ, anh cảm thấy hơi nóng ẩm ướt từ người cô bao vây anh, thần kinh bị một sự kích thích mãnh liệt chưa từng có, khiến anh mê đắm, khiến anh muốn chìm xuống vực sâu không bao giờ dừng lại.

Sự kích động từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể từ từ lan ra, khiến hai người mất phương hướng. Sơ Vũ bám chặt bờ tường thở dốc. Cuộc xâm chiếm đột ngột của anh lấp đầy khoảng trống trong cô, làm đầu óc cô quay cuồng.

Không để Sơ Vũ kịp thở, Lục Tử Mặc lại tiến sâu vào. Sơ Vũ không thể kiềm chế tiếng rên rỉ, cả người cô mềm nhũn trượt xuống đất. Lục Tử Mặc cũng quỵ xuống theo thân thể cô, anh vẫn không ngừng động tác ra vào. Căn phòng chỉ còn hơi thở gấp gấp và tiếng rên la mờ ám của Sơ Vũ.

“Uhm...Em...không...”

Sơ Vũ thở hổn hển, mở miệng nhưng không biết mình đang nói gì. Lục Tử Mặc không dừng lại, anh cố ý ghé sát tai cô: “Em không gì cơ?”

Lục Tử Mặc chỉnh lại tư thế rồi càng tấn công mạnh mẽ hơn. Dưới những cú va chạm kịch liệt, Sơ Vũ nhanh chóng được anh đưa đến cực lạc. Cảm nhận được nơi sâu thẳm trong cơ thể cô bắt đầu co rút, anh đột ngột thoái lui khiến đại não Sơ Vũ như bị nổ tung.

Sơ Vũ cảm thấy cô sắp chết đến nơi. Rõ ràng cô đã vượt qua đỉnh điểm nhưng việc anh bỗng dưng rút lui khiến cô như từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Nhưng Lục Tử Mặc không để Sơ Vũ khó chịu lâu, anh đỡ cô dậy, xoay người cô đặt lên bệ rửa mặt rồi lại đâm mạnh vào.

Ở tư thế này, Sơ Vũ có thể nhìn rõ gương mặt Lục Tử Mặc. Mặt anh lúc này thâm trầm, hơi lạnh lùng như một con dã thú. Thấy cô nhìn mình chăm chú, anh không chịu nổi ánh mắt đó nên cúi xuống hôn cô. Trong lúc hai đầu lưỡi cuốn vào nhau, Sơ Vũ cảm thấy vật đàn ông của anh giãn ra trong cơ thể cô, tạo thành cơn sóng thần đưa cô tới cao trào một lần nữa. Sơ Vũ theo quán tính quặp chặt hai chân vào thắt lưng anh.

Sơ Vũ nhắm nghiền mắt, thở một cách nặng nhọc. Những cơn sóng tình cuốn cô ra tít ngoài khơi xa, không biết đâu là bờ bến. Một lúc sau Sơ Vũ mới hé mắt, Lục Tử Mặc vẫn đang ôm chặt lấy cô, anh còn ở trong cơ thể cô như lưu luyến không muốn rời.

Thấy Sơ Vũ hồi tỉnh, Lục Tử Mặc chậm rãi rút khỏi người Sơ Vũ, một dòng dịch trắng đục chảy xuống đùi cô. Sơ Vũ đỏ mặt định đứng dậy nhưng toàn thân cô bất lực. Lục Tử Mặc cúi người bế Sơ Vũ đến trước vòi tắm hoa sen, nhẹ nhàng lên tiếng: “Em hãy tắm rửa đi”.

Anh định bỏ đi, bị Sơ Vũ giữ chặt cánh tay. Lục Tử Mặc quay đầu, Sơ Vũ đang cúi xuống nên không nhìn rõ vẻ mặt của anh: “Lục Tử Mặc, anh thật quá đáng”.

Lục Tử Mặc giữ im lặng.

Từ đầu đến cuối, Lục Tử Mặc đều không có ý định mở lòng với cô. Yêu cầu của cô quá đáng lắm sao? Sơ Vũ tưởng rằng, cô đã rất cố gắng phối hợp với từng nhịp bước anh, cùng anh đồng sinh cộng tử vượt qua nhiều cửa ải gian nan. Vì anh cô mới từ bỏ cuộc sống yên lành, liên tục đối diện với tình thế nguy hiểm. Sơ Vũ nghĩ anh đã chọn cô, nhưng hình như đây là nhận thức sai lầm của Sơ Vũ. Vì cho đến bây giờ, Lục Tử Mặc vẫn là một màn sương mù dày đặc đối với cô.

Cô không biết anh nghĩ gì, đối mặt với chuyện gì, dự định làm gì.

Cô chẳng hiểu gì về anh, còn anh không định cởi mở với cô.

Lục Tử Mặc đứng nhìn Sơ Vũ hồi lâu, cuối cùng cũng không lên tiếng, quay người ra khỏi nhà tắm. Sơ Vũ tức giận mở vòi nước, để dòng nước lạnh leo chảy xuống người, chảy vào trái tim cô.

Sơ Vũ tắm xong thay quần áo đi ra ngoài. Lục Tử Mặc đứng bên cửa sổ lặng lẽ hút thuốc. Nghe tiếng động, anh quay đầu về phía Sơ Vũ. Ánh mắt Sơ Vũ dừng ở chiếc túi đen trên tay Lục Tử Mặc. Cô lập tức nhận ra chiếc túi đen đó, là túi vũ khí Ba Dữ không rời tay lúc bảo vệ cô ở Miến Điện. Trên quai túi có hai chữ thêu chỉ vàng bằng tiếng Thái: “Ba Dữ”.

Hóa ra người Lục Tử Mặc đang chờ chính là Ba Dữ. Lục Tử Mặc vẫn giữ cái túi, một tay rút vé máy bay và quyển hộ chiếu từ túi áo, đặt lên cái bàn gỗ thấp trước mặt: “Đây là hộ chiếu và vé máy bay của em. Tối nay tôi sẽ đưa em đến sân bay gần nhất. Em bay đi Bangkok, ở đó sẽ có người đón em. Sau khi trở về, em hãy làm theo mọi đề nghị của cảnh sát Văn, anh ta sẽ tiến hành thủ tục bảo vệ nhân chứng để đảm bảo sự an toàn của em”.

Sơ Vũ ngây người nhìn Lục Tử Mặc: “Làm theo đề nghị nào của anh ta, đề nghị dùng em làm mồi nhử để bắt anh hay giết chết anh?”.

Lục Tử Mặc đứng từ nơi xa, nhìn cô rất lâu, lâu đến mức Sơ Vũ tưởng anh sẽ không trả lời, rồi Lục Tử Mặc nói khẽ: “Sơ Vũ, em không còn sự lựa chọn nào khác”.

Nửa đêm trời rất lạnh, một cơn mưa lớn không biết trút xuống từ bao giờ, gió thổi tới mang mùi tanh của nước mưa. Sơ Vũ mặc một chiếc áo khoác nhẹ đứng bên ngoài cửa nhà nghỉ, nhìn ánh đèn báo hiệu giờ giới nghiêm ở Maesai cách đó không xa. Ánh sáng trắng bạc thỉnh thoảng quét qua mặt cô, gương mặt không còn sắc hồng.

Sơ Vũ không có hành lý, cô tay không chạy trốn cùng Lục Tử Mặc đến nơi này. Anh mới mua cho cô hai bộ quần áo đi đường. Quần áo cũ vừa bẩn thỉu vừa rách nát nên cô bỏ lại trong thùng rác. Sơ Vũ đứng đó, trên tay cầm cuốn hộ chiếu, vé máy bay và ít tiền mặt Lục Tử Mặc để lại cho cô trước khi ra đi.

Mặt đất ẩm ướt, trên trời vẫn còn mưa bụi bay bay, gió thổi qua mặt mang không khí mát lạnh. Ánh mắt Sơ Vũ phóng về nơi rất xa, đầu óc cô trống rỗng.

Sơ Vũ chỉ có một thân một mình ở nơi đất khách quê người. Vài tiếng đồng hồ trước, cô vẫn ở trong vòng tay ấm áp của người đàn ông đó. Bây giờ, cô chỉ còn lại hình bóng cô độc, đến mức sẽ vỡ vụn và tan biến mỗi khi cơn gió thổi tới.

Sơ Vũ không muốn nghĩ đến Lục Tử Mặc. Bây giờ anh đang ở đâu, đang làm gì? Tại sao anh không ý thức được, mỗi lần anh bỏ rơi cô có thể sẽ là sự chia ly mãi mãi.

Một cảm giác mệt mỏi không thành lời bao trùm cả người cô, không chỉ thân thể mà đáng sợ hơn, cả trái tim cũng không còn sức gắng gượng, khiến Sơ Vũ gần như không đứng vững.

Tư duy của đàn ông và phụ nữ đúng là khác nhau hoàn toàn. Anh muốn cô được an toàn nên hết lần này đến lần khác đẩy cô ra xa. Anh thật sự không nghĩ, dù cô biết rõ thân thể của anh nhưng vẫn quyết định ở lại bên cạnh anh. Cô phải quyết tâm đến mức nào, hy sinh như thế nào mới làm được điều đó.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên mờ dần, Sơ Vũ hít một hơi sâu, cố gắng giữ tỉnh táo. Đợi đến khi nhìn rõ mọi vật, Sơ Vũ chỉnh lại quần áo, định đi vào trong nhà nghỉ. Đúng lúc này, ánh đèn pha sáng loáng từ một đoàn xe phía xa xa thu hút sự chú ý của Sơ Vũ.

Mấy chiếc xe xe vũ trang đầy mình xuất hiện ở điểm nhạy cảm giữa hai nước vào lúc nửa đêm nửa hôm tạo ra bầu không khí bất bình thường. Sơ Vũ nhướn mắt, thấy một người đàn ông cao lớn từ trên xe Jeep đi đầu nhảy xuống, nói điều gì đó với người lính biên phòng gác cầu. Người lính kéo cần cho đoàn xe đi qua. Đoàn xe vừa qua cửa khẩu lập tức rú còi, phá vỡ sự yên tĩnh trong đêm tối. Sơ Vũ đứng từ trên cao nhìn xuống, đoàn xe đi theo con đường núi ngoằn ngoèo, rồi bất ngờ dừng ngay trước mặt cô.

Sơ Vũ bắt giắc lùi lại một bước. Một người nhảy xuống từ chiếc xe Jeep đầu tiên. Sơ Vũ giật mình, thì ra người vừa nói chuyện với anh lính biên phòng trên cầu chính là cảnh sát Văn.

Cảnh sát Văn nhìn Sơ Vũ, nhếch mép cười: “Cô Đặng, không ngờ chúng ta gặp lại nhau nhanh như vậy”.

Cảnh sát Văn vừa dứt lời, một đội cảnh sát súng ống đầy mình nhảy xuống xe, chia thành hai tốp bao vây nhà nghỉ. Cảnh sát Văn dường như không quan tâm đến mọi chuyện đang diễn ra. Hắn thông thả rút từ túi áo một điều thuốc rồi châm lửa, hắn cúi đầu rít một hơi: “Cô Đặng có sở thích hay thật, dám đi dạo ở bên ngoài vào giờ này”.

Cảnh sát Văn vừa nói vừa ngẩng đầu: “Tôi rất hiếu kỳ, sao người đàn ông của cô để lại một mình cô ở đây. Lẽ nào hắn ta không biết đàn bà xinh đẹp rất dễ bị bắt đi hay sao? Là hắn quá tự tin vào bản thân hay quá tin tưởng cô?”

Sơ Vũ không trả lời, định đi vào nhà nghỉ nhưng bị cảnh sát Văn chặn lại: “Cô Đặng, gặp cô ở đây coi như chúng ta có duyên. Cô có muốn ngồi uống nước nói chuyện với tôi không? Dù sao chúng ta cũng từng gặp nhau vài lần, không đến nỗi là người xa lạ”.

Nhà nghỉ trước mặt Sơ Vũ trở nên hỗn loạn. Đội khám xét không chỉ có cảnh sát Thái Lan mà còn cả cảnh sát Miến Điện. Trong nhà nghỉ vọng ra các loại ngôn ngữ, từ tiếng xin lỗi làm phiền đến tiếng chửi rủa phẫn nộ.

“Tình cờ thì gọi là có duyên, nhưng tôi cảm thấy chúng ta gặp nhau ở đây không phải là ngẫu nhiên. Cảnh sát Văn định đến đây bắt ai vậy?”

Sơ Vũ nhìn thẳng vào cảnh sát Văn, lời nói có phần châm biếm. Cảnh sát Văn nhún vai: “Xem thái độ của cô Đặng, tôi có thể đoán hôm nay chúng tôi mất công toi rồi?”

Sơ Vũ cười nhạt, không đáp lời cảnh sát Văn. Cảnh sát Văn liếc Sơ Vũ cười thâm hiểm: “Nhưng gặp cô Đặng ở đây, cũng không hẳn không có thu hoạch gì”.

“Hả?”

Sơ Vũ hơi giật mình, nhưng cô lập tức lấy lại bình tĩnh. Cảnh sát Văn cười cười: “Thế nào? Cô có muốn chúng ta cùng uống một cốc rồi nói chuyện không?”

“Đây là lời mời hay là mệnh lệnh?”

“Tất nhiên là lời mời”, Cảnh sát Văn ngẩng đầu ngó bốn xung quanh: “Chúng ta đến quán bar bên kia ngồi đi”.

“Xin lỗi, muộn quá rồi, tôi muốn nghỉ ngơi”.

Sơ Vũ nói xong bước đi liền. Lần này, cảnh sát Văn không ngăn cô lại, hần lạnh lùng mở miệng từ phía sau: “Tôi nghe nói bốn giờ sáng sớm ngày hôm nay, cảnh sát sẽ chuyển lô hàng thu được từ tên trùm ma túy Miến Điện Lama đi qua đường hầm mười một. Đây là nơi dễ bị đánh cướp nhất. Cô thử nghĩ xem, nếu người tôi cần tìm không ở đây thì sẽ đi đâu?”

Sơ Vũ sững người, lập tức dừng bước. Chỉ vài giây sau, cô ý thức được mình đã bị lộ tẩy. Nếu lời nói của Văn Lai nhằm mục đích thăm dò thì phản ứng của cô đã cho anh ta biết đáp án. Sơ Vũ tái mặt từ từ quay người nhìn cảnh sát Văn. Hần cười gian trá: “Tôi tin cô Đặng bây chắc bây giờ không muốn ngủ đâu. Cô có muốn đi cùng tôi xem trò vui không?”

Lục Tử Mặc và Ba Dữ bỏ đi, chắc chắn sẽ tìm cách cướp lại lô hàng đó. Vậy mà Sơ Vũ trong một giây sơ suất đã để lộ cho cảnh sát Văn biết ý định của họ. Chuyện này sẽ đem đến phiền phức cho Lục Tử Mặc như thế nào? Sơ Vũ không dám nghĩ tiếp. Cảm giác hối hận, tự trách, lo lắng, hoảng sợ cùng một lúc dội vào đầu cô, khiến cô chóng mặt.

Xe Jeep phóng như bay trên con đường núi, Sơ Vũ ngồi trong xe nắm chặt hai bàn tay, chặt đến mức ngón tay tím tái. Hộ chiếu của cô bị cảnh sát Văn tịch thu. Tên cảnh sát cáo già tuyên bố bắt giữ và dẫn độ cô về Thái Lan với lý do cô nhập cảnh trái phép vào Miến Điện.

Văn Lai nhìn bộ dạng căng thẳng của Sơ Vũ, cúi đầu nói vào vô tuyến điện: “Đội chín báo cáo, triều đã lên chưa?”

Có tiếng tạp âm rè rè từ đầu bên kia vọng tới, sau đó là tiếng một người đàn ông: “Báo cáo, triều đã lên rồi. Con mồi đã bố trí xong, chỉ chờ cá dầm vào lưới”.

“Rất tốt, chú ý hướng bơi của cá”.

Văn Lai buông máy vô tuyến điện, nhìn Sơ Vũ cười nhếch mép. Hần bắt ngờ mở miệng: “Thật sự muốn biết một chuyện từ lâu, rốt cuộc trên người cô có thứ gì khiến Lục Tử Mặc mê đắm như vậy?”

Sơ Vũ mím môi không thềm trả lời, Văn Lai không để ý đến thái độ của cô, lăm bắm một mình: “Một người đàn ông như Lục Tử Mặc cũng động lòng trước tình cảm? Thà tôi tin trên người cô có gì đó hần cần. Cô Đặng, Lục Tử Mặc muốn gì ở cô?”

Sơ Vũ quay đầu ra phía cửa sổ không để tâm đến những lời nói của cảnh sát Văn. Hần thả lỏng chân tay, tựa người vào ghế sau một cách thoải mái: “Đàn bà đúng là động vật chỉ biết đến tình cảm, lại hay có ảo tưởng ngây thơ về tình yêu. Tôi nghe nói, đàn ông càng tồi tệ, phụ nữ sẽ càng thích. Tuy nhiên tồi tệ cũng phải có giới hạn thôi chứ. Kẻ giết người máu lạnh như Lục Tử Mặc, cô yêu hần ở điểm gì?”

” Tôi sẽ phải trả lời những câu hỏi này khi bị thẩm vấn sao?”

Sơ Vũ cuối cùng cũng quay đầu, nhìn cảnh sát Văn bằng ánh mắt lạnh lẽo. Cảnh sát Văn hơi sững người, miệng tắt nụ cười: “Không, không cần. Trên thực tế, tôi không định để cô bị thẩm vấn”.

Nói đến đây xe Jeep phanh kít lại, tạo thành tiếng ma sát sắc nhọn nên mặt đường. Cảnh sát Văn mở cửa nhảy xuống xe, quay sang nhìn Sơ Vũ: “Xuống xe đi bộ có được không?”

Bên ngoài thời tiết khá đẹp. Vùng biên giới Thái Lan cũng vừa có một trận mưa, mặc dù không khí còn hơi lạnh nhưng rất trong lành. Sơ Vũ không còn sự lựa chọn nào khác, nhảy xuống xe theo cảnh sát Văn. Cô ngó bốn xung quanh, ngoài xe của họ, các xe khác vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Trước mặt cô có một con đường hầm.

Sơ Vũ ngẩng cổ, trên lối vào đường hầm viết hai chữ bằng tiếng Thái: Mười một.

Sơ Vũ quay đầu, bắt gặp đúng ánh mắt của cảnh sát Văn, hần nhìn cô cười cười. Sơ Vũ lập tức ngoảnh sang hướng khác, cố gắng giữ vẻ mặt lạnh lùng để che dấu nỗi bất an trong lòng. Cảnh sát Văn tiến lên một

bước: “Mời cô Đặng, tôi sẽ đưa cô đến một nơi có tầm nhìn tốt hơn để cô có thể chứng kiến những chuyện sắp xảy ra”.

Sơ Vũ cùng cảnh sát Văn lên núi theo một lối đi nhỏ bên cạnh đường hầm. Đến khoảng đỉnh đường hầm, hấn phát tay ra hiệu mọi người dừng lại. Cảnh sát Văn gật đầu, đám người đi sau lập tức tản ra bốn hướng. Cảnh sát Văn sờ vào túi áo, lấy ra một điều thuốc châm lửa. Đốm lửa lập lòe trong đêm tối hắt vào mặt của hấn rồi biến mất.

Mọi vật xung quanh trở nên yên tĩnh. Đứng từ vị trí này có thể nhìn rõ con đường quốc lộ phía dưới. Con đường này không quá tấp nập, cứ khoảng ba đến năm phút mới có một chiếc xe đi qua. Mỗi lần thấy có xe tiến đến, Sơ Vũ không dấu nổi sự căng thẳng. Một lúc sau, người cô đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Lúc này trời vẫn tối mịt. Văn Lai ở bên cạnh giơ tay lên, nhờ ánh huỳnh quang trên đồng hồ đeo tay của hấn, Sơ Vũ nhìn thấy con số hiển thị thời gian: 3:50.

Từ xa xa có một chiếc xe chạy tới, đó là một chiếc xe tải lớn, lúc leo dốc phát ra tiếng gầm rú kinh hồn. Những người đứng xung quanh Sơ Vũ lộ rõ vẻ cảnh giác cao độ. Sơ Vũ nắm chặt bàn tay, tim cô dường như ngừng đập.

Lòng ngực căng cứng, Sơ Vũ hít một hơi sâu rồi liếc bốn xung quanh. Sơ Vũ biết dù Lục Tử Mặc có đến hay không, cô cũng nhiều khả năng không nhìn thấy anh. Tuy vậy, ánh mắt của cô vẫn ra sức tìm hình bóng anh trong bóng tối.

Văn Lai kéo Sơ Vũ sát vào người mình, thò tay lấy súng ở đằng sau lưng. Hấn rút chốt an toàn, căng mắt theo dõi tình hình phía dưới như con báo rình mồi.

Văn Lai giữ Sơ Vũ rất chặt, chặt đến mức cánh tay cô đau nhức. Nhưng Sơ Vũ không hề bận tâm, cô vẫn chăm chú nhìn xuống dưới đường. Chiếc xe tải đi đến cửa đường hầm quả nhiên dừng lại. Một người đàn ông cao lớn nhảy xuống từ buồng lái, đi bộ vào bên trong đường hầm.

Văn Lai lôi ra một chiếc ống nhòm. Trong ống kính, người đàn ông thông thả đi tiểu tiện bên lề đường, bộ dạng rất lơ đãng. Tuy nhiên, người này đội mũ trùm sát mặt nên không nhìn rõ diện mạo. Trước tay lái còn có một người đàn ông khác, người này cúi thấp đầu tựa vào cửa xe.

“Đội trưởng, cá đã vào lưới, có cần thu lưới không?”

Một tiếng nói vọng đến từ thất lưng Văn Lai. Hấn vẫn đang nhìn chăm chú vào ống nhòm. Mặc dù trời tối hấn không nhìn rõ diện mạo của hai người đàn ông bên dưới nhưng qua hình dáng, có thể đoán đó là Lục Tử Mặc và Ba Dữ.

“Đợi thêm một lúc nữa”. Văn Lai nói ngắn gọn.

Thời gian từ từ trôi đến bốn giờ đúng. Người đàn ông sau khi tiểu tiện xong quay lại xe tải. Không hiểu tại sao, chiếc xe tải không tiếp tục chuyển bánh mà vẫn đỗ ở lối vào đường hầm. Khi xe chở hàng bí mật của cảnh sát gần đến nơi, không khí ngày càng căng thẳng, những người mai phục dường như nín thở, chờ đợi sự việc xảy ra.

Khi xe chở hàng của cảnh sát còn cách lối vào đường hầm một trăm mét, không nằm ngoài dự liệu, hai người đàn ông trên chiếc xe tải mở cửa nhảy xuống đi về phía xe cảnh sát. Cùng lúc đó, Văn Lai hạ lệnh: “Thu lưới”.

Một luồng sáng rực từ bốn hướng chĩa vào hai người đàn ông trước đường hầm. Bên tai Sơ Vũ vọng đến tiếng âm vang đinh tai nhức óc, khiến cô đứng không vững. Từ bên kia núi xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng từ từ bay lên, ánh sáng trắng bạc phản chiếu lên máy bay trực thăng, một họng súng đen ngòm từ trên đó chĩa xuống hai người đàn ông bên dưới.

Vài giây sau khi có lệnh của Văn Lai, đám lính mai phục lăm lăm súng ống lao xuống từ hai bên triền núi vây tròn hai người đàn ông. Đến lúc này, Văn Lai mới thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu nhìn Sơ Vũ mặt mũi trắng bệch, hấn cười đắc ý: “Đi thôi, đi xuống gặp người đàn ông của cô”.

Sơ Vũ bị áp giải xuống núi. Hai người đàn ông bên dưới bị những họng súng ép quỳ gối đặt hai tay lên đầu. Khi Văn Lai đến, đám lính tự động rẽ thành hai hàng. Văn Lai từ từ tiến lên phía trước, nở nụ cười nhăm

hiếm: “Lục, không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Đời người đúng là chẳng biết thế nào mà lần, có phải không?”

Văn Lai bỗng tắt tiếng ở đây, nụ cười trên môi biến mất. Sơ Vũ đi ngay sau hắn, ánh đèn chói mắt khiến cô mất mấy giây mới nhìn kỹ hai người đàn ông đang quỳ dưới đất, là hai người xa lạ hoàn toàn.

“Các người...”

Văn Lai đánh mặt, nắm cổ áo một người đàn ông quát lớn: “Các người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này, chặn xe chúng tôi lại làm gì?”

“Chúng tôi...chúng tôi là người của công ty vận tải...”

Người đàn ông bị tóm cổ áo sợ chết khiếp, nói lắp bắp: “Có người bỏ tiền thuê chúng tôi đến đây, bảo là xe chở hàng của họ bị hỏng. Đúng giờ này xe sẽ qua đường hầm mười một, anh ta yêu cầu chúng tôi nhận hàng từ chiếc xe bị hỏng, rồi đưa tới nơi quy định”.

Từ cổ họng Văn Lai phát ra tiếng gầm gừ như con dã thú bị thương, hắn đẩy mạnh người đàn ông rồi quay người bước đi. Sơ Vũ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc đi ngang qua Sơ Vũ, Văn Lai ngoái cổ nhìn cô, nói hằn học: “Cô đừng vội đắc ý quá sớm, hãy cứ chờ đi”.

17. Chương 33-34

Sơ Vũ bị Văn Lai đưa đến đồn cảnh sát của một thị trấn nhỏ gần đó. Bận rộn căng thẳng suốt cả đêm, đám đàn ông tham gia kế hoạch bắt giữ đều mệt mỏi rã rời. Được sự đồng ý của Văn Lai, vừa đến thị trấn, họ tập tức giải tán đi nghỉ ngơi.

Sau khi phát hiện hai người đàn ông trên xe tải không phải là Lục Tử Mặc và Ba Dữ, Văn Lai không nói thêm một câu nào với Sơ Vũ. Trên đường đi, hắn cũng không ngồi một xe với Sơ Vũ, mà bảo hai người cảnh sát áp giải Sơ Vũ. Đến thị trấn nhỏ, hắn nhốt Sơ Vũ vào một phòng tạm giam ở đồn cảnh sát địa phương.

Lúc này vào khoảng năm giờ ba mươi sáng, phòng tạm giam không có cửa sổ nên không nhìn thấy bầu trời bên ngoài. Đồn cảnh sát bật hết đèn tuýp, ánh sáng trắng hắt vào tường càng khiến không khí càng trở nên lạnh lẽo.

Sơ Vũ ngồi trên giường ở phòng tạm giam lưng dựa vào bức tường lạnh phía sau. Gọi là giường, thật ra chỉ là một bệ xi măng rộng một mét, dài hai mét. Ngoài chiếc giường, góc phòng tạm giam còn có một nhà xí không cửa. Vì vậy cả căn phòng bốc lên một mùi khó chịu, trộn lẫn giữa mùi xi măng, vôi vữa và mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

Lục Tử Mặc và Ba Dữ không biết bây giờ thế nào rồi?

Sơ Vũ ngẩng đầu, nhìn đám côn trùng nhỏ đậu xung quanh đèn tuýp. Bên ngoài vọng đến tiếng nói chuyện qua điện thoại. Tường vách của đồn cảnh sát rất mỏng, có thể nghe rõ tiếng nói từ phía văn phòng.

Một tiếng động lịch xịch vang lên, cánh cửa sắt khu tạm giam mở ra, kêu ken két. Mấy người cảnh sát đi vào, mang theo một cái mâm bằng nhựa khá lớn. Họ lần lượt phát đồ ăn đến từng phòng tạm giam. Sơ Vũ ngồi tựa vào tường không qua nhận đồ ăn, cô ngẩng đầu nhìn người cảnh sát vừa đến cửa phòng mình. Anh ta đội mũ che hết nửa khuôn mặt. Sau khi đặt khay thức ăn lên song sắt, anh ta ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt của anh ta khiến Sơ Vũ hóa đá.

Người cảnh sát chính là Ba Dữ.

Bắt gặp ánh mắt của Sơ Vũ, Ba Dữ gật gật đầu. Anh ta cầm dùi cui gõ vào khay thức ăn: “Ăn cơm”.

Nói xong, Ba Dữ quay người đi ra. Sơ Vũ sau một hồi sững sờ kinh ngạc, tim cô vẫn đập thành thịch. Cô chậm rãi bước đến bên cửa cầm khay đồ ăn như người mộng du. Thức ăn dành cho người tạm giam rất đơn giản, Sơ Vũ cũng chẳng muốn ăn gì. Tuy nhiên, cô vẫn đưa thức ăn vào miệng, để trấn áp sự chấn động trong lòng.

Ba Dữ xuất hiện ở nơi này, có nghĩa Lục Tử Mặc cũng ở quanh quần đầu đây? Tại sao họ lại đến đây đây? Sơ Vũ không ngừng suy đoán hành tung của hai người. Lẽ nào họ biết cô bị Văn Lai bắt giữ, nên mới đến đây để cứu cô?

Sơ Vũ đang nghĩ ngợi lung tung bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện. Cô nhìn qua chấn song sắt ra bên ngoài, thấy Ba Dữ đang ung dung đứng ở cửa ra vào trò chuyện với người cảnh vệ. Người cảnh vệ tỏ thái độ khá thân mật với Ba Dữ, nhận điều thuốc từ anh ta rồi cúi đầu để Ba Dữ châm lửa. Đúng lúc đó, người cảnh vệ bị Ba Dữ đập một cú mạnh vào sau gáy, toàn thân mềm nhũn đổ vào người Ba Dữ.

Ba Dữ ngẩng đầu ngó bốn xung quanh đầy cảnh giác. Lúc này là thời điểm giao ban giữa ca đêm và ca ban ngày, là lúc cảnh sát sơ hở nhất. Hành lang của đồn cảnh sát không một bóng người. Ba Dữ kéo lê người cảnh vệ đến trước cửa phòng giam Sơ Vũ. Anh ta nhanh chóng giật chùm chìa khóa trên thắt lưng người cảnh vệ bị ngất rồi mở cửa. Ba Dữ lập tức lách vào phòng: “Cởi bộ cảnh phục trên người hắn mặc vào người cô”.

Sơ Vũ không lên tiếng, lặng lẽ làm theo lời Ba Dữ. Sau khi mặc bộ đồ cảnh sát, Sơ Vũ bắt chước Ba Dữ kéo mũ cảnh sát xuống sát mắt. Ba Dữ đặt người cảnh vệ hôn mê bất tỉnh lên giường, lôi trong áo ra một bộ tóc giả đội lên đầu anh ta, nhìn từ xa như Sơ Vũ đang ngủ. Sau đó, Ba Dữ nhìn bốn xung quanh, kéo Sơ Vũ ra khỏi phòng tạm giam và khóa cửa.

Hai người thoát khỏi phòng tạm giam, đi dọc theo hành lang đồn cảnh sát. Hành lang có hai đầu, một đầu là văn phòng làm việc tổng hợp, đầu kia là phòng tư liệu và nhà vệ sinh. Ba Dữ dẫn Sơ Vũ đi về phía phòng tư liệu. Lúc này, cảnh sát đã hoàn tất việc giao ca. Họ đi đi lại lại trên hành lang và vào phòng làm việc của mình ở hai bên. Ba Dữ lặng lẽ đưa Sơ Vũ tới nhà vệ sinh nam, mở cửa đẩy cô trốn vào trong.

Nhà vệ sinh rất rộng, bên ngoài là bồn giữa tay, bên trong chia thành từng gian vệ sinh nhỏ. Sơ Vũ toàn thân run lấy bầy, cô bất giác nhìn lên ô cửa sổ ở tít trong cùng nhà vệ sinh. Cửa sổ rất nhỏ, may ra một đứa bé chui lọt, bên ngoài lại có chấn song sắt. Sơ Vũ hoàn toàn không có khả năng thoát ra từ nơi này.

Ba Dữ xem ra cũng không định để cô thoát thân bằng đường cửa sổ. Anh ta kéo Sơ Vũ vào gian vệ sinh trong cùng. Gian này chật đầy đồ tạp nham. Không chỉ có vậy, trên đất còn một người phụ nữ mặc bộ đồ lao công đang nằm bất tỉnh. Ba Dữ nhìn Sơ Vũ: “Cô mau thay bộ quần áo của người phụ nữ đó, rồi đẩy chiếc xe chở đồ vệ sinh đi qua đại sảnh. Cô đừng dừng lại cũng đừng ngẩng đầu. Hãy cố giữ bình tĩnh, ra đến cửa, cô nhớ đi về bãi đỗ xe ở góc sân phía tây, anh ấy đợi cô ở đó. Cô hãy nhớ, cô chỉ có hai phút thôi”.

Sơ Vũ gật đầu, Ba Dữ dẫn dò xong liền ra ngoài. Sơ Vũ hít một hơi thật sâu, nhanh chóng thay bộ quần áo lao công rồi cúi đầu đẩy xe đi về phía trước. Đoạn hành lang ngắn mà cô có cảm giác như đi tới một ngàn mét. Mỗi khi có người bước ra từ văn phòng hai bên hành lang là Sơ Vũ giật mình thon thót. Khó khăn lắm cô mới đi đến đại sảnh. Lúc này, phòng tổng hợp của đồn cảnh sát ở đại sảnh hết sức bận rộn, tiếng chuông điện thoại, tiếng nói chuyện âm ỉ. Sơ Vũ đẩy xe thuận theo bờ tường đi ra ngoài, may mà không có ai chú ý đến cô. Trên thực tế, những người cùng tham gia hành động với Văn Lai đêm qua đều là quân nhân. Vì vậy, trừ những người cảnh sát trực đêm đã giao ban về nhà, không ai biết Sơ Vũ là nghi phạm bị tạm giam ở đây.

Sơ Vũ vừa đẩy xe đồ đến cửa ra vào ở đại sảnh, bên trong đột nhiên vọng ra tiếng nổ rất lớn. Tất cả cảnh sát trong đồn sững người một giây. Sau khi họ định thần, văn phòng trở nên hỗn loạn, đám cảnh sát rút súng bên lưng rồi lao vào phía trong, nơi phát ra tiếng nổ.

Sơ Vũ đẩy xe chở đồ sang một bên, chạy thục mạng ra bên ngoài. Sơ Vũ vừa chạy đến khoảng sân rộng trước mặt, mặt đất đột nhiên rung chuyển. Cô quay đầu, thấy bên trong đồn cảnh sát khói bốc mù mịt, không ít người bị miệng ho khù khụ chạy ra. Lúc này, Sơ Vũ mới hiểu khoảng thời gian hai phút mà Ba Dữ nói đến có nghĩa là gì.

Sơ Vũ không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, cô tiếp tục chạy về phía Tây. Vụ nổ ở đồn cảnh sát thu hút sự chú ý của tất cả những người có mặt. Không ai để ý đến người phụ nữ lao công đang hốt hoảng này. Sơ Vũ lao đi đến bãi đỗ xe. Một chiếc xe Jeep quân dụng đỗ ở lối ra từ bao giờ. Vừa thấy cô đi đến, cửa xe liền mở tung, Lục Tử Mặc nghiêng người kéo Sơ Vũ lên xe. Sau đó, anh nhấn ga xông thẳng vào sân trước đồn cảnh sát.

Sơ Vũ vẫn chưa kịp định thần. Người ở sân đồn hốt hoảng khi thấy chiếc xe lao tới, họ đều tránh sang hai bên. Sắc mặt Lục Tử Mặc không hề thay đổi, anh cũng không nhìn Sơ Vũ. Sơ Vũ nắm chặt cánh tay anh: “Ba Dữ...”

“Cậu ấy có thể tự thoát thân”.

Lục Tử Mặc trả lời ngắn gọn, chiếc xe Jeep lao nhanh tới cổng ra vào của đồn cảnh sát, rồi hòa vào làn đường bên ngoài. Buổi sáng đường xá thưa thớt xe cộ qua lại, Lục Tử Mặc nhấn ga hết cỡ, chiếc xe lao về phía Bắc với tốc độ kinh hồn.

Lúc này, Sơ Vũ mới thả lỏng thần kinh. Cô giữ im lặng, Lục Tử Mặc cũng không nói câu nào với cô. Anh lái xe rời khỏi đường cái đi vào con đường núi. Rõ ràng anh đang đến nơi hẹn trước với Ba Dữ. Lục Tử Mặc không nói, Sơ Vũ cũng không hỏi để mặc anh muốn đưa cô đi đâu thì đi.

Lục Tử Mặc dừng xe dưới một cây cổ thụ lớn. Động cơ ô tô vừa tắt, bốn bề yên tĩnh hẳn, thỉnh thoảng có tiếng cánh chim đập phành phạch khi bay qua. Ánh mặt trời chiếu qua những tán lá xuống người họ. Sơ Vũ ngẩng đầu, phát hiện Lục Tử Mặc đang nhìn cô chăm chú.

“Xin lỗi đã khiến em thất vọng”.

Sơ Vũ bỗng dừng cảm thấy ảm ức vô cùng, cô lạnh lùng mở miệng: “Anh muốn đẩy em đi thật xa, kết quả em vẫn liên lụy đến anh, em...”

Gáy Sơ Vũ bị giữ chặt, gương mặt người đàn ông trước mắt đột nhiên phóng to, lời nói của cô bị anh nuốt mất. Lục Tử Mặc hôn cô cuồng bạo, như muốn hút hết hơi ấm và mùi vị của cô. Nụ hôn của anh không che dấu sự nhớ nhung của anh đối với cô, khiến bao phần nộ trong lòng Sơ Vũ bỗng chốc tan biến.

Sau nụ hôn gấp gáp, Lục Tử Mặc từ từ thưởng thức hương vị trên bờ môi Sơ Vũ. Anh giống một đứa trẻ ăn không no, hôn nhẹ lên khoe miệng cô một cách mê đắm. Rồi Lục Tử Mặc buông lỏng Sơ Vũ, nhìn sâu vào mắt cô: “Sơ Vũ!”

“Hả?”

Tim Sơ Vũ đập thành thịch, gương mặt đỏ ửng. Lục Tử Mặc không kìm được lại đặt nụ hôn dịu dàng lên môi cô: “Sơ Vũ”.

Sơ Vũ nhướng mắt, ánh mặt trời chiếu rọi vào hai đồng tử khiến đôi mắt cô sáng lấp lánh. Lục Tử Mặc không thể chịu nổi ánh mắt đó, anh nhắm mắt chạm môi vào trán cô: “Tôi và Ba Dữ sẽ quay về sơn trại”.

Sơ Vũ không lên tiếng, cô lùi lại một bước nhìn Lục Tử Mặc. Anh sẽ quay về sơn trại, cô lại không thể đi theo anh về đó. Vì vậy...anh định bỏ rơi cô một lần nữa? Nhưng Sơ Vũ bây giờ không còn là cô lúc mới bị bắt cóc. Lúc đó, cô chỉ là bác sỹ Đặng Sơ Vũ có cuộc sống bình thường. Còn bây giờ, cô đã giết người, chạy trốn, bị bắt giữ rồi vượt ngục vì anh. Nếu anh bỏ rơi cô, cô sẽ phải làm sao?

“Tại sao anh lại cứu em thoát khỏi Văn Lai?” Sắc mặt Sơ Vũ dần trở nên lạnh lẽo: “Anh sợ em bị ngồi tù vì tội nhập cảnh trái phép, sợ lý lịch của em sau này không trong sạch? Lục Tử Mặc, từ khi dính đến anh, em không bao giờ có thể trong sạch được nữa. Anh cần gì phải ra tay cứu em?”

“Sơ Vũ”.

Lục Tử Mặc giữ chặt cổ tay Sơ Vũ, ép cô nhìn anh nhưng không biết nói gì với cô. Đúng vậy, người phụ nữ này bị cuốn vào cuộc sống của anh, bị anh liên lụy. Trải qua nhiều chuyện như vậy, anh vẫn còn hy vọng hão huyền rằng cô có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, có thể trở lại quỹ đạo sống trước kia?

Từ xa xa có tiếng gầm rú phá vỡ sự yên tĩnh của rừng rậm. Tiếng máy nổ khiến bầy chim hoảng loạn, bay nháo nhác. Lục Tử Mặc kéo Sơ Vũ vào lòng, tay rút súng cúi thấp người dõi mắt về phía trước. Từ trong

rừng một chiếc motor phi như bay đến, người ngồi trên xe là Ba Dữ.

Ba Dữ không hề giảm tốc độ, đến chỗ xe Jeep mới phanh kít lại. Ba Dữ nhảy xuống motor, gật đầu với Sơ Vũ. Ba Dữ lên xe Jeep ngồi vào hàng ghế sau. Lục Tử Mặc giắt súng vào cặp quần, vừa liếc gương chiếu hậu vừa khởi động máy. Ba Dữ bị thương nhẹ ngoài da, anh ta lấy ra hộp đựng thuốc bên dưới ghế ngồi định tự xử lý vết thương. Sơ Vũ nhìn thấy, nói “để tôi giúp anh” rồi nhảy lên ghế sau xe.

“Thế nào rồi?”

Lục Tử Mặc lên tiếng. Ba Dữ ngồi yên để Sơ Vũ băng bó vết thương: “Văn Lai quả nhiên lên đổi xe chở hàng. Sau khi xảy ra vụ nổ, việc đầu tiên hắn đi kiểm tra xem hàng còn không. Sau khi xác định hàng vẫn chưa mất, hắn chuyển hàng đến kho riêng của tay cảnh sát trưởng”.

Tay Sơ Vũ dừng lại trong giây lát rồi tiếp tục bôi thuốc cho Ba Dữ. Hóa ra Ba Dữ gây động tĩnh lớn như vậy là vì mục đích muốn xác định lô hàng nằm ở đâu. Lục Tử Mặc nắm rõ tâm lý của Văn Lai. Việc Sơ Vũ biến mất sau vụ nổ chắc chắn khiến Văn Lai nghĩ đến Lục Tử Mặc, sau đó hắn sẽ suy đoán, mục tiêu của Lục Tử Mặc ngoài Sơ Vũ còn có lô hàng kia. Tất nhiên, Văn Lai sẽ đi kiểm tra xem lô hàng còn hay mất. Làm vậy, Văn Lai vô tình tiết lộ vị trí của lô hàng theo đúng ý đồ của Lục Tử Mặc.

Nói như vậy, Lục Tử Mặc không phải đến để cứu cô? Vụ nổ ở đồn cảnh sát chỉ nhằm mục đích tìm dấu vết lô hàng. Dù cô có ở đó hay không, vụ nổ cũng sẽ xảy ra. Nhìn từ góc độ khác, việc cô bị Văn Lai bắt giữ là sự kiện đột phát, nằm ngoài kế hoạch của Lục Tử Mặc. Anh cứu cô, không chỉ đánh lạc hướng Văn Lai mà còn thăm dò ra thứ anh cần.

Hóa ra anh nói cướp lô hàng từ tay cảnh sát không phải là câu nói đùa.

“Còn một chuyện nữa, anh nhất định sẽ có hứng thú”.

Ba Dữ vừa nói vừa mở di động đưa cho Lục Tử Mặc xem. Lục Tử Mặc nhìn một lúc rồi nhíu mày. Sơ Vũ lúc này đã xử lý xong vết thương của Ba Dữ. Cô hiếu kỳ nhòm người lên xem, đó là một số hình ảnh do Ba Dữ chụp bằng điện thoại. Trên ảnh có một đám người đứng trên phố. Bên phải là Văn Lai, bên trái là trùm buôn lậu ma túy đang bị bắt giữ Lama. Vẻ mặt của Lama có vẻ rất thoải mái. Ở một tấm hình khác, Lama chào tạm biệt Văn Lai. Đằng sau hắn là một chiếc xe hơi màu đen sang trọng.

Lục Tử Mặc trả điện thoại cho Ba Dữ, cất giọng trầm trầm: “Là xe của Sophie”.

Điều đó có nghĩa là gì? Sophie, con gái Rắn Độc vốn là một nhân vật nhạy cảm. Ả xuất hiện ở Thái Lan vì Lama. Quan trọng hơn, Văn Lai- người cảnh sát đang truy bắt Lục Tử Mặc tiếp xúc với Sophie và phóng thích Lama.

Văn Lai đã bị Rắn Độc mua chuộc?

Sơ Vũ suy luận một hồi, rút ra một kết luận đáng sợ. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, vẻ mặt anh hết sức đăm chiêu. Cảm nhận thấy ánh mắt của Sơ Vũ, Lục Tử Mặc quay đầu nhìn cô: “Bây giờ tôi không thể để em đi. Em hãy chịu khó ở lại bên chúng tôi”.

Ba Dữ không có ý kiến trước quyết định của Lục Tử Mặc, anh ta ngồi tựa vào cửa xe nhắm mắt. Lục Tử Mặc lái xe chậm chậm. Trong rừng không có đường đi, anh hoàn toàn tự phán đoán phương hướng. Chiếc xe quân dụng bật cây cối tiến về phía trước.

Xem ra, Lục Tử Mặc đã có kế hoạch riêng.

Từ lời nói của Lục Tử Mặc, có thể thấy mục tiêu trước mắt của anh là món hàng trong tay Văn Lai. Nhưng anh định làm thế nào?

Sơ Vũ không biết nên nói gì với Lục Tử Mặc. Ba Dữ ngồi bên cạnh cô cũng đã chìm vào giấc ngủ. Ba người tiếp tục đi trong rừng núi. Lục Tử Mặc lái xe đến lúc chạng vạng tối mới đổi tay lái cho Ba Dữ. Anh dường như rất mệt mỏi, vừa ngồi cạnh Sơ Vũ ở hàng ghế sau đã tựa lưng vào thành ghế nhắm nghiền mắt. Xe đi hết đêm, đến lúc tờ mờ sáng thì cạn xăng. Ba Dữ dừng xe, nhảy xuống lấy can xăng dự bị đằng sau xe đổ vào bình xăng. Sơ Vũ đang ngủ say sưa giật mình tỉnh giấc, phát hiện cô ngồi trong lòng Lục Tử Mặc từ bao giờ, còn anh rất tỉnh táo.

“Đến đâu rồi?”

Sơ Vũ động dậy người, ngồi ngủ kiểu này, toàn thân cô hơi tê cứng. Lục Tử Mặc cúi đầu nhìn cô: “Sơ Vũ, xuống xe cùng tôi đi dạo một lát, tôi có chuyện muốn nói với em”.

Lục Tử Mặc xuống xe, lấy túi đồ ăn và nước từ cốp sau ném cho Ba Dữ đang bận bịu ở phía trước. Ba Dữ nhìn hai người gật đầu, không hỏi họ đi đâu. Ba Dữ lúc nào cũng như cái bóng bên cạnh Lục Tử Mặc, yên lặng và đáng tin cậy tuyệt đối.

Sơ Vũ không có khẩu vị nên không cầm túi đồ ăn, cô chỉ nhận chai nước từ Lục Tử Mặc rồi lặng lẽ đi theo anh. Lục Tử Mặc cũng không có động đến đồ ăn, thậm chí cả nước uống. Đi một đoạn khá xa, anh mới rút một điều thuốc châm lửa.

Càng đi rừng cây càng rậm rạp, Sơ Vũ chỉ có thể nhìn thấy hình bóng Lục Tử Mặc lúc ẩn lúc hiện, đóm lửa trên điều thuốc lập lờ. Không khí lạnh lẽo khiến Sơ Vũ cảm thấy bất an, cô xoa nhẹ một bên cánh tay. Ban đêm trời hơi lạnh, thỉnh thoảng có cành cây quét qua người Sơ Vũ buồn buồn.

Lục Tử Mặc dường như nhìn thấy cử động của cô, anh dừng lại và cởi áo khoác ngoài khoác lên người cô. Lục Tử Mặc chỉnh lại hai vạt áo cho Sơ Vũ, do dự một lát rồi kéo cô vào lòng. Anh mơn man trên tóc cô: “Sơ Vũ”.

“Hả?”

Vòng tay của Lục Tử Mặc khiến Sơ Vũ an lòng đến mức không muốn động dậy. Trong không khí yên lặng, cô nghe rõ nhịp tim của Lục Tử Mặc. Anh trầm mặc một hồi rồi mở miệng, nhưng vẫn dụi dụi gọi tên cô: “Sơ Vũ”.

Sơ Vũ ngẩng đầu. Tuy không nhìn rõ vẻ mặt của Lục Tử Mặc nhưng cô vẫn cảm nhận được anh đang khó xử. Tại sao Lục Tử Mặc luôn mâu thuẫn như vậy. Đáng lẽ, anh phải là một người máu lạnh mới đúng. Nhiều lúc Sơ Vũ nghĩ, cô không phải là người quan trọng đối với anh. Nhưng mỗi khi ở gần bên anh, thái độ của anh luôn khiến cô mơ hồ và có cảm giác, tình cảm của anh dành cho cô không đơn giản như vậy.

“Có rất nhiều việc, tôi không muốn em tham dự”.

Cuối cùng Lục Tử Mặc cũng chịu mở miệng: “Nhưng lần nào, mọi chuyện cũng không diễn ra theo ý tôi. Tôi hy vọng em có thể hiểu tất cả những việc tôi làm”.

Sơ Vũ mơ hồ, lặng im chờ anh giải thích. Tuy nhiên, Lục Tử Mặc lại chuyển sang đề tài khác: “Em có biết tình cảnh của em hiện nay không?”

Sơ Vũ lắc đầu, Lục Tử Mặc nở nụ cười bất lực trong bóng tối: “Bây giờ em không còn là Đặng Sơ Vũ bình thường nữa, em đã được gắn mác “người phụ nữ của Lục Tử Mặc”. Vì cái mác này, kẻ thù của tôi sẽ truy sát em, cảnh sát cũng sẽ truy bắt em. Có lẽ một khoảng thời gian dài trong tương lai, em không thể nào trở lại với cuộc sống an lành”.

Sơ Vũ cúi đầu, cuộc đời cô mất đi sự yên ổn từ lâu rồi. Cô đã chấp nhận hoàn cảnh này, nhưng người đàn ông trước mặt vẫn đóng kín thế giới của anh không chịu để cô bước vào, khiến cô rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan.

“Tôi nên sớm đoán ra, em không phải là người phụ nữ bình thường mới phải”, Lục Tử Mặc thở dài, nắm bàn tay Sơ Vũ: “Trên người em có một số thứ rất đặc biệt so với những cô gái khác. Sơ Vũ, có lúc em thậm chí vô cùng tàn nhẫn”.

Câu nói này nghe qua giống một lời chỉ trích, nhưng giọng điệu của anh lại rất dịu dàng. Lục Tử Mặc vuốt nhẹ các ngón tay Sơ Vũ: “Đôi bàn tay này lúc lấy mạng người khác không hề do dự và hoài nghi. Em làm tất cả vì tôi, còn tôi thì vì điều gì?”.

Sơ Vũ nghi hoặc khi nghe câu cuối của Lục Tử Mặc, nhưng anh không nói tiếp. Một lúc sau, Lục Tử Mặc mới lên tiếng: “Tôi và Ba Dữ phải lấy bằng được lô hàng từ chỗ Văn Lai. Nếu em đã buộc phải đi cùng chúng tôi, tôi hy vọng em có thể giúp tôi”.

“Em có thể làm gì?”

Sơ Vũ không do dự cũng không từ chối, giống như việc cô làm cho Lục Tử Mặc là lẽ đương nhiên. Lục Tử Mặc ôm Sơ Vũ đi về chỗ cũ: “Đêm nay chúng ta sẽ đi thẳng đến thị trấn phía trước. Theo tin tình báo tôi có được, ngày kia Văn Lai sẽ cho áp tải hàng. Hắn chuẩn bị một đội xe đi cùng xe hàng, đoàn xe sẽ đi qua thị trấn Langming phía trước. Tuy nhiên, theo tin của Ba Dữ ngày hôm nay, Văn Lai đã đổi xe hàng. Như vậy đoàn xe kia chỉ là mồi nhử. Tôi và Ba Dữ sẽ giả vờ mắc mưu Văn Lai, đi ăn mồi nhử đó. Tôi cần em mạo hiểm, em ở phía sau tráo xe hàng thật giúp tôi”.

Ba Dữ đã chụp được hình chiếc xe chở hàng. Văn Lai có lẽ không muốn gây sự chú ý nên không dùng xe quân dụng. Hắn chọn một chiếc xe bình thường, loại xe chở hàng thông dụng màu trắng. Thùng xe phía sau in hàng chữ màu đen “Công ty phát chuyển nhanh Thaidia”. Xem ra, Lục Tử Mặc đã đoán đúng, Văn Lai sẽ không để chiếc xe chở hàng thật sự đi cùng đội xe chuẩn bị từ trước mà cho đi riêng.

Sau khi xe Jeep lăn bánh, ba người đi tiếp ba tiếng đồng hồ mới đến thị trấn Langming. Nơi này có con đường quốc lộ chạy qua, cũng có một trạm xăng duy nhất trong khu vực. Khi đến nơi vào lúc sáng sớm, ba người không dừng lại nghỉ ngơi. Họ bỏ lại chiếc xe Jeep quân dụng ăn cắp. Ba Dữ không biết kiếm đâu ra một chiếc xe tải bình thường, thùng xe cải tạo thành một gian phòng nhỏ, có giường, đồ dùng thiết yếu và cả nhà vệ sinh. Ba Dữ dùng xe ở trạm xăng bơm đầy xăng, Lục Tử Mặc ngồi trên xe mở laptop tra cứu tài liệu, còn Sơ Vũ đi vào siêu thị nhỏ của trạm xăng mua ít đồ ăn, nước uống và thuốc lá của hai người đàn ông.

Khi Sơ Vũ trở lại thùng xe, Lục Tử Mặc vẫn đang tập trung vào chiếc laptop. Sơ Vũ cầm chai nước đến bên cạnh anh. Hóa ra Lục Tử Mặc đang tìm tài liệu về công ty vận tải Thaidia.

“Thế nào rồi?”

Sơ Vũ liếc lên màn hình, mở chai nước ngửa cổ tu ừng ực. Lục Tử Mặc vẫn chăm chú nhìn màn hình vi tính: “Thaidia là công ty vận chuyển lớn nhất Thái Lan, phụ trách vận chuyển đường dài và đường ngắn. Theo biển số xe và ký hiệu vận chuyển Ba Dữ chụp được, có thể tìm ra lộ trình của chiếc xe này. Ba ngày trước chiếc xe xuất phát từ Ubon Ratchathani. Theo lộ trình đăng ký với công ty, xe sẽ đi Bangkok”.

Lục Tử Mặc vừa nói vừa trải tấm bản đồ, bên trên đã dùng bút đỏ đánh dấu tuyến đường của xe hàng. Trên bản đồ, thị trấn Langming cũng là một địa điểm xe buộc phải đi qua. Tuy Văn Lai tráo xe, nhưng vụ này trọng đại nên hắn không dám khinh suất để xe hàng rời khỏi tầm kiểm soát của mình. Mặc dù thời gian xuất phát của đội xe mỗi câu và chiếc xe chở hàng khác nhau nhưng khoảng cách có lẽ không lớn lắm.

Sơ Vũ nhìn bản đồ rồi quay sang Lục Tử Mặc: “Sau khi đoạt lại lô hàng thì anh định chuyển đi đâu? Đem về sơn trại à?”

Lục Tử Mặc hơi dờ người. Sơ Vũ tưởng anh sẽ né tránh câu hỏi của cô như mọi khi, nhưng Lục Tử Mặc liếc cô rồi lên tiếng: “Lô hàng này tương đương một nửa tài sản của Kim Gia. Ở khu vực Tam giác vàng, những ông trùm ma túy lớn nhất hiện nay gồm Kim Gia ở Thái Lan, Rắn Độc ở Miến Điện và Hoa Hỉ ở Lào, còn những người khác chỉ là buôn bán cò con”.

Lục Tử Mặc ngừng trong giây lát, đột nhiên xoay ghế ngồi đối diện Sơ Vũ: “Lần tôi đưa em đi mê cung là để tiến hành giao dịch với Renault. Kim Gia định dùng một nửa lô hàng đổi lấy tiền mặt, một nửa đổi lấy súng ống đạn dược từ Renault”.

Sơ Vũ chăm chú nhìn Lục Tử Mặc, chờ anh giải thích những sự việc cô thắc mắc bấy lâu nay. Lục Tử Mặc cúi đầu, đan hai tay vào nhau: “Rắn Độc ngồi vững chắc trên ngôi vị ông trùm ma túy ở Miến Điện. Muốn giữ vững vị trí này, cần có nơi sản xuất ma túy lớn nhất, nhà máy tinh luyện tiên tiến nhất, quan trọng hơn là cần có vũ lực lớn mạnh làm hậu thuẫn. Rắn Độc luôn miệng nói không ngăn cản người khác phát triển, nhưng đằng sau lưng, ông ta luôn tìm cách thao túng thị trường, đặt dưới sự khống chế của ông ta, để duy trì cái gọi là sự cân bằng do ông ta đề xướng”.

“Renault là nhà buôn bán vũ khí nổi tiếng người Pháp”, Lục Tử Mặc hơi lim dim mắt: “Kim Gia chấp nhận giao dịch với Renault vì hẳn có thể cung cấp những thứ ông cần. Ông ấy muốn dùng một nửa tài sản đổi thành vốn lưu động và vũ khí. Dù chúng tôi cần mật cỡ nào, dù vào tận mê cung để giao dịch cũng không thoát khỏi con mắt của đám thuộc hạ Rắn Độc. Trên thực tế, Rắn Độc sớm biết Renault sẽ giao dịch với Kim Gia. Do đó, ông ta đã gặp gỡ và thỏa thuận với Renault từ trước, để Renault giúp ông ta cướp số hàng của Kim Gia”.

“Ý của anh là... Vụ giao dịch ở mê cung bị đổ bể là do Renault và người của Rắn Độc câu kết chứ không phải là cảnh sát?”

Lục Tử Mặc cười cười: “Lúc cảnh sát nhận được mật báo tới nơi, Renault đã cướp hàng đi mất. May mà em được cứu thoát”.

“Vì vậy...”

Sơ Vũ nhanh chóng “tiêu hóa” thông tin Lục Tử Mặc đưa ra: “Rắn Độc ngấm ngầm cho người phá hoại cuộc giao dịch của Kim Gia, vì ông ta sợ Kim Gia củng cố sức mạnh vũ trang, đe dọa đến ngôi vị của ông ta?”

Lục Tử Mặc gật đầu: “Rắn Độc biết Kim Gia có ý đó, chắc chắn sẽ tìm cách trừ khử Kim Gia. Nhưng dù sao Kim Gia cũng là lão đại ở Thái Lan, Rắn Độc dù có thể lực mạnh đến mấy, có ảnh hưởng trên thị trường quốc tế đến mấy, trừ khử Kim Gia cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa ông ta cũng không muốn mạo hiểm. Trong lúc ông ta và Kim Gia long tranh hổ đấu, sẽ có ngư ông đắc lợi.

“Về phần Kim Gia, ông không thể nào để mất trắng lô hàng đó nên phải đoạt lại bằng được từ tay Renault. Lúc đó, Renault được Rắn Độc gợi ý, tương kế tựu kế dùng lô hàng của Kim Gia để trao đổi với tôi. Renault chưa kịp nói ra ý của Rắn Độc đã bị giết chết ở trên biển. Nghĩ lại mới thấy lúc đó tôi chỉ có hai sự chọn lựa. Nếu tôi ngã về phía Rắn Độc, một nửa tài sản của Kim Gia sẽ thuộc về tôi. Rắn Độc sẽ nâng đỡ tôi lên làm ông trùm”.

“Nếu vậy, tôi buộc phải đấu với Kim Gia. Dù tôi đấu thắng hay thua, Rắn Độc cũng sẽ được lợi. Nếu tôi thắng, ông ta có một kẻ bù nhìn dễ khống chế hơn Kim Gia, đồng nghĩa với việc thị trường Thái Lan sẽ quy vào bản đồ của ông ta. Còn nếu tôi thua, kết quả sẽ giống như tôi không nhận lời ông ta, là tôi phải chết. Ông ta vốn lên kế hoạch trừ khử tôi ngay trên biển một khi tôi không đồng ý. Làm vậy, ông ta có thể loại bỏ cánh tay phải của Kim Gia, làm suy yếu sức mạnh của Kim Gia”.

Vì vậy Renault mới sai người bắt cóc cô đưa tới tận vùng biển quốc tế để ép Lục Tử Mặc đến đó. Hóa ra là như vậy.

Từ hành động của Lục Tử Mặc, có thể thấy anh luôn đứng về phía Kim Gia. Bao gồm cả chuyện cướp hàng lần này, chắc chắn không phải vì bản thân anh. Nếu đã vậy, tại sao Rắn Độc còn đồng ý gả con gái Sophie cho Lục Tử Mặc?

Lục Tử Mặc nghiêng đầu nhìn Sơ Vũ. Hai người nói chuyện một lúc, ngoài trời đã sáng hẳn. Tuy nhiên, phố xá dường như chưa hoàn toàn tỉnh giấc, không khí xung quanh vẫn yên tĩnh như buổi đêm.

“Để xoa dịu”.

Lục Tử Mặc mỉm cười, như nhìn ra thắc mắc của Sơ Vũ: “Rắn Độc làm vậy để xoa dịu tâm trạng của tôi sau vụ Renault. Thật ra Rắn Độc làm tất cả những chuyện đó cũng giống như đi trên con dao hai lưỡi. Vì vậy, ông ta muốn xoa dịu tinh thần của tôi, thông qua việc gả Sophie cho tôi bày tỏ thành ý hợp tác của ông ta. Mặt khác, việc tôi trở thành con rể ông ta có thể khiến Kim Gia hết tín nhiệm tôi”. Lục Tử Mặc thở dài, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi: “Mỗi bước đi của Rắn Độc đều được cân nhắc kỹ lưỡng, chỉ cần sai nửa bước, chúng ta sẽ mất mạng ngay lập tức”.

“Không thể để người như Rắn Độc bành trướng, chiếm vị trí độc tôn. Nếu ông ta thôn tính Kim Gia, sau này sẽ càng khó động đến địa vị của ông ta. Vì vậy, tôi không thể để lô hàng lọt vào tay Rắn Độc, tôi cũng cần phải bảo vệ Kim Gia”. Lục Tử Mặc cười cười: “Đây mới chính là trạng thái cân bằng thật sự”.

Khó khăn lắm mới có dịp Lục Tử Mặc nói chuyện cởi mở, Sơ Vũ vẫn còn nhiều chuyện muốn hỏi. Nhưng lúc này Ba Dữ đã leo lên xe, gật đầu với hai người rồi ngồi xuống cạnh Lục Tử Mặc: “Làm thế nào bây giờ?”.

“Từ tài liệu tra cứu được, xe vận chuyển hàng hóa của Thaidia đều là xe dạng container của hãng Ford. Một công ty vận tải nhỏ ở thị trấn Langming có 5 chiếc xe giống hệt. Việc phun chữ lên thùng xe và đặt làm biển giả có thể hoàn tất trong ngày hôm nay. Chúng ta cần phải khiến Văn Lai tin, rằng chúng ta vẫn chưa biết việc xe hàng bị tráo đổi. Chúng ta sẽ bắn tin cho hắn, chúng ta chuẩn bị mai phục đội xe kia”.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm đi thuê xe hàng, phun chữ và đặt làm biển giả”, Ba Dữ tiếp lời Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc lại trầm mặc một hồi. Cuối cùng anh ngẩng đầu nhìn Sơ Vũ: “Ba Dữ đi chuẩn bị mấy việc, em cùng tôi đi ra ngoài, để tai mắt của Văn Lai truyền tin chúng ta đang ở đây. Ngày mai, tôi và Ba Dữ sẽ đi mai phục đội xe. Văn Lai chủ yếu quan tâm đến động thái của chúng tôi nên sẽ không để ý đến sự biến mất của em. Em sẽ phụ trách đi đánh tráo xe chỗ hàng thật sự”.

“Bây giờ chia nhau ra hành động. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện”.

Lục Tử Mặc mặc áo khoác nhảy xuống xe. Ba Dữ đợi hai người xuống xe liền đóng cửa xe lái đi mất. Lục Tử Mặc quay sang nhìn Sơ Vũ: “Đi thôi”.

Hai người đi theo con đường nhỏ bên ngoài trạm xăng. Mặt trời lúc này xuất hiện đằng đông, chiếu ánh nắng dịu dịu. Hai người bất giác im lặng, hưởng thụ không khí trong lành của buổi sớm. Lục Tử Mặc dẫn Sơ Vũ tiến về phía trước. Thị trấn Langming là thị trấn miền núi, được xây dựng dọc theo triền núi. Tuy nhiên, quy mô của nó như một thành phố nhỏ, tương đối sầm uất. Nếu đi theo đường quốc lộ từ trạm xăng vào thị trấn, khoảng mười phút là đến cuối thị trấn. Lục Tử Mặc không đưa Sơ Vũ đi vào phố mà đi theo đường nhỏ bên sườn núi ở phía sau trạm xăng. Từ trên con đường này có thể bao quát toàn bộ thị trấn Langming.

Lục Tử Mặc quay sang Sơ Vũ, cô đang nheo mắt nhìn thị trấn Langming ở bên dưới.

“Chúng ta phải tìm ra cách an toàn nhất có thể đạt được mục đích của chúng ta”.

Lục Tử Mặc lên tiếng, Sơ Vũ quay đầu nhìn anh mỉm cười: “Anh đang lo lắng cho em phải không? Tử Mặc, khi em quyết định ở bên cạnh anh, em biết sau này có nhiều chuyện em buộc phải đối mặt”.

Lục Tử Mặc vuốt nhẹ lòng bàn tay Sơ Vũ, cố nén tâm trạng rối bời. Lúc này không phải là lúc anh tỏ ra mềm yếu. Trên thực tế, những người mà họ phải đối mặt là kẻ lòng dạ sắt đá, coi mạng người như cỏ rác. Vì vậy, họ cần phải lạnh lùng hơn, tàn nhẫn hơn chúng mới có thể giành thắng lợi.

Mỗi khi gặp hoàn cảnh tương tự, anh đều lạnh lùng nhẫn tâm mới có thể giữ mạng sống. Dần dần, anh trở thành trở thành người bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích. Anh rơi vào cuộc sống như thế này, không thể thay đổi, không biết đâu là tận cùng, rồi trở thành một phần tử của bóng tối lúc nào không hay.

Lục Tử Mặc nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ lan man, anh kéo Sơ Vũ vào lòng, cúi đầu mỉm cười: “Tôi biết ngay từ đầu mà, lúc bị bắt cóc cũng không thấy em sợ hãi. Lần đầu tiên tôi gặp người phụ nữ như em, rất khác biệt”.

“Em chỉ là con ngốc mà thôi”.

Sơ Vũ dụi đầu vào ngực Lục Tử Mặc, nhẹ nhàng nhắm mắt. Được ở trong vòng tay ấm áp của anh, ngửi mùi hương và nghe nhịp tim đập của anh, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Rốt cuộc Sơ Vũ yêu người đàn ông này ở điểm gì? Cô cũng không biết nữa.

Có lẽ vì cô quá yêu anh, nên không có đáp án rõ ràng.

“Xe chở hàng xuất phát từ bên kia, chắc chắn sẽ dừng lại ở thị trấn Langming để bơm xăng. Văn Lai giao hàng cho công ty vận tải, nhưng hắn nhất định sẽ cử người bảo vệ chiếc xe. Em chỉ có một mình, đây mới là điểm khó nhất”.

Cô chỉ có một thân một mình. Lục Tử Mặc và Ba Dữ sẽ đi mai phục đội xe mỗi nhữ để thu hút sự chú ý của phía cảnh sát. Sơ Vũ phải tráo đổi xe dưới bao con mắt theo dõi, nghe qua cũng thấy đây là nhiệm vụ bất khả khi. Sơ Vũ cảm thấy hơi căng thẳng, cô nở nụ cười gượng gạo: “Em nên làm thế nào?”.

“Chỉ cần chúng ta đánh lạc hướng, khiến tất cả mọi người không chú ý đến chiếc xe chở hàng một một giây phút nào đó, chúng ta sẽ có cơ hội thành công”.

Lục Tử Mặc nhìn xuống trạm xăng ở phía xa xa: “Chúng ta thử xem sao”.

Lục Tử Mặc liên lạc với Ba Dữ rồi đưa Sơ Vũ từ trên núi đi xuống phố. Lúc này mặt trời dọi chiếu ánh nắng chói chang, thị trấn rất náo nhiệt. Hai người đi trên đường phố chật hẹp đông người. Sơ Vũ bị thu hút bởi dãy hàng quán đồ ăn và đồ trang sức bên đường.

Hai người không dừng lại mà đi vào một con đường nhỏ. Con đường nhỏ rất dài, hai bên đều là dãy nhà hai tầng xây bằng xi măng, phía trước có sân nhỏ. Ở một ngôi nhà có nhiều người mặc đồ công nhân ra ra vào vào, xe tải Ba Dữ lái đỗ ngay ngoài cửa.

Hai người đi vào sân, Ba Dữ đang đứng ở cửa ra vào. Nghe tiếng bước chân, anh ta quay đầu lại “Làm xong cả rồi, hãy cùng tôi đi xem”.

Ba người xuyên qua một gian phòng chật đầy linh kiện ô tô đi ra sân sau. Sân sau nhỏ hơn sân trước một chút, trong sân đậu một chiếc xe chở hàng màu trắng của công ty vận tải Thaidia. Sơ Vũ ngó một lượt, bề ngoài chiếc xe này giống hệt xe trên ảnh Ba Dữ chụp được. Ba Dữ gõ lên thùng xe: “Mọi việc sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông”.

18. Chương 35-36

Sơ Vũ không ngủ được, cô trần trọc nhìn lên trần xe trong bóng tối, nghe tiếng thở nhẹ của người nằm bên cạnh. Ba Dữ nhường lại thùng xe phía sau cho Lục Tử Mặc và Sơ Vũ, anh ta vào buồng lái nghỉ ngơi. Lục Tử Mặc hôn nhẹ Sơ Vũ, nằm xuống cạnh cô rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Anh có vẻ rất mệt mỏi, thỉnh thoảng cau mày trong giấc ngủ say. Sơ Vũ không nhịn được giờ tay vuốt nhẹ lên trán anh. Đúng lúc tay cô chạm vào da Lục Tử Mặc, anh liền mở to mắt, tay cô bị anh nắm chặt.

Lục Tử Mặc lặng lẽ nhìn Sơ Vũ hồi lâu. Cô tưởng chỉ mình cô khó ngủ, nào ngờ anh cũng không ngủ được. Lục Tử Mặc vươn cánh tay kéo Sơ Vũ vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Hy vọng mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của anh, đừng xảy ra sai sót gì.

Đúng sáu giờ sáng, ba người tỉnh giấc. Họ giải quyết bữa sáng rất nhanh. Sơ Vũ từ biệt Lục Tử Mặc và Ba Dữ. Hai người thuê một chiếc xe hai cầu. Trước khi lên xe, Lục Tử Mặc đứng nhìn Sơ Vũ một lúc. Anh lại bắt cô một mình đối mặt với khó khăn. Nhiều lúc anh luôn hy vọng cô có thể sống yên lành nhưng cuối cùng, anh vẫn khiến cô rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

“Em hãy cầm lấy”.

Lục Tử Mặc rút sau lưng một khẩu súng đưa cho Sơ Vũ: “Lúc nào cần thiết thì sử dụng. Tôi đã dạy em rồi đấy, rất đơn giản. Chỉ cần em rút chốt an toàn, ngắm đúng mục tiêu rồi bóp cò”.

Anh ngừng lại một lát: “Nếu không nắm chắc, em đừng hành động lỗ mãng, hãy tránh để lộ bản thân”.

“Em biết rồi”.

Sơ Vũ nhận khẩu súng, thứ kim loại lạnh lẽo khiến thần kinh cô dường như đông cứng. Ông trời mới biết cô căng thẳng đến mức dạ dày bắt đầu có phản ứng. Lục Tử Mặc ôm chặt lấy cô, quay người bước lên xe rồi nhanh chóng cùng Ba Dữ biến mất khỏi tầm nhìn.

Mọi việc còn lại chỉ dựa vào một mình cô hoàn thành.

Sơ Vũ nhìn khẩu súng, không dắt vào người như Lục Tử Mặc. Khẩu súng không lớn nhưng nặng hơn cô tưởng. Sơ Vũ nhảy lên buồng lái xe tải, cô thuận tay ném khẩu súng lên bàn lái, cảm thấy không an toàn lại nhét khẩu súng xuống dưới ghế.

Theo lời dặn của Lục Tử Mặc, Sơ Vũ lái chiếc xe tải đến một lối rẽ gần trạm xăng thì dừng lại. Từ nơi này có thể nhìn thấy rõ xe cô đi lại trên đường quốc lộ. Vào khoảng tám giờ sáng, đoàn xe quân đội áp tải xe hàng giả đi tới. Sơ Vũ cúi đầu, kéo chiếc mũ xuống thấp che hết khuôn mặt.

Sơ Vũ mặc bộ đồ công nhân của công ty vận tải Thaidia. Cô giống như nhiều tài xế lái xe khác tạm dừng ở bên đường nghỉ ngơi khi quá mệt mỏi. Sơ Vũ cũng giả vờ gác hai chân lên bàn lái, chụp mũ xuống mặt nằm ngả người xuống ghế. Biển số xe của cô bây giờ là EE3808, biển số xe chở hàng thật là FL3303. Hai biển số xe nhìn qua cũng tựa tựa nhau.

Đúng như suy đoán của Lục Tử Mặc, đoàn xe dừng lại ở trạm xăng để đổ xăng. Lúc xe dừng hẳn, một đám binh lính lăm lăm súng ống nhảy xuống, đứng tản ra xung quanh canh gác. Ở khu vực trạm xăng không thể xảy ra xung đột vũ trang, dễ dẫn đến phát nổ, vì vậy Lục Tử Mặc mới không chọn điểm này động thủ. Có điều, nhìn đội binh lính bảo vệ nghiêm ngặt, Sơ Vũ cảm thấy hơi bất an.

Văn Lai quả nhiên không dám coi thường Lục Tử Mặc. Tuy chỉ là mối nhử, nhưng xem ra hắn đã biết Lục Tử Mặc chuẩn bị mai phục. Vì vậy, hắn mới giảng thiên la địa võng đợi Lục Tử Mặc nhảy vào.

Liệu Lục Tử Mặc có thể thoát thân?

Sơ Vũ bắt đầu lo lắng.

Cô tiếp tục dõi mắt về phía trước qua chiếc mũ che mặt. Cô không nhìn thấy Văn Lai trong số những người vừa xuống xe. Có thể người đồng che khuất tầm nhìn của cô cũng không biết chừng.

Một lát sau, đoàn xe rục rịch xuất phát. Đợi đến khi đoàn xe mất dạng, Sơ Vũ mới từ từ lái chiếc xe tải đến trạm xăng. Cô cúi ít tiền lẻ cho anh chàng nhân viên đổ xăng, nhờ anh ta trông chừng chiếc xe rồi mượn có đau bụng đi vào nhà vệ sinh.

Trạm xăng có một siêu thị nhỏ nhưng không có nhà vệ sinh công cộng. Chủ trạm xăng là một người đàn ông trung niên, thấy Sơ Vũ xinh đẹp, làm công việc lái xe vất vả lại đang bị đau bụng, ông ta liền đưa chìa khóa nhà vệ sinh cho Sơ Vũ.

Trong bộ quần áo thùng thình của Sơ Vũ có máy phun khói và bộ thu phát điều khiển. Sơ Vũ không dám mạo hiểm đốt lửa ở trạm xăng nên chỉ dùng máy phun khói. Cô quan sát nhà vệ sinh một lượt. Bởi vì không phải là nhà vệ sinh công cộng nên chỉ có một gian rất nhỏ. May mà phía ngoài có bồn rửa mặt, bên dưới trống không. Sơ Vũ nhét máy phun khói và bộ thu phát điều khiển xuống dưới bồn rửa mặt. Nếu không có ý cúi người xuống nhìn, sẽ không ai phát hiện ra những thứ này.

Sau khi để đồ, Sơ Vũ cố lấy lại bình tĩnh. Cô đi ra ngoài trả chìa khóa cho ông chủ rồi đi vào siêu thị. Sơ Vũ nhìn qua lớp kính siêu thị, thấy xe chở hàng của cô đã đổ đầy xăng. Sơ Vũ cầm tiền mặt đi thanh toán rồi quay lại chiếc xe tải.

Sơ Vũ rất tự nhiên đi một vòng kiểm tra xe tải. Khi qua góc bên kia, nơi ông chủ và người nhân viên bán xăng không nhìn thấy, Sơ Vũ lập tức rút ra một chiếc tô vít đầu nhọn đâm thủng lốp xe. Sơ Vũ quay trở lại buồng lái, cô nhét khẩu súng nhét vào thắt lưng, hít một hơi sâu rồi khởi động máy.

Khi máy nổ, thân xe như rung mình một cái rồi đứng yên. Sơ Vũ xuống xe, nhìn chiếc xe tải với vẻ mặt ngạc nhiên. Màn kịch này Sơ Vũ đóng rất chân thực. Sau khi phát hiện lốp xe bị nổ, cô còn chửi thề vài câu. Anh chàng nhân viên bán xăng vừa nhận tiền boia của Sơ Vũ bước tới: “Làm sao vậy người đẹp?”.

“Lốp xe chẳng hiểu đâm phải cái gì bị nổ rồi. Trời ạ, ngày kia tôi phải đưa hàng đến Bangkok”.

Sơ Vũ nói với giọng điệu chán nản. Anh chàng nhân viên đi ra phía sau ngó nghiêng, quả nhiên lốp xe bị xẹp lép. Anh ta quay lại nhìn Sơ Vũ: “Cô có lốp dự bị không?”

“Có, nhưng cách đây không lâu tôi thay mất rồi”.

Anh chàng nhân viên gãi đầu: “Cô có thể đưa xe đến tiệm sửa ô tô trong thị trấn thay lốp mới”.

“Không được”, Sơ Vũ từ chối một cách quả quyết: “Hàng của tôi không thể động đến, tôi không chịu nổi trách nhiệm đó”.

“VẬY ĐI...”, anh chàng nhân viên ngẫm nghĩ một hồi: “Tôi có thể giúp cô gọi điện thoại đến tiệm sửa xe, xem họ có thể cho người đến đây giải quyết. Nhưng cô phải trả thêm phí và đợi một lúc, được không?”

“Tất nhiên là được, cảm ơn anh”.

Sơ Vũ mỉm cười, người nhân viên nghiêng đầu: “Có lẽ cô phải đợi một thời gian. Hãy vào siêu thị ngồi nghỉ ngơi đi”.

Sơ Vũ vào trong siêu thị, ngồi ở chiếc ghế bên cửa kính. Người nhân viên gọi điện xong, báo cho Sơ Vũ biết một lúc nữa sẽ có thợ sửa xe đến. Sơ Vũ gật đầu, mua một cốc mì ăn liền rồi đổ nước sôi vào. Khi Sơ Vũ mới ăn nửa cốc mì, trên đường quốc lộ có chiếc xe chở hàng màu trắng mang biển số FL3303 của công ty Thaidai chạy tới.

Sơ Vũ cảm thấy vô cùng hồi hộp, chỗ mì vừa ăn ứ lên tận cổ họng cô. Đối phương đến sớm hơn dự tính của Sơ Vũ. Cô vẫn chưa kịp thay chiếc lốp xe vừa bị làm hỏng. Sơ Vũ uống vội vài ngụm nước để lấy lại bình tĩnh, mắt dõi theo chiếc xe chở hàng mỗi lúc một gần. Xe hàng đi đến gần trạm xăng giảm hẳn tốc độ, rồi từ từ rẽ vào bên trong.

Được thôi, Sơ Vũ tính toán nhanh trong đầu, xảy ra tình hình đột xuất như vậy cô khó có thể tráo đổi hai chiếc xe. Cô sẽ phải tìm cách khác, chỉ cần cô lái chiếc xe tải kia đi là coi như đạt được mục đích.

Sơ Vũ khép hờ mi mắt, đánh giá hai người đàn ông vừa xuống xe. Cả hai đều là tài xế, do xe chạy đường dài nên họ sẽ thay phiên nhau cầm lái cả ngày lẫn đêm không ngừng nghỉ. Hai người đàn ông sau khi xuống xe, một người đứng nói chuyện với anh chàng nhân viên bán xăng, một người liếc chiếc xe của công ty vận tải Thaidai đỗ gần đó, rồi đi vào siêu thị.

Sơ Vũ thò tay vào trong áo, ấn lên chiếc điều khiển nhỏ. Cửa siêu thị mở ra, người đàn ông mặt đồ công nhân vận chuyển giống hệt cô bước vào, mỉm cười với Sơ Vũ và tiến lại gần: “Xe ở ngoài kia là của cô? Gặp phải sự cố à?”

“Đúng vậy, xe bị nổ lốp mà tôi không có lốp dự bị”.

“Có cần tôi giúp gì không?”

“Lúc này đã gọi điện thoại rồi, tôi đang chờ thợ sửa xe từ trong thị trấn tới đây”.

Sơ Vũ trả lời, mắt liếc ra bên ngoài. Một điều lạ lùng là ngoài hai xe tải, không thấy xuất hiện một chiếc xe nào khác. Trực giác của người phụ nữ báo cho Sơ Vũ biết có gì đó bất bình thường.

Nếu chiếc xe này chở hàng thật sự như Lục Tử Mặc nói thì phải có xe đi theo bảo vệ mới đúng. Nhưng con đường quốc lộ ở bên ngoài, về phía xa xa cũng chẳng thấy bóng dáng một chiếc xe nào cả.

“Cô ở chi nhánh nào? Định đưa hàng đi đâu? Đi đường ngắn à? Có một mình cô thôi sao?”

Người đàn ông trước mặt lại bắt chuyện, Sơ Vũ cẩn nhẹ môi: “Không, đồng nghiệp của tôi vừa có việc vào thị trấn, chúng tôi sẽ đưa hàng đi Bangkok”.

“Rất ngưỡng mộ đồng nghiệp của cô, anh ta có cơ hội ngồi xe cùng người đẹp như vậy”, người đàn ông cười cười. Lúc này, ông chủ trạm xăng đứng sau quầy thu ngân của siêu thị dường như phát giác có gì đó bất ổn. Ông ta ngẩng đầu hít hít, hét gọi anh chàng nhân viên ở ngoài: “Này, cậu vừa hút thuốc trong nhà vệ sinh phải không?”.

Lời nói của ông chủ lập tức thu hút sự chú ý của Sơ Vũ và người đàn ông, cả hai quay đầu nhìn ông chủ. Anh chàng nhân viên đứng bên ngoài nên không nghe rõ tiếng ông chủ gọi. Ông chủ vội vàng đi về phía nhà vệ sinh, cầm chìa khóa mở cửa.

Một luồng khói nồng nặc từ nhà vệ sinh bay ra. Khói dày đặc đến mức không nhìn rõ bên trong. Sơ Vũ lùi lại một bước hét lớn: “Trời ơi! Trạm xăng cháy rồi”. Nói xong, cô liền chạy ra khỏi siêu thị.

Tiếng hét của Sơ Vũ giống như một quả bom dội xuống, ông chủ và người tài xế còn ở trong siêu thị sững người một giây rồi lập tức lao đến nơi đặt bình cứu hỏa để dập lửa. Sơ Vũ chạy ra bên ngoài, vừa hét “cháy rồi, mau đi dập lửa”, vừa xông đến chiếc xe tải.

Hai người đàn ông ở bên ngoài nhìn thấy khói bốc cuộn cuộn, không do dự chạy ngay vào trong siêu thị. Sơ Vũ nhân cơ hội đó nhảy lên buồng lái, lập tức nổ máy.

Vì một người tài xế vẫn không rời khỏi xe nên anh ta không rút chìa khóa. Sơ Vũ thuận lợi khởi động máy, cô liếc về phía trong siêu thị. Do lo sợ trạm xăng phát nổ nên tất mọi người chạy vào xong cứu hỏa. Không ai chú ý đến Sơ Vũ đang lên lái chiếc xe không phải của cô ra khỏi trạm xăng.

Sơ Vũ nhấn ga, lao nhanh về phía trước. Lục Tử Mặc và Sơ Vũ hẹn gặp nhau tại một ngôi nhà bỏ hoang cách thị trấn Langming 15km sau khi cô đánh tráo xe hàng thành công. Trước đó, Lục Tử Mặc đã đánh dấu ngôi nhà này. Sơ Vũ cầm điện thoại điều chỉnh thành hệ thống định vị GPS rồi lái xe theo hướng chỉ dẫn.

Sự việc thuận lợi ngoài định liệu, tim Sơ Vũ vẫn đập mạnh, cảm giác căng thẳng khiến cô ngạt thở. Nhưng cô đã thành công, đã đoạt được lô hàng. Dần dần trong lòng Sơ Vũ, nỗi vui mừng che lấp hồi hộp. Lúc đầu, Sơ Vũ còn sợ sẽ có xe đuổi theo. Tuy nhiên trên suốt đoạn đường, phía sau không xuất hiện một cái đuôi nào cả. Mười lăm cây số nhanh chóng qua đi, Sơ Vũ lái xe rời khỏi đường quốc lộ, rẽ vào con đường rừng đi về phía ngôi nhà hoang.

Khu vực quanh ngôi nhà rất yên tĩnh. Lục Tử Mặc và Ba Dữ vẫn chưa đến. Sơ Vũ dừng xe ở gần cửa ngôi nhà như đã định. Ngôi nhà nhỏ tuy bị bỏ hoang nhưng vẫn còn chắc chắn. Sơ Vũ ngó nghiêng một hồi, thấy cửa ra vào chỉ khép hờ. Sơ Vũ đẩy cửa bước vào bên trong. Ngôi nhà mang kiến trúc điển hình Thái Lan, bốn bên tường đều có cửa sổ lớn thoáng khí. Chỉ có điều, tấm rèm cửa sổ khá dày che mất ánh sáng từ bên ngoài khiến căn phòng u ám.

Sơ Vũ vừa bước đến giữa nhà thì nghe đằng sau có tiếng bước chân. Không ngờ Lục Tử Mặc và Ba Dữ về nhanh như vậy, cô thấy nhẹ nhõm hẳn, quay người về phía họ: “Các anh...”

Lời của Sơ Vũ chỉ dừng ở đấy. Cô cắn chặt môi, sắc mặt tái mét. Văn Lai và hai người cảnh sát chậm rãi từ cửa tiến vào. Văn Lai cười nhếch mép: “A, trùng hợp quá! Cô Đặng, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây?”

Sơ Vũ không động đậy cũng không đáp lời Văn Lai, cô cố gắng trấn áp từng cơn sóng đang dội vào lòng. Văn Lai phủi bụi rồi thông thả đi vào phòng: “Cô Đặng lãng mạn thật đấy, hẹn hò với tình nhân của cô ở nơi yên tĩnh như thế này?”

Lúc này Sơ Vũ mới mỉm cười lên tiếng: “Đúng vậy cảnh sát Văn, trùng hợp thật”.

Văn Lai nhún mày, người đàn bà này ngày càng giống Lục Tử Mặc. Dù gặp phải hoàn cảnh nào cũng không thể đọc được những suy nghĩ trong lòng họ qua nét mặt. Cô ta hình như học được cách che dấu nội tâm dưới một lớp mặt nạ dày.

Giống như câu thành ngữ “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”.

Văn Lai nhìn Sơ Vũ thăm dò: “Nhập cảnh trái phép, vượt ngục, giờ lại cướp xe hàng. Cô Đặng ngày càng phạm nhiều tội nhỉ, cô không định giải thích gì sao?”

Ánh mắt Sơ Vũ hơi trầm lại. Trong phút chốc, cô hiểu rõ mọi chuyện vừa xảy ra. Nỗi bất an trong lòng cô ngày càng lớn.

Chắc Văn Lai đoán biết dụng ý của Lục Tử Mặc từ lúc Ba Dữ đi cướp ngục. Vì vậy, hắn tương kế tựu kế đi kiểm tra lô hàng, cố ý để lộ vị trí của lô hàng cho Ba Dữ, để Lục Tử Mặc nhảm tưởng đã nắm được động thái của Văn Lai. Sau đó, Văn Lai chia quân làm hai hướng. Một hướng làm mỗi nhử như kế hoạch ban đầu, Lục Tử Mặc và Ba Dữ chắc chắn sẽ mắc câu.

Hướng thứ hai là chiếc xe mà Ba Dữ và Lục Tử Mặc tưởng là xe hàng thật cũng trở thành mồi nhử, để câu Đặng Sơ Vũ cô rơi vào bẫy. Chỉ e là bây giờ xe chở hàng thật sự đã khởi hành, theo một lộ trình họ không biết tiến về Bangkok mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

“Màn biểu diễn của cô Đặng ở trạm xăng rất tuyệt”.

Văn Lai vỗ tay: “Diễn xuất của cô xứng đáng nhận giải Oscar. Có điều, tôi cũng chuẩn bị cho Lục một món quà bất ngờ, đúng không?”

Sơ Vũ không trả lời, ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề. Văn Lai trốn trong thùng xe cô lái đến đây. Trên đường, chắc chắn hẳn đã thông báo cho người của hắn. Đến khi Lục Tử Mặc và Ba Dữ quay lại nơi này, họ lại rơi vào một cái bẫy khác.

Cô không thể để Lục Tử Mặc đến đây, cần phải báo cho anh biết tình hình nguy hiểm hiện nay.

Sơ Vũ hoàn toàn lấy lại bình tĩnh, cô nói với vẻ mặt bình thản: “Cảnh sát Văn quả nhiên lợi hại, suy tính trước sau không để xảy ra một sơ suất nào”.

Văn Lai không trả lời, gật đầu với hai người bên cạnh. Hai người rút súng chìa vào Sơ Vũ, cười thâm hiểm: “Cô Đặng, cô đã bị bắt”.

Sơ Vũ không hề phản ứng. Hai người đàn ông bước tới khám xét, tịch thu khẩu súng và di động của Sơ Vũ ném sang một bên. Một điều bất ngờ là họ không còng tay cô, mà rút một sợi dây thừng trói cô vào cây cột gỗ giữa phòng. Sau đó, hai người đàn ông lại dắt súng vào lưng, quay người đi ra bên ngoài. Một lúc sau, họ quay lại cầm can xăng đổ xuống quanh phòng.

Trong chốc lát, căn phòng nhỏ nồng nặc mùi xăng. Sơ Vũ biết Văn Lai câu kết với Rắn Độc. Theo tình hình trước mắt, cô chỉ sợ lời hắn nói bắt giữ cô là giả, nhân cơ hội này giết cô và Lục Tử Mặc mới là thật. Nghĩ đến đây, Sơ Vũ thấy trấn tĩnh hơn một chút. Nếu Văn Lai có ý định trừ khử cô và Lục Tử Mặc ở nơi này, vậy thì hẳn sẽ không thông báo với cảnh sát. Hai người đi cùng hắn nhiều khả năng là cảnh sát biến chất giống Văn Lai. Chúng sẽ mai phục Lục Tử Mặc và xử lý anh ngay khi anh xuất hiện. Dù gặp phải tình hình bất lợi, trong tay Văn Lai cũng có con tin là cô.

Về mặt Sơ Vũ lạnh lùng vô cảm, nhưng lòng cô rối bời khi không biết làm thế nào để thoát thân. Sau khi chuẩn bị xong, hai người đàn ông đi cùng Văn Lai lên tầng trên nép mình mai phục. Văn Lai bước đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Cô Đặng, làm người cũng nên biết nhìn trước ngó sau. Nếu ban đầu cô chấp nhận đề nghị hợp tác của tôi, thì làm gì đến nỗi như ngày hôm nay”.

“Hợp tác gì? Cùng anh bán linh hồn cho Rắn Độc?”

Sơ Vũ khẽ cất tiếng, Văn Lai hơi giật mình, quay đầu nhìn Sơ Vũ: “Xem ra cô cũng biết nhiều chuyện thật”.

Văn Lai quay người, phải búi bắm đầy trên chiếc ghế và ngồi xuống. Hắn nhìn Sơ Vũ với vẻ hứng thú: “Con người luôn bị lợi ích và tham vọng dẫn dắt làm những việc trước đây chưa từng làm. Trong ba mươi lăm năm cuộc đời, ba mươi tư năm trước tôi là một người tốt, một cảnh sát mẫu mực. Nhưng có thể thay đổi gì chứ? Rời bỏ bộ cảnh phục tôi cũng chỉ là một người bình thường. Tôi cũng có tham vọng của mình, muốn nhà lầu, xe đẹp, mỹ nữ, muốn tiền bạc cả đời tiêu không hết. Làm cảnh sát tôi có thể đạt được gì? Cùng làm một công việc bán mạng như nhau, tại sao tôi không chọn một con đường dễ chịu hơn?”.

“Cảnh sát Văn, anh đang viện cớ cho bản thân”, Sơ Vũ ngắt lời Văn Lai: “Anh đang tìm cớ cho sự sa đọa của mình”

“Sa đọa?”

Văn Lai mỉm cười, liếc Sơ Vũ: “Cô yêu người như Lục Tử Mặc, lẽ nào cũng không phải sa đọa hay sao?”

Sơ Vũ cầm nín. Đúng vậy, cô có tư cách gì chỉ trích Văn Lai. Những chuyện Lục Tử Mặc làm, những chuyện Lục Tử Mặc làm...Sơ Vũ cảm thấy lồng ngực nặng trĩu, cổ họng tắc nghẽn.

“Cô Đặng, cô nên mở mắt to một chút, để nhìn rõ Lục Tử Mặc là loại người thế nào”.

Văn Lai nói chậm rãi: “Cô ngốc nghếch đánh cược cả mạng sống vì hắn ta. Nhưng hắn không thật lòng với cô, dù chỉ một câu. Cô thử nghĩ xem, hắn có thật sự dành tình cảm cho cô không?”

Sơ Vũ nhìn Văn Lai, hơi cau mày. Lời nói của hắn khiến cô chấn động, gần như không thể duy trì bộ mặt bình thản. Sơ Vũ thông minh giữ im lặng. Văn Lai cảm thấy kỳ lạ: “Cô không thấy hiếu kỳ sao?”.

“Đối với tôi, lúc nào Lục Tử Mặc cũng giống một lớp sương mù dày đặc”.

Hiện tại, quan hệ giữa Sơ Vũ và Lục Tử Mặc bắt đầu có cải thiện rõ rệt. Ở một góc độ khác, cô có thể thông cảm cho anh, hiểu anh có bản năng không tin tưởng người khác, hiểu anh dù làm chuyện gì cũng cân nhắc kỹ càng bởi dù sao anh cũng là người sống trên lưỡi dao. Chỉ cần anh thật lòng tiếp nhận cô, đáp lại tình cảm của cô, nguyện nỗ lực cùng cô nhìn về một hướng, cô sẽ chấp nhận sánh vai cùng anh vì một ngày mai của riêng họ.

Văn Lai vỗ tay, tiếng vỗ tay độp độp vang vọng khắp ngôi nhà: “Tốt lắm, cô vĩ đại thật đấy. Cô còn nguyện hy sinh vì người mình yêu nữa. Có câu đàn bà trong tình yêu đều biến thành kẻ ngốc, IQ bằng không. Quả nhiên câu nói này không sai”.

“Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghi ngờ Lục Tử Mặc sao?”

Nghi ngờ Lục Tử Mặc? Tại sao phải nghi ngờ anh? Cô quen anh từ lúc cô bị bắt cóc. Nhờ phúc của anh cô mới được đưa đi mê cung, và được cứu thoát. Tiềm thức của Sơ Vũ luôn cho rằng Lục Tử Mặc cố ý thả cô ở mê cung. Sau đó, cô tình cờ gặp lại anh ở lễ hội té nước, tự nguyện cứu anh là để báo ơn. Dần dần, hai người mới phát triển đến ngày hôm nay.

Tại sao phải nghi ngờ anh?

Văn Lai cúi đầu ngửi ngửi điều thuốc trên tay: “Có lẽ Lục Tử Mặc mà tôi biết không giống người đàn ông của cô”, Văn Lai ngẩng đầu cười cười: “Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Lục Tử Mặc đột nhiên có hứng thú với cô như vậy. Hắn còn xốc nổi đến mức tự dưng không biết bảo vệ bản thân. Không, kể từ lúc quen cô, hắn mới bộc lộ hoàn toàn nhược điểm của mình trước kẻ thù. Đây không phải là Lục Tử Mặc mà tôi biết”.

Sơ Vũ cảm nhận được ý tứ trong lời nói của Văn. Nhưng cô không muốn nghĩ sâu hơn. Phải bình tĩnh mới được, không biết Văn Lai nói với cô những điều này nhằm mục đích gì. Cô không thể dễ dàng tin lời hắn, càng những lúc như thế này càng phải trấn tĩnh.

Văn Lai nói xong, nhìn Sơ Vũ cười thâm hiểm. Tuy đã động viên bản thân, nhưng suy nghĩ của cô dưới sự dẫn dắt Văn Lai đi theo một hướng cô chưa từng nghĩ tới.

Đầu óc Sơ Vũ hỗn loạn, cô nhớ lại một số chuyện cô đã coi nhẹ và quên đi. Những chuyện này vốn là thất nút chưa được tháo gỡ trong lòng cô. Giờ đây dưới những lời lẽ khiêu khích của Văn Lai, những thất nút này dần dần hiện rõ, khiến cô khó chịu.

Chuyện đầu tiên xuất hiện trong đầu là cái chết của Tae.

Lục Tử Mặc chưa bao giờ phủ nhận cái chết của Tae không liên quan đến anh. Nhưng anh cũng không giải thích thêm. Lúc đó, Lục Tử Mặc để lại ấn tượng gì với cô?

Đúng rồi, kẻ máu lạnh đáng sợ.

Trên thực tế, cô không chỉ một lần có cảm giác tương tự về anh. Đáng sợ nhất là cái đêm mưa gió ở Chiang Rai, Lục Tử Mặc siết cổ tên sát thủ trong vườn hoa. Lúc đó do tình cảnh cấp bách, Sơ Vũ còn mơ hồ. Bây giờ cô nhận thức rõ, rốt cuộc cô sợ hãi điều gì.

Điều khiến cô sợ hãi chính là bản thân Lục Tử Mặc, một con người tàn nhẫn mà cô không thể nào hiểu nổi.

Nhớ lại lúc cô đi đảo Phuket du lịch, cô có báo cho ai biết đâu. Vậy tại sao cô lại bị truy sát? tại sao Lục Tử Mặc lại xuất hiện kịp thời để cứu cô?

Còn nữa, lúc cô bị Lục Tử Mặc giam giữ ở Hàng Châu, kẻ đến truy sát là ai? Hôm đó nhờ có sự giúp đỡ của Ba Dữ, cô và Lục Tử Mặc mới thoát thân từ trên sân thượng.

Nếu đúng như lời Văn Lai, tàn nhẫn máu lạnh mới là con người thực của anh, thì tại sao anh lại hết lần này đến lần khác xông pha vào chốn hiểm nguy để cứu cô?

Còn những kẻ muốn lấy mạng cô là vì nguyên nhân gì?

Nếu không xuất hiện những kẻ được gọi là “sát thủ” đó, không có chuyện anh bắt tất cả để cứu cô, liệu trái tim cô có dần dần hướng về phía anh? liệu cô có cam tâm tình nguyện làm tất cả vì anh?

Đầu óc Sơ Vũ bị hỗn loạn bởi những ý nghĩ đến như phong ba bão táp.

Sơ Vũ nhớ lại phản ứng của Lục Tử Mặc khi bị Renault uy hiếp trên vùng biển quốc tế. Thậm chí khi cô bị họng súng đen ngòm chĩa vào ngực, anh cũng chẳng thềm chớp mắt một cái.

“Nhược điểm của tôi mà anh nhìn thấy, chính là nhược điểm tôi muốn cho anh thấy”.

Câu nói của Lục Tử Mặc lúc giết chết Renault phảng phất bên tai, nhưng bây giờ nó mang hàm nghĩa khác.

Đây có phải là bản chất thật sự của anh?

Nếu ngay từ đầu cô đã nằm trong kế hoạch của anh, thì có nghĩa đối với anh, cô chỉ là một con cờ mà thôi?

Vì vậy anh mới đóng cửa thế giới nội tâm không cho cô tiến vào.

Vì vậy anh mới chẳng thềm quan tâm việc cô đi hay ở?

Sơ Vũ càng nghĩ càng thấy trong lòng lạnh toát. Toàn thân cô bắt giác run rẩy, khó khăn lắm mới giữ sắc mặt khỏi tái mét.

Sơ Vũ miễn cưỡng gạt bỏ những suy nghĩ đáng sợ trong đầu, cô nhướng mắt nhìn Văn Lai, bắt gặp ánh mắt châm biếm và thương hại của hắn. Ánh mắt dường như muốn nói với Sơ Vũ, bây giờ cô mới hiểu ra, liệu có phải muộn rồi không?

Có một tiếng động từ nơi xa thu hút sự chú ý của Văn Lai. Hắn lướt đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nở nụ cười lạnh lùng “Đến nhanh thật đấy”.

Đã biết đoàn xe quân đội chỉ là mồi nhử, tất nhiên Lục Tử Mặc và Ba Dữ cũng chỉ có những động thái giả vờ chứ không cần dính đến đối phương quá lâu, nhanh chóng thoát thân mới là quan trọng nhất. Vì vậy, Lục Tử Mặc quay về ngay cũng điều dễ hiểu. Văn Lai rút súng, nhẹ nhàng kéo chốt an toàn rồi đi về phía đằng sau Sơ Vũ, dùng thân cô để yểm hộ. Văn Lai thì thào vào tai Sơ Vũ: “Đừng để chúng nhìn ra có điều gì bất ổn, hãy gọi Lục Tử Mặc vào nhà đi”.

Sơ Vũ cắn chặt môi, trong lòng vô cùng khẩn trương. Bên ngoài vọng đến tiếng tắt máy và tiếng mở cửa xe. Lục Tử Mặc và Ba Dữ xuống xe nhưng không đi ngay về phía ngôi nhà mà nấp mình sau chiếc xe. Hai người đàn ông mai phục ở tầng trên không có cơ hội hạ sát họ. Chỉ cần một tia nghi ngờ cũng sẽ dấu mình đã trở thành thiên tính của Lục Tử Mặc.

Hai người đàn ông trên tầng nhìn Văn Lai lắc đầu, biểu thị Lục Tử Mặc không nằm trong tầm ngắm. Văn Lai giơ sát khẩu súng vào đầu Sơ Vũ, cất giọng lạnh lùng: “Bảo Lục Tử Mặc vào đây đi. Người đàn ông như vậy đáng để cô yêu sao? Cô vì hắn dâng cả mạng sống của mình. Kết quả thì sao? Cô chỉ là một phần trong kế hoạch của hắn. Đến nước này rồi cô vẫn định bảo vệ hắn sao?”

Sơ Vũ vẫn cắn chặt môi, không nói một lời nào. Đột nhiên, chiếc điện thoại di động của Sơ Vũ bị Văn Lai tịch thu đồ chuông. Tiếng chuông bất ngờ vang lên trong căn phòng yên lặng khiến những người có mặt không khỏi giật mình.

Văn Lai nhìn chiếc điện thoại di động bị ném vào một bên, màn hình sáng nhấp nháy nhấp nháy. Cũng giống như lúc phát tiếng chuông, điện thoại đột nhiên không còn tín hiệu gọi đến, trong phòng khôi phục bầu không khí yên tĩnh chết chóc. Sơ Vũ bắt giác nín thở, đến mức lồng ngực cô đau nhức.

“Mẹ nó”.

Văn Lai chửi thề một câu. Sơ Vũ không lên tiếng, điện thoại không ai nghe. Chắc chắn Lục Tử Mặc sẽ đoán biết trong ngôi nhà có vấn đề. Lúc này, cô lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Văn Lai tháo chiếc mũ trên đầu Sơ Vũ, vo tròn rồi nhét vào miệng cô. Sau đó hắn lộn vài vòng về phía bộ bàn ghế cũ, dấu mình khỏi tầm mắt của Lục Tử Mặc.

Thần kinh của những người trong phòng căng lên như dây đàn, họ hồi hộp chờ đợi. Ngoài tiếng chuông điện thoại ban này, trong và ngoài ngôi nhà không có bất cứ tiếng động nào, khiến bầu không khí căng thẳng đến cực điểm. Ở trong phòng dường như chỉ nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập của mỗi người.

Từng giọt mồ hôi từ trán Văn Lai chảy xuống. Căn phòng đóng kín cửa sổ cửa ra vào. Ở một nơi không thông gió lúc thời tiết nóng bức quả là vô cùng khó chịu. Càng tồi tệ hơn, Văn Lai phát hiện, can xăng đổ ra sàn nhà sau một thời gian dài bốc hơi trong không khí tạo mùi hôi khó chịu. Hơn nữa, nếu ngôi nhà này bị đốt cháy, rất có thể bọn hắn và Sơ Vũ bị nhốt trong biển lửa.

Không, không chỉ có mùi xăng. Sắc mặt Văn Lai trở nên khó coi vô cùng, lẫn với mùi xăng...là cả mùi khí đốt thiên nhiên.

Văn Lai ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, làm động tác bịt mũi cho hai người đàn ông ở bên trên thấy, rồi lắc lắc khẩu súng trên tay. Hắn lại nhét khẩu súng vào bao đeo bên mình, ra hiệu cho hai tên đi kiểm tra. Lúc này, hai tên ở trên tầng cũng phát hiện ra chuyện bất bình thường, gật đầu với Văn Lai rồi tản ra đi tìm nguồn phóng khí thiên nhiên.

Văn Lai lộn trở lại bên Sơ Vũ, hắn rút con dao giắt bên mình kề vào cổ cô: “Người đẹp, bây giờ chỉ còn cách dùng cô làm con tin của tôi”.

Cùng lúc đó, cánh cửa ra vào của ngôi nhà bật mở, Lục Tử Mặc xuất hiện ngay trước mặt tất cả mọi người. Ánh mắt của anh dừng lại nơi Sơ Vũ đang bị trói ở giữa nhà. Anh chỉ liếc cô một giây, nhìn lên hành lang ở tầng trên rồi dừng lại phía sau Sơ Vũ: “Văn Lai, không ngờ anh phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy”.

19. Chương 37-38

Văn Lai cứng đờ người, sự xuất hiện đột của Lục Tử Mặc khiến các sợi dây thần kinh của hắn gần như đứt đoạn. Văn Lai giật mạnh tóc Sơ Vũ, khiến đầu cô ngã về phía sau. Do hắn dùng sức nên lưỡi dao sắc nhọn kề trên cổ Sơ Vũ ấn sâu vào lớp da cô, xuất hiện một vết máu đỏ. Dòng máu đỏ từ từ chảy xuống dưới ánh dao sắc lạnh, kích thích tận đáy mắt Lục Tử Mặc.

Sơ Vũ chăm chú nhìn Lục Tử Mặc, cô không cảm thấy đau đớn. Toàn bộ cảm xúc của cô tập trung vào người đàn ông trước mặt. Những dòng suy nghĩ nối tiếp nhau như cơn ác mộng đeo bám cô, khiến cô tê liệt.

Ánh mắt Lục Tử Mặc rời khỏi dòng máu đỏ. Anh đi vào trong nhà, thuận tay đóng cửa ra vào.

“Anh sợ ngôi nhà phát nổ nên không dám bắn tôi?”, Lục Tử Mặc nói với ngữ điệu bình thản: “Ngôi nhà này được tưới nhiều xăng như vậy. Tôi giúp anh cho thêm ít gia vị, nếu phát nổ sẽ càng sạch sẽ hơn đúng không?”

Văn Lai trầm mặc, cả người hắn dính chặt vào thân sau Sơ Vũ. Cô có thể cảm nhận thấy hắn hơi run rẩy. Khi mặt đối mặt với Lục Tử Mặc, vẻ khí thế hắn đã thua anh hoàn toàn. Chắc chắn tự đáy lòng, hắn rất sợ người đàn ông trước mặt. Qua những việc Văn Lai làm, có thể thấy hắn không phải là người sợ chết. Vậy thì, hắn sợ Lục Tử Mặc điều gì?

“Mày đừng có động đây, nếu không tao sẽ giết người phụ nữ này”.

Văn Lai cất giọng trầm trầm. Lục Tử Mặc nhếch mép cười, anh không làm theo lời uy hiếp của Văn Lai mà từ từ bước về phía trước. Anh đi rất chậm, rất kiên định. Mỗi bước đi của Lục Tử Mặc như dẫm đạp vào lòng Văn Lai. Người đàn ông phía trước càng đến gần, sát khí tỏa ra từ người anh ngày càng rõ ràng. Văn Lai giống như con mồi nằm trong tầm ngắm của anh không còn đường trốn chạy.

Bàn tay Văn Lai không kiềm chế nổi sự run rẩy, lưỡi dao sắc trên cổ Sơ Vũ càng ấn vào sâu hơn. Lúc này không chỉ là vết máu mà máu trên cổ Sơ Vũ trào ra, chảy xuống lưỡi dao tạo thành hình thù quái dị. Lục Tử Mặc như không nhìn thấy hình ảnh đó, ánh mắt anh chỉ chăm chăm vào Văn Lai ở phía sau.

Con người nhiều khi thường ý mình có vũ khí. Một khi để mất vũ khí, họ sẽ trở thành trẻ sơ sinh không có sức phản kháng. Văn Lai và hai thuộc hạ của hắn đều giống như vậy. Khi khẩu súng trên tay chúng mất tác dụng, chúng hoàn toàn không phải là đối thủ của những cỗ máy giết người như Lục Tử Mặc và Ba Dữ. Từ bên ngoài vọng đến hai tiếng đập mạnh và tiếng đổ vật xuống đất. Văn Lai giật giật mí mắt, đoán biết kết cục của hai tên thuộc hạ.

Mùi khí thiên nhiên xộc vào phòng mỗi lúc một nồng nặc hơn. Sơ Vũ buộc phải nín thở một lúc, rồi lại thở hắt ra và hít vào.

Nhận biết bây giờ chỉ còn lại một mình, Văn Lai thở hổn hển. Ánh mắt lãnh lẽo vô cảm của Lục Tử Mặc vẫn khóa chặt lấy hắn. Việc dùng người uy hiếp Lục Tử Mặc không đạt hiệu quả mong muốn, khiến hắn bị một áp lực tâm lý vô cùng lớn. Văn Lai cất giọng khàn đặc: “Lục Tử Mặc, mày không thèm để ý đến sự sống chết của người đàn bà này hay sao?”

Lục Tử Mặc dừng bước, môi anh nở nụ cười châm biếm: “Nếu không phải mệnh cô ta lớn, thì đã chết trong tay Renault trên vùng biển quốc tế rồi. Sao anh còn ngu ngốc đến mức đi dùng người đàn bà này để uy hiếp tôi?”

“Nhiều lúc sự việc không chỉ đơn giản nhìn bề ngoài. Kiểu gì cũng phải thử mới biết. Hơn nữa, người đàn bà này biết quá nhiều chuyện của tao. Dù không bắt cô ta làm con tin, tao cũng phải giết chết cô ta”.

Văn Lai không hiểu tại sao đột nhiên trấn tĩnh hẳn. Bàn tay vừa còn run lấy bầy trở nên cứng như hòng kìm, kẹp chặt Sơ Vũ.

Lục Tử Mặc lặng thinh. Văn Lai mỉm cười: “Mày nên biết tao và Renault hoàn toàn khác nhau. Renault là kẻ tham sống sợ chết. Về phần tao, tao sợ bị bại lộ còn hơn cái chết. Nếu không thể trở về nguyên vẹn, tao thà cùng chết với chúng mày”.

“Bảo Ba Dữ ra đây”

Văn Lai ra lệnh. Lục Tử Mặc đứng yên tại chỗ, không tiến lên phía trước, cũng không gọi Ba Dữ đang trốn ở một góc nào đó theo lời Văn Lai.

Sơ Vũ từ đầu đến cuối chăm chú nhìn Lục Tử Mặc. Mặc dù ánh mắt anh không dừng lại trên người cô, cứ như cô không tồn tại. Sau khi trầm mặc một hồi, Lục Tử Mặc nở nụ cười lạnh nhạt, tiếp tục tiến về phía trước.

Bước chân của Lục Tử Mặc như đập đổ giới hạn chịu đựng cuối cùng của Văn Lai, khiến hắn buộc phải tháo bỏ tấm mặt nạ lạnh lùng. Văn Lai hét lớn: “Lục Tử Mặc, tao sẽ giết người đàn bà này ngay lập tức”.

Lục Tử Mặc không đáp lời, ánh mắt vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Văn Lai, anh vẫn bước từng bước một. Từ cửa ra vào đến cây cột ở giữa nhà chỉ mấy chục bước chân. Trong chớp mắt, Lục Tử Mặc đã đến nơi Sơ Vũ chỉ vươn tay cũng có thể chạm vào người anh. Đôi mắt Văn Lai vẫn lên những tia máu đỏ. Mỗi bước chân Lục Tử Mặc tiến lại gần, tinh thần hắn sụp đổ thêm một phần.

Nỗi sợ hãi khiến giọng nói Văn Lai biến điệu. Hắn cúi đầu xuống sát tai Sơ Vũ: “Thấy chưa? Đây mới là bộ mặt thật của con người đó. Cô chỉ là con mồi trong tay hắn để dụ kẻ khác cắn câu mà thôi”.

Con dao trên tay Văn Lai cắm sâu vào cổ Sơ Vũ, sâu đến nỗi cô cảm nhận thấy lưỡi dao đang rạch da thịt mình, mang đến sự chết chóc. Mùi tanh của máu và sự căng thẳng thần kinh tột độ khiến Văn Lai kích động đến mức toàn thân run rẩy: “Mẹ nó. Lục Tử Mặc, tao là cảnh sát. Mày mà giết cảnh sát thì đừng hòng hy vọng sau này sống yên ổn”.

“Chẳng phải anh nói không sợ chết, chỉ sợ bại lộ rồi thân bại danh liệt?”

Lục Tử Mặc cười lạnh lùng, nhìn Văn Lai bằng ánh mắt khinh miệt: “Anh tưởng bây giờ tôi có cuộc sống yên ổn? Vì anh là cảnh sát nên tôi không dám hạ thủ?”

Lời nói Lục Tử Mặc nhẹ tựa cơn gió, nhưng bức Văn Lai đến mức phát điên, khiến hắn không thể tiếp tục giữ bình tĩnh. Sát khí tỏa ra từ Lục Tử Mặc bao vây hắn, làm cho hắn cảm thấy mình chỉ là động vật nhỏ bé trước một con mãnh thú. Hắn đã bị mãnh thú rình rập, hắn không còn cơ hội chạy thoát mà chỉ có thể chờ đợi mãnh thú ra đòn cuối cùng trong nỗi sợ hãi tột cùng.

“Mẹ kiếp”.

Mắt Văn Lai đỏ sọng, Lục Tử Mặc vừa tiến lên một bước đồng thời vươn tay nhanh như tia chớp túm lấy bàn tay cầm dao của Văn Lai. Sơ Vũ chỉ cảm thấy một cơn đau buốt trên cổ mình. Lục Tử Mặc vẫn giữ chặt cổ tay Văn Lai, mặt hắn trắng bệch. Sơ Vũ nghe rắc một tiếng xương gãy. Bởi vì quá đau nên Văn Lai buộc buông tay phải thả con dao xuống đất.

Lục Tử Mặc giơ chân đạp mạnh vào bụng Văn Lai. Vì cổ tay vẫn bị giữ chặt nên hắn không thể tránh đòn. Lục Tử Mặc ra đòn vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn. Văn Lai cảm thấy tức thở, toàn thân không còn chút sức lực nào. Hắn một tay ôm bụng quỳ rạp xuống sàn nhà.

Lục Tử Mặc không còn để ý đến Văn Lai, anh rướn người về phía trước giữ chặt cổ Sơ Vũ, mở to mắt nhìn cô. Do bị trói vào cột nên Sơ Vũ không thể động đậy. Máu từ kẽ ngón tay anh chảy xuống. Lục Tử Mặc nhìn dòng máu đỏ, đầu óc như bị nổ tung. Trong chốc lát, mọi vật trước mắt anh mờ dần, chỉ còn màu máu đỏ kích thích thần kinh thị giác Lục Tử Mặc.

“Ba Dữ!”

Lục Tử Mặc hét lớn. Đằng sau Sơ Vũ vọng đến tiếng động ầm ầm. Ba Dữ xông vào cầm chiếc ghế đập vỡ cửa kính, để không khí từ bên ngoài tràn vào trong phòng. Ba Dữ đi về phía Sơ Vũ, nhanh chóng rút cuộn vải băng từ trong túi băng bó cho cô. Sơ Vũ được hai người cởi trói và dìu cô nằm xuống đất, gối đầu lên đùi Lục Tử Mặc. Sơ Vũ nhắm mắt nhìn anh. Gương mặt anh trắng bệch, hai tay vẫn giữ chặt cổ cô để cầm máu, như muốn tiếp thêm sinh khí cho cô.

“Thế nào rồi?”

Lục Tử Mặc lên tiếng, giọng nói trầm thấp khàn khàn. Sơ Vũ từ từ nhấc tay. Không biết có phải do đại não thiếu máu, cô cảm thấy toàn thân lạnh buốt, bên tai chỉ có tiếng ù ù, chân tay tê cứng. Cảm giác tê cứng này lan dần đến tim cô, khiến trái tim cô cũng bị tê liệt. Nhưng Sơ Vũ vẫn cố giơ tay, nắm lấy cổ tay Lục Tử Mặc.

Đúng là người đàn ông mâu thuẫn.

Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc. Cuối cùng anh cũng cúi xuống nhìn cô. Sơ Vũ mỉm cười, muốn nói câu gì đó nhưng cơn đau buốt ở cổ khiến cô không thể mở miệng.

“May mà động mạch và khí quản không bị tổn thương”.

Ba Dữ bình tĩnh kết luận. Lục Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm, cúi người bế Sơ Vũ đi ra ngoài. Ba Dữ đợi hai người rời khỏi cửa nhà, đứng dậy bước tới chỗ Văn Lai vẫn còn chưa kịp hồi sức, vung tay đánh ngất hắn.

Một lúc sau, Ba Dữ kéo Văn Lai sống dở chết dở toàn thân bê bê máu ra bên ngoài. Anh ta thả Văn Lai xuống dưới đất, khởi động chiếc xe tải Sơ Vũ đánh cắp, nhấn ga đâm thẳng vào ngôi nhà hoang rồi lập tức nhảy khỏi xe. Một nửa chiếc xe tải nằm trong ngôi nhà, đất cát sỏi đá bay mù mịt. Đợi đến khi khói bụi vơi bớt, Ba Dữ châm một điếu thuốc ném vào trong ngôi nhà. Sàn nhà đổ đầy xăng bắt đầu bén lửa.

Sau đó, Ba Dữ lôi Văn Lai ném vào cốp sau xe mới trở lại buồng lái. Lục Tử Mặc và Sơ Vũ ngồi ở ghế sau. Ba người lái xe rời khỏi nơi đó không bao lâu bỗng từ phía sau vọng đến tiếng nổ lớn, nhìn lại thấy ngôi nhà bốc khói mù mịt. Ba người không dừng xe, tiếp tục tiến về phía trước với tốc độ cao.

Thần sắc Lục Tử Mặc vừa mệt mỏi vừa nghiêm trang. Anh ôm chặt Sơ Vũ, tay đỡ người Sơ Vũ để cô không có cảm giác xe xóc. Lúc này, Sơ Vũ cũng không còn chút sức lực, cô từ nhắm mắt rồi thiếp đi trong lòng Lục Tử Mặc.

Sơ Vũ ngủ một lúc lâu. Khi tỉnh dậy cô nghe thấy tiếng nói chuyện của Lục Tử Mặc và Ba Dữ. Sơ Vũ không mở mắt, chỉ hơi động đậy người trong lòng Lục Tử Mặc. Hình như bọn họ vẫn còn ở trên xe, nhưng xe đã ra khỏi đường núi, chạy trên đường quốc lộ.

Sơ Vũ bắt giác nhúu mày, cử động này khiến Lục Tử Mặc biết cô đã tỉnh. Anh cúi đầu nói dịu dàng: “Sơ Vũ”.

Sơ Vũ lặng lẽ mở mắt, trời đã tối. Lục Tử Mặc hôn nhẹ lên trán cô: “Tỉnh rồi à?”

Ba Dữ liếc hai người qua kính chiếu hậu. Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc. Sau khi cảm giác căng thẳng khi đứng giữa ranh giới sống chết và cảm giác mệt mỏi trống rỗng khi được cứu sống qua đi, Sơ Vũ bắt đầu khôi phục tư duy.

Cô cảm thấy đau khổ khi nhìn Lục Tử Mặc.

Quá mệt mỏi rồi. Cô không còn tinh thần suy đoán hay đánh giá bất cứ điều gì. Sơ Vũ ngoảnh đầu về hướng khác. Cô chợt nhớ ra: “Văn Lai...”.

“Em yên tâm, không thể để hấn chết bây giờ, sau này còn dùng đến”.

Câu trả lời của Lục Tử Mặc vừa lạnh lùng vừa có mùi máu tanh. Sơ Vũ tự nhiên không biết tiếp tục nói chuyện gì với anh.

Ba Dữ lái xe đến một làng nhỏ thì dừng lại. Anh ta xuống xe nói với dân làng, họ có người đang bị ốm nặng cần nghỉ ngơi một đêm. Dân làng nhiệt tình sắp xếp ngay chỗ tá túc cho họ.

Lục Tử Mặc không muốn người dân nhìn thấy Sơ Vũ. Anh dùng áo khoác cuốn lên người cô rồi bế cô vào phòng. Sau đó, Lục Tử Mặc ở lại chăm sóc Sơ Vũ, còn Ba Dữ phụ trách chiếc xe và Văn Lai đang bị nhốt ở cốp sau.

Căn phòng nhỏ có cửa sổ bằng gỗ. Trên trần nhà có ô cửa nhỏ, có thể nhìn thấy một vài ngôi sao trên bầu trời xa xa. Giữa căn phòng đặt một bếp củi, chắc là dùng để sưởi ấm. Lúc Sơ Vũ nằm nghỉ ngơi, Lục Tử Mặc đi ra ngoài xin vài thanh củi gỗ để đốt lửa đun nồi nước nóng.

Ngon lửa bốc cháy khiến căn phòng trở nên nóng bức. Lục Tử Mặc mở hết cửa sổ cho thoáng khí. Ngon gió mát lạnh từ bên ngoài thổi vào khiến Sơ Vũ thấy dễ chịu hơn. Vừa nãy do không khí quá nóng, người cô vã mồ hôi.

Trên thực tế, quần áo Sơ Vũ dính nhơ nhớp nhưng cô không còn sức lực đứng dậy. Hơn nữa, Sơ Vũ không biết phải đối mặt với Lục Tử Mặc như thế nào, vì vậy cô cố chịu để bản thân. Sơ Vũ nghe có tiếng nước chảy ở gần bên. Lục Tử Mặc đã tắt ngọn lửa trên bếp, đợi đến khi khói củi bay đi hết mới đóng cửa sổ, quay người đi về phía Sơ Vũ.

Bên tai có tiếng nước róc rách, trên trán hơi âm ẩm, Sơ Vũ giật mình mở mắt. Lục Tử Mặc đang cầm chiếc khăn mặt lau mặt cô. Thấy Sơ Vũ mở mắt, anh không dừng động tác, cũng không mở miệng nói chuyện.

Anh biết cô giả vờ ngủ, anh cũng biết cô đang lẩn tránh anh. Sơ Vũ lặng lẽ nhìn Lục Tử Mặc, anh lim dim mắt. Sơ Vũ đột nhiên nhớ lại thời khắc trong hang đá bãi đào vàng ở Miến Điện, lúc cô chính thức trở thành người đàn bà của anh. Sơ Vũ thấy đau thắt trong tim, cô ngăn mình không tiếp tục suy nghĩ.

Thời gian qua, Lục Tử Mặc gầy đi nhiều. Gương mặt xương xương càng khiến anh trở nên sắc lạnh hơn. Nhưng động tác của anh lại rất dịu dàng. Anh chà nhẹ chiếc khăn mặt ẩm lên làn da cô. Thỉnh thoảng, ngón tay nóng ấm của anh cũng mơn man trên da thịt Sơ Vũ.

Lục Tử Mặc cầm chiếc khăn mặt quay người vào chậu nước ở đầu giường, rồi anh cởi cúc áo Sơ Vũ, đỡ cô ngồi dậy. Lục Tử Mặc cởi bỏ áo Sơ Vũ từ từ lau người cô. Lúc làm công việc này, anh cúi đầu tránh ánh mắt của cô. Bàn tay anh không một chút tà niệm, chỉ nhẹ nhàng làm vệ sinh cho cô.

Ba Dữ xử lý vết thương của Sơ Vũ rất tốt, kỹ thuật cũng đầu vào đấy. Chỉ là lớp vải băng dầy trên cổ khiến cô cảm thấy hơi khó thở.

“Em có thể đứng dậy không? Nước nóng có nhiều, hay là đi tắm cho xong”.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc cũng lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc. Sơ Vũ đứng dậy, nhưng do mất máu quá nhiều, đầu óc cô choáng váng quay cuồng. Lục Tử Mặc nhanh tay đỡ cô. Sơ Vũ vịn vào đầu giường, từ chối sự giúp đỡ của anh, cô tự mình quay người từ từ đi vào nhà tắm ở đầu hành lang.

Người ở đây dùng một bể nước bằng thép khá lớn cố định vào một chỗ. Lúc tắm, họ đổ nước đun nóng sẵn rồi mở vòi nước lạnh bên dưới là trở thành bể nóng lạnh. Lục Tử Mặc đổ nước nóng vào bể cho Sơ Vũ rồi đi ra ngoài. Sơ Vũ đứng ngây người một lúc mới máy móc cởi đồ trên người.

Làn nước ấm khiến Sơ Vũ cảm thấy dễ chịu hẳn. Cô gắng đầu tránh để vết thương trên cổ bị ướt. Nước vỗ về da giúp Sơ Vũ giảm bớt mệt mỏi. Sơ Vũ quay người. Cửa nhà vệ sinh làm bằng tre nứa, phía tường bên ngoài chỉ cao đến cổ người, có thể che thân thể nhưng không thể che khuất tầm mắt.

Lục Tử Mặc đang đứng dưới ngọn đèn gió ở hành lang hút thuốc.

Sự tồn tại của Lục Tử Mặc lúc nào cũng mãnh liệt. Trong đêm tối, ngọn đèn gió chiếu xuống bóng dáng cao lớn của anh. Bóng dáng tràn đầy sức sống và toát ra một sức hút khó tả, nhìn vào chỉ muốn vươn cánh tay ôm lấy người anh.

Sơ Vũ yên lặng nhìn Lục Tử Mặc hồi lâu. Đường như cảm nhận được ánh mắt cô, anh quay đầu về phía cô. Sơ Vũ không né tránh ánh mắt anh. Hai người nhìn nhau qua bức tường xi măng thấp. Rõ ràng họ đứng gần nhau, nhưng Sơ Vũ lại có cảm giác, một khoảng cách rất lớn nảy sinh từ sự lừa dối và lợi dụng lẫn giữa họ, giống như bức tường xi măng kia.

Nước vẫn tiếp tục chảy xuống. Nước nóng đã hết, chỉ còn lại dòng nước lạnh phun vào người Sơ Vũ khiến cô giật nảy mình. Cô cảm thấy toàn thân lạnh toát, không biết là do nước lạnh hay do người đàn ông đang đứng ngoài cửa.

Lục Tử Mặc cuối cùng ném điều thuốc trên tay xuống đất, lấy chân di di rồi bước về phía Sơ Vũ. Anh đẩy cánh cửa tre tiến vào nhà tắm, kéo Sơ Vũ vào lòng. Anh ôm chặt đến nỗi cô không thể thở nổi. Dòng nước lạnh nhanh chóng làm ướt áo anh, nhưng Lục Tử Mặc vẫn không rời vòng tay, dù chỉ một chút.

“Sơ Vũ!”

Lục Tử Mặc cất giọng trầm trầm bên tai Sơ Vũ: “Đừng rời xa anh”.

Sơ Vũ lặng thinh, mặc cho Lục Tử Mặc siết chặt người cô không thể động đậy. Anh vừa thốt ra câu cô muốn nghe nhất, nhưng tại sao đến bây giờ anh mới chịu thổ lộ?

Lục Tử Mặc vẫn ôm cứng Sơ Vũ. Sức mạnh ở hai cánh tay anh khiến Sơ Vũ cảm thấy tim cô như bị co rút. Trái tim Sơ Vũ đau một phần, lý trí của cô tuyệt vọng thêm mấy phần. Anh làm vậy chẳng phải thừa nhận những điều cô nghi ngờ? Do anh không thể phản bác nên chỉ còn cách cầu xin cô ở bên cạnh anh.

“Lục...”

Sơ Vũ gọi khẽ. Lục Tử Mặc ngẩng đầu, bối rối tìm kiếm đôi môi cô. Anh nhẹ nhàng ngậm lấy môi Sơ Vũ, như muốn xác định điều gì đó thông qua cách thể hiện tình cảm này.

Sơ Vũ vẫn không động đậy, cảm nhận môi Lục Tử Mặc dịch chuyển trên môi cô. Lòng cô vô cùng lạnh lẽo. Sơ Vũ tự nhiên thấy oán giận người đàn ông trước mặt. Nếu anh có thể bỏ mặc sự sống chết của cô, thì tại sao anh lại có biểu hiện sợ hãi như sắp mất đi tất cả.

Sơ Vũ hé miệng cắn mạnh môi Lục Tử Mặc. Anh đau nhưng vẫn không chịu rời cô. Khi cảm thấy mùi tanh của máu bắt đầu lan ra trong miệng mình, Sơ Vũ vừa mâu thuẫn vừa đau lòng. Cô giơ tay nắm lấy vai Lục Tử Mặc, định đẩy anh ra, nhưng Lục Tử Mặc càng ôm cô chặt hơn.

“Anh biết em có nhiều điều muốn hỏi anh. Em cứ hỏi đi, anh sẽ cho em biết tất cả”.

Lục Tử Mặc rời khỏi miệng Sơ Vũ, cất giọng nói trầm khàn trên trán cô. Sơ Vũ hơi tuyệt vọng, kể cả những lúc trái tim lạnh lẽo như lúc này, cô cũng không thể nào không động lòng với anh.

Sơ Vũ có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, muốn anh giải thích tại sao. Nhưng khi nghe Lục Tử Mặc nói ra câu đó, cô lại không biết phải mở miệng như thế nào. Sơ Vũ tự hỏi bản thân, cô muốn hỏi anh điều gì, muốn nghe câu trả lời như thế nào từ anh.

Dù có hỏi Lục Tử Mặc hay không, vết rạn nứt trên vỏ bọc êm ả giữa hai người sẽ không bao giờ lành lại. Nếu là vậy, chi bằng cô cứ lừa dối bản thân tiếp tục cuộc sống.

Có lẽ Sơ Vũ không dũng cảm kiên cường như cô tưởng. Khi bị tổn thương, cô chọn cách trốn tránh, trốn vào một góc sâu trong lòng. Muốn giả bộ coi như không có chuyện gì xảy ra nhưng lại khó đối diện với anh, muốn từ bỏ nhưng không thể từ bỏ. Tâm trạng mâu thuẫn này bóp nghẹt trái tim cô, khiến cô đau đớn khó chịu.

Sơ Vũ không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn Lục Tử Mặc. Ở một cự ly rất gần, cô có thể nhìn sâu vào đáy mắt anh. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn. Vậy thì linh hồn anh bắt đầu nói dối em từ bao giờ? Hạng người như anh, sao có thể nhìn em bằng ánh mắt như vậy?

Dường như không thể chịu nổi ánh mắt của Sơ Vũ, Lục Tử Mặc lại cúi đầu hôn cô. Không, cô không muốn chơi trò này. Mỗi khi hai người xuất hiện vấn đề và khoảng cách, anh đều dùng nụ hôn hoặc tình dục để cho qua chuyện. Cô lại không thể không chế bản thân dưới sự kích thích của anh, nên mới bị anh đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Khi hai người vẫn đang dính chặt vào nhau, ngoài cửa gỗ bỗng có tiếng gõ nhẹ, Ba Dữ lên tiếng: “Anh Lục, có chuyện rồi”.

Lục Tử Mặc buông Sơ Vũ, giơ tay khóa vòi nước, rút chiếc khăn tắm cuốn chặt người cô rồi bế cô đi ra ngoài: “Chuyện gì?”

Ba Dữ không nói câu thứ hai, đưa ống nhòm cho Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc nhẹ nhàng đặt Sơ Vũ xuống đất, giương ống nhòm nhìn về phía xa xa. Sau đó, anh vỗ vai Ba Dữ: “Thu dọn đồ đạc, lên đường ngay”.

Lục Tử Mặc không cho Sơ Vũ cơ hội chuẩn bị. Anh lôi cô vào phòng, nhanh chóng rút bộ quần áo mặc vào người cô, nhét túi hành lý và vũ khí rồi bế Sơ Vũ ra xe. Ba Dữ nhấn ga phóng xe với tốc độ cao nhất. Lục Tử Mặc cài dây an toàn cho Sơ Vũ rồi cúi đầu lắp ráp vũ khí. Động tác của anh rất nhanh, chỉ vài chục giây sau đã lắp xong khẩu súng đưa cho Ba Dữ. Sau đó anh lắp súng của mình.

Bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng khác thường. Sơ Vũ ngồi im lặng ở ghế sau. Cô nhìn Lục Tử Mặc, anh tiến hành các động tác thành thạo với vẻ mặt vô cảm, như thể súng ống là một bộ phận trên cơ thể anh. Sau khi lắp đạn vào súng, Lục Tử Mặc đột nhiên quay người về phía Sơ Vũ, ghé sát vào người cô bắt chắp Ba Dữ đang ở phía trước. Anh nhắc lại bên tai Sơ Vũ: “Đừng rời xa anh”.

Tim Sơ Vũ co thắt một nhịp. Lục Tử Mặc nắm chặt bàn tay cô, sau đó cầm khẩu súng ngắm về phía sau. Đằng sau có tiếng xe đuổi tới. Chỉ một loáng, mấy chiếc xe đã đuổi gần đến nơi, khí thế như vũ bão.

Lục Tử Mặc nhìn thấy người lái xe phía sau thông qua kính ngắm trên khẩu súng. Một điều kỳ lạ là anh không nổ súng dù họ đang ở cự ly gần, gương mặt anh có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Mấy chiếc xe đằng sau nhanh chóng phóng phóng sát xe họ, ép họ vào lề đường.

Chiếc xe đi gần nhất mở cửa kính, một người đàn ông thò nửa người từ phía trong ra ngoài hét lớn: “Tam ca, là chúng tôi”.

Lục Tử Mặc thu vũ khí, vỗ vai Ba Dữ: “Là người của sơn trại”.

Ba Dữ giảm tốc độ rồi dừng xe bên vách núi.

Năm chiếc xe đuổi theo cũng dừng lại. Một đám người từ trên xe nhảy xuống, trên tay không có vũ khí. Bọn họ đi về phía xe Lục Tử Mặc, đập đập vào cửa xe: “Tam ca, tam ca”.

Lục Tử Mặc bỏ lại súng trên ghế ngồi nhảy xuống xe, ôm người đàn ông đứng gần: “Sao các chú lại đến đây?”

“Nhị ca nhận được tin Tam ca bị mai phục ở đây. Vì vậy, Kim Gia cho chúng tôi xuống núi”.

“Naka ư?”

Ánh mắt Lục Tử Mặc hơi trầm lại. Vừa hỏi xong, chiếc xe đằng sau cửa bị đập tung. Naka khoanh tay ngồi ở ghế phụ đằng trước, chân gác lên bàn lái. Hắn cười nhẹ răng với Lục Tử Mặc: “Lục, người anh em. Tôi thay mặt Kim Gia đi đón chú, chú đã lấy được hàng về chưa?”

Lục Tử Mặc vỗ vai người đàn ông đứng bên cạnh. Đám đàn em biết ý đứng dạt sang một bên. Lục Tử Mặc ngẩng đầu nhìn Naka, nói chậm rãi: “Tôi bị trúng kế của Văn Lai, vẫn chưa lấy được hàng”.

“Chưa lấy được?”

Naka nhảy xuống xe, bước đến bên Lục Tử Mặc. Hai người đối diện nhau, Naka đưa mắt về chiếc xe của Lục Tử Mặc: “Không có hàng thì Kim Gia lấy gì đi giao dịch? Hàng vẫn chưa lấy được mà chú còn có thời gian chơi bởi vui vẻ sao?”

Sơ Vũ ngồi trong xe không động đậy. Đám người ở bên ngoài cũng lặng thinh, chỉ có tiếng nói chuyện của Naka và Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc im lặng một lát: “Tôi sẽ đích thân đi nói rõ với Kim Gia”.

“Được, được”.

Naka vỗ tay: “Thế thì chú hãy tự đi mà giải thích với Kim Gia”.

Cốp sau xe Lục Tử Mặc có tiếng động nhẹ, Naka hơi giật mình. Cảm thấy Lục Tử Mặc đang nhìn mình chăm chú, hắn lập tức tỏ ra thản nhiên: “Thứ gì vậy?”

“Thứ để giải thích với Kim Gia”.

Lục Tử Mặc nói ngắn gọn rồi quay người nhảy lên xe của anh. Naka đứng nhìn Lục Tử Mặc, cuối cùng cũng không nói thêm điều gì, chậm rãi quay về xe hắn.

Không ngờ người của sơn trại lại tụ họp ở đây. Trước khi xe lăn bánh, Lục Tử Mặc mở cửa xe, hét ra bên ngoài: “Jaren! Chú lại đây, ngồi xe của tôi”.

Người đàn ông đứng ở phía trước “ạ” một tiếng rồi nhảy lên ghế phụ phía trên. Ba Dữ đợi đoàn xe xuất phát, mới nổ máy đi theo. Jaren không hề tỏ ra hiếu kỳ về sự tồn tại của Sơ Vũ. Khi lên xe, hắn chỉ liếc cô rồi ngồi vào vị trí của mình. Lục Tử Mặc không lên tiếng, hắn cũng không dám tùy tiện mở miệng.

“Tình hình ở sơn trại sao rồi?”

Lục Tử Mặc ngồi tựa lưng vào ghế sau, tay anh thò xuống dưới nắm chặt tay Sơ Vũ. Sơ Vũ muốn rút tay ra nhưng không rút được, cô có cảm giác anh quyết tâm giữ cô ở bên mình. Sơ Vũ đành mặc kệ Lục Tử Mặc muốn làm gì thì làm, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa.

Jaren cung kính trả lời: “Gần đây chúng ta làm ăn với một số hộ lẻ tẻ, bán hàng ở khu vực Chiang Rai. Trong sơn trại cũng không có gì đặc biệt. Lúc trước, Nhị ca vì chuyện của Tam ca có đi Miến Điện một chuyến. Không gặp được Tam ca, Nhị ca đành quay về. Lúc đó, anh em chúng tôi còn tưởng Tam ca xảy ra chuyện. Kim Gia không nói gì nên chúng tôi cũng không dám hỏi. Tam ca bình an vô sự là tốt rồi”.

“Sao mọi người lại tìm thấy tôi?”

Jaren liếc Lục Tử Mặc qua gương chiếu hậu: “Nhiều nguồn tin cho biết, Tam ca xuất hiện ở khu vực này. Chúng tôi đi từ Ubon Ratchathani, qua thị trấn Langming. Sau đó, chúng tôi chia làm ba hướng. May mà cuối cùng cũng tìm thấy Tam ca”.

Lục Tử Mặc cất giọng trầm trầm: “Mọi người vất vả rồi”.

Đoàn xe đi về phía Bắc, tiến đến cổ đô Ayutthaya. Trong hoàn cảnh này, Sơ Vũ không có thời gian và cơ hội thảo luận bất cứ điều gì với Lục Tử Mặc. Cô đành phải theo anh đến nơi đó.

Ayutthaya là một trong những thành phố cổ nổi tiếng ở Thái Lan, có nhiều dấu tích lịch sử huy hoàng. Tuy nhiên theo thời gian, nhiều di tích chỉ có thể gọi là phế tích. Ayutthaya tọa lạc bên bờ sông Menam. Naka dẫn đoàn người tới một khách sạn nằm bên bờ sông Menam.

Cũng giống như nhiều nơi khác ở Thái Lan, kiến trúc nhà cửa ở đây đều cách đường sông không xa. Thậm chí nhiều ngôi nhà còn chìa ra mặt sông. Các ngôi nhà đều có tường trắng, mái đỏ, hành lang gỗ để mọi người đứng hóng gió từ sông thổi tới.

Sơ Vũ xuống xe, bị Lục Tử Mặc kéo lên cầu thang. Do khách sạn được xây bên bờ sông nên phía dưới để trống, một dãy cầu thang gỗ đi lên tầng trên. Nơi này là địa bàn của Kim Gia. Vừa nhìn thấy Naka và Lục

Tử Mặc cùng xuất hiện một lúc, người phụ trách khách sạn lập tức đứng dậy chào hỏi và sắp xếp phòng ốc cho bọn họ.

Lục Tử Mặc nhận chìa khóa liền đưa Sơ Vũ về phòng. Ba Dữ ở phòng bên cạnh. Lục Tử Mặc chọn căn phòng ở cuối hành lang, hai bên có cửa sổ, một cửa nhìn ra mặt sông, một cửa nhìn ra rừng cây bên bờ sông. Phòng của Naka ở đầu bên kia hành lang.

Sau khi đóng cửa, Lục Tử Mặc lặng lẽ cởi quần áo, quay người bế Sơ Vũ đặt lên giường rồi nằm đè cô xuống dưới.

“Không...”

Sơ Vũ giãy giụa nhưng bị anh giữ chặt. Anh cất giọng trầm khàn đầy mê hoặc bên tai Sơ Vũ: “Để anh ôm em. Lâu lắm rồi anh không được ôm em như thế này”.

Từng cử động, giọng nói, sức mạnh của anh và lòng quyết tâm chinh phục cô đã phá tan sự kháng cự của Sơ Vũ. Cô chỉ có thể cùng người đàn ông này trầm luân. Sơ Vũ trong lúc mơ hồ bám chặt lấy bờ vai Lục Tử Mặc, cảm nhận từng đợt sóng chiếm hữu của anh.

Cô đã bị anh ép đến mức vượt qua giới hạn cuối cùng của bản thân. Nguyên tắc, đạo đức của cô đã bị anh phá nát. Bây giờ đến bản thân cô cũng bị anh làm cho vỡ vụn.

Họ trải qua một đêm không bị ai làm phiền. Lúc Sơ Vũ tỉnh dậy đã là trưa hôm sau. Lục Tử Mặc thức giấc từ lâu, nhưng anh vẫn nằm bên cạnh Sơ Vũ. Khi Sơ Vũ mở mắt, anh quay đầu hôn lên trán cô: “Chào buổi sáng”.

Sơ Vũ tránh ánh mắt của Lục Tử Mặc, cô quay lưng về phía anh nói nhỏ “Chào”. Sơ Vũ cảm thấy sau lưng ấm nóng. Lục Tử Mặc dịch người tới ôm cô. Làn da nóng bỏng của anh dính sát vào người cô, ngón tay dài của anh bắt đầu thám hiểm dọc theo đường cong trên thân thể Sơ Vũ.

Sơ Vũ né tránh sự đụng chạm của Lục Tử Mặc, cô nhướng mắt nhìn về phía cửa sổ. Mặc dù cửa sổ đang đóng nhưng Sơ Vũ cũng có thể nhìn ra, bên ngoài mặt trời chiếu nắng chói chang. Sơ Vũ quay đầu nhìn Lục Tử Mặc: “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ trưa”.

Lục Tử Mặc không tiếp tục ép Sơ Vũ. Anh ngồi dậy kéo cô ngồi dậy cùng. Sau một đêm nghỉ ngơi, thần sắc cô khá hơn trước nhiều.

Lục Tử Mặc ôm Sơ Vũ, hôn lên bờ vai cô: “Hôm nay em muốn làm gì? Anh sẽ đi cùng em”.

Cuộc đời cô kể từ lúc gặp người đàn ông này, đây là lần đầu tiên cô được quyền quyết định.

Thái độ của Lục Tử Mặc vừa dịu dàng vừa cứng rắn. Anh luôn theo sát cô, luôn có những động tác thân mật với cô. Biết rõ thái độ ngầm phản kháng của Sơ Vũ nhưng anh không hề bận tâm.

Cũng không có việc gì để làm, Sơ Vũ quyết định đi dạo quanh Ayutthaya. Nhưng không chỉ Lục Tử Mặc và cô, mà còn có cả Jaren và ba bốn người đàn ông đi theo. Ba Dữ ngược lại không đi cùng họ.

Hai người đi bộ về phía phố xá sầm uất. Sau đó Lục Tử Mặc thuê mấy con voi, ngồi trên lưng voi có thể dễ dàng ngắm phong cảnh hơn. Đoàn người từ từ tiến về khu di tích ở Ayutthaya.

Lục Tử Mặc ngồi sau ôm Sơ Vũ, trên lưng voi có cảm giác lắc đi lắc lại. Sống ở Thái Lan mười năm, Sơ Vũ đã từng cưỡi voi không dưới một lần nhưng lần này tâm trạng cô phức tạp nhất.

Sau khi dạo một vòng khu di tích, đoàn người tản ra hoạt động tự do. Lục Tử Mặc đỡ Sơ Vũ xuống đất, dẫn cô đi bộ về phía trước. Lúc này, mặt trời đã ngả về đằng Tây, chiếu ánh hồng lên người họ.

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ đi đến một nơi vắng lặng lúc nào không hay. Có lẽ do trời sắp tối nên nơi này ít người qua lại. Cả một khu di tích lịch sử rộng lớn dường như chỉ còn lại mỗi họ. Không khí xung quanh yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Lục Tử Mặc đột ngột giữ chặt cổ tay Sơ Vũ, ép cô nhìn anh. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác. Bên tai cô dường có tiếng thở dài rất nhẹ của anh. Lục Tử Mặc kéo cô sát vào người mình: “Em hận anh lắm phải không?”

Sơ Vũ không trả lời. Lục Tử Mặc nắm bàn tay Sơ Vũ đặt lên tim mình, cất giọng trầm trầm: “Anh biết tình yêu của anh đối với em là rất tàn nhẫn, nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết. Đáng Sơ Vũ, anh yêu em”.

“Anh từng cho em cơ hội ra đi. Vì vậy...”.

Ánh mắt Lục Tử Mặc đầy vẻ nguy hiểm: “Dù em có hận anh, muốn rời xa anh. Nhưng bây giờ anh sẽ dùng mọi cách giữ em ở bên cạnh anh”.

20. Chương 39-40

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ từ khu di tích về đến khách sạn, trời đã tối mịt. Vừa tới đại sảnh, người phụ trách khách sạn lập tức bước đến trước mặt nói lễ phép: “Tam ca! Nhị ca mở tiệc ở sân sau, Nhị ca dặn khi nào anh về mời anh tham dự”.

Lục Tử Mặc “ừm” một tiếng, không quay về phòng mà đưa Sơ Vũ ra sân sau.

Lúc này, sân sau đã đầy người. Naka ngồi ở vị trí trung tâm, chỗ bình thường Kim Gia vẫn ngồi. Nhìn thấy Lục Tử Mặc đi vào, hắn không thèm đứng dậy, chỉ ngẩng đầu nhìn anh ngạo mạn thay cho lời chào. Lục Tử Mặc giữ vẻ mặt vô cảm. Anh không ngồi vào ghế phụ, mà dẫn Sơ Vũ ngồi xuống vị trí thứ ba như lúc ở sơn trại.

Naka im lặng một lúc rồi vỗ tay: “Mọi người đã tập hợp đầy đủ rồi, đưa thức ăn lên đi”.

Đám người của sơn trại ngồi thành vòng tròn. Nhân viên khách sạn bắt đầu dọn thức ăn bày trong những chiếc đĩa rất đẹp lên bàn. Naka tay cầm ly rượu, đưa mắt về phía Sơ Vũ: “Đây chẳng phải là người đàn bà lúc đó Tam đệ xin tôi sao? Nghe nói chú đã để lạc mất cô ta trong mê cung. Tôi còn tưởng cô ta làm mối cho sói rồi. Chú tìm thấy cô ta ở đâu vậy?”.

Lục Tử Mặc cười cười, véo nhẹ má Sơ Vũ, ngẩng đầu nhìn Naka: “Đây chính là thứ thuộc về anh trước sau gì cũng về tay anh. Nếu không phải là của anh, muốn chiếm cũng không tác dụng”.

Đám đàn ông bên dưới không hiểu ý tứ của Lục Tử Mặc, cười rần rần. Ánh mắt Naka vô cùng lạnh lẽo, nhưng nụ cười trên môi hắn vẫn không thay đổi: “Đàn bà ấy mà, chơi đùa thì không sao. Nhưng nếu muốn kết hôn, Sophie là ứng cử viên tốt nhất. Chú không biết chúng tôi ngưỡng mộ chú thế nào đâu”.

Câu nói này khiến mọi người im bật. Ai cũng biết Sophie là con gái của Rắn Độc. Lục Tử Mặc cười Sophie có ý nghĩa như thế nào, mọi người biết rõ trong lòng. Việc Lục Tử Mặc cưới Sophie không phải Kim Gia bắt tay Rắn Độc, mà là sự phản bội của Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc không đáp lại sự khiêu khích của Naka, anh cầm ly rượu nói ồm ồm: “Nhị ca cũng nói rồi đấy. Đàn bà ấy mà, chơi đùa thì được, cần gì phải coi là thật chứ?”

Đám đàn ông bên dưới lại cười rộ lên. Ánh mắt của Naka dừng lại trên người Lục Tử Mặc và Sơ Vũ một lát. Hắn không nói thêm câu nào, quay đầu nhìn về phía dưới: “Hôm nay mọi người hãy ăn uống no nê, vui chơi thỏa thích”.

Cả sân sau huyền ảo suốt mấy tiếng đồng hồ. Khi bữa tiệc mới diễn ra một nửa, Naka rút lui. Lục Tử Mặc vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, mặc dù anh hầu như không chạm đĩa. Sơ Vũ cũng không có khẩu vị, ăn vài miếng rồi lại ngồi lặng im.

Lời nói của Lục Tử Mặc lúc chiều gây chấn động lớn đối với cô, khiến lòng cô hỗn loạn. Đầu óc cô đến bây giờ vẫn hoang mang, không thể suy nghĩ điều gì ra hồn. Những lời nói đó, không giống được thốt ra từ miệng của Lục Tử Mặc.

Khi bữa tiệc gần kết thúc, tâm phúc của Naka là Mawell đến bên cạnh Lục Tử Mặc, cúi người nói nhỏ vào tai anh: “Tam ca! Nhị ca mời anh đến phòng Nhị ca một lát. Nhị có việc cần thương lượng với anh”.

Lục Tử Mặc bỏ chén rượu, kéo Sơ Vũ đứng dậy. Anh hình như đã uống rất nhiều, bước đi không vững. Sơ Vũ phải đỡ người anh đi theo Mawell. Lục Tử Mặc vừa rời khỏi tiệc rượu, Ba Dữ cũng lập tức đứng dậy đi theo. Đến cửa phòng Naka, Mawell quay người ngăn Ba Dữ và Sơ Vũ: “Nhị ca bảo Tam ca một mình vào trong đó”.

Lục Tử Mặc phát tay với Ba Dữ, nhìn Mawell bằng ánh mắt lạnh lùng. Mawell cúi đầu tránh ánh mắt của Lục Tử Mặc. Lục Tử Mặc đẩy cửa phòng Naka, cất tiếng cười nhẹ: “Nhị ca muốn gặp riêng tôi?”

Naka ngồi trên ghế sofa, một mình uống rượu vang. Lúc Lục Tử Mặc đi vào, hắn vẫn không thay đổi nét mặt. Naka nháy mắt ra hiệu Mawell đi ra ngoài rồi mới quay sang Lục Tử Mặc: “Tôi có một số chuyện muốn thỉnh giáo chú. Chú lại đây đi, chúng ta sẽ từ từ nói”.

Ba Dữ và Sơ Vũ vẫn đứng ngoài cửa không chịu dời đi. Lục Tử Mặc nhún vai, đóng cửa bước đến ngồi đối diện với Naka: “Nhị ca muốn nói chuyện gì?”

Naka lắc nhẹ ly rượu vang, nhìn người ngồi trước mặt rồi lại nhìn ly rượu sóng sánh. Hắn chậm rãi lên tiếng: “Lục, chú là người rất thông minh. Có điều chú đã nghe nói câu “thông minh quá hóa hỏng việc” chưa?”

“Tôi không hiểu ý của Nhị ca”.

Lục Tử Mặc cười nhạt. Naka nở nụ cười lạnh lùng: “Lục, chú bắt được Văn Lai nhưng lại tính dấu tôi đúng không?”

Naka vừa dứt lời, cửa phòng lập tức bật mở. Ba Dữ và Sơ Vũ bị Mawell dùng súng uy hiếp bước vào. Naka cười nham hiểm: “Đến giờ chú vẫn còn không hiểu tôi nói gì sao?”

Naka gạt đầu với Mawell. Sơ Vũ kinh hoàng nhìn Ba Dữ đứng bên cạnh bị đâm một nhát dao từ phía sau. Con dao gần như đâm xuyên qua người anh ta. Máu từ vết đâm tuôn ra như suối, chảy ướt đầm quần áo của anh ta trong chốc lát.

Ba Dữ thở dốc rồi gục ngã xuống sàn nhà, tạo thành tiếng động như đập thẳng vào tim Sơ Vũ. Sơ Vũ bỗng thấy cảnh vật trước mắt mờ dần, đầu óc mất đi cảm giác với thế giới xung quanh, thời gian như ngừng lại trong vài giây.

Tiếp đó, Sơ Vũ nghe thấy có người thét một tiếng rất thê lương, tiếng hét đưa thần trí Sơ Vũ quay về hiện thực. Lúc này, cô mới phát hiện tiếng hét đó là của chính cô. Mawell bước lên đánh mạnh vào gáy Sơ Vũ. Cô lập tức im bật, mềm nhũn người ngồi bệt xuống đất.

“Hãy lôi con chó của Lục Tử Mặc ra ngoài, rồi đưa người đàn bà này đi”.

Naka ra lệnh ngắn gọn. Mawell lau máu của Ba Dữ trên con dao nhọn, gấp lại rồi bỏ vào túi. Hắn gạt đầu với người phía sau. Hai người hợp sức kéo Ba Dữ ra ngoài.

Cả quá trình đó, Lục Tử Mặc ngồi yên như hóa đá. Cả người anh toát ra luồng khí vô cùng lạnh lẽo, dần lan tỏa khắp căn phòng. Naka rút khẩu súng bên hông chìa vào huyệt thái dương Sơ Vũ, nhìn Lục Tử Mặc bằng ánh mắt nguy hiểm: “Đây là tôi dạy bảo chú, chú phải trả giá cho những hành động ngu xuẩn của mình”.

Trong phòng nồng nặc mùi tanh của máu. Ba Dữ vừa bị đâm một nhát dao tàn nhẫn, bây giờ lại bị lôi ra ngoài sống chết không rõ. Trên nền nhà vẫn còn vũng máu chưa kịp đông đặc của anh ta.

“Lục, xét một cách công bằng, tôi rất khâm phục chú”.

Naka lên tiếng: “Bấy lâu nay chú luôn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của tôi. Cũng phải nói là chú rất thành công. Chỉ trong mười năm, chú từ một tên lưu manh, từng bước từng bước leo lên vị trí hôm nay. Kim Gia lại luôn tin tưởng chú hơn tôi. Rõ ràng tôi bỏ ra nhiều hơn chú gấp mấy lần. Nhưng dù có làm gì đi chăng nữa, Kim Gia cũng không chịu tin nhiệm tôi”.

Lục Tử Mặc lặng lẽ nhìn Sơ Vũ. Kể từ lúc Ba Dữ bị lôi ra ngoài, cả người anh hoàn toàn hóa đá. Bây giờ, anh giống như chỉ còn lại cái xác, linh hồn không biết trôi dạt phương nào.

“Lục, tôi sẽ cho chú một cơ hội. Tôi sẽ không giết chú. Nhưng tôi muốn cùng chú chơi một trò thú vị. Đây là một món quà lớn, tôi sẽ lợi dụng cẩn thận. Tôi nghĩ bây giờ chú không còn cửa ngõ giá với tôi”, Naka cười đều giả: “Đúng không?”

“Chú hãy suy nghĩ cho kỹ”.

Mũi súng của Naka đập nhẹ lên mặt Sơ Vũ: “Ở sơn trại bao nhiêu năm cũng không thấy chú có đàn bà. Tất cả mọi người đều rằng chú bị bất lực. Hóa ra Lục của chúng ta thuộc dạng người thuần tình. Thật ra tôi rất muốn biết, chú đã đặt ra quy tắc cho mình và nhẫn nhịn trong một thời gian dài như vậy, tại sao chú lại chọn người đàn bà này để phá giới?”

“Bởi vì cô ta là gái nhà lành hay vì cô ta vô tội?” Naka đảo mắt qua Sơ Vũ: “Tôi nhớ ra rồi, người đàn bà này ban đầu thuộc về tôi...”.

“Hãy để cô ấy yên. Anh muốn tôi làm gì?”

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng lên tiếng. Giọng nói anh bình tĩnh như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Naka vuốt nhẹ từ cổ Sơ Vũ xuống bờ vai cô. Nghe Lục Tử Mặc nói vậy, Naka bật cười lớn tiếng, kéo tóc Sơ Vũ đến sát mặt Lục Tử Mặc: “Lục, cô gái này là cái bẫy thành công nhất của tôi. Nhi nữ tình dài, anh hùng đoản khí. Lục của chúng ta cuối cùng cũng vì một thứ gọi là tình cảm bị người đàn bà này trói chặt, phải không?”

Sơ Vũ không hiểu câu nói của Naka, cái gì gọi là “bẫy thành công nhất dành cho Lục Tử Mặc?”. Thế nhưng, Lục Tử Mặc không hề tỏ ra bất ngờ. Anh lăm lăm trả lời: “Chúc mừng anh đã thành công”.

“Người đẹp, cô muốn biết ngọn nguồn lắm đúng không?”

Naka ghé sát tai Sơ Vũ: “Bây giờ cô rất yêu hắn? Thế thì cô phải cảm ơn tôi. Tôi mới là ông mới giúp hai người. Chính tôi đã đưa cô đến bên hắn. Thế nào? có phải cô cảm thấy rất bất ngờ?”

“Kể từ lúc Lục Tử Mặc mở miệng xin cô, tôi đã bắt đầu nghĩ ra kế hoạch này”.

Naka cười nham hiểm: “Lục của chúng ta vì muốn bảo vệ và cứu thoát người vô tội là cô nên đã đề nghị tôi nhường cô cho hắn. Sau đó, nhân dịp đi mê cung giao dịch với Renault, hắn lại ngằm thả cô ra. Hắn mà cũng có lúc tốt bụng như vậy?”

“Nói ra hai người cũng tương đối có duyên. Tôi cử người ám sát Lục Tử Mặc, cô lại có mặt kịp thời cứu sống hắn. Người của tôi giết chết tên đồng nghiệp của cô, cô cũng cao số nên mới thoát mạng. Khi cô đi đảo Phuket du lịch, tôi liền cử người truy sát cô. Nào ngờ, Lục Tử Mặc lại xuất hiện cứu cô”.

“Tất cả những tin đồn liên quan đến người đàn bà này đều do tôi tung ra. Chính Văn Lai cũng gợi ý biến cô trở thành một phần của kế hoạch. Lục Tử Mặc không có nhược điểm, tôi sẽ tạo ra nhược điểm cho hắn. Có phải tôi đã rất thành công?”, Naka nhìn Sơ Vũ: “Cuộc đời cô xoay chuyển trong bàn tay của tôi quả thật là một chuyện thú vị”

“Mỗi lần tôi truy sát cô, Lục Tử Mặc luôn có mặt để cứu cô. Cô xem đi, bây giờ Lục của chúng ta sợ đánh mất cô như sợ mất Ba Dữ. Hắn bây giờ còn gọi gì là xã hội đen máu lạnh, còn có thể làm được việc đại sự gì chứ?”

Naka càng nói càng hưng phấn, càng giữ chặt tay Sơ Vũ. Lục Tử Mặc nhìn thẳng vào mắt Sơ Vũ, không hề né tránh.

Bất luận nguyên nhân nào ràng buộc họ với nhau, là âm mưu hay số mệnh sắp đặt cũng vậy, không thể nào thay đổi hiện thực.

Đau khổ cũng hết cách, chỉ có thể nhẫn nhịn, cố gắng vượt qua.

Tâm trạng của Naka tương đối kích động. Cái bẫy giăng một thời gian dài giúp hắn đạt kết quả không ngờ, khiến hắn hết sức thỏa mãn. Naka nhìn Lục Tử Mặc: “Lục, bây giờ chú phải hợp tác với tôi. Tôi muốn chú trừ khử Kim Gia, đưa tôi lên làm lão đại”.

“Chẳng phải anh có sự giúp đỡ của Rắn Độc rồi hay sao?”

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng quay sang nhìn Naka. Ánh mắt của anh khiến hắn lạnh toát người. Sự kích động hồi nãy biến mất trong chốc lát. Naka cau mày, không thừa nhận cũng không phủ nhận câu nói của Lục Tử Mặc.

“Lúc tôi còn ở Miến Điện, chẳng phải anh thay mặt Kim Gia đi sang đó một chuyến? Lama biết cái hang động bí mật của tôi, không phải anh tiết lộ cho hắn thì là ai? Đến Rắn Độc cũng không thể thỏa mãn tham vọng của anh sao?”

“Lục, những chuyện này tôi không cần thiết thảo luận với chú. Tóm lại, chú hãy nhớ kỹ. Nếu chú muốn giữ mạng sống của người đàn bà này. Khi về đến sơn trại, chú phải trừ khử Kim Gia bằng bất cứ giá nào, rồi đưa tôi lên vị trí cao nhất. Tôi tin chú bây giờ cũng biết rõ tình cảnh của chú”.

Naka vừa nói dứt lời, có người gõ cửa rồi đẩy cửa đi vào. Mawell đi vào phòng, hắn kéo Sơ Vũ đứng dậy và lôi ra bên ngoài. Khi Sơ Vũ ra khỏi phòng, giọng nói trầm trầm của Lục Tử Mặc từ phía sau vọng tới: “Naka, anh hãy nhớ cho rõ. Chỉ cần anh động đến một sợi lông của cô ấy. Tôi sẽ bằng mọi giá bắt anh trả lại gấp trăm nghìn lần”.

Lục Tử Mặc và Naka lạnh lùng mắt đối mắt hồi lâu. Cuối cùng Naka nói khẽ: “Tam đệ, cứ đi từ từ, tôi không tiễn”.

Sơ Vũ sau khi ra ngoài bị đưa đến một căn phòng gần phòng của Naka. Naka cử năm người, thay phiên nhau canh gác phòng cô cả đêm.

Sơ Vũ sau khi bị đẩy vào phòng hoàn toàn mất sức lực. Cô ngồi bệt xuống sàn nhà, bó gối thu người đến mức nhỏ nhất có thể. Đầu óc cô hỗn loạn, không thể suy nghĩ một cách tử tế.

Trong đầu cô dần dần hiện lên cảnh tượng kể từ khi cô gặp Lục Tử Mặc đến khi trở thành người phụ nữ của anh. Trong khoảng thời gian đó, có lúc cô cảm thấy rất ngọt ngào, có lúc lại đau đớn như sát muối vào tim. Dòng nước mắt bất giác chảy dài trên khuôn mặt Sơ Vũ.

Cô quen biết anh không phải lâu lắm, trước sau tầm hơn hai năm. Vậy mà Sơ Vũ cảm thấy như vài trăm năm trôi qua.

Do xảy ra quá nhiều chuyện, quá nhiều biến cố nên giờ đây cô đã mất năng lực phán đoán.

Dù thế nào, Lục Tử Mặc rơi vào tình thế hiện tại, cô không thể bỏ mặc anh. Nếu không có sự giúp đỡ của Ba Dữ, có lẽ Lục Tử Mặc cũng không được như bây giờ. Thế nhưng, người duy nhất anh toàn tâm toàn ý tin tưởng lại không biết sống chết ra sao. Ba Dữ bị một nhát dao tàn nhẫn như vậy, Mawell không biết sẽ xử lý anh ta thế nào?

Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn trần nhà, cảm thấy nóng ruột vô cùng.

Sơ Vũ sờ lên ngực, nơi có trái tim cô. Trái tim vẫn đập bình thường, nhưng cảm xúc trong lồng ngực ngày càng nhạt nhòa. Không biết từ bao giờ, cô học được cách khống chế tình cảm của mình, cố rút khỏi sự mềm yếu, suy nghĩ đến những vấn đề của hiện thực.

Ba Dữ đi rồi. Người duy nhất Lục Tử Mặc có thể tin tưởng, người duy nhất có thể giúp đỡ anh chính là cô.

Sơ Vũ ép bản thân bình tĩnh, bắt đầu sàng lọc những thông tin cô có được, cố gắng nhìn ra toàn cục diện.

Văn Lai bắt tay với Rắn Độc.

Lục Tử Mặc từng bị Rắn Độc dụ dỗ đến uy hiếp anh phản bội lại Kim Gia nhưng không thành công. Dựa theo tâm tư của Rắn Độc, ông ta không thể chỉ đơn giản hạ thủ Lục Tử Mặc. Gặp được người có dã tâm như Naka, có thể thấy ván cờ này Rắn Độc đạt thành công bước đầu.

Nhìn từ góc độ về mối quan hệ giữa Naka và Văn Lai, có thể đoán Naka đã tiếp xúc với Rắn Độc từ lâu. Nhưng Naka không phải kẻ ngốc, hẳn biết Rắn Độc muốn đào tạo một tên bù nhìn, chỉ giả bộ giúp hắn ngồi lên vị trí lão đại. Đến khi Kim Gia sụp đổ thật sự, chắc chắn Rắn Độc sẽ thừa cơ nuốt trọn địa bàn của Kim Gia. Có lẽ Naka nghĩ tới điều này, nên một mặt hắn và Rắn Độc lợi dụng lẫn nhau, mặt khác tự tìm đường thoát.

Thân phận đặc biệt của Lục Tử Mặc ở sơn trại như con dao hai lưỡi. Nếu lợi dụng tốt, có thể mượn tay Lục Tử Mặc tiêu diệt Kim Gia, thuận lợi ngồi lên ghế trên mà không lo xảy ra xung đột nội bộ.

Đáng tiếc, Lục Tử Mặc không có bất cứ điểm yếu nào để Naka uy hiếp. Vì vậy hắn và Văn Lai giảng dạy, một người hát mặt trắng, một người hát mặt đen, tạo ra nhược điểm cho Lục Tử Mặc. Tự nhiên cô lại xuất hiện cứu Lục Tử Mặc. Lúc đó có lẽ vì muốn trả ơn cô, nên khi Naka và Văn Lai bố trí người đuổi giết cô, anh đã ra tay cứu cô. Sau đó, dưới cái bẫy vô cùng tinh vi của đối phương, cô và anh ngày càng xích lại gần nhau, khiến người giảng dạy đạt được thành quả không ngờ tới.

Do Văn Lai bị Lục Tử Mặc bắt nên Naka buộc phải thay đổi kế hoạch. Hắn bắt Lục Tử Mặc trừ khử Kim Gia, hoàn thành tâm nguyện của hắn sớm hơn dự định.

Nếu Lục Tử Mặc giết chết Kim Gia ngay tại sơn trại, sơn trại tất nhiên sẽ đại loạn. Đến lúc đó Lục Tử Mặc mắc tội mưu phản, Naka sẽ thuận lợi ngồi lên ghế trên mà không lo người khác không phục, cũng không lo người trên giang hồ định tội hắn.

Có lẽ đây là tính toán của Naka. Bây giờ hắn đã thành công một nửa.

Nếu cô có thể suy đoán ra điều này, chắc chắn Lục Tử Mặc cũng sẽ nghĩ tới. Sơ Vũ lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh sẽ làm thế nào để vượt qua nguy cơ?

Cô và anh hình như ngày càng lâm vào vũng lầy tăm tối, mà phía trước không xa sẽ là cái chết.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trời đã sáng.

Sơ Vũ động dậy người. Ngồi ngủ trên nền nhà cả đêm, chân tay cô tê liệt. Theo mỗi cử động của Sơ Vũ, từng cơn đau nhức dội đến.

Vừa tỉnh dậy chỉ thấy tức ngực, giờ lại thấy đau buốt trong tim. Sơ Vũ giơ tay đỡ lồng ngực, đầu óc cô nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Thật kỳ lạ, tất cả đều chẳng có gì khác biệt. Mặt trời vẫn mọc từ đằng đông. Buổi sáng sớm không khí vẫn trong lành. Bên ngoài vẫn có tiếng tạp âm và tiếng người nói chuyện ở phía xa xa.

Sơ Vũ một tay bám lấy bờ tường từ từ đứng dậy. Cửa mở, Mawell dừng lại ở cửa, hắn đảo ánh mắt lạnh lùng đảo một vòng rồi ngoái đầu về phía sau: “Đi ra”.

Sơ Vũ không phản kháng, đi ra ngoài hành lang theo lời Mawell. Bên ngoài mặt trời chiếu nắng chói chang. Mới tầm bảy giờ sáng mà mặt trời đã như quả cầu lửa nóng bỏng tay, có thể dự đoán ngày nhiệt độ ngày hôm nay sẽ rất cao. Ánh mắt Sơ Vũ chạm phải Lục Tử Mặc ở đầu kia hành lang. Dưới cằm anh có vết xanh mờ mờ, chắc là râu mới mọc. Lục Tử Mặc có lẽ cả đêm không ngủ. Khi đi ra khỏi phòng, toàn thân anh phẳng phất mang theo cả bóng đêm lạnh lẽo.

Lục Tử Mặc im lặng nhìn Sơ Vũ. Hai người đứng ở hai đầu đoạn hành lang ngắn mà như cách xa nghìn trùng.

Sơ Vũ chưa bao giờ thấu hiểu sâu sắc tình cảnh của Lục Tử Mặc như bây giờ. Cuộc sống của anh mỗi ngày đều ở giữa ranh giới của sự sống chết, của những âm mưu, lừa lọc và sự phản bội. Vì vậy anh che dấu bộ mặt thật của mình không chút lơ là. Anh không thể để lộ tình cảm và suy nghĩ thật sự.

Sống trong môi trường như vậy một thời gian dài, lớp mặt nạ cứng dày dần dần bọc kín lấy anh, che lấp bộ mặt thật của anh. Vậy mà anh vẫn phải giả vờ để hít thở, vẫn phải ép buộc bản thân dù sống dưới địa ngục sâu thẳm.

Anh dường như nhìn cô rất lâu, Sơ Vũ lại cảm thấy như chỉ trong giây lát. Lục Tử Mặc bình thản quay người bước xuống cầu thang khách sạn. Bên dưới xe đã chuẩn bị sẵn, có thể khởi hành bất cứ lúc nào.

“Đi thôi!”

Naka bước đến bên Sơ Vũ, vỗ nhẹ lên cánh tay cô rồi chỉ tay về chiếc xe đỗ bên dưới: “Lên xe”.

Sơ Vũ quay sang nhìn Naka, ánh mắt của cô khiến hắn hơi khép mi. Người đàn bà của Lục Tử Mặc, nhìn bề ngoài có vẻ rất dịu dàng, chỉ e là một con mèo hoang có vuốt sắc nhọn. Người phụ nữ như vậy có vẻ rất thú vị. Naka nhếch môi cười nham hiểm, không bận tâm đến ánh mắt ghê tởm của Sơ Vũ. Hắn nhún vai đi sau Sơ Vũ xuống bên dưới.

Chuyến đi này Naka mang theo không ít đàn em. Tuy phần lớn thuộc hạ ở sơn trại vẫn là người của Kim Gia. Lục Tử Mặc chưa bao giờ phát triển thế lực riêng ở sơn trại. Mặc dù anh ngồi ở vị trí thứ ba, nhưng từ đầu đến cuối anh chỉ làm theo lệnh của Kim Gia. Có lẽ vì nguyên nhân này, Kim Gia mới tin tưởng và giao cho anh nhiều nhiệm vụ quan trọng.

Naka gia nhập sơn trại lâu hơn Lục Tử Mặc, hẳn lại là người có dã tâm nên đương nhiên sẽ tạo ra thế lực riêng ở sơn trại. Những việc hắn làm Kim Gia không phải không biết, tất nhiên ông ta sẽ đề phòng hắn. Là người thông minh, Naka không thể không cảm nhận được sự khác biệt trong cách đối xử của Kim Gia đối với Lục Tử Mặc và hắn. Hắn càng muốn nhiều hơn, Kim Gia càng phòng bị hắn. Vì vậy, Naka sẽ càng hận Lục Tử Mặc và Kim Gia. Kết quả, khi tham vọng đạt đến đỉnh điểm, hắn chọn cách ngã về Rắn Độc và nảy ra ý định trừ khử Kim Gia.

Cũng có người theo Naka xuống núi lần này là thuộc hạ thân tín của Kim Gia. Có điều, chắc Kim Gia cũng không thể ngờ thế lực của Naka lại lớn đến mức này. Đàn em của hắn trừ khử Ba Dữ ngay trong khách sạn mà không bị bất cứ ai phát hiện.

Ba Dữ từ trước đến nay luôn là cái bóng của Lục Tử Mặc. Việc anh ta đột nhiên biến mất, dù có người cảm thấy thắc mắc cũng sẽ không đi hỏi Lục Tử Mặc xem Ba Dữ đi đâu. Lục Tử Mặc lên chiếc xe đằng trước, nhìn qua kính chiếu hậu thấy Sơ Vũ bị Naka đẩy lên chiếc xe phía sau.

Naka tính toán rất giỏi. Người lái xe cho Lục Tử Mặc là Jaren. Jaren tuy hơi bất ngờ khi nhìn thấy Sơ Vũ lên xe của Naka nhưng hắn không phát biểu bất cứ ý kiến gì. Phụ nữ vốn chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi. Tuy trước đây có nhiều tin đồn về cô bác sỹ với Lục Tử Mặc, nhưng tin đồn vẫn chỉ là tin đồn. Ai biết tình cảm thật sự của Lục Tử Mặc. Tam ca đem tặng lại cho Nhị ca cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Chiếc xe Lục Tử Mặc dẫn đầu, đi từ từ trên con đường nhỏ bên ngoài khách sạn. Ra đến đường lớn, xe mới bắt đầu tăng tốc, đoàn xe phía sau bám sát. Lục Tử Mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đường loang loáng.

Lục Tử Mặc quay đầu lại, trên bàn lái có tờ báo mới nhất. Lục Tử Mặc cầm báo lên xem. Trên trang nhất đưa tin Văn Lai, sỹ quan cảnh sát cao cấp Thái Lan bị giết chết tại một ngôi nhà bỏ hoang. Bên dưới có ảnh chụp hiện trường và ảnh Văn Lai lúc sinh thời.

Lục Tử Mặc lặng lẽ đọc báo. Bài báo đưa tin ở khu nhà bỏ hoang xảy ra vụ cháy lớn. Cảnh sát phát hiện ba thi thể bị thiêu cháy ở hiện trường, những thi thể đó đều là cảnh sát. Một trong ba người là sỹ quan Văn Lai. Vụ án gây chấn động toàn Thái Lan. Phía cảnh sát tổ chức họp báo, tuyên bố sẽ cố gắng bắt giữ hung thủ. Sau đó, bài báo suy đoán hung thủ là một trong số tập đoàn tội phạm quốc tế, toàn là những tin tức vô giá trị.

Xem ra cảnh sát phong tỏa tin tức liên quan đến lô hàng cấm Văn Lai thu được. Hôm đó, Văn Lai dùng lực lượng quân đội và cảnh sát để tiến hành kế diệp hổ ly sơn. Sau đó, hắn ẩn nấp trong thùng xe của Sơ Vũ với mục đích trừ khử anh.

Văn Lai đột ngột bị giết chết, lô hàng nhiều khả năng lọt vào tay cảnh sát. Tuy nhiên từ báo chí, có thể thấy phía cảnh sát phong tỏa cẩn mật, không để lộ ra bất cứ tin tức gì.

Lục Tử Mặc gấp tờ báo lại ném lên bàn lái. Jaren ngồi bên cạnh liếc tựa đề bài báo, đột nhiên lên tiếng: “Lúc chia làm ba ngã đi tìm Tam ca, chúng tôi cũng đi qua khu vực này”.

Lục Tử Mặc hơi giật mình: “Vậy hả?”

“Chúng tôi từ quốc lộ chia ba đường. Tôi và Nhị ca đi theo đường rừng. Đi một đoạn phát hiện ra ngôi nhà hoang, lúc đó lửa vẫn chưa dập tắt. Tam ca...”, Jaren nhìn Lục Tử Mặc: “Là do anh làm?”

“Ừm”.

Lục Tử Mặc không phủ nhận chuyện anh giết Văn Lai như báo chí đưa tin. Jaren đột nhiên trở nên hưng phấn: “Anh làm tốt lắm! Tên cảnh sát chó chết đó bám nhăng lầy chúng ta từ lâu lắm rồi. Hắn chết đáng đời”

Lục Tử Mặc lặng im, anh ngồi ngả vào ghế sau với dáng vẻ bình thản và an nhàn.

Đoàn người lên đường, đến tầm chiều đã tới địa phận Chiang Rai. Sự kiện mấy người cảnh sát bị giết hại trong một đêm gây chấn động rất lớn. Cảnh sát điều động lực lượng kiểm tra nghiêm ngặt xe cô qua lại trên phạm vi toàn quốc. Trong hoàn cảnh đó, đám người sơn trại đành phải bỏ đường lớn, đi bộ vòng vèo trên núi. Mặc dù đường rất khó đi nhưng có thể tránh những chốt khám xét của cảnh sát trên quốc lộ.

Ở khu vực này, mạng lưới đường mòn trên núi vừa dày đặc vừa phức tạp. Cảnh sát không có đủ nhân lực giám sát toàn bộ nên chỉ đặt chốt kiểm tra ở những cửa ngõ và con đường quan trọng. Chỉ cần vượt qua những chốt đó, đám người Lục Tử Mặc có thể trở về địa bàn của mình mà không ai hay biết.

Do địa hình vùng núi, đoàn người tản mạn hẳn. Lục Tử Mặc vẫn luôn dẫn đầu làm công tác phán đoán phương hướng và tình hình phía trước. Naka kèm chặt Sơ Vũ ở bên mình, hẳn luôn đi sau cùng để tách cô và Lục Tử Mặc.

Văn Lai không đi cùng bọn họ. Xem ra, lúc Naka xử lý Ba Dữ, hẳn đã có sắp xếp khác với Văn Lai. Sơ Vũ không đoán ra mục đích của người đàn ông này. Tuy nhiên không khó để đoán ra, trong tình cảnh hiện tại, hẳn cũng chẳng thể làm gì khác.

Sơ Vũ vô cùng mệt mỏi, nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng. Cả đêm qua gần như mất ngủ, cơ thể và tinh thần cô đã cạn kiệt, khiến cô có cảm giác chóng mặt. Tuy nhiên, đầu óc Sơ Vũ vẫn giữ sự tỉnh táo khác thường. Chính sự tỉnh táo này giúp cô không gục ngã ở dọc đường.

Mặt trời từ từ xuống núi, đường rừng ngày càng khó đi. Lần đầu tiên bị bắt cóc, Sơ Vũ cũng từng trải qua việc bị ép đi đường rừng như bây giờ. Không ngờ một thời gian trôi qua, lịch sử lại lặp lại. Mặc dù hoàn cảnh như nhau, nhưng tâm trạng của cô hoàn toàn khác biệt.

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Lục Tử Mặc tiếp tục đi lên trên núi. Bóng đêm thoát cái ụp xuống cánh rừng già như bóng ma. Mắt nhìn về phía trước chỉ một màu tối đen. Bọn họ không có đèn chiếu sáng, người đằng sau chỉ biết tiến lên theo bước chân của người đằng trước.

Không giống nơi khác, rừng cây ở đây vừa cao vừa thẳng, mặt đất hanh khô khác thường. Chân Sơ Vũ đạp phải sỏi đá lổn nhổn chứ không phải cành lá khô. Thỉnh thoảng dưới đất còn có cả nham thạch. Sơ Vũ lê gót chân một cách khó nhọc. Không biết bao lâu sau, cảnh vật trước mắt đột nhiên hiện rõ.

Hóa ra họ đã đi lên đến đỉnh núi lúc nào không hay. Càng gần đỉnh núi, nham thạch dưới chân ngày càng nhiều. Trên đỉnh núi hình thành một bãi đất trống thiên nhiên, đối diện với con đường quốc lộ ở phía xa xa.

Đỉnh núi rất cao, đường quốc lộ sáng đèn bên dưới như một con rắn phát sáng. Ngoài điểm sáng đó ra, mọi cảnh vật trong tầm mắt đều tối tăm u ám.

“Chúng ta dừng ở đây nghỉ ngơi”.

Lục Tử Mặc vừa mở lời, đám đàn ông lập tức thả lỏng toàn thân, không khí trầm mặc biến mất. Đám đàn ông kẻ đứng người ngồi trò chuyện, trao đổi thuốc lá, nước uống và thức ăn.

Lục Tử Mặc ngồi ở mép ngoài cùng, dưới chân anh chính là vực sâu. Lúc này, ánh trăng chiếu xuống dốc núi và từng hòn nham thạch tạo cảnh tượng đẹp mắt.

Sơ Vũ cũng ngồi xuống. Mawell đưa đồ ăn và nước cho cô. Sơ Vũ từ chối không nhận thức ăn, chỉ cầm lấy chai nước. Dòng nước lạnh chảy từ cổ họng xuống đến lồng ngực, khiến cảm giác nóng ruột trong cô vơi đi ít nhiều. Sơ Vũ không thể kìm nén bản thân, cô đưa mắt về phía Lục Tử Mặc, chỉ nhìn thấy bóng dáng của anh trong đêm tối. Lục Tử Mặc ngồi yên ở đó, mắt dõi về phía xa xa như tượng đá.

“Mẹ kiếp, sao gần đây nghiêm ngặt thế?”

Một người đàn ông than thở: “Đi đường núi kiểu này phải mất năm ngày”.

“Có thể về đến nơi là được rồi”, người bên cạnh đáp lời: “Tên cảnh sát đó chết là đúng. Bà nó, mấy năm nay hần gây không ít phiền phức cho chúng ta”.

Sơ Vũ chui nước dính trên mép, lắng nghe đám đàn ông nói chuyện. Nghe khẩu khí của họ, chắc họ không biết Văn Lai là người của Rắn Độc. Cũng phải thôi, Văn Lai là người của Rắn Độc là chuyện cơ mật. Đám đàn em râu ria này không thể nào biết sự thật. Hơn nữa, việc này có liên quan đến Rắn Độc, trong khi họ là người của Kim Gia.

Sơ Vũ đang mãi nghĩ ngợi, Lục Tử Mặc ở góc đằng kia đột nhiên đứng dậy đi về phía Naka. Sơ Vũ nghe thấy tiếng động kim loại tạch tạch và một thứ gì đó lạnh lạnh chìa vào lưng mình.

“Tử Mặc, chú muốn làm gì?”

Naka nói với giọng điệu đầy cảnh giác. Mawell ngồi bên cạnh cũng thò tay vào thắt lưng, nhìn Lục Tử Mặc chăm chú. Lục Tử Mặc đứng trước mặt Naka. Anh liếc Sơ Vũ rồi nhìn Naka bằng ánh mắt châm biếm. Sau đó, anh quỳ xuống rút một tấm bản đồ từ trong người trải xuống đất. Lục Tử Mặc bấm đèn pin ở đầu cây bút: “Anh hãy xem bản đồ đi. Nếu chúng ta cứ đi men theo tuyến quốc lộ thì rất dễ bị phát hiện. Chúng ta hãy đi theo con đường này”. Lục Tử Mặc chỉ tay lên bản đồ: “Con đường này an toàn hơn nhiều, nhưng phải mất thêm một ngày đường nữa”.

Naka không lên tiếng. Hần vẫn chìa súng vào người Sơ Vũ, thậm chí còn cố ý để lộ bóng súng cho Lục Tử Mặc thấy, ngầm nhắc nhở anh đừng manh động: “Đi lối gần đường quốc lộ”.

Lục Tử Mặc nhìn Naka: “Chúng ta bị buộc phải bỏ xe đi bộ đường rừng núi, đồ ăn và nước uống không chuẩn bị đủ. Nước ở trên núi thì dễ giải quyết, nhưng kể cả đi bộ theo lối gần quốc lộ cũng phải mất tới năm ngày. Chúng ta không có đủ đồ ăn”.

Naka ngồi im lặng, Lục Tử Mặc lại chỉ tay lên bản đồ: “Con đường này có một cứ điểm của chúng ta. Nơi đó có đủ đồ ăn”.

“Lục Tử Mặc”.

Naka nhô người lên phía trước, cất giọng nói trầm thấp chỉ đủ hai người nghe thấy: “Tôi không biết chú đang tính giở trò gì. Nhưng chú hãy nhớ, người đàn bà này đang nằm trong tay tôi. Tốt nhất chú hãy thật thà làm đúng phận sự của mình, nghe rõ chưa?”.

Lục Tử Mặc lạnh lùng đối mắt với Naka. Sau đó anh cầm tấm bản đồ quay về chỗ nghỉ của mình.

Sơ Vũ cảm thấy Naka nhẹ nhõm hẳn, hần cất khẩu súng trong tay và hét lớn với mọi người: “Ngày mai đổi sang đường khác. Các chú hãy ngủ đi để giữ thể lực”. Nói xong, hần dặn dò một người đàn ông ngồi cách đó không xa: “Các chú hãy thay phiên nhau canh gác. Nhớ là có bất cứ động tĩnh gì, kể cả người sơn trại đến cũng phải đánh thức tôi dậy, nghe rõ chưa?”.

Sơ Vũ không để ý đến những lời nói của Naka, cô lại quay đầu nhìn về phía Lục Tử Mặc. Lúc này anh đã nằm xuống như những người đàn ông khác.

Cả đêm Sơ Vũ ngủ không yên giấc. Trong lòng cô kỳ vọng Lục Tử Mặc có hành động bất ngờ nào đó, giúp cô thoát khỏi cảnh tình hiện nay. Cảm giác đó khiến Sơ Vũ tỉnh dậy mấy lần. Mỗi khi đám đàn ông đổi ca gác, cô đều tỉnh giấc. Nhưng Sơ Vũ cảm thấy thất vọng là Lục Tử Mặc dường như ngủ say, cả người anh không hề động dậy.

Trời tờ mờ sáng, Lục Tử Mặc đột nhiên thức giấc. Người canh gác theo lời dặn của Naka, vừa thấy Lục Tử Mặc ngồi dậy lập tức gọi tất cả mọi người. Sơ Vũ vừa chìm vào giấc ngủ đã bị đánh thức. Toàn thân cô bải

hoài không muốn bước đi, nhưng đám đàn ông đã thu dọn đồ, tiếp tục lên đường.

Con đường mà Lục Tử Mặc lựa chọn là đường vòng vèo trên núi cao rừng sâu. Khác với lối đi men theo gần quốc lộ, con đường này tuy có đánh dấu trên bản đồ nhưng trong thực tế, đường đi không có một ký hiệu nào. Càng tiến về phía trước, rừng cây càng dày đặc. Mặt đất cũng dần mềm hơn, không còn sỏi đá hay nham thạch mà thay vào đó là cây lá. Bốn phương tám hướng đều một màu xanh lục. Càng đi, sắc mặt Naka ngày càng khó coi. Hắn cũng canh chừng Sơ Vũ kỹ hơn.

Có lẽ Naka bắt đầu cảm thấy hối hận về quyết định của mình. Trên con đường này, nếu không có sự dẫn dắt của Lục Tử Mặc, chắc chắn bọn chúng sẽ bị lạc trong rừng núi sâu. Hoặc giả chúng có thể tìm thấy lối ra, nhưng tuyệt đối không dễ dàng. Lầm vào tình cảnh buộc phải dựa dẫm nghe theo sự chỉ đạo của Lục Tử Mặc khiến Naka cảm thấy khó chịu. Bản năng của một con cáo già cho hắn biết, Lục Tử Mặc đang có âm mưu gì đó.

Trước đó, Lục Tử Mặc đưa đoàn người đi lên núi, bây giờ lại toàn xuống núi. Đi hết nửa ngày, đến buổi trưa rừng rậm xuất hiện một con suối nhỏ. Đoàn người ngồi nghỉ lại bên bờ suối, lấy ít nước uống, sau đó thuận theo dòng suối đi về cuối nguồn.

Con suối giống như một dải lụa uốn lượn trong rừng sâu. Nước suối trong vắt, có thể nhìn thấy những hạt cát li ti dưới đáy. Thỉnh thoảng vài con cá nhỏ bơi lội. Đoàn người đi men theo dòng suối, con suối mỗi lúc nở rộng tới mấy mét. Giữa dòng suối nước sâu không nhìn thấy đáy.

Trong rừng ngoài tiếng bước chân người đi, chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Đám người lặng lẽ tiến bước, không ai nói với ai một câu nào. Một lúc sau, Lục Tử Mặc dừng lại bên bờ suối, ngẩng đầu ngó sang bờ bên kia.

Con suối chảy về vùng thấp hơn. Trong khi đó, đoàn người đã đi đến tận cùng con suối, bờ bên này chỉ còn đường leo lên núi. Lục Tử Mặc nhìn về phía trước, nước suối chảy xuống chỗ trũng, trong khi địa hình lại dần lên cao nên bên dưới hình thành một cái hồ nhỏ. May mà do địa thế cao nên trên mặt nước để lộ ra một đập nước thiên nhiên, con người có thể đi qua.

Tối gần mới phát hiện, đập nước thiên nhiên này không hề dễ đi. Do rong rêu bám đầy nên nền đập rất trơn. Hơn nữa, phía bên kia đập nước lại là một thác nước nhỏ, dòng nước chảy siết, gió thổi tung bọt trắng xóa.

Lục Tử Mặc không lên tiếng, anh bước lên đập nước, rút con dao trên đùi cắm vào khe hở trên đập nước để làm điểm giữ cố định cơ thể. Lục Tử Mặc gật đầu với người phía sau. Người đàn ông phía sau tiếp tục lên đập nước tạo thành điểm giúp đứng vững theo cách của Lục Tử Mặc. Một con cầu một người được hình thành trong chốc lát.

Lục Tử Mặc vẫy tay với những người đằng sau, từng người từng người bước qua đập nước. Cuối cùng chỉ còn lại Naka và Sơ Vũ. Naka nhìn Lục Tử Mặc, đẩy Sơ Vũ về phía anh: “Cô đi trước đi”.

Sơ Vũ đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng, cô nắm chặt bàn tay, ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc. Anh lạnh lùng vô cảm giơ tay về phía cô. Do quá căng thẳng, lòng bàn tay Sơ Vũ ướt đẫm mồ hôi, tim cô đập thình thịch. Sơ Vũ từ từ đặt tay mình vào tay Lục Tử Mặc.

Anh nắm chặt tay cô, chặt đến mức cô đau nhức. Sơ Vũ cúi đầu nhìn mặt nước, dẫm một chân lên đập nước. Nước lạnh buốt và trơn ướt khiến cô không thể giữ vững bản thân. Đúng lúc này, Lục Tử Mặc kéo mạnh Sơ Vũ vào lòng, ôm cô nhảy về phía thác nước.

Trong chốc lát, Sơ Vũ không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh tối sầm, người cô rơi mãi rơi mãi xuống đáy, bên tai chỉ có tiếng ù ù. Nhưng tình huống này chỉ diễn ra trong hai giây. Cả người cô bị một lực kéo lên trên mặt nước.

Dòng nước lạnh từ bốn phương tám hướng xô tới, tạo thành một lực đẩy cực lớn, đẩy người Sơ Vũ trôi đi rất nhanh. Lục Tử Mặc lập tức buông Sơ Vũ, nhưng vẫn nắm chặt bàn tay cô. Sức nước nhanh chóng đưa họ rời khỏi nơi họ vừa rơi xuống. Cảm giác tức ngực qua đi, chân tay họ cũng linh hoạt hơn. Sơ Vũ cố bơi về phía bờ theo Lục Tử Mặc.

Lúc nhìn lại, họ mới phát hiện thác nước đã cách họ khá xa. Lục Tử Mặc và Sơ Vũ không dừng lại nghỉ ngơi, cũng không vội lên bờ. Họ tiếp tục bơi thuận theo dòng nước, đến lúc nước chảy chậm lại, Lục Tử Mặc mới kéo Sơ Vũ lên bờ.

Hai người tốn khá nhiều sức lực nên vừa lên bờ, họ nằm phủ phục xuống đất. Sơ Vũ mệt mỏi lật người, nhìn lên trời cao. Bầu trời trong vắt không có một gợn mây, ánh nắng dịu dàng chiếu qua những tán lá lên thân thể cô.

Một thứ mềm mềm ẩm ẩm chà nhẹ lên má cô, Sơ Vũ quay đầu đón nụ hôn cấp thiết của Lục Tử Mặc. Anh ôm chặt người cô, đè cô xuống bên dưới, hôn cô một cách cuồng bạo. Sơ Vũ ngoan ngoãn đáp trả nụ hôn của anh. Một lúc sau, Lục Tử Mặc mới lưu luyến rời khỏi đôi môi Sơ Vũ.

“Em có bị thương không?”

Ngón tay thô ráp của Lục Tử Mặc vuốt nhẹ lên trán Sơ Vũ. Cô lắc đầu. Lục Tử Mặc đứng dậy, kéo Sơ Vũ đứng lên theo: “Chúng ta phải tiếp tục đi. Bọn họ cách chúng ta không xa lắm, rất dễ đuổi kịp chúng ta”.

Sơ Vũ gật đầu, cắn răng đứng dậy. Cô cảm thấy cơ bắp trên toàn thân cô đang biểu tình. Thế nhưng Sơ Vũ biết, cô buộc phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Hai người toàn thân ướt đầm lảo đảo đi vào khu rừng rậm. Ở trong rừng, nếu không có sự trợ giúp của chó săn, đám Naka rất khó có thể đuổi theo họ. Hơn nữa, Naka cũng không ngu ngốc đến mức đi tìm kiếm họ ở một nơi hẻo lánh không thông thuộc.

Dù vậy, cũng không có nghĩa Lục Tử Mặc và Sơ Vũ hoàn toàn thoát khỏi Naka.

Sơ Vũ cố đè nén nỗi lo, đi theo Lục Tử Mặc. Hai người tiến vào rừng sâu. Nhưng Lục Tử Mặc không đưa cô đi quá lâu. Một lúc sau, anh tìm một cây cổ thụ lớn, giắt ít dây leo rồi đỡ Sơ Vũ trèo lên cây.

Cành cây cổ thụ trong rừng còn lớn hơn thân người. Sơ Vũ dưới sự trợ giúp của Lục Tử Mặc cố leo lên cao. Đến một cành ba chạc, anh và cô ngồi xuống. Sau đó, Lục Tử Mặc dùng những sợi dây leo mềm buộc người họ vào thân cây để giữ cố định.

Cuối cùng, hai người cũng có thể nghỉ ngơi thoải mái. Lục Tử Mặc nghe ngóng xung quanh một cách cảnh giác. Ngoài tiếng chim kêu, bốn hướng không thấy có tiếng người nói chuyện. Trời lại ập tối rất nhanh.

Cả một ngày nơm nớp lo sợ, giờ đây Sơ Vũ có thể yên tâm nghỉ ngơi bên cạnh Lục Tử Mặc. Anh cởi áo ướt trên người anh và người cô, vắt lên cành cây bên cạnh để hong khô. Hai người dính chặt vào nhau để giữ hơi ấm. Trước khi cởi áo, Lục Tử Mặc lấy từ trong người một cái túi nylon nhỏ được ngụy trang khéo léo. Trong túi có một khẩu súng, băng đạn, bật lửa, di động và thẻ điện thoại.

Lục Tử Mặc một tay ôm Sơ Vũ, một tay bày những thứ trong túi. Họ đang ở trên cao nên không dám mạo hiểm bật di động, Ánh sáng trên màn hình máy điện thoại có thể khiến họ gặp nguy hiểm. Con người lúc ở trong bóng tối thường hy vọng xuất hiện đốm sáng để có thể về mặt tâm lý tạo ra sự tự tin, nhưng không biết thấp ánh sáng trong bóng đêm dễ khiến bản thân bị lộ dưới tầm ngắm của đối phương.

Sơ Vũ dựa người vào Lục Tử Mặc, từ từ chìm vào giấc ngủ mệt mỏi. Lúc cô tỉnh giấc, trời đã tờ mờ sáng. Bên tai cô thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót líu lo.

Lục Tử Mặc ôm chặt lấy cô không để một khe hở nào. Dù vậy, đêm ở trong rừng vẫn khá lạnh. Sơ Vũ giơ tay với lấy chiếc áo đã gần khô khoác lên người mình. Động tác này của Sơ Vũ đánh thức Lục Tử Mặc, anh lập tức mở to mắt nhìn cô.

Dù Lục Tử Mặc có mệt mỏi và buồn ngủ đến mấy, lần nào Sơ Vũ tỉnh giấc trong lòng anh, chỉ cần cô hơi cử động nhẹ là anh biết ngay. Người đàn ông này đúng là lúc nào cũng ở trạng thái cảnh giác cao độ. Lục Tử Mặc cúi đầu nhìn Sơ Vũ, hôn lên trán cô: “Chào buổi sáng”.

Lục Tử Mặc nhận chiếc áo từ tay Sơ Vũ mặc vào người. Anh ngó bốn xung quanh bên dưới, không vội vàng giục Sơ Vũ lên đường.

“Bây giờ chúng ta sẽ quay lại đường cũ”.

Lục Tử Mặc cầm khẩu súng làm động tác ngắm bắn, nhìn Sơ Vũ mỉm cười: “Phải cho Naka biết, hắn sẽ phải trả một cái giá lớn như thế nào do sự ngu xuẩn của hắn”.

21. Chương 41-42

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ leo xuống đất, tiếp tục lên đường. Buổi sáng sớm, rừng rậm bị bao phủ bởi sương mù dày đặc. Khi mặt trời chiếu ánh nắng xuyên qua những tán lá, sương mù mới dần tan biến.

Lục Tử Mặc nói là quay lại tìm Naka, nhưng vượt qua thác nước không phải là chuyện dễ dàng. Đi bộ ở rừng sâu trong tình trạng không có lương thực cũng khó bề cự nổi. Vì vậy, Lục Tử Mặc dường như có tính toán riêng, anh ngó nghiêng phán đoán phương hướng rồi dẫn Sơ Vũ tiếp tục tiến về phía trước.

Mặt trời càng lên cao, khu rừng càng náo nhiệt sinh động. Tiếng chim kêu, tiếng côn trùng rả rích và tiếng gió thổi xào xạc hòa trộn vào nhau thành điệu khúc vui tai.

Có lẽ do tâm trạng thoải mái khi thoát khỏi Naka, bước đi của hai người nhẹ nhõm hẳn. Dưới sự trợ giúp của Lục Tử Mặc, Sơ Vũ không còn cảm thấy mệt mỏi như ban đầu. Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Khả năng sinh tồn của anh trong hoàn cảnh khắc nghiệt lớn thật đấy”.

Lục Tử Mặc tay cầm một cành cây dài không ngừng đập đập xuống đất. Trong rừng có nhiều rắn rết, nhưng bình thường loài rắn không chủ động tấn công con người. Gây tiếng động dưới đất coi như một lời thông báo cho lũ rắn ở phía trước rằng họ sẽ đi qua, để lũ rắn chủ động bò đi nơi khác. Lục Tử Mặc mỉm cười: “Anh từng tham gia bộ đội đặc chủng, Ba Dữ là chiến hữu của anh”.

Nhắc đến Ba Dữ, bầu không khí đột nhiên trầm lắng. Đã mấy ngày trôi qua vẫn không có tin tức của Ba Dữ. Lúc đó, Ba Dữ bị thương khá nặng. Naka lại tàn nhẫn như vậy, Ba Dữ không có nhiều khả năng sống sót.

Lục Tử Mặc im lặng một lát: “Bọn anh là lính Hải cẩu”.

Hải cẩu là bộ đội đặc chủng của Thủy lục quân, phụ trách những nhiệm vụ bí mật như thâm nhập hay ám sát. Lục Tử Mặc hồi tưởng lại: “Một lần bọn anh chấp hành nhiệm vụ ám sát. Lúc đó, một người trong đội sơ suất để đối phương phát hiện. Người của đối phương nổ súng vào Ba Dữ. Anh không hề do dự lao ra đỡ viên đạn cho Ba Dữ đến mức suýt chết. Kể từ lúc đó, Ba Dữ thề, mạng sống của cậu ấy thuộc về anh. Ba năm sau, anh giải ngũ và đi theo Kim Gia, Ba Dữ trở thành cánh tay phải của anh”.

Lục Tử Mặc ngoái cổ nhìn Sơ Vũ: “Anh tin Ba Dữ sẽ có cách tự cứu lấy mình”.

Ở hoàn cảnh hiện tại Sơ Vũ chỉ còn cách tin lời Lục Tử Mặc, cũng là để tạo niềm tin cho bản thân. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời. Bây giờ đã là giữa trưa, ở lâu trong rừng rậm nên cô có cảm giác kỳ lạ. Rừng sâu ẩm ướt nên khi đi bộ một thời gian dài lá phổi sẽ tích đầy nước, khiến mỗi nhịp thở của cô đều khó khăn. Thế nhưng, bờ môi Sơ Vũ lại khô hanh nứt nẻ.

Lục Tử Mặc đưa Sơ Vũ rời xa khu vực thác nước. Đám người Naka không có nhiều kinh nghiệm về việc sinh tồn trong rừng. Đối mặt với rừng cây rậm rạp, chúng sẽ không dám đi quá sâu. Hơn nữa vấn đề lương thực cũng không cho phép chúng làm điều đó. Theo suy đoán của Lục Tử Mặc, đám người Naka sẽ chỉ tìm kiếm họ dưới hạ lưu con suối một đoạn. Nếu không tìm thấy, họ buộc phải đi ngược lại theo bờ suối.

Nơi Lục Tử Mặc đưa Sơ Vũ đến là cứ điểm tiếp tế của anh.

Trong khu rừng này có một điểm tiếp tế bí mật, tuy không được đánh dấu trên tấm bản đồ Lục Tử Mặc đưa Naka xem trước đó. Cứ điểm do Lục Tử Mặc và Ba Dữ xây dựng vài năm trước, khi họ đi săn ở đây.

Việc tìm ra cứ điểm này không phải quá khó. Lúc lập cứ điểm, họ đã đánh ký hiệu chỉ đường riêng ở trên cây mà chỉ họ mới hiểu.

Cứ điểm là một ngôi nhà bằng gỗ nằm ở trên tán cây cao. Lục Tử Mặc đỡ Sơ Vũ trèo lên cây. Ở trên cao phóng tầm mắt xuống bên dưới, rừng rậm trở thành biển màu xanh lục đẹp mắt.

Ngôi nhà gỗ khá rộng rãi, bên ngoài thậm chí còn có cả ban công. Trên nóc ngôi nhà mọc nhiều dây leo rủ xuống, tạo thành một bức tường thành thiên nhiên che dấu ngôi nhà.

Trong nhà có mấy tấm thảm len được bọc kỹ bằng túi nylon. Ngoài ra còn có đồ ăn khô, bếp cồn, vũ khí, một máy phát điện nhỏ và điện thoại vệ tinh.

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ cùng ăn ít lương khô. Sau đó, anh rút trong người túi nylon và lấy điện thoại di động ra mở máy. Điện thoại đã hết pin. Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc, anh dường như cảm nhận được nghi vấn của cô, lên tiếng mà không hề ngắc đầu: “Đây là những thứ Ba Dữ tịch thu từ người Văn Lai”.

Họ đã tương đối gặp may. Điện thoại của Văn Lai thuộc loại sạc pin bằng năng lượng mặt trời. Lục Tử Mặc để điện thoại dưới ánh nắng một lúc rồi mở máy kiểm tra một lượt. Anh nhanh chóng phát hiện vài đoạn băng video, ghi hình cuộc gặp gỡ giữa Văn Lai và Rắn Độc, Văn Lai và Naka cùng một số đoạn ghi âm cuộc gọi.

Văn Lai cố ý ghi lại những thứ này rõ ràng có dụng ý riêng. Quan trọng hơn cả là đoạn video Văn Lai gặp Naka, cho biết Lục Tử Mặc và Sơ Vũ biết tình hình của lô hàng. Đúng như chuyện xảy ra, đoàn xe quân đội áp giải là mỗi nhữ, chiếc xe Sơ Vũ đánh cắp cũng là mỗi nhữ, còn chiếc xe vận chuyển hàng đi Bangkok là xe giả.

Lô hàng thật Văn Lai đã giao lại cho Naka.

Sơ Vũ kinh hãi khi xem đoạn video này. Sau khi xem xong, Lục Tử Mặc cầm điện thoại trầm ngâm một lúc, rồi anh ngắc đầu nhìn lên trời: “Hóa ra hắc có ý định đó”.

Sơ Vũ không hiểu ý Lục Tử Mặc, nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi. Anh quay sang cô: “Naka không định giao lô hàng cho Rắn Độc. Ngay từ đầu, hắc và Văn Lai đã định bí mật nuốt trọn lô hàng”.

Lục Tử Mặc quay người rút trong túi mấy chiếc bánh quy, lần lượt đặt xuống đất. Anh chỉ cho Sơ Vũ thấy: “Đây là Rắn Độc, đây là Sophie và Lama. Đây là Naka, đây là Văn Lai. Đây là Kim Gia, còn đây là chúng ta”.

Lục Tử Mặc cầm chiếc bánh đại diện cho Kim Gia: “Kim Gia đánh mất lô hàng quan trọng nên sai anh đi đoạt lại. Naka bị Rắn Độc mua chuộc từ lâu. Hắc thỏa thuận với Rắn Độc sẽ giúp ông ta lấy được lô hàng của Kim Gia. Đúng lúc này, Naka biết Văn Lai cũng là người của Rắn Độc. Naka sợ hắc bị Rắn Độc dùng xong rồi loại bỏ nên ngầm thỏa thuận riêng với Văn Lai”.

Lục Tử Mặc vừa dứt lời liền cầm chiếc bánh đại diện cho anh: “Chúng ta đuổi theo lô hàng. Naka và Văn Lai giảng bày, tuyên bố chúng ta đã cướp được hàng. Còn bọn chúng thuận lợi giành được thứ mà chúng muốn. Chắc Naka đã có ý đồ phó với anh từ lâu”.

“Anh bắt được Văn Lai ở ngôi nhà hoang, nhưng do thời gian cấp bách nên chưa kịp moi tin gì từ miệng hắc. Sau khi biết chuyện, Naka vô cùng hoảng hốt. Hắc sợ sự việc bại lộ hắc sẽ trở thành kẻ phản bội cả Kim Gia và Rắn Độc. Vì vậy hắc buộc phải hành động, loại bỏ Ba Dữ, dùng em để uy hiếp anh thay hắc hoàn thành những việc còn lại”.

Thông qua suy đoán của Lục Tử Mặc, mọi chuyện đã trở nên rõ ràng hơn. Lục Tử Mặc cầm chiếc bánh quy đại diện cho Văn Lai bẻ làm đôi: “Văn Lai chắc cũng không ngờ rơi vào tay chúng ta. Đối với Naka mà nói, càng ít người chia chác, hắc sẽ càng hưởng lợi nhiều hơn. Hắc có thể một mình độc chiếm cả lô hàng, anh chỉ e là Văn Lai lành ít dữ nhiều”.

Sơ Vũ nghi hoặc nhìn Lục Tử Mặc. Anh cười cười: “Theo tin tức trên báo chí, ngôi nhà hoang có ba xác chết. Lúc đó, Văn Lai đã được chúng ta đưa đi, lấy đầu ra ba thi thể bị thiêu rụi? Cảnh sát chỉ biết xác nhận thân phận của người chết thông qua ba tấm thẻ cảnh sát để lại trong chiếc xe hàng do em lái”.

“Dù Văn Lai có ý định giả chết rồi bỏ trốn với một nửa lô hàng, nhưng cái chết của hắn đã được công bố rộng rãi như vậy. Chỉ e là trước mặt Rắn Độc, Naka đổ tội anh giết chết Văn Lai rồi sau đó hắn sẽ biến Văn Lai từ chết giả thành chết thật để độc chiếm lô hàng”.

“Kế hoạch của hắn quả thật không có sơ hở nào. Duy nhất một điều hắn không ngờ tới là chúng ta thoát khỏi tay hắn vào đúng thời điểm then chốt này. Hắn càng không thể ngờ, tin tức về ba xác chết trong ngôi nhà hoang gợi mở cho anh nhiều điều như vậy”.

Lục Tử Mặc bóp nát chiếc bánh quy trong tay: “Ngày tháng an nhàn của Naka sắp kết thúc rồi”.

Sơ Vũ vốn tưởng rằng nếu không thể đuổi bắt Lục Tử Mặc và cô trong khu rừng rậm, Naka sẽ thoái lui. Nhưng theo tình hình trước mắt, Naka rõ ràng không thể mạo hiểm để hai người biết rõ chân tướng sự việc thoát thân. Một khi Lục Tử Mặc tiết lộ tin Văn Lai còn sống, Rắn Độc sẽ biết Naka phản bội hắn, Kim Gia cũng sẽ biết Naka câu kết với Rắn Độc. Vì vậy, việc quan trọng nhất của Naka bây giờ là tìm mọi cách trừ khử Lục Tử Mặc.

Đã nắm rõ suy nghĩ của Naka, Lục Tử Mặc không vội vàng đi tìm đối phương. Họ càng xuất hiện chậm hơn, trong lòng Naka càng cảm thấy sợ hãi và bất an.

Vì vậy Lục Tử Mặc và Sơ Vũ quyết định tạm thời nghỉ lại ở ngôi nhà trên cây, coi như để thư giãn thần kinh và cơ thể. Dù sao nơi này cũng tương đối an toàn.

Khi màn đêm buông xuống, hai người cuối cùng có một giấc ngủ say sau nhiều đêm căng thẳng. Nửa đêm tỉnh giấc, Sơ Vũ phát hiện Lục Tử Mặc không ở bên cạnh cô. Cô chống người đứng dậy, anh đang đứng ở bên ngoài. Sơ Vũ nhìn bóng dáng Lục Tử Mặc ngoài ban công. Ánh trăng mờ mờ chiếu sắc bạc xuống người anh, tạo thành cái bóng dài dưới nền nhà.

Ban đêm gió ngừng thổi, trời khá lạnh. Nhiệt độ ở trong rừng ngày đêm có thể cách biệt tới hai mươi độ. Sơ Vũ cuộn tròn tấm thảm len lên người. Tấm thảm có mùi hương tùng để phòng chống côn trùng và mối mọt. Cả gian phòng cũng tỏa ra mùi hương tùng nhẹ nhàng.

Người đàn ông trước mặt lợi hại đến mức Sơ Vũ không thể tưởng tượng. Chỉ cần hai câu kết luận của anh, toàn bộ cục diện đã hoàn toàn thay đổi. Anh đã nắm được thóp của Naka. Dù bây giờ họ lâm vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm nhưng ít nhất, họ đã tìm ra điểm đột phá, giành được khoảng thời gian đệm quý giá.

Sơ Vũ nhón bước ra ngoài cửa. Cô đạp chân lên nền nhà ghép bằng cành cây không khỏi phát ra tiếng động. Trước khi Sơ Vũ đến bên Lục Tử Mặc, anh đã phát hiện ra sự tồn tại của cô. Anh quay người, giơ tay kéo cả người cô vào lòng.

Không khí yên tĩnh đến mức Sơ Vũ không muốn phá vỡ. Người đàn ông phía sau tựa cằm lên vai cô. Im lặng một lúc, Lục Tử Mặc đột ngột lên tiếng: “Em có ý định rời xa anh?”

Sơ Vũ hơi giật mình. Lời nói của Lục Tử Mặc khiến trong lòng cô dội lên một cơn đau. Anh đã biết rõ tâm tư của cô. Người đàn ông rất giỏi đoán biết tâm lý người khác như anh sao có thể không thấy những biến đổi trong lòng cô?

“Đúng không?”

Giọng nói trầm ấm của anh thì thầm bên tai Sơ Vũ. Cô cảm thấy đôi môi anh lướt trên da cô, dịch chuyển lên trên theo đường huyết mạch, khiến tim cô đập mạnh. Lục Tử Mặc giật tấm thảm trên người Sơ Vũ rồi cuộn chặt cả vào người anh. Hơi ấm và mùi đàn ông từ cơ thể anh nhanh chóng bao bọc lấy Sơ Vũ.

Sơ Vũ cúi đầu. Vì cô không muốn nói dối anh nên không trả lời câu hỏi. Sơ Vũ nắm bàn tay Lục Tử Mặc. Ngón tay anh vừa dài vừa thô ráp. Ngón chỗ ở hai tay có vết chai rất dày, là dấu vết để lại khi cầm súng trong một thời gian dài. Ngón tay Sơ Vũ vuốt nhẹ trên vết chai, cảm thấy anh đang cố gìm nén bản thân.

Sau khi bị Văn Lai đem ra làm lá chắn uy hiếp Lục Tử Mặc, giữa Sơ Vũ và anh tồn tại một khoảng cách vô hình. Nhưng do tình thế cấp bách, họ luôn phải tìm cách sinh tồn và bỏ trốn nên họ tạm thời không để ý đến. Tuy nhiên khoảng cách vẫn tồn tại. Có lẽ vấn đề nằm ở bản thân cô. Cô không thể nào dùng ánh mắt trước đây nhìn Lục Tử Mặc, không thể nào đối diện với Lục Tử Mặc bằng tâm trạng như trước.

Lúc bị Renault uy hiếp ở trên vùng biển quốc tế, Lục Tử Mặc từng bỏ mặc sự sống chết của Sơ Vũ, nhưng cô không so đo với anh. Bởi vì lúc đó cô còn chưa xác định được tình cảm của mình, thì làm sao cô có thể xác nhận vị trí của cô ở trong lòng anh.

Nhưng lần này, Sơ Vũ không có cách nào thuyết phục bản thân.

Sơ Vũ không muốn nghĩ đến những lời nói của Văn Lai. Dù sao ở hoàn cảnh đó, lời nói của hắn cũng chỉ mang tính khiêu khích. Quan trọng là thái độ của Lục Tử Mặc, anh đã định hy sinh cô?

Anh định hy sinh cô, người từ bỏ cả gia đình vì anh.

Anh định hy sinh cô, người bất chấp nguy hiểm sống chết cùng anh.

Anh định hy sinh cô, người vượt qua giới hạn của bản thân, vì anh ra tay giết người.

Anh định hy sinh cô, người quyết tâm ở bên cạnh anh, bất chấp ngày mai ra sao.

Sơ Vũ cảm thấy tim cô vừa lạnh lẽo vừa đau đớn. Cô không thể tha thứ cho hành vi đó của Lục Tử Mặc.

Tình yêu có phải luôn khiến con người ta được vui đòi tiên? Ban đầu người ta thường nói sẽ hy sinh tất cả vì đối phương mà không đòi hỏi điều gì. Hóa ra Đặng Sơ Vũ cũng chỉ là người phạm tục. Cô không thể chịu đựng nổi khi cô bỏ ra tình cảm một thời gian dài mà bị anh đối xử như vậy.

Không đòi hỏi gì chứ? Hoàn toàn hy sinh gì chứ? Hóa ra cô vẫn khao khát đối phương sẽ đáp trả tình cảm của cô.

Đôi môi Lục Tử Mặc di chuyển đến vành tai Sơ Vũ, anh hé miệng ngậm lấy. Động tác này khiến người ở trong lòng anh run rẩy. Giữa họ dường như có một nút thắt không gỡ ra được. Họ đều biết rõ điểm này nhưng không muốn chạm đến. Đã là nút thắt, chỉ có thể kéo căng để hai bên không còn đường ngoắt ngoéo nào.

Lục Tử Mặc nắm bàn tay Sơ Vũ đang vuốt ve ngón tay anh, đẩy cô lăn xuống ban công. Hai người nằm xuống khiến ban công lộ thiên rung chuyển. Lăn qua lăn lại, tấm thảm tuột ra, không khí lạnh tràn vào. Sơ Vũ giờ tay ôm cổ Lục Tử Mặc. Bàn tay anh vuốt dọc theo người Sơ Vũ rồi từ từ cởi quần áo cô.

Không khí lạnh giá khiến làn da cô càng trơn láng hơn. Bàn tay vuốt ve của anh mang đến ngọn lửa, đốt cháy cơ thể cô.

Sơ Vũ uốn người thành hình vòng cung, kết hợp với thân hình anh một cách hoàn hảo. Dưới ánh trăng, hai cơ thể quen thuộc tới từng centimet của nhau một lần nữa hợp nhất. Sơ Vũ không thể kìm nén tiếng rên rỉ. Lục Tử Mặc giữ chặt hai bên hông cô, đâm mạnh vào nơi sâu kín nhất trong cơ thể cô.

Sơ Vũ cảm thấy hơi đau, cô dùng sức cắn cánh tay Lục Tử Mặc. Anh vẫn ôm chặt lấy cô, hoàn toàn không cho cô thời gian nghỉ ngơi, liên tiếp tấn công như vũ bão.

Cơn sóng tình dần trôi xa, hơi thở hỗn loạn dần lắng xuống. Sơ Vũ mệt mỏi quay người về bên kia. Mái tóc dài của cô xõa xuống. Ánh trăng chiếu lên tấm lưng trần với đường nét hoàn hảo của cô khiến Lục Tử Mặc ngây người trong một giây. Anh giờ tay lưu luyến vuốt nhẹ mái tóc Sơ Vũ, cất giọng nói khẽ: “Đợi đến khi chúng ta rời khỏi nơi này, em muốn đi đâu tùy em”.

Sơ Vũ nhắm chặt mắt miệng cắn tấm thảm ở trước mặt. Mũi cô đột nhiên tắc nghẹt, nước mắt tràn ra bờ mi nhưng bị cô ép không cho rơi xuống. Trong lòng cô vừa cảm thấy mất mát vừa có một cảm giác phức tạp không thể diễn tả bằng lời.

Sáng hôm sau, Lục Tử Mặc lắp ráp vũ khí rồi cùng Sơ Vũ lên đường. Sau buổi tối hôm qua, hai người bỗng dưng trở nên trầm mặc. Có lẽ, họ cố ý né tránh đối phương. Suốt một đoạn đường dài không ai nói với ai một câu nào.

Lục Tử Mặc không chỉ có khả năng sinh tồn trong rừng sâu, mà anh còn là cao thủ theo dõi. Chỉ dựa vào tình hình cây cối bị đập ngã rạp sang một bên và vết tích con người để lại, Lục Tử Mặc nhanh chóng bám theo đám Naka mà đối phương không hề hay biết.

Đúng như Lục Tử Mặc định liệu, Naka vẫn tiếp tục ở lại tìm kiếm họ. Tuy nhiên hắn không dám đi sâu vào, mà chỉ tìm quanh khu vực thác nước. Việc tìm kiếm không đạt kết quả, đám người Naka quay ngược lại đường cũ. Chúng đóng quân ở lối ra của thác nước. Nơi này có khoảng đất bằng, dưới nước rất nhiều cá, xem ra mấy ngày nay chúng toàn ăn cá sống qua ngày.

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ đứng từ trên cao quan sát xuống bên dưới, có thể nhìn thấy rõ chỗ đóng quân của Naka. Bọn chúng không trang bị gì nhiều, nằm ngủ ngay dưới đất. Vừa kết thúc việc tìm kiếm trong gần hai ngày, đám người ngồi nghỉ ngơi hút thuốc. Khói thuốc từ từ lan tỏa trong không khí.

“Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

Sơ Vũ hỏi khẽ. Lục Tử Mặc giơ ngón lên miệng làm động tác “suýt”, rướn người thì thầm vào tai cô: “Chờ đợi. Chắc Naka hết kiên nhẫn rồi. Nếu hắn không tìm thấy anh ở đây, hắn sẽ quay về địa bàn của mình để tìm cách khác”.

Lục Tử Mặc không hề uống phí khoảng thời gian mười năm sống với Naka. Anh biết rõ Naka nghĩ gì. Đến buổi chiều, Naka quả nhiên ra lệnh cho đám người thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường. Xem ra, hắn sẽ quay ngược lại con đường Lục Tử Mặc đưa đến để ra khỏi khu rừng.

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ lặng lẽ đi sau Naka ra khỏi rừng núi. Lúc này, cảnh sát không còn kiểm tra gắt gao như trước. Họ thuận lợi về tới Chiang Rai.

Đến Chiang Rai, Lục Tử Mặc không vội vàng tiếp xúc với người của Kim Gia. Anh không muốn đánh rần động cỏ. Không nghe thấy tin tức gì về Lục Tử Mặc, Naka quả nhiên thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng không gấp trở về sơn trại mà tiếp tục ở lại Chiang Rai.

“Chắc chắn hắn đang đợi người”.

Lục Tử Mặc và Sơ Vũ tìm đến một ngôi nhà nhỏ. Đây là một trong những cứ điểm riêng của Lục Tử Mặc. Tuy lâu rồi không sử dụng nhưng ngôi nhà khá sạch sẽ. Dù thế nào, so với hoàn cảnh họ từng trải qua, ngôi nhà này cũng được coi là thiên đường.

Phán đoán của Lục Tử Mặc không sai chút nào. Anh theo dõi Naka một ngày không thấy hắn có động tĩnh gì. Đến sáng sớm ngày hôm sau, Naka một mình lái xe đi về phía bờ sông Mekong.

Lục Tử Mặc cùng Sơ Vũ lái xe theo sau. Anh không bám sát Naka. Hắn rất thận trọng, lái xe vòng quanh Chiang Rai hơn một tiếng đồng hồ rồi mới đi đến đích cuối cùng.

Lục Tử Mặc không lái xe xuống bờ sông theo Naka. Để tránh sự nghi ngờ của Naka, anh đậu xe tại một quán coffee ở trên cao. Từ nơi này nhìn xuống, có thể bao quát cả khu vực bờ sông.

Có khá nhiều xe đỗ bên bờ sông. Nhiều người ngồi im lặng câu cá. Bây giờ là giữa thu, mùa câu cá tốt nhất. Lục Tử Mặc lấy ống nhòm trên bàn lái tách đôi, đưa Sơ Vũ một cái.

Sơ Vũ cầm ống nhòm nhìn xuống. Naka dừng xe, mở cốp sau lấy đồ câu cá. Sau đó hắn đi đến bờ sông tìm một chỗ ngồi xuống.

Bên trái và bên phải Naka đều là người câu cá. Naka ngồi xuống không bao lâu thì có một người phụ nữ từ phía xa đi tới. Mặc dù người phụ nữ này mặc chiếc áo len mỏng và áo khoác gió để che đường cong cơ thể, mặc dù ả đeo cặp kính râm to đùng che gần nửa khuôn mặt, nhưng Sơ Vũ vẫn nhận ra ả chính là Sophie, con gái Rắn Độc.

Đằng sau Sophie có hai người đàn ông. Một người thân hình cao lớn, Sơ Vũ đã từng gặp, là vệ sỹ không rời Sophie nửa bước. Người còn lại càn quăn thuộc hơn, đó chính là Lama.

Thật không ngờ bọn chúng rời khỏi Miến Điện đến Chiang Rai ngang nhiên gặp gỡ Naka. Sơ Vũ buông ống nhòm quay sang nhìn Lục Tử Mặc. Anh vẫn chăm chú theo dõi tình hình bên dưới.

Tuy biết Naka đang gặp ai, nhưng không biết chúng nói chuyện gì. Lama cầm một chiếc ghế gấp đặt bên cạnh Naka để Sophie ngồi xuống, rồi đưa cho ả. Sơ Vũ lên tiếng: “Hóa ra Lama là người của Rắn Độc”.

“Không, Lama là người của Sophie”.

Không đợi Sơ Vũ hỏi, Lục Tử Mặc lẩm bẩm: “Lama là tình nhân của Sophie. Bề ngoài hắn làm việc cho Rắn Độc. Nhưng trên thực tế, hắn làm việc cho Sophie”.

“Hai việc đó khác nhau sao? Sophie không phải là con gái của Rắn Độc?”.

Sơ Vũ hỏi một cách nghi hoặc. Lục Tử Mặc buông ống nhòm quay sang nhìn cô: “Sơ Vũ, quan hệ giữa họ không giống như người bình thường. Đối với họ, tình thân không thể vượt qua lợi ích cá nhân. Sophie không phải là con gái độc nhất của Rắn Độc. Rắn Độc có một con trai một con gái. Monta là anh trai của Sophie, trước đây là trợ thủ đắc lực của Rắn Độc. Ba năm trước, Monta bị giết khi đang tiến hành giao dịch ở khe núi. Sophie trở thành người thừa kế duy nhất của Rắn Độc. Sophie nuốt hết mọi thứ của Monta và nhanh chóng bành trướng thế lực của mình”.

“Ý của anh là...”

Sơ Vũ mở to mắt nhìn Lục Tử Mặc. Anh nói bình thản: “Sophie đã giết Monta. Bởi vì không có chứng cứ xác thực, Rắn Độc vẫn còn cần Sophie làm việc cho ông ta nên ông ta mới không truy cứu”.

“Mấy năm nay, Sophie không biết bao lần chống lại mệnh lệnh của Rắn Độc”.

Lục Tử Mặc vừa nói vừa đặt ống nhòm, bóp sống mũi mình: “Hôn sự của anh và Sophie do Rắn Độc sắp xếp, cô ta từng từ chối. Lúc anh đưa em đi khỏi chỗ của cô ta ở Miến Điện, Sophie đưa người đến lục soát bãi đào vàng, cũng là chống lại mệnh lệnh của Rắn Độc. Bao gồm cả hành động Lama bắt chúng ta để đổi lấy lô hàng của Kim Gia cũng là chúng ta tiến hành sau lưng Rắn Độc”.

Lục Tử Mặc từng nói cho cô biết, hôn sự của anh và Sophie là âm mưu của Rắn Độc. Một mặt ông ta muốn lôi kéo anh, mặt khác muốn chia rẽ anh và Kim Gia. Sophie biết rõ ý định của Rắn Độc muốn thông qua Lục Tử Mặc nuốt trọn địa bàn của Kim gia mà ả vẫn thản nhiên chống đối...Không đúng, người của Sophie có lẽ móc nối với Naka từ lâu. Vì vậy lúc cô và Lục Tử Mặc trốn khỏi bãi đào vàng đến cứ điểm bí mật của anh, họ mới bị Lama bắt.

Như vậy có nghĩa là, Naka đã bị Sophie và Lama lôi kéo về một trận tuyến?

Từ góc độ này, không khó có thể suy đoán thỏa thuận giữa họ. Lama và Sophie chắc chắn hứa giúp Naka trừ khử Lục Tử Mặc và Kim Gia để ngồi lên ghế trên. Còn Naka hứa giúp đỡ Sophie thay thế vị trí của Rắn Độc.

Khi Sơ Vũ nói ra suy nghĩ của mình, Lục Tử Mặc nhìn cô mỉm cười: “Em có thể mở một văn phòng thám tử tư được rồi đấy”.

Xem ra, Lục Tử Mặc cũng đồng tình với ý kiến của cô. Bên dưới, Naka và Sophie đã nói chuyện xong. Hắn thu dọn đồ đạc nghiêng bốn xung quanh rồi lái xe bỏ đi trước.

Sophie vẫn không rời khỏi bờ sông mà an nhàn ngồi câu cá, thỉnh thoảng ả quay sang cười với Lama. Lục Tử Mặc buông ống nhòm, kiểm tra khẩu súng rồi đẩy cửa bước xuống xe. Sơ Vũ lên tiếng hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Lục Tử Mặc quay người nhét chiếc tai nghe vào tai Sơ Vũ, mỉm cười với cô: “Em đợi anh ở đây, anh đi gặp Sophie một lát”.

Anh không nói thêm một câu nào lập tức đóng cửa xe. Lục Tử Mặc nhìn xung quanh rồi đi theo con đường nhỏ xuống bờ sông. Lục Tử Mặc vừa xuất hiện ở bờ sông, Lama nhìn thấy anh ngay. Sắc mặt hắn thay đổi trong chốc lát. Hắn và tên vệ sỹ đứng bên cạnh Sophie tay đưa ra sau lưng.

“Đừng có căng thẳng thế, anh yêu”.

Từ chiếc tai nghe trên tai Sơ Vũ vọng đến tiếng nói của Sophie, Sophie giơ tay vỗ nhẹ lên người Lama: “Dù sao Lục cũng là vị hôn phu của em. Vị hôn phu đến gặp vị hôn thê thì có gì là lạ?”.

Lục Tử Mặc cười nhếch mép, đi đến chiếc ghế Naka vừa bỏ lại và ngồi xuống: “Cô đến Chiang Rai từ lúc nào vậy? Đến cũng chẳng thông báo một tiếng”.

“Em là du khách nhập cảnh hợp pháp, đến Chiang Rai thăm quan không được sao? Chính phủ Thái Lan cho phép em đến đây, lẽ nào anh yêu không cho phép?”

Sophie nở nụ cười ngọt ngào. Ắ nghiêng người vuốt ve cánh tay Lục Tử Mặc: “Lâu rồi mới gặp, anh không nhớ em sao?”

“Vị hôn thê đến thăm vị hôn phu chẳng có gì bất ổn”, Lục Tử Mặc nhẹ nhàng phất tay khỏi Sophie: “Nhưng cô không nên gặp người đàn ông khác trước khi gặp tôi mới phải”.

Sophie cười lớn tiếng: “Lục, không phải anh đang ghen đấy chứ”.

Lục Tử Mặc giữ im lặng, liếc Sophie bằng một con mắt rồi lại nhìn về phía mặt sông xa xa: “Cô gặp Naka thì có ý nghĩa gì? Lô hàng hần hứa với cô đã bị cảnh sát tịch thu rồi. Hai người vẫn có giá trị gặp nhau sao?”

Nụ cười trên môi Sophie vụt tắt. Tuy nhiên, ả lấy lại vẻ thản nhiên rất nhanh: “Anh đang nói gì, em không hiểu”.

“Trước mặt người thông minh không cần nói vòng vo. Hai người đang làm gì, có giao dịch gì tôi đều biết rõ”.

Lục Tử Mặc cười cười: “Tôi đến đây là muốn nói chuyện tử tế với cô”.

Lần này Sophie thay đổi hẳn thái độ, lạnh lùng nhìn Lục Tử Mặc: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi?”

“Giao dịch”.

Lục Tử Mặc cúi người, chọn một cần câu cá bên cạnh Sophie rồi tung lưới câu về phía trước: “Sophie! Thà cô hợp tác với tôi còn hơn với Naka”.

Sophie không lên tiếng. Lục Tử Mặc cúi đầu: “Ít nhất tôi cũng không ngu xuẩn đến mức dám nuốt trọn lô hàng đã hứa giao cho cô rồi đi nói với cô, lô hàng đó đã bị cảnh sát cướp mất”.

Sắc mặt Sophie lại một lần nữa thay đổi. Lục Tử Mặc quay sang nhìn ả chăm chú: “Hãy suy nghĩ kỹ đi, Sophie”.

Lục Tử Mặc dứt lời, bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc và căng thẳng. Sophie ngồi lặng thinh. Sơ Vũ hồi hộp dõi về phía bên dưới. Lục Tử Mặc chỉ lặng lẽ nhìn ra mặt sông, dành không gian cho Sophie suy nghĩ. Lama định nói câu gì đó nhưng bị Sophie giơ tay chặn lại.

“Đây là ý của anh, hay là ý của Kim Gia?”

Sophie cuối cùng cũng mở miệng. Lục Tử Mặc cười lạnh đậm, không trả lời thẳng câu hỏi của ả: “Cái chết của Monta ở khe núi ba năm trước, cô tưởng Rắn Độc không đọc được tâm tư của cô sao? Có có muốn biết Rắn Độc đã nói gì với tôi lúc bàn chuyện hôn nhân của hai chúng ta không?”.

Ánh mắt Sophie nhìn Lục Tử Mặc trở nên lạnh giá, Lục Tử Mặc nhún vai: “Tôi luôn nghĩ cô đã có gan giết chết Monta, thì cô là người có thể làm chuyện đại sự mà không cần bận tâm bất cứ điều gì. Dù là ý của tôi hay Kim Gia, chúng tôi đều có thể giúp ích cho cô nhiều hơn Naka. Cô sắp đạt được mục đích của mình rồi”.

“Anh lợi dụng tôi lật đổ bố tôi. Sau đó các anh sẽ thôn tính tôi?”

Sophie lên tiếng: “Lẽ nào anh cho rằng tôi nhược trí đến mức không nhìn ra điểm này?”

“Rắn Độc muốn gả cô cho tôi, chẳng phải cũng muốn lợi dụng tôi lật đổ Kim Gia rồi thôn tính tôi?”, Lục Tử Mặc ngả bài không nhân nhượng: “Bây giờ là cơ hội của cô. Nói trắng ra, đúng là tôi đang lợi dụng cô. Tên ngốc Naka cần bị loại bỏ. Nhưng ở nơi này có nhiều nhân tố khiến tôi không thể ra tay. Xem cô có giá trị để tôi lợi dụng hay không?”

Sophie khoanh tay lặng lẽ nhìn Lục Tử Mặc hồi lâu, như đang thẩm định lời anh nói. Lục Tử Mặc im lặng nhìn lại ả. Gương mặt Sophie từ từ giãn ra, trên môi nở nụ cười mê hoặc quen thuộc: “Lục, anh yêu. Chẳng phải chúng ta là vợ chồng sắp cưới hay sao? Em sao có thể không giúp anh đi giúp người ngoài chứ?”

“Thế thì tốt”, Lục Tử Mặc nghiêng người, quét ánh mắt qua Lama đang đứng sau Sophie: “Tôi hy vọng những lời cô nói đều là ý nghĩ thực sự của cô”.

Nụ cười trên môi Sophie càng rộng hơn: “Lời em nói tất nhiên là ý nghĩ thực sự của em rồi. Nhưng anh yêu này, anh đã muốn hợp tác với em thì cũng nên tặng em một món quà gặp mặt bày tỏ thành ý của anh chứ?”

“Tất nhiên tôi sẽ tỏ rõ “Thành ý” của tôi”, Lục Tử Mặc nhếch mép: “Hợp tác vui vẻ, Sophie”.

Lục Tử Mặc đứng dậy rời khỏi nơi đó. Sơ Vũ căng mắt nhìn xuống bên dưới. Sắc mặt Sophie sau khi Lục Tử Mặc bỏ đi trở nên trầm ngâm hẳn. Lama cúi người tranh cãi với ả điều gì đó nhưng dập tắt rất nhanh. Lục Tử Mặc chậm rãi đi theo một lối khác lên trên, anh nói nhỏ vào điện thoại: “Sơ Vũ, đừng vội lái xe đi. Em hãy nhìn xem phía sau anh có cái đuôi nào không?”

Sơ Vũ vẫn ở ngồi im trong xe. Lục Tử Mặc đi lên đường cái, đứng lẫn vào dòng người xếp hàng chờ xe buýt. Lục Tử Mặc vừa đi lên không lâu, Sophie quả nhiên cử người bám theo anh. Ngoài ra bên cạnh Lục Tử Mặc còn có hai người khả nghi.

Sơ Vũ báo cho Lục Tử Mặc tình hình cô nắm được. Cô miêu tả kỹ ngoại hình và quần áo của những kẻ bám theo anh. Lục Tử Mặc theo dòng người leo lên xe buýt công cộng, nói chuyện điện thoại hết sức tự nhiên: “Em về nhà trước đi. Anh cắt hết những cái đuôi này rồi quay về tìm em”.

Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc lên xe. Mấy người đàn ông theo dõi anh cũng chen lên xe buýt. Chiếc xe buýt nhanh chóng rời khỏi bến biển mất trong tầm mắt Sơ Vũ. Sơ Vũ nhìn xuống dưới, Sophie và Lama vẫn ở nguyên một chỗ. Nhưng lúc này bọn chúng không trò chuyện mà im lặng ngồi câu cá.

Sơ Vũ đợi hơn mười phút sau mới nổ máy. Cô không dám quay thẳng về nhà mà đi quanh Chiang Rai vài vòng, xác định không có ai theo dõi mới quay về chỗ ở. Không ngờ Lục Tử Mặc đã có mặt ở nhà trước cô.

Về mặt Lục Tử Mặc lộ rõ vẻ lo lắng, nhìn thấy cô mới thở phào nhẹ nhõm. Anh ôm Sơ Vũ đi về phía cái bàn rồi mở máy tính xách tay. Trên máy tính có toàn bộ tài liệu sao chép từ di động của Văn Lai, gồm danh bạ điện thoại, tin nhắn, ghi chép cuộc gọi, tài khoản ngân hàng và nhiều tài liệu khác.

“Bây giờ đến lượt chúng ta phản kích rồi, Sơ Vũ”, Lục Tử Mặc cất giọng nói dịu dàng.

Naka ở lại Chiang Rai, một mặt để gặp gỡ Sophie, mặt khác muốn tìm cách giết chết Lục Tử Mặc.

Hành động ngay tại địa bàn của Naka, tất nhiên Lục Tử Mặc phải hết sức thận trọng.

Lúc ở ngôi nhà cây trong rừng rậm, Lục Tử Mặc từng nói, đợi đến khi mọi chuyện bình ổn, lúc đó nếu cô muốn rời khỏi anh, anh sẽ để cô ra đi.

Sơ Vũ nhìn chăm chú Lục Tử Mặc đang xem xét tài liệu Văn Lai để lại trên máy tính xách tay. Anh chuyên tâm vào công việc của mình, không hề bận tâm đến ánh mắt cô. Hoặc giả, anh biết cô đang nhìn anh nhưng vô đi như không biết.

Bây giờ chưa phải lúc rời khỏi anh một cách an toàn.

Không biết từ khi nào, cô bị cuốn vào thế giới ngấm của anh mỗi lúc một sâu hơn. Đấng Sơ Vũ của ngày hôm nay đã bị gắn chặt cái móc Lục Tử Mặc. Sơ Vũ tựa người vào cửa sổ, làn gió mát lạnh từ bên ngoài từng cơn thổi tới, mơn man trên da thịt cô. Liệu cô có ngày an toàn rời khỏi anh?

Quan trọng hơn, cô có muốn rời khỏi anh hay không?

Sơ Vũ tự hỏi lòng mình. Thế nhưng vấn đề này giống như một con dao sắc nhọn, đâm một nhát vào trái tim cô, khiến máu tươi trào ra, làm cô tim cô đau đớn co thắt. Sơ Vũ chau mày cười gượng. Một khi cô không thể đối mặt với vấn đề này, nếu một ngày nào đó cô có cơ hội ra đi thật sự, cô sẽ phải làm thế nào?

Màn hình vi tính nhấp nháy rồi tắt hẳn. Do không muốn gây sự chú ý nên trong nhà không bật đèn. Trước đó, trong phòng chỉ có ánh đèn mờ mờ hắt ra từ chiếc máy tính xách tay. Khi Lục Tử Mặc tắt máy, cả căn phòng đột nhiên tối om, đến mức Sơ Vũ không nhìn thấy bóng dáng Lục Tử Mặc đâu cả.

Lục Tử Mặc ngồi bên chiếc bàn một lúc rồi bước tới chỗ Sơ Vũ. Người đàn ông này đúng là lúc nào cũng ở trạng thái cảnh giác cao độ, anh quả nhiên tập trung vào công việc nhưng vẫn biết cô nhìn anh.

Lục Tử Mặc đến bên cạnh Sơ Vũ, hơi cúi người nhắc nhở cô lên. Sơ Vũ giật mình, có lẽ anh nghĩ cô không đợi nổi nên đã gật gà gật gù ngủ trước. Vì vậy cô không phản kháng, để mặc anh bế cô đi về phía chiếc giường.

Anh đặt cô xuống giường, giơ tay mở cánh cửa sổ trên đầu giường. Ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, khiến căn phòng lấp lánh ánh bạc.

Sơ Vũ quay lưng về phía Lục Tử Mặc. Cô mở mắt nhưng vẫn nằm im không động đậy.

“Anh biết em vẫn chưa ngủ”.

Một hơi thở nóng hổi thổi vào tai cô. Sơ Vũ đành trở mình, mặt đối mặt với anh. Anh cúi xuống nhìn, giơ tay vuốt tóc cô: “Hạt mưa nhỏ, em đã chịu nhiều khổ cực khi đi theo anh”.

“Nhưng bây giờ em không có sự lựa chọn nào khác. Vì sự sống còn của chúng ta, em tạm thời chỉ có thể ở bên cạnh anh, không được rời nửa bước”.

Lục Tử Mặc cất tiếng thở dài rất khẽ. Anh nằm xuống giường ôm cô vào lòng, ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“Bây giờ anh định thế nào?”

Sơ Vũ ngoan ngoãn rúc đầu vào người anh: “Anh cần em giúp gì?”

“Việc anh thoát khỏi Naka, đối với hắn là sự bất an lớn nhất. Anh nghĩ Naka bây giờ nhất định ăn không ngon, ngủ không yên”, Lục Tử Mặc cười lạnh lùng: “Hắn sợ mọi chuyện bại lộ hắn sẽ bị cả Kim Gia và Rắn Độc truy sát. Hắn ở lại Chiang Rai chắc là có ý bán lô hàng rồi cao chạy xa bay”.

“Nếu anh không đoán nhầm, thì lô hàng đó đã được Naka chuyển đến Chiang Rai. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Kim Gia. Với thân phận Nhị ca, Naka dù sao cũng có thể dễ dàng sắp xếp nhân lực, không sợ bị phá đám”.

Sơ Vũ nghe người đàn ông bên cạnh phân tích một cách lý trí. Lục Tử Mặc lúc nào không máu lạnh?

“Vì vậy việc anh cần làm bây giờ là điều tra xem lô hàng đó đang nằm ở đâu, rồi báo tin cho Sophie làm quà hợp tác. Sau đó anh sẽ bắt tin Sophie chiếm hàng cho Rắn Độc và Kim Gia. Nếu có thể...”, Lục Tử Mặc dừng lại một vài giây: “Tốt nhất cùng một lúc trừ khử cả người đàn bà thâm hiểm đó”.

Từ người anh toát ra không khí chết chóc băng giá, khiến Sơ Vũ cảm thấy không mấy dễ chịu. Cô ngồi dậy, đi về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bắt đầu từ bao giờ, cô có thể bình thản nghe người đàn ông này nói cho cô biết, làm cách nào để lấy mạng của người khác?

Đối với cô, một cuộc sống bình thường đã ra đi không bao giờ trở lại.

“Anh cần em làm gì?”

Sơ Vũ quay người về phía Lục Tử Mặc, anh vẫn lặng lẽ nhìn cô chăm chăm: “Anh không thể tùy tiện đi lại ở Chiang Rai, mục tiêu lộ rõ quá. Em rất quen thuộc với nơi này, chỉ cần em hóa trang sẽ không ai nhận ra em. Anh muốn em ngày mai đến một nơi. Anh cần tìm ra số liệu giao dịch của Naka”.

Đối với tổ chức của Lục Tử Mặc, phần lớn nguồn tiền thu được có lai lịch bất minh, không thể công khai theo nguyên tắc thông thường. Kim Gia tuy là ông trùm lớn nhất Thái Lan, đóng đô ở sơn trại trong vùng núi sâu, nhưng ông cũng có một công ty lớn. Tất nhiên trên danh nghĩa, người chủ của ông ty này là nhà doanh nghiệp làm ăn đàng hoàng, mục đích tồn tại của công ty chủ yếu để rửa tiền.

Sáng hôm sau, Sơ Vũ đóng giả thành du khách nước ngoài đứng trên một con đường lớn ở trung tâm Chiang Rai. Cô đội bộ tóc giả uốn xoắn màu vàng, đeo cặp kính sát tròng màu xanh lam, dùng thuốc nhuộm lông mày thành màu vàng. Sơ Vũ mặc chiếc áo rộng màu trắng, đội một chiếc mũ nan khá lớn và đeo kính râm che khuất nửa gương mặt. Cô trà trộn vào đoàn khách du lịch, dùng tai nghe nói chuyện điện thoại với Lục Tử Mặc.

“Một khoản tiền lớn như vậy, anh nghĩ Naka sẽ chuyển khoản qua công ty?”

“Hắn sẽ làm vậy”.

Chiếc tai nghe truyền đến giọng nói trầm ấm của Lục Tử Mặc: “Tiền bán lô hàng này là một con số cực lớn. Naka không có con đường nào có thể chuyển tiền ra bên ngoài. Hắn chỉ còn cách mạo hiểm dùng phương thức này”.

“Sơ Vũ, về phương diện này em không hiểu đâu”, Lục Tử Mặc ngừng một lát: “Tuy bề ngoài, công ty có giám đốc đảng hoàng nhưng trên thực tế, Kim Gia vẫn làm chủ. Naka lại là Nhị ca của tổ chức. Nếu hắn muốn tự mình thao tác, tay giám đốc cũng không dám can thiệp. Chỉ cần hắn hành động nhanh, có thể che mắt Kim Gia, hắn sẽ có cơ hội chuyển tiền ra ngoài. Đến lúc đó, hắn sẽ trốn tới chân trời góc bể. Dù hắn có bị truy sát đi chăng nữa nhưng trong tay có khoản tiền lớn, hắn sẽ tìm được cách đối phó”.

Công ty của Kim Gia chủ yếu làm hàng xuất nhập khẩu, nhưng cũng có kinh doanh thêm mặt hàng đồ trang sức. Dưới đại sảnh ở tầng một có cửa hàng bán đồ trang sức khá lớn, là một trong những điểm các đoàn khách du lịch thường ghé qua. Công ty còn bố trí một phòng nghỉ riêng cách ly ở đại sảnh cho khách du lịch, bên trong có máy vi tính lên mạng miễn phí.

Sơ Vũ theo dòng người vào cửa hàng đồ trang sức. Sau khi dạo một vòng quanh các gian hàng, Sơ Vũ đi tìm nhà vệ sinh. Một nhân viên hết sức lễ phép đưa cô ra khỏi phạm vi khu bán hàng, đi vào trong nội bộ tòa nhà. Người nhân viên chỉ vào một góc ở hành lang tầng một: “Chị cứ đi thẳng là thấy nhà vệ sinh”.

“Cám ơn”.

Sơ Vũ mỉm cười, đi vào nhà vệ sinh dưới con mắt nhìn theo của người nhân viên. Đến khi cô khuất dạng, người nhân viên mới quay trở lại cửa hàng trang sức.

Lúc này là giờ làm việc, người đi đi lại lại cũng không ít. Sơ Vũ ở trong nhà vệ sinh một lát, cô tháo mũ và kính râm, cầm tấm thẻ từ Lục Tử Mặc đã chuẩn bị trước. Sau đó, Sơ Vũ bình tĩnh đi ra ngoài, dùng tấm thẻ mở cửa thang máy chuyên dụng rồi đi thẳng lên tầng 17.

Tầng này bình thường không có người ra vào. Cửa ra vào mỗi văn phòng, gồm cả cửa chính ở đầu hành lang và cửa thang máy chuyên dụng cũng phải cào bằng thẻ từ mới có thể mở ra. Lục Tử Mặc tất nhiên có thẻ từ cửa tầng này.

Cửa thang máy vừa mở, Sơ Vũ cảm thấy tim cô nhảy ra khỏi lồng ngực. Bên trong vô cùng yên tĩnh. Ngoài người của sơn trại, không ai dám lên tầng 17 kể cả người của công ty. Lục Tử Mặc nói, tầm này Naka thường không có mặt ở công ty nên cô sẽ gặp thuận lợi trong việc lấy dữ liệu.

Lục Tử Mặc suy đoán không sai. Nếu Naka muốn chuyển khoản, hắn sẽ tự mình thao tác. Một chuyện lớn như vậy, hắn sẽ không dám giao phó cho bất cứ ai. Hắn sợ việc làm của hắn sẽ đến tai Kim Gia, do đó ngay cả hai người bảo vệ tầng 17 cũng bị hắn đẩy đi nơi khác. Tất cả nằm trong tính toán của Lục Tử Mặc, nơi này là nơi nguy hiểm nhất, nhưng cũng là nơi phòng thủ yếu nhất và dễ đột phá nhất.

Sơ Vũ cố gắng giữ bình tĩnh. Xung quanh không một tiếng động, ngoài tiếng điều hòa ừ ừ. Bầu không khí yên tĩnh đến mức Sơ Vũ có cảm giác gai người.

Sơ Vũ nhanh chóng dùng thẻ từ đột nhập vào văn phòng nội bộ. Cô không thể trực tiếp vào phòng của Naka vì nơi đó cần dấu vân tay nghiệm chứng. Nhưng máy vi tính ở văn phòng nội bộ cũng có thể thống kê sổ sách của công ty, Sơ Vũ cũng chỉ cần có thế.

Sơ Vũ hồi hộp đến mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, tim đập liên hồi. Sau khi cô cầm thẻ từ, máy vi tính từ từ khởi động. Màn hình khởi động trong một phút mà Sơ Vũ như cảm thấy hàng thế kỷ trôi qua.

Tầng 17 có gắn thiết bị nhiễu sóng điện tử. Ngoài máy điện thoại cố định, nơi này không thể dùng di động kết nối với bên ngoài. Lúc Sơ Vũ bước vào thang máy, cô đã không thể liên lạc với Lục Tử Mặc.

Sau vài chục giây chờ đợi, cuối cùng máy tính cũng mở ra. Sơ Vũ vào thẳng hệ thống sổ sách tài vụ của công ty theo sự chỉ dẫn của Lục Tử Mặc trước đó.

Có sự trợ giúp của thẻ từ, Sơ Vũ không gặp khó khăn trong thao tác. Tuy nhiên, cô không thể kiểm tra từng chương mục để phát hiện động hướng của Naka trong thời gian gần đây. Cô chỉ có thể copy toàn bộ tài liệu mang về đưa Lục Tử Mặc nghiên cứu. Sơ Vũ mở Bluetooth, download dữ liệu vào di động của mình. Sau khi hoàn tất công việc, Sơ Vũ nhanh chóng tắt máy, rút thẻ từ rồi đi về phía thang máy.

Cả quá trình chỉ mất hơn hai mươi phút, Sơ Vũ cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh. Vừa đến cửa thang máy, Sơ Vũ đột nhiên sững người. Thang máy chuyên dụng đang có người đi lên. Trên ô chữ biểu thị số tầng ở cửa thang máy, con số màu đỏ nhảy liên tục. Sơ Vũ hóa đá trong giây lát.

22. Chương 43-44

Con số màu đỏ mỗi lúc một tăng dần, Sơ Vũ cảm thấy toàn thân cứng đờ, không còn chút sức lực để động đậy. Toàn bộ máu trong cơ thể dồn lên đại não, khiến mọi vật trước mắt cô mờ dần.

Cô nhất định phải bình tĩnh. Sơ Vũ cuộn chặt hai bàn tay thành nắm đấm, quay đầu đảo mắt một vòng bốn xung quanh. Thiết kế của tầng 17 là một căn phòng lớn và hai phòng nhỏ đóng kín cửa, không có bất cứ nơi nào để trốn tránh. Vì sự riêng tư của tầng 17, lúc đầu tầng này có một lối thoát an toàn nhưng sau đó bị bịt lại.

Nhìn thấy ô chữ số nhảy đến con số 15, Sơ Vũ không còn thời gian do dự. Cô lập tức quay người phóng thật nhanh về phía nhà vệ sinh.

Gần như cùng lúc Sơ Vũ lao vào nhà vệ sinh, bên ngoài có tiếng cửa thang máy mở, tiếng bước chân và nói chuyện của vài người. Sơ Vũ cắn chặt môi đứng trong nhà vệ sinh. Tình cảnh của cô vẫn không hề thay đổi. Nhà vệ sinh chỉ có một gian duy nhất, nếu có người đi vào đây, cô sẽ không còn đường để trốn.

Cảnh tượng cùng Lục Tử Mặc trốn thoát ở khách sạn sân bay đột nhiên hiện lên trong đầu Sơ Vũ. Sơ Vũ ngẩng cổ nhìn tấm thông hơi nằm ngay trên bồn rửa mặt. Sơ Vũ vội trèo lên bồn rửa mặt, giơ tay đẩy tấm thông hơi làm bằng lưới thép. Tuy nhiên, tấm thông hơi không hề động đậy.

Từng giọt mồ hôi chảy dài từ trán Sơ Vũ xuống mặt. Sơ Vũ tháo kính sát trùng, cô có cảm giác tim nhảy lên tới cổ họng. Tiếng nói chuyện ở bên ngoài dường như rất gần. Sơ Vũ không thể tưởng tượng nổi, nếu cô lọt vào tay Naka, hậu quả sẽ như thế nào?

Sơ Vũ tiếp tục giơ tay sờ quanh tấm thông hơi, cô sờ thấy ốc vít cố định tấm thông hơi. Sơ Vũ liền rút hoa tai của mình, chọc vào khe rãnh trên đầu ốc vít bắt đầu xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Nhờ đôi bàn tay khéo léo của một bác sỹ ngoại khoa xuất sắc, Sơ Vũ có thể thuận lợi tháo mấy con ốc vít. Cả quá trình đó, Sơ Vũ gần như nín thở. Sơ Vũ lại dùng sức đẩy mạnh tấm thông hơi, lần này cô đã thành công.

Bên ngoài có tiếng nói chuyện ngày một gần nhà vệ sinh. Sơ Vũ cắn răng dùng sức đu người lên lỗ thông hơi phía trên. Khi Sơ Vũ vừa rút chân lên trên, có người đẩy cửa nhà vệ sinh bước vào.

Tim Sơ Vũ đập thình thịch, cô cảm thấy sức lực hoàn toàn cạn kiệt, cả người ướt đẫm mồ hôi. Mặc dù từ lúc cô vào nhà vệ sinh đến khi cô trèo lên lỗ thông hơi chỉ mất tầm mười phút.

Nếu người bên dưới ngẩng đầu nhìn, sẽ phát hiện tấm thoáng khí biến mất chỉ còn lại ô vuông đen ngòm. Sơ Vũ thu người nằm bên cạnh lỗ thông khí. Cô thấy người đàn ông phía dưới đi thẳng về bồn tiểu tiện ở bên trái. Sơ Vũ nghiêng rằng dùng chút sức lực cuối cùng nhẹ nhàng đặt tấm thông khí về chỗ cũ.

Người đàn ông bên dưới dường như phát giác có điều gì đó bất ổn. Hắn lập tức quay đầu về phía sau. Sơ Vũ càng thu nhỏ người. Người đàn ông nghi hoặc đảo mắt một vòng quanh nhà vệ sinh, nhanh chóng kéo khóa quần rồi rút súng từ sau lưng. Hắn lặng lẽ đi về phía cửa nhà vệ sinh rồi đập mạnh một cái. Người đàn ông bước ra ngoài cửa, ngó nghiêng bốn xung quanh. Không thấy có ai, hắn mới thở phào nhẹ nhõm đi mất.

Sơ Vũ duỗi thẳng chân tay trên trần nhà. Cô nhìn đồng hồ đeo tay. Đoàn khách du lịch dừng lại nghỉ ngơi ở tòa nhà này khoảng một tiếng đồng hồ. Bây giờ thời gian đã trôi qua một nửa. Cô phải quay về trước khi hướng dẫn viên điểm danh, để tránh những phiền phức không cần thiết.

Hình như đám người ở bên dưới vẫn chưa đi khỏi. Không biết đến bao giờ họ mới đi cho, Sơ Vũ ngẫm nghĩ một hồi, quyết định bò theo đường ống thông gió của điều hòa trung ương để tìm lối ra khác.

Hệ thống ống thông gió trên trần nhà tuy phức tạp nhưng nếu có định hướng rõ ràng thì việc tìm ra đường ống chính cũng không phải quá khó.

Sơ Vũ lặng lẽ bò trong đường ống. Khi ngang qua một căn phòng nào đó, tiếng nói chuyện ở bên dưới đã thu hút sự chú ý của cô.

“Tôi là người bảo đảm của anh. Nếu không có tôi, liệu người Pháp có chịu giao dịch với anh?”

Sơ Vũ dừng lại, giọng nói này rất quen thuộc. Sơ Vũ nhìn xuống căn phòng thông qua tấm thông hơi. Bên dưới là văn phòng của Naka. Naka đang ngồi trên chiếc ghế của hắn. Ngồi đối diện với hắn chính là người Lục Tử Mặc nghi ngờ đã bị Naka thủ tiêu, sỹ quan cao cấp của cảnh sát Thái Lan Văn Lai.

Sơ Vũ không động đậy, tập trung hết tinh thần nghe cuộc nói chuyện bên dưới. Người vừa đặt câu hỏi là Văn Lai. Naka nghe xong, gương mặt trầm ngâm hẳn. Hắn cầm cây bút gỗ gõ xuống bàn. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng. Sơ Vũ cảm nhận được một mùi chết chóc tỏa ra từ Naka.

“Theo thỏa thuận ban đầu, tôi sẽ nhận 50%”, Văn Lai không hề tỏ ra sợ hãi: “Anh hãy đẩy nhanh hành động trước khi Lục Tử Mặc xuất hiện làm hỏng hết mọi chuyện. Hoặc là anh tìm cách giết hắn ngay đi”.

“Tôi biết tự lo liệu”.

Naka không phản bác lời nói của Văn Lai. Mặc dù gương mặt hắn nặng mùi sát khí nhưng hắn không có vẻ muốn động thủ: “Thời gian này, tốt nhất anh đừng tìm gặp tôi. Dù sao ở đây cũng là Chiang Rai. Người của tôi tuy nhiều nhưng người của Kim Gia cũng không ít. Anh hãy tạm lánh mặt một thời gian. Đợi sự việc giải quyết xong tôi sẽ thông báo cho anh biết”.

“Anh đang nói đùa?”

Văn Lai “ừ” một tiếng: “Bây giờ tôi là người bảo đảm của anh, nên anh sẽ không giết tôi. Một khi giao dịch thành công, chắc chắn anh sẽ chẳng thêm giữ lại mạng sống của kẻ đòi chia phần như tôi”.

Văn Lai rướn người, nhìn thẳng vào mặt Naka: “Anh nghe rõ đây. Bây giờ tôi và anh cùng ngồi trên một con thuyền. Tôi đã nói rõ với bên Pháp là tôi làm người bảo đảm trong cuộc giao dịch này. Họ sẽ trả trước 50% tiền hàng, khoản tiền đó thuộc về tôi. Sau đó, họ sẽ tiến hành giao dịch với anh ở nơi quy định. Khi anh giao hàng, họ sẽ trả anh 50% số tiền còn lại”.

Naka lim dim mắt, nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, đến mức mạch máu nổi rõ. Sau đó, Naka mỉm cười: “Được thôi. Cảnh sát Văn quả nhiên lợi hại, đã sớm chuẩn bị sẵn đường rút lui. Chúng ta hãy làm theo lời anh”.

Văn Lai thở phào nhẹ nhõm tựa người vào thành ghế: “Hợp tác vui vẻ”.

Sơ Vũ không dám bỏ lỡ thời gian, cô nhẹ nhàng rời khỏi văn phòng Naka. Sơ Vũ bò về phía trước một lúc cũng tìm thấy đường ống chính. Cô men theo đường ống chính xuống dưới tầng 16. Sơ Vũ phán đoán phương hướng rồi tìm đến vị trí nhà vệ sinh. Nhân lúc bên dưới không có người, Sơ Vũ mở tấm thông khí nhảy xuống nhà vệ sinh. Sau đó, Sơ Vũ đi theo thang máy thường xuống tầng một.

Sơ Vũ vừa xuống đến nơi, hướng dẫn viên thông báo tập hợp du khách chuẩn bị lên đường. Sơ Vũ lặng lẽ trà trộn vào đám du khách, ra xe đi tới điểm thăm quan tiếp theo.

Buổi tối về nơi ở của Lục Tử Mặc, Sơ Vũ đưa tài liệu copy được và kể cho Lục Tử Mặc nghe cuộc trò chuyện giữa Naka và Văn Lai. Việc Văn Lai vẫn còn sống và nội dung giao dịch là một thu hoạch bất ngờ. Lục Tử Mặc ôm chặt Sơ Vũ vào lòng, sau đó anh đưa dữ liệu vào máy tính để điều tra động thái của Naka.

Theo những số liệu thu được, Naka không có hành động gì lớn. Tuy nhiên trong hơn một năm qua, hẳn có giao dịch qua lại với một tài khoản mới lập ở bên Pháp. Nếu không phải Sơ Vũ nghe được kẻ mua hàng là người Pháp, khoản giao dịch không lớn này thực sự không gây sự chú ý của người khác. Naka làm việc tương đối kín kẽ. Chắc hẳn lo sợ bị Kim Gia phát hiện nên mới thận trọng như vậy.

Sơ Vũ đi đến bên Lục Tử Mặc. Chuyện xảy ra lúc ban ngày kích thích thần kinh của cô. Thậm chí đến tận bây giờ, cô vẫn còn cảm thấy hồi hộp. Lục Tử Mặc đóng máy vi tính, quay người ôm cô vào lòng.

“Anh không muốn em có cuộc sống như anh”.

Lục Tử Mặc đột ngột lên tiếng, lời nói của anh khiến tim Sơ Vũ thất lại.

Sơ Vũ im lặng, muốn đẩy anh ra nhưng càng bị anh ôm chặt hơn. Sơ Vũ cuối cùng không giãy giụa mà ngoan ngoãn tựa vào người anh.

Hình bóng hai con người ôm nhau hắt lên tường nhà. Sơ Vũ thấy mỗi hơi thở của cô đều nặng nhọc và mang lại cảm giác đau đớn. Lục Tử Mặc cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô: “Hôm nay anh đã suy nghĩ rất nhiều. Mặc dù không phải là ý muốn của anh nhưng chính anh đã từng bước từng bước đẩy em đến tình cảnh ngày hôm nay”.

“Lúc em đi khỏi đây, anh cứ nghĩ mãi. Nếu em xảy ra chuyện thì anh sẽ làm thế nào?”. Lục Tử Mặc giờ tay vuốt ve đôi môi Sơ Vũ. Anh nở nụ cười gượng và nói rất khẽ: “Anh sẽ phải làm thế nào hả Sơ Vũ?”.

Sơ Vũ không thể trả lời câu hỏi của Lục Tử Mặc.

Đêm đó, Lục Tử Mặc điên cuồng đưa Sơ Vũ đến hết đỉnh cao này đến đỉnh cao khác. Sau đó, cô mệt mỏi thiếp đi trong lòng anh. Sơ Vũ cảm thấy Lục Tử Mặc thì thầm điều gì đó bên tai nhưng cô nghe không rõ.

Ai ngờ đến lúc Sơ Vũ tỉnh lại, đã xảy ra chuyện long trời lở đất.

Sơ Vũ mở mắt, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy không phải trần gỗ trong ngôi nhà của Lục Tử Mặc mà là trần nhà xi măng màu trắng. Đầu óc cô choáng váng, cơ thể nặng nhọc. Cô vừa động dậy người liền có cảm giác buồn nôn. Sơ Vũ cố ngồi dậy, phát hiện cô đang ở trong một căn phòng rộng rãi thoáng đãng. Trên tay cô cầm ống kim truyền nước. Một người đàn ông lạ mặt ngồi gần cửa ra vào, đó là một người cảnh sát.

“Cô tỉnh rồi à?”

Người cảnh sát ra hiệu Sơ Vũ đừng ngồi dậy, dùng bộ đàm thông báo cho bác sỹ. Một lát sau, bác sỹ và y tá đi vào phòng. Cô y tá kiểm tra người Sơ Vũ. Ông bác sỹ gật đầu: “Tốt lắm, cô không còn gì đáng lo ngại nữa”.

“Tôi bị làm sao vậy? Tại sao tôi lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Sơ Vũ hoang mang nhìn những người trước mặt. Ông bác sỹ và y tá nhìn nhau rồi đứng tránh sang một bên để một người cảnh sát lạ mặt đi tới.

Nhìn dáng vẻ của người cảnh sát, có thể đoán anh ta có chức vị rất cao. Người đàn ông này toát ra vẻ lạnh lùng như Lục Tử Mặc. Anh ta gật đầu với ông bác sỹ. Ông bác sỹ, cô y tá và người cảnh sát trực ban tự động đi ra ngoài. Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, anh ta mới kéo chiếc ghế ngồi xuống trước mặt Sơ Vũ.

“Chào cô. Tôi tên là Lý Gia”.

Sơ Vũ nhìn anh ta bằng ánh mắt thận trọng. Anh ta không hề né tránh mà lạnh lẽo nhìn lại cô.

“Chúng tôi nhận được email của cô. Dựa vào tin tức do cô cung cấp, phía cảnh sát chúng tôi đã thương lượng và đồng ý để cô làm nhân chứng. Từ bây giờ trở đi, chúng tôi sẽ khởi động trình tự bảo vệ nhân chứng đối với cô”.

“Anh đang nói gì...”

Lý Gia nhìn Sơ Vũ bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Anh ta dường như đang thẩm định tính chân thực trong lời nói của cô. Sau đó, anh ta hơi nhíu mày: “Di chứng để lại sau khi bị trúng độc?”

Sơ Vũ nhìn người cảnh sát bằng ánh mắt nghi hoặc. Lý Gia kéo chiếc ghế lại gần Sơ Vũ. Anh ta quan sát cô: “Mấy ngày trước, chúng tôi nhận được một email bí mật từ cô, trong đó có hai đoạn video và một số tài liệu giao dịch. Trên email, cô nói vì cô biết quá nhiều chuyện nên cô bị Lục Tử Mặc, Tam ca của tổ chức ma túy giữ bên mình. Cô muốn dùng những chứng cứ này để xin làm nhân chứng, yêu cầu cảnh sát dẫn độ cô về nước an toàn. Dựa theo địa chỉ cụ thể do cô để lại, chúng tôi đã tìm đến nơi ở của cô. Lúc đó, cô bị trúng độc và bị hôn mê bất tỉnh. Chúng tôi đã đưa cô về đây”.

Sơ Vũ lạnh toát người.

Cô biết biết ai là người gửi email, ai đã khiến cô hôn mê bất tỉnh, ai là người gửi đơn xin cho cô làm nhân chứng và yêu cầu cảnh sát bảo vệ cô.

Sơ Vũ nắm chặt bàn tay, tim đập liên hồi. Sau khi mất Ba Dữ, Lục Tử Mặc lo sợ mất cả cô. Vì vậy anh mới dùng cách anh nghĩ là tốt nhất để đảm bảo sự an toàn của cô. Bí mật giao cô cho cảnh sát, là việc duy nhất anh có thể làm.

“Cô Đặng!”

Giọng nói mất kiên nhẫn của người cảnh sát kéo Sơ Vũ trở về thực tại. Lý Gia không hiểu tại sao sắc mặt người phụ nữ trước mặt anh ta đột nhiên trắng bệch. Anh ta lặng lẽ đánh giá cô hồi lâu.

Thật khó tưởng tượng cô là người phụ nữ của Tam ca tập đoàn ma túy. Anh ta đã điều tra lý lịch của cô. Hai năm trước, lý lịch cô sạch sẽ như một tờ giấy trắng. Cô đến Thái Lan du học rồi ở lại làm việc. Cô là bác sỹ ngoại khoa tài giỏi được công nhận. Sau đó, cô quen Lục Tử Mặc qua một vụ bắt cóc.

Sơ Vũ không phải là người phụ nữ có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Theo con mắt đánh giá phụ nữ của Lý Gia, cô chỉ được coi là thanh tú ưa nhìn. Anh ta không hiểu nhân vật truyền kỳ như Lục Tử Mặc thích cô ở điểm gì. Thời gian gần đây, việc người phụ nữ này liên tục xuất hiện tại những khu vực buôn bán ma túy trọng điểm ở Tam giác vàng đã thu hút sự quan tâm đặc biệt của cảnh sát.

Đúng lúc vụ án không có tiến triển, người phụ nữ bí ẩn này đột nhiên tung ra chứng cứ. Đoạn video do cô gửi đến vạch trần việc sỹ quan cao cấp Văn Lai câu kết với trùm ma túy Naka gây cản trở trong giới cảnh sát. Có lẽ Lục Tử Mặc biết được ý định của người phụ nữ này nên hắn mới hạ độc cô ta?

Nhưng tại sao Lục Tử Mặc không giết chết cô ta? Người phụ nữ này quan trọng với hắn đến mức nào? Lý Gia tin chắc Lục Tử Mặc biết rõ lượng thuốc khiến con người chỉ bị hôn mê và tử vong. Biết rõ nếu người phụ nữ này còn sống, cô ta sẽ gây phiền phức lớn cho hắn. Vậy mà Lục Tử Mặc vẫn không giết cô ta?

Sơ Vũ không biết đến những suy nghĩ phức tạp trong đầu Lý Gia. Cô chỉ ngồi im lặng trên giường. Lý Gia rút ra một cái bút ghi âm đặt trước mặt Sơ Vũ: “Bây giờ tôi có một số vấn đề muốn hỏi cô. Hy vọng cô sẽ hợp tác”.

Sơ Vũ không lên tiếng, Lý Gia cũng không để ý. Anh ta ngồi tựa người vào thành ghế, khoanh tay nhìn cô: “Câu hỏi đầu tiên, Văn Lai còn sống hay đã chết. Nếu còn sống, anh ta đang ở đâu?”

Sơ Vũ không lên tiếng, chỉ im lặng cúi đầu. Lý Gia chờ đợi một lát, nhún vai nhắc nhở: “Cô Đặng, tôi phải nói cho cô biết. Cảnh sát chúng tôi thỏa mãn mọi yêu cầu của cô, nhưng với điều kiện cô thành thực hợp tác với chúng tôi. Còn không...”, Lý Gia ngừng trong giây lát: “Chắc cô cũng biết rõ, cô đã lún sâu như thế nào”.

Sơ Vũ vẫn không đáp lời anh ta. Hai người trầm mặc một lúc, Lý Gia đứng dậy: “Xem ra cô cần suy nghĩ thêm. Để tránh lãng phí thời gian của hai bên, lúc nào cô nghĩ thông suốt, tôi sẽ lại tới đây nói chuyện với cô”.

Lý Gia vừa ra khỏi phòng bệnh, người cảnh sát trực ban lập tức đi vào. Sơ Vũ không nhìn anh ta, lặng lẽ nằm xuống phóng mắt lên trần nhà.

Nơi này rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng giọt nước chảy xuống trong ống truyền. Đi theo Lục Tử Mặc một thời gian dài, Sơ Vũ cũng có thể đại khái đoán biết một số chuyện. Đối với phía cảnh sát, việc cô ra đầu thú có ý nghĩa rất lớn. Thậm chí sau này nếu đám trùm ma túy bị bắt, cô sẽ trở thành nhân chứng quan trọng trước tòa.

Vì vậy, cảnh sát nhất định sẽ giữ cô ở một nơi bí mật, canh giữ suốt ngày đêm.

Cô đã hôn mê bao lâu rồi?

Sơ Vũ hồi tưởng lại buổi tối cuối cùng ở bên Lục Tử Mặc. Cô mạo hiểm cả tính mạng đi lấy tài liệu giao dịch của Naka. Người sỹ quan cảnh sát vừa nãy nói với Sơ Vũ, trong email cô gửi có cả tài liệu này. Như vậy, Lục Tử Mặc đã gửi email ngay trong buổi tối hôm đó.

Tim Sơ Vũ thất lại. Nói một cách khác, Lục Tử Mặc đã sớm có kế hoạch này.

Anh lại một lần nữa đẩy cô đi dưới danh nghĩa bảo vệ cô.

Tại sao anh không hiểu, dù bị nguy hiểm đến tính mạng cô cũng muốn ở bên cạnh anh, cùng anh chia sẻ và trải qua mọi chuyện.

Đến khi trời tối, cảnh sát gác phòng đổi sang ca khác. Sơ Vũ vẫn nằm im không động đậy. Y tá mang cơm đến, cô cũng không ngồi dậy, để mặc khay thức ăn nguội lạnh. Bụng Sơ Vũ không thấy đói và cô cũng chẳng muốn ăn bất cứ thứ gì.

Đúng tám giờ tối, hai người y tá đến phòng tiêm cho Sơ Vũ. Nữ y tá lịch sự mời người cảnh sát trực ban ra ngoài. Khi cửa đóng lại, cô y tá lập tức tháo khẩu trang, bước đến bên giường vỗ vào người Sơ Vũ: “Sơ Vũ”.

Giọng nói này rất quen thuộc, hình như cô đã nghe ở đâu đó.

Sơ Vũ mở mắt. Đập vào mắt là một gương mặt quen thuộc. Sơ Vũ lập tức ngồi dậy. Cô nhớ người này, chính là nữ bác sỹ từng cứu cô sau khi cô bị trúng đạn và được Lục Tử Mặc đưa đến hòn đảo nhỏ ở Thái Lan. Tên cô ấy là Khả Nhân.

“Chúng ta phải nhanh lên mới được”.

Khả Nhân giặt ống truyền nước trên tay Sơ Vũ, giữ tay vào chỗ vừa rút kim để cầm máu cho cô. Sau đó, Khả Nhân quay sang người đàn ông mặc bộ đồ y tá đeo khẩu trang tay cầm khay dụng cụ y tế đứng sau: “Anh còn đứng đó làm gì, muốn “ăn đậu phụ” của chúng tôi chắc. Mau quay ra đằng sau đi.” (Ăn đậu phụ: nhìn phụ nữ thay đồ)

Sơ Vũ hơi sững người, nhìn chăm chăm vào anh ta. Mặc dù chỉ thấy đôi mắt nhưng cô vẫn nhận ra anh ta là ai.

Sơ Vũ không thể hiểu nổi. Anh đã giao cô cho cảnh sát, tại sao bây giờ lại xuất hiện cứu cô?

Lục Tử Mặc quay người về phía sau. Khả Nhân nhanh chóng cởi bộ quần áo y tá đưa cho Sơ Vũ. Lúc này, Sơ Vũ mới chú ý Khả Nhân để kiểu tóc giống hệt cô.

Sơ Vũ và Khả Nhân hoán đổi vị trí, Khả Nhân giúp Sơ Vũ đeo khẩu trang. Cô bước đến bên Lục Tử Mặc nói khẽ: “Hai người nhớ cẩn thận đấy. Nếu tôi đi đời, làm ma cũng không tha cho anh đâu”.

Lục Tử Mặc không lên tiếng, anh rút khẩu súng đưa vào tay Khả Nhân. Khả Nhân nhét vào người rồi nằm xuống giường. Lục Tử Mặc nhìn Khả Nhân gật đầu, sau đó anh ngoắc tay ra hiệu Sơ Vũ đi ra khỏi phòng.

Tim Sơ Vũ đập thình thịch. Cô không hiểu đang xảy ra chuyện gì nhưng cũng ý thức được bây giờ không phải là lúc truy vấn Lục Tử Mặc. Cô cùng Lục Tử Mặc ra khỏi phòng bệnh, người cảnh sát trực ban ở bên ngoài ngó đầu nhìn người đang nằm trên giường rồi quay sang Sơ Vũ: “Tiêm xong rồi à?”.

Sơ Vũ gật đầu. Người cảnh sát không phát hiện điều gì bất thường, đi vào bên trong đóng cửa lại.

Lục Tử Mặc đi trước, Sơ Vũ lặng lẽ theo sau. Hai người đi ra ngoài hành lang. Hóa ra đây là bệnh viện trung tâm Chiang Rai. Họ đang ở tầng trên cùng, nơi dành cho bệnh nhân nằm viện.

Phòng của Sơ Vũ ở góc trong cùng của tầng lầu. Ngoài người cảnh sát trực ban trong phòng, trên hành lang còn có hai ba người mặc thường phục. Họ không hề chú ý đến Lục Tử Mặc và Sơ Vũ. Hai người thuận lợi đi thẳng tới phòng đối thuốc của y tá.

Vào phòng đặt khay dụng cụ trên tay xuống bàn, Lục Tử Mặc liền quay người về phía Sơ Vũ. Anh tháo khẩu trang, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

“Anh đã đi rồi, tại sao còn quay lại?”

Sơ Vũ ngẩng đầu đối mắt với anh. Cặp chân mày của Lục Tử Mặc dần giãn ra. Anh thở dài, giơ tay vuốt má cô và cất giọng dịu dàng: “Em biết không Sơ Vũ? Đến bây giờ anh mới biết, anh không thể rời xa em. Anh đã làm đủ mọi cách, dù tự mình bỏ đi hay để em ra đi cũng vậy, lúc nào cũng có một sức mạnh vô hình kéo anh về bên em. Bây giờ anh đã chấp nhận số mệnh”.

Lục Tử Mặc ngừng một lát: “Thời gian tương đối cấp bách, em hãy nghe kỹ những lời anh dặn. Khả Nhân làm y tá ở đây một thời gian rồi. Tên cô ấy là San. Cô ấy giờ nằm trong phòng bệnh thay em. Vì vậy, em phải thay cô ấy đi làm công việc của bệnh viện để tránh bị người khác nghi ngờ. Anh nghĩ, với năng lực của em, công việc y tá chắc nằm trong tầm tay em”.

Sơ Vũ gật đầu, không có bất cứ thắc mắc nào. Lục Tử Mặc bước đến cửa ra vào, mở cửa và nhìn ra bên ngoài đầy cảnh giác. Lúc này, tầng nằm viện không có nhiều người qua lại. Thỉnh thoảng mới thấy y tá đi kiểm tra phòng bệnh.

Lục Tử Mặc đưa một quyển sổ ghi chép cho Sơ Vũ: “Đây là ghi chép về bệnh nhân Khả Nhân phụ trách trong ngày hôm nay. Trên đó có ghi rõ nội dung công việc. Nếu xảy ra bất cứ chuyện gì em cũng đừng hoảng hốt, cứ theo mọi người đi ra ngoài là được”.

Sơ Vũ túm vạt áo Lục Tử Mặc: “Các anh định làm gì?”

“Anh sẽ nói ngắn gọn thôi”, Lục Tử Mặc hít một hơi: “Anh định sắp xếp để em làm nhân chứng của cảnh sát, yêu cầu họ khởi động trình tự bảo vệ nhân chứng để bảo đảm sự an toàn của em. Tuy nhiên, anh đã đánh giá thấp Văn Lai. Hắn có ảnh hưởng khá lớn trong giới cảnh sát. Cảnh sát có người là tay trong của hắn. Do đó, tin em đứng ra làm nhân chứng đã đến tai Văn Lai. Vì em đã biết quá nhiều chuyện của Naka và Văn Lai nên bọn chúng định thủ tiêu em vào đêm nay”.

Vì vậy Lục Tử Mặc mới để Khả Nhân thay thế vị trí của cô. Khả Nhân sẽ thay cô đối mặt với mối nguy hiểm chết người?

Bên ngoài có tiếng bước chân đi đến. Lục Tử Mặc nhanh chóng đeo khẩu trang, cúi xuống giả bộ tìm đồ. Cửa phòng thuốc bật mở, một người y tá đầu rất to bước vào: “San, hóa ra cô ở đây. Bệnh nhân giường số mười tám cần cô”.

“Tôi sẽ đi ngay”.

Sơ Vũ nói khẽ, người y tá gật đầu đứng tránh sang một bên. Sơ Vũ xem quyển sổ ghi chép của Khả Nhân, tìm đúng thuốc của bệnh nhân giường mười tám. Sau đó, cô liếc qua Lục Tử Mặc và nhanh chóng rời phòng thuốc.

Ban đêm chỉ có hai người y tá trực ban. Sơ Vũ sau khi đối thuốc cho bệnh nhân quay về đứng ở bàn trực của y tá. Chỗ Sơ Vũ đứng đối diện với phòng bệnh của cô. Cô quan sát một lúc, thấy tất cả vẫn bình thường. Hai người cảnh sát mặc thường phục tựa vào tường ngồi ngủ gật.

Lục Tử Mặc từ phòng thuốc đi ra, lặng lẽ đến bên Sơ Vũ. Cô ngẩng đầu nhìn anh. Anh không nhìn cô mà chăm chú theo dõi động tĩnh ở phía trước.

Sơ Vũ cúi đầu, giả bộ kiểm tra sổ ghi chép bệnh nhân. Cô hạ thấp giọng hỏi Lục Tử Mặc: “Khả Nhân liệu có an toàn không?”

“Ít ra cũng an toàn hơn em khi ở trong đó”.

Lục Tử Mặc thì thầm bên tai cô: “Cô ấy từng được huấn luyện, chắc có thể đối phó với tình huống này”.

Nói thì nói vậy, nhưng Lục Tử Mặc vẫn căng mắt nhìn về phía trước. Sơ Vũ không động đậy, suy đi nghĩ lại mãi, cuối cùng cô mới lấy hết dũng khí mở miệng: “Nếu không phải vì Naka cho người đến giết em, anh sẽ không bao giờ quay lại tìm em nữa?”

Lục Tử Mặc sững người, không lên tiếng trả lời câu hỏi của cô.

Đúng lúc này, có vài người đàn ông từ thang máy bên trái đi ra. Sơ Vũ quay đầu nhìn, cô đột nhiên trở nên căng thẳng.

Ba người đàn ông rất cao to tiến về chỗ Sơ Vũ.

Lục Tử Mặc ngẩng đầu, ba người đã đến bàn y tá trực. Một người đàn ông mỉm cười với Sơ Vũ, hai người phía sau đứng tản ra hai bên trái và phải, chặn Sơ Vũ và Lục Tử Mặc ở giữa.

“Cô y tá, tôi cần sự giúp đỡ của cô”.

Người đàn ông cười để lộ hàm răng trắng. Trên bàn, một hộp súng đen ngòm chìa vào người Sơ Vũ.

Việc gì đến sẽ đến, muốn tránh cũng không được. Sơ Vũ nói một cách bình tĩnh: “Các anh muốn tôi làm gì?”

“Dẫn đường”.

Người đàn ông lắc lắc khẩu súng, ám chỉ Sơ Vũ đi ra ngoài. Sau đó, hắn nói với hai tên bên cạnh: “Nhốt thằng kia vào trong phòng”.

Lục Tử Mặc không phản kháng, lặng lẽ đi vào phòng chứa đồ ở phía sau. Sơ Vũ cầm quyển sổ ghi chép đi ra ngoài. Tên sát thủ mỉm cười với cô: “Đừng sợ. Chỉ cần cô làm theo lời chúng tôi, tôi sẽ không hại cô”.

Sơ Vũ và tên sát thủ một trước một sau tiến về phía trước. Hai người cảnh sát mặc thường phục vẫn ngủ say trên ghế không hề hay biết đang xảy ra chuyện gì. Hai tên phía sau nhốt Lục Tử Mặc vào phòng chứa đồ rồi lập tức chạy theo. Con dao sắc nhọn trong tay chúng lướt qua cổ họng hai người cảnh sát, họ tắt hơi thở ngay trong giấc mộng.

Tên sát thủ ép Sơ Vũ đến trước cửa phòng bệnh: “Gõ cửa!”

Sự tàn nhẫn của mấy tên sát thủ này vượt quá sức tưởng tượng của Sơ Vũ. Sơ Vũ quay đầu nhìn hai người cảnh sát mặt thường phục vừa đổ gục xuống đất, máu đỏ chảy lênh láng trên nền nhà. Tên sát thủ thúc súng vào lưng Sơ Vũ ra lệnh: “Gõ cửa!”.

Sơ Vũ liếc về phía phòng chứa đồ, Lục Tử Mặc vẫn không hề có động tĩnh. Cô nuốt nước bọt, giơ tay gõ cửa.

“Ai hả?”

Bên trong vọng ra giọng nói người cảnh sát trực ban. Tên sát thủ lại thúc súng uy hiếp Sơ Vũ. Cô buộc phải lên tiếng: “San đây, tôi đổi thuốc cho bệnh nhân”.

Tim Sơ Vũ đập liên hồi. Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chỉ là nói ra câu đó. Sơ Vũ hy vọng có thể đánh động cho Khả Nhân ở trong phòng.

Bên trong có tiếng bước chân loẹt xoẹt đi tới. Cửa phòng bệnh mở ra.

Tên sát thủ đứng sau Sơ Vũ lập tức giương súng nhắm đúng người cảnh sát đang đứng ở cửa bắn hai phát. Ống giảm thanh khiến tiếng súng nổ chỉ bụp bụp như tiếng mở chai champagne. Cùng lúc đó, hai tên sát thủ phía sau đẩy mạnh Sơ Vũ ngã sang một bên, xông thẳng vào phòng.

Một điều bọn chúng không ngờ tới giường bệnh không một bóng người. Khi tên sát thủ chưa kịp định thần, một tiếng nổ nhẹ vang lên, viên đạn bay trúng đầu hắn, khiến hắn đổ mình xuống đất ngay lập tức.

Khả Nhân vừa nổ súng giết chết tên sát thủ phía trước, vừa đạp chân rất mạnh vào tên theo sau. Đồng thời, cô giơ súng nhắm thẳng vào tim hắn bóp cò. Khả Nhân giải quyết hai tên sát thủ trong nháy mắt,

nhưng lại tạo cơ hội cho tên thứ ba. Tên này phản ứng nhanh lẹ một vòng dưới đất, kéo Sơ Vũ che chắn cho hắn rồi chĩa súng vào đầu cô.

Hành động đó không đủ giúp hắn thoát khỏi tai họa. Hắn chỉ cảm thấy một cơn đau ở bụng khiến hắn mềm nhũn người. Hắn cúi xuống, người phụ nữ đang bị hắn uy hiếp đã chọc con dao phẫu thuật vào bụng hắn. Tên sát thủ dường như không thể tin nổi khi nhìn vào bụng mình. Tuy nhiên, hắn ngã xuống đất rất nhanh.

Sơ Vũ ngồi bệt xuống đất thở dốc. Khả Nhân liếc cô bằng ánh mắt tán thưởng, đi đến kéo cô đứng dậy: “Chúng ta...”

Sơ Vũ trợn tròn mắt. Đằng sau Khả Nhân xuất hiện tên sát thủ thứ tư. Tuy nhiên, hắn chưa kịp giơ súng đã bị Lục Tử Mặc xông đến như tia chớp, giơ cánh tay như sắt thép bẻ gãy cổ hắn.

“Chúng ta đi thôi”.

Lục Tử Mặc thả xác tên sát thủ xuống đất, bước đến nắm lấy tay Sơ Vũ. Khả Nhân nhận bộ đồ y tá từ Lục Tử Mặc khoác lên người: “Hai người mau đi xuống theo lối thoát an toàn. Bây giờ tôi còn phải đi báo động nữa”.

Lục Tử Mặc không nói câu gì, kéo Sơ Vũ nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Hai người thuận lợi xuống đến tầng một và đi ra xe. Lúc này, Sơ Vũ mới phát hiện tay cô dính đầy máu.

Lục Tử Mặc phóng xe như bay. Một điều bất ngờ là anh không đưa cô đi xa mà tới một ngôi nhà nhỏ hai tầng khá yên tĩnh nằm ở trung tâm thành phố.

“Đây là nơi ở của Khả Nhân”.

Lục Tử Mặc lặng lẽ giải thích với Sơ Vũ.

Sơ Vũ theo Lục Tử Mặc lên tầng. Vừa vào phòng, anh lập tức kéo cô đi vào nhà tắm. Lục Tử Mặc vặn vòi nước rửa tay cho cô. Sơ Vũ ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc qua chiếc gương treo tường trước mặt. Anh đang tập trung kỳ cọ tay cô. Như cảm nhận được ánh mắt của Sơ Vũ, Lục Tử Mặc ngẩng đầu. Hai người nhìn nhau qua gương hồi lâu.

“Em không thể quay về”, Sơ Vũ cất giọng nhẹ nhàng: “Anh có hiểu không?”.

23. Chương 45-46

Lục Tử Mặc không đáp lời Sơ Vũ, anh giơ tay ôm chặt cô từ phía sau, tì cằm lên vai Sơ Vũ. Anh phả hơi thở nóng hổi bên tai Sơ Vũ, đan tay vào mười ngón tay cô.

Không biết bao lâu sau, Sơ Vũ quay người lại đối diện anh. Cô mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc: “Anh liên hệ với Khả Nhân từ lúc nào?”

Lục Tử Mặc hơi sững người, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sau đó, anh mới quay về phía cô: “Anh vẫn luôn liên lạc với cô ấy. Lúc chúng ta rời khỏi Ayutthaya, anh đã thông báo cho Khả Nhân để cô ấy đến Ayutthaya tìm ra Ba Dữ. Thời gian qua, Ba Dữ điều trị vết thương dưới sự chăm sóc của Khả Nhân. Còn ở Chiang Rai, sau khi em đi anh mới gặp cô ấy”.

Hóa ra có nhiều chuyện Lục Tử Mặc không nói cho cô biết. Sơ Vũ có linh cảm anh bắt đầu trải lòng với cô.

Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc. Anh cúi đầu im lặng một lúc rồi cất giọng trầm trầm: “Anh từng nói với em, trước đây anh thuộc đội Hải cẩu. Trong một lần làm nhiệm vụ ám sát, anh đỡ thay Ba Dữ một viên đạn. Vì chuyện này, anh và cậu ấy trở thành huynh đệ sống chết có nhau”.

“Vâng”

Sơ Vũ không ngắt lời anh. Lục Tử Mặc mỉm cười: “Vụ đó không chỉ có vậy”.

“Lần anh đỡ hộ Ba Dữ một viên đạn suýt bị mất mạng ấy, người bọn anh nhận nhiệm vụ ám sát tên là Sa Thác Kim, chính là Kim Gia, ông trùm ma túy Thái Lan mà chúng ta thường nhắc tới”.

“Lúc đó anh không chỉ cứu Ba Dữ, mà trong lúc nhầm lẫn lộn xộn, anh đã cứu cả Kim Gia. Kim Gia biết ơn anh đã cứu mạng ông ấy. Ông ấy tìm bác sỹ giỏi nhất chữa trị cho anh, anh mới thoát chết”.

“Tuy anh là quân nhân, nhưng Kim Gia rất quan tâm đến anh. Sau khi anh xuất viện không bao lâu, bên trên có người tìm anh, hỏi anh có muốn nhận một nhiệm vụ đặc biệt...”.

Tim Sơ Vũ đập thình thịch. Cô nắm chặt vai Lục Tử Mặc: “Ý anh là...anh là...”

Cô lắp bắp mãi không thành câu. Sơ Vũ mở to mắt nhìn Lục Tử Mặc. Đột nhiên rất nhiều chuyện trước đó cô còn mơ hồ bỗng chốc trở nên rõ ràng rành mạch.

Lục Tử Mặc không né tránh ánh mắt Sơ Vũ. Anh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “Anh là nội gián”.

“Anh sống bên cạnh Kim Gia suốt mười hai năm”, Lục Tử Mặc mỉm cười: “Nhiều lúc anh không biết đâu mới là con người thật của mình. Anh không dám quan hệ hay nảy sinh tình cảm với những người xung quanh. Sơ Vũ, có lẽ em không thể tưởng tượng nổi, những người hôm nay còn mỉm cười khoác vai em, thậm chí bảo vệ em, ngày mai em buộc phải giết họ, bởi vì em và họ không cùng chung một con đường”.

Sơ Vũ lặng lẽ nhìn Lục Tử Mặc. Cô nhớ lại lời người khác đánh giá về anh: máu lạnh vô tình, lúc nào cũng một thân một mình, không có tình cảm với bất cứ ai. Lục Tử Mặc giơ tay vuốt tóc Sơ Vũ: “Anh thường có cảm giác mình đã bị cuộc sống tằm tối bào mòn. Mười mấy năm rồi, anh thật sự không nhìn ra, đâu mới là điểm cuối còn đường hầm?”

“Lúc anh gặp em, khí chất trong lành tỏa ra từ em khiến anh bất giác nhớ lại những ngày tháng sạch sẽ và tươi đẹp đã qua. Anh nhận thức rõ không nên lại gần em, phải đẩy em ra xa nhưng cuối cùng anh vẫn không thể buông tay”. Lục Tử Mặc cúi xuống hôn lên trán Sơ Vũ: “Anh xin lỗi...Anh không dám nói sự thật cho em biết. Em càng biết ít bao nhiêu, em sẽ càng an toàn bấy nhiêu. Em nói...”, Lục Tử Mặc cười gượng: “Em không thể quay đầu. Em có biết không, người không thể quay đầu không chỉ có em. Chúng ta đều không thể nào trở về được nữa”.

Đây mới là con người thật của anh, bỏ hết lớp mặt nạ bảo vệ, thần sắc anh lộ rõ vẻ mệt mỏi. Lục Tử Mặc nhẹ nhàng cầm tay Sơ Vũ đưa lên môi hôn: “Anh đã cuốn em vào cuộc sống hỗn loạn này. Vì anh, bàn tay em mới nhuốm máu của bao người. Anh chỉ hy vọng, nếu việc sát sinh này bị báo ứng, thì xin ông trời hãy báo ứng hết vào người anh”.

Sơ Vũ không thể kìm chế từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Đây mới chính là người đàn ông cô yêu.

Họ gặp nhau lần đầu tiên ở siêu thị. Anh đã ra tay cứu cô, người anh không hề quen biết.

Lúc đó, cô chỉ là người qua đường đối với anh, anh cũng chỉ là người xa lạ với cô.

Sau đó cô bị bắt đi. Anh mở miệng xin cô, rồi cố tình thả cô về.

Bánh xe định mệnh cứ thế chuyển động. Cô tình cờ cứu anh trong lúc anh bị thương. Sau đó, cô từng bước bị cuốn chặt vào anh, không bao giờ chia lìa.

“Đi theo anh, em có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Đi theo anh, em có khả năng không nhìn thấy ngày mai. Anh không thể cho em bất cứ lời hứa hẹn nào. Điều duy nhất anh có thể làm là toàn tâm toàn ý yêu em và cố gắng hết sức bảo vệ em”.

Lục Tử Mặc giơ tay nhắc cằm cô. Ngón tay anh run nhẹ: “Người như anh, em còn muốn không?”

Sơ Vũ nhìn sâu vào đáy mắt Lục Tử Mặc, rồi cô nhắm mắt hôn lên môi anh.

Lục Tử Mặc hơi rùng mình, thở một hơi đầy thỏa mãn. Anh ôm chặt cô, tiếp tục hôn cô dịu dàng. Nụ hôn của anh đột nhiên trở nên gấp gáp. Anh tách đôi môi cô và tiến sâu bằng đầu lưỡi linh hoạt của mình. Lục Tử Mặc bế Sơ Vũ ngồi bên bồn rửa mặt. Bàn tay nóng hổi của anh lần vào trong áo cô.

Sơ Vũ thở hắt ra, hai chân cô tự giác quặp chặt vào người anh, cảm nhận thấy bộ phận nguy hiểm của anh đang thức tỉnh.

“Xin lỗi! Tôi không biết hai người đang bận”.

Tiếng chìa khóa rơi cách trên nền đất làm kinh động hai người đang ở trong nhà vệ sinh. Khả Nhân đỏ mặt cười cười với họ: “Hai người thân mật mà không thèm đóng cửa. Không sợ ảnh hưởng đến mỹ quan công cộng hay sao?”

Sơ Vũ xấu hổ đến nỗi mặt đỏ rực. Lục Tử Mặc chửi thề một tiếng, buông người Sơ Vũ, bình thần chỉnh lại áo cô.

“Xem ra, anh đã nói thật cho cô ấy biết rồi”.

Khả Nhân bước đến sofa ngồi xuống. Cô nói với vẻ tán đồng: “Tôi đã bảo anh nên cho cô ấy biết sự thật từ lâu. Dấu điểm không tốt cho cả hai. Đã yêu nhau đến mức chết đi sống lại như vậy thì việc gì không dừng cảm đôi mắt? Hơn nữa, cô ấy không phải là người phụ nữ yếu đuối cần anh bảo vệ cẩn thận”.

“Cô im miệng đi”.

Lục Tử Mặc có vẻ mất kiên nhẫn. Khả Nhân cười cười, đứng dậy kéo tay Sơ Vũ: “Tôi là cộng sự của Lục Tử Mặc, là bác sỹ quân y. Tên thật của tôi là Khả Nhân. Lúc làm nhiệm vụ tôi có tên San”.

Lục Tử Mặc đi đến ghế sofa ngồi xuống. Khả Nhân vỗ vai Sơ Vũ, rồi ngồi xuống đối diện Lục Tử Mặc: “Tiếp theo anh định làm gì? Vụ anh để Sơ Vũ làm nhân chứng, bên ta đã điều tra ra tên nội gián tiếp xúc và tiết lộ tin tức cho Naka biết. Có điều, tướng quân nhắc nhở chúng ta không thể lơ là cảnh giác. Nội bộ cảnh sát có thể vẫn chưa thanh lý sạch hẳn”.

“Vấn hành động theo kế hoạch”.

Lục Tử Mặc vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ra hiệu Sơ Vũ ngồi xuống. Anh mở máy tính xách tay trước mặt: “Tôi đã xác minh được Naka dùng chính tài khoản trong tài liệu này để giao dịch. Theo nội dung cuộc trò chuyện Sơ Vũ nghe trộm, Văn Lai và Naka bây giờ là mối quan hệ cùng tồn tại lợi dụng lẫn nhau. Văn Lai yêu cầu bên Pháp gửi 50% tiền hàng trước. Sau khi hắn rút hết tiền, hai bên mới tiếp tục tiến hành giao dịch”.

“Việc chúng ta cần làm bây giờ là khống chế tài khoản của Naka. Khi bên Pháp gửi 50% tiền hàng tới, chúng ta sẽ nuốt trọn khoản tiền. Sau đó, chúng ta lấy danh nghĩa Naka gửi thông báo tiền đã tới tài khoản cho Văn Lai. Một khi Văn Lai phát hiện tài khoản trống không, hắn sẽ cho rằng Naka lừa hắn và báo bên Pháp ngừng cuộc giao dịch”.

“Tôi sẽ xuất hiện vào thời điểm thích hợp để gia tăng áp lực tâm lý cho Naka. Rơi vào hoàn cảnh đó, hắn không thể không mạo hiểm di chuyển lô hàng. Đến khi điều tra rõ vị trí của lô hàng, chúng ta sẽ bán tin cho Sophie”.

Lục Tử Mặc nói xong gơ tay nhìn đồng hồ: “Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai bên Pháp sẽ chuyển khoản tiền đầu tiên cho Naka. Tình hình Ba Dữ thế nào rồi?”

“Anh ta khỏe như trâu ấy”, Khả Nhân cười lớn: “Nhiệm vụ của chúng ta ngày mai là xâm nhập vào tài khoản của Naka, lấy khoản tiền bên Pháp gửi và báo tin giả cho Văn Lai?”

“Ừ. Hôm nay cô hãy nghỉ sớm đi. Ngày mai chúng ta còn nhiều việc cần làm lắm”.

“Biết rồi...”, Khả Nhân đứng dậy, nở nụ cười gian tà với Lục Tử Mặc và Sơ Vũ: “Hai người cũng đi nghỉ đi”. Đến cửa, Khả Nhân quay đầu, nháy mắt với hai người: “Đúng rồi, tôi ngủ say lắm, tiếng động bình thường cũng không đánh thức nổi tôi đâu”.

Khả Nhân cười lớn lĩnh đi trước khi bị tách trà ném trúng người. Sơ Vũ cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Cô ngẩng mặt, Lục Tử Mặc đang nhìn cô bằng ánh mắt khiến tim cô càng đập mạnh hơn.

“Anh...”

Sơ Vũ chưa nói dứt lời, Lục Tử Mặc đột ngột đứng dậy bế cô đi thẳng vào phòng ngủ.

“Sơ Vũ...”

Anh thì thầm bên tai Sơ Vũ, khẽ gọi tên cô. Cuối cùng, anh đã hoàn toàn bộc lộ bản thân trước mặt cô, không còn bất cứ sự ngụy trang nào, không còn bất cứ sự lừa dối nào. Anh gấp gấp cởi quần áo Sơ Vũ, hôn lên người cô một cách cuồng bạo. Trong lúc Sơ Vũ chưa kịp thích ứng, anh đã đâm mạnh vào cơ thể cô.

Dục vọng của anh mạnh mẽ đến nỗi Sơ Vũ gần như không thể chịu đựng nổi sự hoang dã đó. Cô nghiêng rằng cắn mạnh vào vai anh. Cả hai lên tới đỉnh trong sự hoan lạc xen lẫn đau đớn.

Cô yêu người đàn ông này.

Dù anh trắng hay đen cũng chẳng sao. Dù anh có bị cuộc sống bản thủ nhuộm thành màu xám, cô vẫn cứ yêu anh. Bởi vì anh là Lục Tử Mặc.

Ngày hôm sau trời có mưa nhỏ. Mới sáng sớm bầu trời đã hết sức u ám. Lục Tử Mặc sau khi tỉnh giấc, ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài mái hiên. Lúc này, mưa bụi lất phất bay. Lục Tử Mặc cầm khẩu súng trong tay, lắp vào rồi lại tháo ra, tháo ra rồi lắp vào. Anh cứ lặp đi lặp lại động tác đó.

Sơ Vũ tỉnh dậy, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là hình bóng cô độc của Lục Tử Mặc. Cô vừa mở mắt, anh như có thần giao cách cảm liền quay người lại, cúi xuống hôn lên môi cô: “Em tỉnh rồi à?”

Sơ Vũ giơ tay vuốt nhẹ tóc mai Lục Tử Mặc. Rồi cô vuốt ve cặp lông mày, chiếc mũi cao, đôi môi anh. Anh nhắm mắt để mặc cô khắc họa các đường nét trên gương mặt anh bằng ngón tay mềm mại của cô.

Không hiểu sao trong lòng Sơ Vũ thấy vô cùng bất an. Nhưng có những chuyện cô không thể ngăn cản, biết rõ sẽ gặp nguy hiểm nhưng anh vẫn buộc phải hành động.

“Hôm nay anh sẽ ra ngoài à?”

Sơ Vũ nhìn Lục Tử Mặc đã thay quần áo nghiêm chỉnh. Anh cầm bàn tay cô, đưa lên môi hôn: “Ừ”.

“Anh nhớ cẩn thận nhé”.

Lục Tử Mặc nhìn chăm chú vào đáy mắt Sơ Vũ một lúc. Anh lại nghiêng người hôn lên môi cô, rồi đỡ cô ngồi dậy: “Em hãy ở nhà với Khả Nhân. Có chuyện gì thì nghe theo sự sắp đặt của cô ấy”.

Lúc hai người đi ra phòng khách, Khả Nhân đã dậy từ lâu. Cô đang ngồi chăm chú trước máy vi tính. Nghe tiếng động ở đằng sau, Khả Nhân lên tiếng: “Chào buổi sáng. Hệ thống đã kết nối rồi. Bây giờ chỉ cần đợi bên Pháp chuyển tiền sang”.

Lục Tử Mặc gật đầu, vuốt tóc Sơ Vũ rồi quay người đi ra ngoài.

Lục Tử Mặc vừa ra khỏi cửa, trên trời bỗng nổi lên một tròng sấm rền vang, khiến Sơ Vũ giật bản mình. Cô lặng người trong vài giây, nỗi lo lắng và bất an khiến lòng cô nóng như lửa đốt. Sơ Vũ bất giác chạy ra cửa, đẩy cửa nhìn ra ngoài. Lục Tử Mặc đã hoàn toàn mất dạng.

“Cô đừng căng thẳng quá”.

Khả Nhân tiến lại gần vỗ vai Sơ Vũ, giơ tay khóa cửa: “Anh ấy giỏi hơn cô tưởng tượng đấy. Bao nhiêu năm nay anh ấy không biết chết đi sống lại bao lần. Chuyện nhỏ như thế này chắc anh ấy dễ dàng ứng phó thôi”.

Không phải như vậy.

Sơ Vũ nhìn Khả Nhân, không nói ra lời. Cô không biết giải thích như thế nào cho Khả Nhân hiểu nỗi bất an to lớn trong lòng cô. Dù nói ra, có khi Khả Nhân tưởng đấy là biểu hiện yếu đuối của cô. Vì vậy Sơ Vũ chọn cách im lặng.

“Cô nên tin tưởng vào anh ấy”.

Khả Nhân mỉm cười, quay lại bàn vi tính: “Cô hãy xem tivi đi, có thể giúp cô thấy thoải mái hơn”.

Sơ Vũ không muốn Khả Nhân lo lắng, cô bước tới bật tivi và cuộn mình trên ghế sofa.

Nhưng cô hoàn toàn không có tâm trạng để mắt tới các tiết mục truyền hình.

Sau cơn sấm chớp, trời bắt đầu mưa lớn. Mưa rơi rào rào bên ngoài cửa sổ nghe rõ mồn một. Khả Nhân đứng dậy pha tách coffee, mùi coffee thơm nồng lan tỏa khắp gian phòng.

Có người gõ cửa. Khả Nhân lập tức đặt tách coffee xuống bàn, rút khẩu súng ở bên hông. Cô lắc đầu với Sơ Vũ rồi từ từ đi ra phía cửa.

Khả Nhân chưa đi đến cửa ra vào, một tiếng động ở bên ngoài khiến sắc mặt cô tái đi. Khả Nhân lập tức quay người kéo Sơ Vũ, cả hai lao về đằng sau chiếc ghế sofa. Đúng lúc này, ngoài cửa phát ra tiếng nổ cực lớn. Cửa gỗ và bờ tường bên cạnh vỡ tan tành.

Khả Nhân dùng thân mình yểm hộ Sơ Vũ. Khói bụi chưa bay hết, cô đã giương khẩu súng về phía trước. Nào ngờ, Khả Nhân còn chưa kịp có hành động gì, một họng súng lạnh lẽo chĩa thẳng vào trán cô.

Naka từ ngoài cửa chậm rãi đi vào. Nhìn thấy Khả Nhân và Sơ Vũ, hắn cười đắc ý: “Hai người đẹp, các cô đã từng nghe câu “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn” chưa?” (Thành ngữ: Chỉ tham lợi trước mắt mà quên cái họa sau này).

Nỗi hoảng loạn trong lòng Sơ Vũ đột nhiên biến mất. Mỗi khi có chuyện xảy ra, cô lại cảm thấy vô cùng trấn tĩnh. Sơ Vũ cảm thấy may mắn khi người gặp nguy hiểm trong hoàn cảnh này là cô, chứ không phải Lục Tử Mặc.

Naka cười cười bước đến bên Sơ Vũ. Hắn liếc nhìn cô rồi lắc đầu: “Đúng là ý trời. Nếu không phải tôi tự nhiên nghĩ đến việc kiểm tra camera lắp trong văn phòng. Làm sao tôi có thể phát hiện, người phụ nữ bé nhỏ mềm yếu như cô lại biết vượt nóc bằng tường ngay trước mắt tôi?”

Naka đưa di động cho Sơ Vũ: “Cô mau gọi điện thoại cho Lục Tử Mặc, kêu hắn quay về đây”.

Sơ Vũ không nhúc nhích, gương mặt cô hoàn toàn lạnh lùng vô cảm.

Naka không tỏ ra bất ngờ hay tức giận trước phản ứng của Sơ Vũ, hắn nhún vai: “Cô gọi hay không đối với tôi cũng chẳng có gì khác biệt. Cuối cùng kiểu gì hắn cũng mò về nơi này. Có điều...cô càng kéo dài thời gian, anh em chúng tôi càng mất kiên nhẫn. Đến lúc đó, chúng tôi chỉ còn cách tìm thú vui trên người hai cô”.

Đám đàn ông cười ồ dâm dăng. Khả Nhân hít một hơi sâu, giật máy điện thoại trên tay Naka, bấm số gọi đi: “Anh đúng là tên khốn, làm ăn cái kiểu gì vậy? Chúng tôi bị người anh theo dõi bắt rồi! Bà nó chứ...”.

Khả Nhân tiếp tục mắng chửi, nhưng Naka đã giật lại điện thoại. Hắn trừng mắt với người phụ nữ nóng tính, nói vào điện thoại một cách đắc chí: “Lục, tôi nghĩ lần này chắc chú sẽ xuất hiện trước mặt tôi tử tế đúng không. Hiếm có một lần tôi chiếm thế thượng phong. Chú đừng có giở trò, mau đến bến tàu gặp tôi”.

Đầu kia không có tiếng người nói chuyện, chỉ vọng đến tiếng tút tút tắt máy.

Naka cười lạnh lùng, vẫy khẩu súng trong tay: “Đưa bọn họ đi”.

Sơ Vũ cắn môi nhìn Khả Nhân. Khả Nhân gờ tay vuốt tóc, gương mặt thản nhiên không lộ vẻ căng thẳng: “Hắn mời chúng ta đi thì chúng ta đi. Hiếm có dịp hắn nhiệt tình như vậy, cô nói có phải không?”

Naka nghe xong cười thâm hiểm: “Mời hai cô”.

Mưa ngày càng nặng hạt, trắng xóa cả đất trời. Sơ Vũ và Khả Nhân bị nhốt vào một nhà kho ở bến tàu. Naka sai người trói lưng Sơ Vũ và Khả Nhân vào với nhau. Sau đó hắn lấy một trái bom hẹn giờ, điều chỉnh thời gian rồi nhét vào giữa người Sơ Vũ và Khả Nhân, rồi hắn lại cuốn dây điện xung quanh người họ.

“Hai cô đừng có dại dột tìm cách bỏ trốn”.

Naka cười híp mắt: “Uy lực của quả bom này có thể san bằng cả nhà kho. Các cô mà giãy giụa làm đứt một sợi dây điện nào đó thì không phải là lỗi của tôi đâu đấy. Các cô tốt nhất cầu nguyện Lục Tử Mặc kịp

tới đây trong vòng một tiếng đồng hồ. Nếu không...", Naka nhún vai: "Xảy ra chuyện gì cũng không phải là lỗi của tôi".

"Đi thôi", Naka lắp đặt xong trái bom phát tay ra hiệu đám đàn em: "Chúng ta đi gặp Lục Tử Mặc".

Đợi đến khi cánh cửa nặng nề của nhà kho khép lại, bên trong chỉ còn lại Sơ Vũ và Khả Nhân, Sơ Vũ mới hỏi khẽ: "Chúng ta chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Chuyện này không phải đùa đâu", Khả Nhân vặn vẹo cổ: "Hắn nói không sai. Nếu chúng ta không cẩn thận làm đứt dây điện, chúng ta sẽ thịt nát xương tan đó".

Khả Nhân vẫn giữ bộ mặt thản nhiên. Sơ Vũ trầm mặc một lát: "Cô không sợ sao?"

"Bà chị này từng gặp không ít hoàn cảnh tương tự".

Khả Nhân mỉm cười: "Khi tôi mới vào nghề được một năm. Tôi từng bị treo lơ lửng trên thùng xăng. Sau đó, kẻ sát nhân biến thái đốt cháy sợi dây thừng trói tôi. Nếu tôi bị rơi xuống dưới thì bây giờ làm gì có thể ngồi đây?"

"Còn nữa, sáu năm trước, tôi bị nhốt vào một cái thùng kín thả xuống biển. Bên ngoài thùng buộc đầy dây xích nặng. Vậy mà tôi vẫn sống sót".

"Tôi tin lần này cũng sẽ không sao. So với mấy lần trước, lần này chẳng là gì cả". Khả Nhân lắc đầu: "Hơn nữa trước khi đến đây, tôi đã gọi điện thoại cho Gấu lớn".

Mưa lớn rơi xuống mái tôn, tạo thành tiếng động ầm ầm, che lấp cuộc trò chuyện của Sơ Vũ và Khả Nhân.

"Không phải cô gọi điện cho Lục Tử Mặc sao?"

Sơ Vũ hết sức kinh ngạc, nổi bất an trong lòng vui đi nhiều. Khả Nhân cười nhạt: "Hắn bảo tôi gọi cho Lục thì tôi gọi? Hắn tưởng tôi là con ngốc sao?"

"Hãy đợi đây", Khả Nhân nắm tay Sơ Vũ: "Gấu lớn sẽ đến cứu chúng ta trong thời gian nhanh nhất. Naka đúng là đặc ý hơi sớm quá".

Thời gian mỗi giây mỗi phút qua đi. Nhà kho kín mít vô cùng ngột ngạt. Ngoài trời tuy mưa lớn nhưng khí nóng trong nhà kho không có chỗ tỏa ra ngoài. Hai người phụ nữ chỉ một lúc sau toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Cửa nhà kho bật mở. Một tên đàn em của Naka bước vào ngó hai người. Thấy không có gì bất thường, hắn lại quay người đi ra.

"Anh chàng Gấu lớn ngốc nghếch hành động chậm chạp thật đấy".

Khả Nhân thốt một câu oán trách.

Lúc này, trời đã có vẻ ngớt mưa. Tiếng mưa rơi xuống mái tôn cũng nhỏ hơn trước. Tuy nhiên, thời gian trên trái bom hẹn giờ lùi dần, giống như bước chân Thần chết mỗi lúc một tới gần, khiến con người hãi hùng khiếp đảm.

Sơ Vũ đột nhiên cảm thấy có mấy giọt nước lạnh rơi xuống mặt. Căn phòng đang nóng bức xuất hiện làn gió mát thổi vào khiến Sơ Vũ thấy người nhẹ nhõm hẳn. Cô bất giác ngẩng đầu, trên nóc nhà kho một mảnh tôn không biết bị cắt từ bao giờ, để lộ khoảng trống một người chui lọt.

Sơ Vũ huých người Khả Nhân. Khả Nhân bấm tay Sơ Vũ, biểu lộ cô đã biết rồi.

Người đàn ông trên nóc nhà kho thò đầu vào nhìn, rồi thông sợi dây thừng khá lớn xuống dưới. Do ngược sáng nên Sơ Vũ không nhìn rõ mặt người đàn ông, chỉ thấy thân hình cao lớn vạm vỡ của anh ta.

Sơ Vũ hồi hộp nhìn về phía cửa nhà kho. Naka có vẻ không hoàn toàn yên tâm khi nhốt họ ở đây. Căn cứ theo tình hình, cách một thời gian hẳn lại sai người đi vào trong kiểm tra. Mặc dù cửa đã khóa nhưng qua khe cửa, Sơ Vũ vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng tên gác cửa đứng ở ngay bên ngoài.

Người đàn ông ở bên trên bám dây thừng tụt xuống đất rất nhanh. Sơ Vũ suýt kêu lên thành tiếng nhưng bị Ba Dữ bịt chặt miệng. Nhìn Ba Dữ bình an vô sự, Sơ Vũ cảm thấy một niềm vui khó tả. Khả Nhân ngồi

bên cạnh mắng khê: “Anh đúng là đồ Gấu ngốc nghếch. Anh định để bà cô này bị nấu thành tương thịt mới đến cứu chắc?”.

Ba Dữ gật đầu với Sơ Vũ, ra hiệu cô đừng lên tiếng. Sau đó, anh ta bước lại gần ngó nghiêng đồng dây dợ trên người hai cô gái.

“Lục Tử Mặc đâu rồi?”

Khả Nhân lên tiếng hỏi khê. Cô cũng không rời mắt khỏi cửa nhà kho. Chỉ cần có người đi vào lúc này, ba người bọn họ sẽ chết chắc.

“Đây là cái bẫy”, Ba Dữ cuối cùng cũng mở miệng: “Ngay từ đầu, Naka biết Sơ Vũ đến văn phòng hấn ăn trộm tài liệu. Hấn giăng cái bẫy này để chúng nhảy vào. Hôm nay đúng là hấn sẽ tiến hành giao dịch. Nhưng không có chuyện bên Pháp gửi tiền sang, mà Naka sẽ giao dịch trực tiếp ở một bến tàu bỏ hoang cách đây hai cây số”.

“Ý anh là gì?”

Khả Nhân mở to mắt. Ba Dữ nhíu mày: “Hấn bắt hai cô làm con tin nhằm mục đích lừa Lục Tử Mặc qua bên này để hấn tóm luôn một mẻ. Đồng thời cũng là để bảo đảm sự an toàn của vụ giao dịch”.

“Vì vậy Lục Tử Mặc mới không đến đây, anh ấy đi ngăn cản vụ giao dịch?”

Ba Dữ lắc đầu, nhưng không nói Lục Tử Mặc đi đâu. Anh ta rút trong người một con dao sử dụng trong quân đội do Thụy Sĩ sản xuất, lưỡi dao sắc đến ghê người: “Các cô đừng động đây. Tôi chuẩn bị cắt dây điện đây”.

“Gấu lớn”.

Khả Nhân cười cười: “Anh mà cắt nhầm là cả ba chúng ta trở thành tương thịt đấy”.

Ba Dữ cúi đầu nhìn Khả Nhân, nở nụ cười dịu dàng hiếm thấy. Sau đó, anh ta nhìn đi nhìn lại rồi chọn một sợi dây điện, cắt đứt một cách dứt khoát.

Vào giây phút Ba Dữ cắt dây điện, tim Sơ Vũ ngừng đập, hai tai cô ù ù.

Ba người thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đến, Ba Dữ cắt sợi dây trói người hai cô gái. Anh ta đỡ Sơ Vũ đứng dậy trước: “Chúng ta phải đi ngay”

Ba Dữ chưa nói dứt câu, quả bom hẹn giờ vừa bị anh ta đặt sang một bên đột nhiên kêu tút tút. Con số trên màn hình hiển thị từ mười năm phút nhảy như tên bắn về số không.

Khả Nhân phản ứng cực nhanh. Chân của cô vẫn bị trói chưa kịp cởi ra nên không thể hoạt động. Cô xoay người nằm đè lên trái bom.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến Sơ Vũ hoàn toàn không có phản ứng. Đúng lúc Khả Nhân nằm đè lên trái bom, Ba Dữ đẩy mạnh Sơ Vũ nằm xuống đất, ôm cô lộn vài vòng, lộn đến bên cạnh đồng hồ ở góc kho.

Trong kho vang lên tiếng nổ cực lớn. Sơ Vũ cảm thấy thính giác của mình bị xung kích nặng nề gần như mất tác dụng. Làn khí nóng cuộn cuộn bao phủ. Ba Dữ ôm chặt Sơ Vũ trong lòng, để tránh cho cô bị thương bởi vụ nổ.

Mặt đất rung chuyển, khói bụi mù mịt, không biết bao lâu sau mới dịu bớt.

Ba Dữ từ từ buông người Sơ Vũ. Sắc mặt anh ta trắng bệch. Vừa nãy, do Khả Nhân dùng thân thể cô chặn trái bom nên mới giảm uy lực của nó xuống mức thấp nhất. Ba Dữ và Sơ Vũ lại ngồi sau đồng hồ nên lưng anh ta chỉ bị thương nhẹ.

Ánh mắt của Sơ Vũ và Ba Dữ cùng dừng lại nơi bom nổ. Ở đó bây giờ xuất hiện một cái hố lớn. Vào hoàn cảnh này, Khả Nhân chắc không có cơ hội sống sót.

Sơ Vũ toàn thân cứng đờ. Mặc dù tiếp xúc với Khả Nhân không nhiều, nhưng tính cách vui vẻ và tác phong thoải mái của Khả Nhân đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Sơ Vũ. Chỉ mới đây thôi, Khả Nhân còn cười an ủi cô, nói mình từng trải qua nhiều nguy khốn, vụ này chưa là gì cả.

Khả Nhân vốn có thể tránh sang một bên. Nhưng như vậy cả ba người sẽ phải chịu tất cả uy lực của trái bom. Vào giây phút căng thẳng nhất, Khả Nhân đã dũng cảm hy sinh để bảo vệ mạng sống của họ.

“Đi thôi”

Ba Dữ nhanh chóng kéo Sơ Vũ rời khỏi nhà kho. Anh ta rút một khẩu súng từ sau lưng. Trái bom nổ ở gần cửa nên mấy tên canh gác đều bị trọng thương, nằm bò trên đất rên la.

Ba Dữ không thèm để ý đến bọn chúng. Anh ta lôi Sơ Vũ xềnh xệch đi ra ngoài. Gương mặt anh ta lạnh lùng đáng sợ. Ba Dữ kéo Sơ Vũ lên chiếc xe Jeep đỗ đằng sau nhà kho, nổ máy phóng như điên về phía trước.

Cả người Sơ Vũ bần thũ, dính đầy mồ hôi, nước mưa và bùn đất dưới nền nhà kho. Sơ Vũ cảm thấy mặt cô hơi ngứa ngáy. Sơ Vũ đưa tay sờ lên má mới phát hiện là nước mắt của mình.

Người đàn ông sắt đá như Ba Dữ cũng đang ngăn ngán nước mắt.

Đây quả nhiên là một cái bẫy.

Bọn họ giăng bẫy Naka, nhưng lại bị hấn lợi dụng, bẫy trong bẫy để trói chặt bọn họ.

Naka chỉ để lại mấy tên đàn em canh gác nhà kho, còn hấn đã đi bến tàu bỏ hoang tiến hành cuộc giao dịch chính thức.

Nói như vậy, lúc cô đến công ty ăn trộm tài liệu đã bị Naka phát hiện. Hấn nhìn thấy cô thông qua camera giám sát. Rồi hấn tương kế tựu kế, lôi Văn Lai đến văn phòng cố ý nói những lời đó, để dụ bọn cô mắc câu.

Sau đó, Naka bắt cô và Khả Nhân vào đúng hôm hấn giao dịch. Hấn biết kiểu gì Lục Tử Mặc cũng sẽ đến cứu cô. Hấn dùng một cái bẫy vô cùng hiểm ác là trái bom kiểu gì cũng phát nổ. Chỉ có điều, Naka chắc không thể ngờ tới, người đến cứu cô lại là Ba Dữ, người mà hấn tưởng đã chết từ lâu.

Naka chơi một ván bài hiểm, giúp hấn vừa có thể trừ khử Lục Tử Mặc vừa có thể tiến hành giao dịch thuận lợi. Chỉ cần tiền vào túi hấn, hấn sẽ không lo bị Kim Gia và Rắn Độc định tội phản bội.

Chiếc xe Jeep lao thẳng về phía bến tàu bỏ hoang không xa.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, giống như một màn hoa trắng từ trên trời thả xuống đất. Ba Dữ dừng xe trên một dốc núi, lấy từ sau xe một cái hộp. Anh ta mở hộp đưa cho Sơ Vũ khẩu súng bắn tỉa: “Anh Lục nói cô biết dùng súng. Chúng tôi không hy vọng cô sẽ có tác dụng lớn. Chỉ cần cô giúp ích chút xíu lúc chúng tôi hành động là được rồi”.

Ba Dữ nói xong, liền đưa máy liên lạc cho Sơ Vũ, ra hiệu cô đeo tai nghe và kẹp micro trước ngực. Sau đó, anh ta rút một khẩu súng AK từ cái hộp đeo lên lưng, tay cầm khẩu súng lục nhỏ. Sau khi chuẩn bị xong, Ba Dữ đẩy cửa xe bước xuống: “Tôi đi xuống dưới gặp anh Lục”.

Sơ Vũ dõi theo bóng dáng Ba Dữ biến mất trong làn mưa. Cô giơ tay lau sạch nước mắt trên má rồi xuống xe. Từ vị trí trên cao này có thể nhìn rõ toàn cảnh bên dưới. Trên sông có hai con tàu, Sơ Vũ nhìn thấy vài bóng người đi đi lại lại.

Sơ Vũ nằm phủ phục xuống đất, gương kính ngắm của khẩu súng bắn tỉa về phía trước.

Mưa lớn ảnh hưởng đến tầm mắt của Sơ Vũ. Cô nhắm mắt rồi lại mở mắt.

Nỗi bi thương vì cái chết của Khả Nhân biến mất trong ánh mắt Sơ Vũ. Bây giờ, gương mặt cô chỉ còn lại vẻ lạnh lùng và kiên nghị.

Cô buộc phải trấn tĩnh. Khả Nhân đã hy sinh là sự thật không thể thay đổi. Bây giờ, cô là người duy nhất có thể giúp đỡ Lục Tử Mặc và Ba Dữ.

“Sơ Vũ”.

Từ chiếc tai nghe vọng đến tiếng nói Lục Tử Mặc. Giọng anh trầm ấm như ở sát bên tai cô. Đường như anh vẫn chưa biết chuyện xảy ra với Khả Nhân. Sơ Vũ cũng hạ thấp giọng trả lời: “Em đây”.

“Hãy nhớ giữ mình”.

Nói xong câu này, Lục Tử Mặc tắt luôn máy bộ đàm. Sơ Vũ cắn chặt môi, giữ nguyên người trong cơn mưa lớn trên mặt đất bùn lầy.

Sơ Vũ cố gắng hết sức nhìn xuống bên dưới qua kính ngắm trên khẩu súng bắn tỉa. Không biết có phải do trời mưa lớn, dưới bờ sông không một bóng người. Ban nãy còn có hai ba người đàn ông đi lại, đáng về đây cảnh giác. Bây giờ không thấy chúng đâu cả. Một bầu không khí yên tĩnh dị thường bao trùm cả khu vực.

Ánh chớp lóe lên ở phía chân trời xa xa, tiếp đó là một tràng sấm rền vang. Sơ Vũ lau nước mưa trên mặt, lại chăm chú nhìn xuống bên dưới. Từ trên đường quốc lộ, một chiếc xe chở hàng chạy về hướng bờ sông.

Tim Sơ Vũ đập mạnh, cô bất giác nắm chặt khẩu súng trong tay. Thước kim loại lạnh lẽo khiến cô cảm thấy yên lòng hơn.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Chiếc xe tải dừng lại bên bờ sông. Từ trên xe nhảy xuống mấy người đàn ông da trắng cao to, nhìn qua cũng có thể đoán là người châu Âu. Họ mang theo một chiếc vali màu đen khá lớn.

Mấy người châu Âu vừa xuất hiện, Naka liền bước ra từ con tàu.

Do ở khoảng cách khá xa, Sơ Vũ không thể nghe rõ họ nói gì. Cô chỉ thấy Naka trao đổi với mấy người nước ngoài vài câu. Sau đó, hắn ra lệnh cho người trên tàu bắc tấm ván xuống bờ. Hắn bê một cái hòm đặt lên ván cầu, vẫy tay ra hiệu đối tác tự mình đi kiểm tra.

Sơ Vũ lặng lẽ chứng kiến cảnh đó. Tay cô vẫn nắm chặt khẩu súng, kính ngắm nhằm trúng đầu Naka. Cô chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò, Nhị ca của tập đoàn ma túy lớn nhất Thái Lan hô phong hoán vũ bao nhiêu năm sẽ mất mạng trong tay cô.

Đám người châu Âu kiểm tra hàng xong, tỏ vẻ hài lòng gật đầu. Thuộc hạ của Naka lần lượt đẩy từng chiếc hòm lớn xuống bờ qua tấm ván cầu.

Trong lúc chúng đang dỡ hàng, trên đường quốc lộ đột nhiên xuất hiện mấy chiếc xe lao đến bờ sông với tốc độ rất nhanh.

Tình hình bỗng dưng thay đổi. Naka và mấy người châu Âu lập tức rút súng, nã đạn vào những chiếc xe đang tiến lại gần.

Hai bên nổ súng vào thân xe và thành tàu tạo thành tia lửa điện. Lúc này, Naka mới nhìn rõ người ngồi trong buồng lái ô tô. Sắc mặt hắn dần tái mét. Ngồi trên chiếc xe đầu tiên chính là Sophie và Lama.

Mấy chiếc xe xuống dưới bờ sông đổ thành vòng tròn, quây xe hàng của người châu Âu vào giữa.

Mục tiêu của đám Sophie chỉ là lấy hàng. Vì vậy chúng không thèm để ý đến những người trên tàu. Sơ Vũ vừa nhìn thấy Naka và người của hắn chuẩn bị trốn vào khoang tàu, cô ngắm trúng não bộ Naka, bóp cò không chút do dự.

Để trả thù cho Khả Nhân.

Viên đạn xé màn mưa, bay thẳng vào đầu người đàn ông đó. Hắn đổ gục ngay tại chỗ, máu tươi chảy ra lênh láng. Sự việc quá đột ngột khiến người ở trên tàu, người châu Âu và đám Sophie sửng sốt trong giây lát.

Sau đó, mấy người châu Âu và cả đám người Sophie đều nấp về phía mấy chiếc xe. Tuy nhiên, chúng vẫn chưa thể xác định đạn bay đến từ phương nào. Sơ Vũ thay đạn, khẩu súng vừa phát nổ vẫn còn nóng bỏng trong lòng bàn tay cô. Sơ Vũ nhận thấy đáy lòng cô vô cùng băng giá, như mọi cảm xúc đều trôi tuột đi đâu mất.

Ở phía trước, Lục Tử Mặc cũng kéo chốt an toàn trên nòng súng, nhìn về phía bờ sông bằng ánh mắt sắc bén. Đám người châu Âu nhảy vội lên xe, nhấn ga phóng đi mất. Xe lao đi với tốc độ rất nhanh, nhưng Lục Tử Mặc còn hành động nhanh hơn. Anh giơ súng nhắm thẳng vào lớp xe bóp cò.

Phát đạn trúng ngay lớp sau chiếc xe tải. Xe đang lao nhanh đột nhiên bị nổ lốp, trôi tuột trên con đường trơn ướt xuống dưới bờ sông Mekong.

“Sơ Vũ, quay lại xe nhanh lên. Bọn anh sẽ đi tìm em”.

Giọng nói Lục Tử Mặc vang lên trong tai nghe. Sơ Vũ lập tức nghe theo lời anh. Không bao lâu sau, Lục Tử Mặc và Ba Dữ như vừa chui ra từ bùn đất chạy đến. Lục Tử Mặc lao lên xe: “Đi thôi”.

Sơ Vũ không có thời gian do dự, cô lập tức nhấn ga phóng xe xuống núi.

Chiếc xe lao như con ngựa điên xuống dốc núi, mạnh đến mức Sơ Vũ suýt không giữ nổi tay lái. Xuống đến gần bờ sông, chiếc xe Jeep gặp phải làn đạn. Sơ Vũ vội phanh kít xe, đuôi xe của cô chạm phải một chiếc xe khác đang đỗ gần đó, tạo nên tiếng ma sát đẫm tai. Chiếc xe đó không chịu nổi cú va chạm, lập tức bị đẩy xuống sông Mekong.

“Đi nhanh lên”.

Lục Tử Mặc cất giọng trầm trầm. Sơ Vũ lại rồ ga, chiếc xe Jeep lao vút đi. Đằng sau, Sophie đã giải quyết xong đám người nước ngoài. Á ra lệnh thuộc hạ đuổi theo truy sát họ. Người dẫn đầu tất nhiên là Lama.

“Cô ta định qua cầu rút ván”.

Lục Tử Mặc lên tiếng, anh vừa nói vừa thay đạn nhanh như tia chớp. Sau đó, Lục Tử Mặc thò người ra bên ngoài nhằm thẳng về phía người ngồi ở tay lái chiếc xe phía sau. Một phát súng nổ nhẹ, người lái xe phía sau bị bắn trúng đầu gục xuống. Chiếc xe bị mất sự kiểm soát đi ngoằn ngoèo trong vài giây rồi đâm mạnh vào chiếc xe khác đi theo sau.

Mặc dù vậy, xe của Lama kịp thời lách tránh vụ va chạm, tiếp tục bám sát họ.

Lục Tử Mặc cầm điện thoại trên bàn lái, gọi vào đường dây bí mật của cảnh sát: “Cá đã cắn câu, thu lưới”.

Sơ Vũ dù bận lái xe cũng ngoảnh đầu quay sang nhìn Lục Tử Mặc. Đến bây giờ, cô mới hiểu sự việc đang diễn ra.

Trước đó Lục Tử Mặc từng nói với Sophie, anh sẽ báo cho Sophie biết vị trí lô hàng trong tay Naka để biểu đạt thành ý của anh. Sự xuất hiện của Lục Tử Mặc ở bờ sông không nằm ngoài dự tính của Sophie. Vì vậy, ả định nhân cơ hội này thủ tiêu cánh tay phải của Kim Gia, từ đó có thể thuận lợi bước vào thị trường Thái Lan.

Rõ ràng Lục Tử Mặc đã đoán ra ý định của Sophie. Anh cũng muốn nhân cơ hội này giải quyết luôn người đàn bà thâm hiểm đó.

Nếu nói sự xuất hiện của Lục Tử Mặc nằm trong dự tính của Sophie, thì sự bao vây của cảnh sát hoàn toàn nằm ngoài định liệu của ả.

Hai bên một trước một sau phóng như bay trên con đường quốc lộ. Phía trước đột nhiên xuất hiện đoàn xe Jeep đi ngược về phía họ. Lúc này, Lama phát giác có điều gì đó bất ổn.

Nhưng hắn chưa kịp định thần, một làn mưa đạn nã vào đội xe của hắn, tạo thành các vết thủng lỗ chỗ trên thân xe. Đạn bắn trúng vào thùng xăng một chiếc xe, khiến xe phát nổ, khói lửa bốc cuộn cuộn trên mặt đường.

Lama không ngờ gặp phải hỏa lực mạnh đến vậy. Hắn muốn thoái lui cũng không kịp nữa.

Nhân cơ hội này, Lục Tử Mặc lại giơ súng ngắm chuẩn, bắn trúng một tên cầm lái. Lần này là người cầm lái đúng chiếc xe của Lama. Lama chỉ còn biết kinh hoàng chứng kiến chiếc xe mất kiểm soát, đâm vào vách núi và nổ tung.

Xe Jeep do Sơ Vũ lái nhanh chóng đi tới chỗ đoàn xe của cảnh sát. Lục Tử Mặc vỗ vai cô: “Dừng lại”.

Sơ Vũ dừng xe bên vệ đường.

Một đám đặc cảnh súng ống đầy mình nhảy xuống từ chiếc xe Jeep phía trước. Họ chia súng về phía Lục Tử Mặc và Sơ Vũ. Một người cảnh sát cất giọng đánh thếp: “Bỏ vũ khí xuống, các anh đã bị bắt”.

Lục Tử Mặc và Ba Dữ không hề phản kháng, ném súng trên tay xuống đất. Sơ Vũ quay đầu về phía sau, mấy chiếc xe nổ tung trên đường tạo ra hiện trường hỗn loạn, khói lửa bốc đầy trời. Lúc này, trời đã ngớt mưa hần.

“Đi mau”.

Đám đặc cảnh không hề khách khí, thúc súng vào lưng ba người bắt lên xe bọn họ. Sau đó, họ còng tay cả ba người. Lục Tử Mặc nhắm mắt tựa vào thành ghế, không nói một lời nào.

Sau khi sự việc kết thúc, Sơ Vũ cùng Lục Tử Mặc và Ba Dữ được đưa về giam giữ ở Cục cảnh sát Chiang Rai. Sau đó, Lục Tử Mặc và Ba Dữ bị chuyển đi nơi khác, còn Sơ Vũ được giải đến Bangkok. Vài ngày sau, phòng tạm giam xuất hiện một người luật sư. Luật sư mỉm cười nói với Sơ Vũ: “Xin lỗi đã để cô phải chịu khổ mấy ngày. Cô cũng biết đấy, những việc liên quan đến thủ tục thường khá phức tạp. Bây giờ cô được tự do rồi. Chúng tôi sẽ sắp xếp để cô ở lại Bangkok ba ngày, sau đó đưa cô về nước”.

“Đưa tôi về nước?”

Sơ Vũ đứng bật dậy: “Tôi đã nhập quốc tịch Thái Lan. Tại sao các anh lại đưa tôi về nước?”

“Tôi xin lỗi”, người luật sư mỉm cười: “Tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ làm việc theo lệnh cấp trên thôi”.

Luật sư nói xong, đưa Sơ Vũ một tập tài liệu để cô ký tên, rồi vẫy tay ra hiệu cô đi theo anh ta. Lúc hai người lên xe, Sơ Vũ hỏi thăm tin tức về Lục Tử Mặc. Người luật sư nhìn cô qua chiếc gương chiếu hậu: “Cô vẫn chưa biết sao? Đây là tin tức nóng hổi nhất Thái Lan mấy ngày nay. Người đứng thứ hai trong tổ chức ma túy lớn nhất Thái Lan là Naka bị bắn chết ngay tại trận. Còn Lục Tử Mặc thì bị bắt và bị xử bắn. Con gái Rắn Độc là Sophie cũng bị bắt trong cuộc giao dịch lần này. Số heroin thu được đủ để cô ta bị xử tội chết mười lần ấy chứ”.

Sơ Vũ bàng hoàng, cô không dám hỏi thêm. Lục Tử Mặc đã cho cô biết thân phận của anh, tại sao anh còn bị xử bắn?

Sơ Vũ cảm thấy hoang mang vô cùng, nhưng không một ai cho cô câu trả lời thích đáng.

Dưới sự sắp xếp của phía cảnh sát, Sơ Vũ lưu lại Bangkok ba ngày. Đúng như lời người luật sư, tin tức lớn nhất Thái Lan trong mấy ngày này là vụ cảnh sát Thái Lan và cảnh sát Miến Điện hợp tác phá vỡ tổ chức ma túy ở Tam giác vàng.

Sơ Vũ cả ngày trong khách sạn xem tin tức thời sự. Naka bị giết chết, Lục Tử Mặc bị xử bắn. Có tin đồn Kim Gia bí mật trốn thoát, nhưng vương quốc ma túy Kim Gia tạo dựng ở Thái Lan coi như sụp đổ hoàn toàn.

Về phần Sophie, trong quá trình đuổi bắt, ả ngoan cố chống cự nên bị thương khá nặng. Sophie lập tức bị dẫn độ về Miến Điện. Sự nghiệp của Rắn Độc ở Miến Điện do vụ việc của Sophie cũng bị đả kích nặng nề. Tuy nhiên, địa vị của Rắn Độc ở Miến Điện tương đối đặc biệt, ông ta lại có lực lượng vũ trang riêng nên dám đối kháng chính phủ. Nhân cơ hội này, chính phủ Miến Điện cử quân đội tấn công vào cứ điểm của Rắn Độc. Sau ba ngày xung đột, Rắn Độc bị bắn chết ngay tại nơi ở của ông ta. Tổ chức ma túy lớn ở khu vực Tam giác vàng bị xóa sổ.

Đến ngày thứ tư, Sơ Vũ bị đưa về nước. Nghe nói, hôm đó cũng chính là ngày Lục Tử Mặc bị đem đi xử bắn. Sơ Vũ thần thờ, toàn thân mất tri giác. Cô ngồi một chuyến bay dài nhất trong cuộc đời trở về tổ quốc.

24. Chương Kết

Máy bay hạ cánh ở sân bay Bắc Kinh. Sơ Vũ lê lét tằm thân mệt mỏi rời khỏi sân bay. Người hộ tống của cảnh sát Thái Lan và cảnh sát Trung Quốc tiến hành bàn giao thủ tục. Sau đó, Sơ Vũ bị đưa ra khỏi sân bay, bên ngoài đậu sẵn một chiếc xe cảnh sát.

Chiếc xe từ từ hòa vào làn đường cao tốc. Một người cảnh sát ngồi phía trước Sơ Vũ quay về phía cô. Nhưng lúc này, Sơ Vũ mãi ngó ra ngoài cửa sổ nên không để ý anh đang chậm rãi bỏ mũ nhìn cô chăm chú.

“Hạt mưa nhỏ, em muốn đi đâu bây giờ? Muốn đi dạo ở Bắc Kinh hay về miền nam ngay?”

Sơ Vũ giật mình quay đầu lại. Ở phía trước, Lục Tử Mặc cười tươi với cô để lộ cả hàm răng trắng: “Chào mừng em trở về nhà, Hạt mưa nhỏ”.

Vĩ thanh:

Quét sạch thị trường ma túy tồn tại trong mấy chục năm là một việc làm không mấy hiện thực.

Kim Gia ở Thái Lan bị sụp đổ, Rắn Độc ở Miến Điện cũng tan rã. Nói một cách khác, thị trường ma túy ở khu vực Tam Giác vàng gặp một trận động đất chưa từng có.

Thế nhưng sau trận động đất này, có người thiệt hại, có người được lợi.

Ông trùm Hoa Hỉ ở Lào thừa cơ bành trướng thế lực. Thái Lan và Miến Điện mất người đứng đầu, tạo cơ hội cho một số thế lực ngai lên.

Cuộc chống ma túy là một quá trình lâu dài và gian khổ. Có người hy sinh cả mạng sống của mình, có người làm nội gián cả chục năm trong tình cảnh sống dở chết dở. Tóm lại để có thể giải quyết triệt để vấn đề đó, vẫn còn một con đường dài phía trước.

Tuy nhiên những chuyện nhắc tới ở trên bây giờ không còn liên quan đến Lục Tử Mặc và Sơ Vũ.

Lục Tử Mặc lấy lại tên thật của anh bằng tiếng Trung. Hiện tại, anh là đội trưởng đội đặc công thành phố Hàng Châu. Còn Sơ Vũ xin việc ở một bệnh viện nhỏ. Hai người lặng lẽ kết hôn, lặng lẽ mua nhà, có một cuộc sống hết sức bình thường.

Hàng ngày họ bận rộn với công việc riêng của mỗi người. Đến cuối tuần, họ cùng nhau đi dạo hoặc ở nhà xem tivi. Cuộc sống bình lặng đến mức không thể bình lặng hơn.

Không ai có thể ngờ, người đàn ông điển trai trầm tính họ Lục từng là Tam ca lấy lòng trong giới xã hội đen ở Thái Lan. Cũng không ai có thể ngờ, cô bác sỹ họ Đặng nhìn bề ngoài có vẻ rất dịu dàng từng ra tay lấy mạng biết bao người vì người đàn ông cô yêu, thậm chí cả Nhị ca tổ chức ma túy ở Tam giác vàng cũng chết dưới mũi súng của cô.

Họ đã bỏ lại tất cả ở đằng sau lưng, bắt đầu cuộc sống mới. Bây giờ, họ hưởng cuộc sống bình yên và hạnh phúc giống như bao cặp vợ chồng khác.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-nguy-hiem>